

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PERFECT STRANGERS

J.T. GEISSINGER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MÜKEMMEL YABANCILAR

J.T. GEISSINGER

İÇİNDEKİLER

Ayrıca J.T. Geissinger

Bölüm I

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm II

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm III

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında

AYRICA J.T. GEISSINGER

Tehlikeli Güzellik Serisi

Tehlikeli Güzellik Tehlikeli
Arzular Tehlikeli Oyunlar

Yavaş Yanık Serisi

Senin için
yanmak
Senin için
erimek
Senin için
acımak

Kötü Alışkanlık Serisi

Günah Gibi
Tatlı Yap
Beni Günah
Benimle
Günah
Günah Gibi
Ateşli

Kötü Oyunlar Serisi

Fena Güzel Fena Seksi
Kötü Niyetler

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak.

Metin telif hakkı © 2019 J.T. Geissinger, Inc.

tarafından alınmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz veya bir erişim sisteminde saklanamaz veya yayıncının açık yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Ernest Hemingway alıntıları Scribner, a Division of Simon & Schuster, Inc'in izniyle kullanılmıştır. Tüm hakları saklıdır.

J.T. Geissinger, Inc. tarafından yayınlanmıştır.

www.jtgeissinger.com

ISBN-13: 978-1-7338243-4-7

ISBN-10: 1-7338243-4-0

Kapak tasarımı Letitia Hasser

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

Jay için, benim mükemmel yabancıım.

BÖLÜM I

Dünya herkesi kırar ve sonrasında birçok kişi kırılan yerlerde güçlü olur. Ama onu kırmayanlar öldürür.

- ERNEST HEMINGWAY

T Sarışın çıplak bir şekilde yatağın üzerinde sırt üstü yatmış, dizlerini yukarı çekmiş ve solgun kalçalarını

Elleri çarşafın içinde yumruk olmuş. Tamamen giyinmiş ve yatağın kenarında kıpırdamadan duran adam ona bakıyor. Genç ve kıvrak, beklentiyle gergin, olgun bir meyve sergisi gibi incelemesine sunulan çıplak vücuduna.

Adam eğilir ve bir elini sarışının başının yanındaki yatağa koyar.

Diğer eliyle boğazına sarılıyor.

"...Şimdiye kadar nasıl gidiyor? Daireyi nasıl buldunuz?"

Kulağıma gelen çakıllı ses, yıllardır tanıdığım edebiyat menajerim Estelle'e ait. Günde iki paket Virginia Slims içiyor ve altmışlı yıllardan beri kullandığı arı kovanı saç modeline sahip, ancak artık ayakkabı cilasını siyahı yerine tunç grisi. Topuklu ayakkabılar içinde boyu 1.80'i bulmayan, ağzı laf yapan, eski Chanel giymiş, gülümsemesi kadar kafanızı koparması da kolay olan minik bir tükürük ateşi.

Çoğu insan onu korkutucu buluyor ama benim yıpratıcı kadınlara karşı zaafım var.

Sertleşmeden önce hayattan ne tür darbeler almanız gerektiğini çok iyi biliyorum.

"Şehir söz verdiği kadar güzel Estelle. Ve dairen de"- Adam onu sertçe, açlıkla öperken sarışın kavisler çiziyor, eli boğazından aşağıya, pembe uçlu dolgun göğsüne doğru kayıyor-"muhteşem. Konumu mükemmel."

Ne kadar mükemmel? Havalı bir yerleşim bölgesinde on katlı şık bir binanın en üst katı, bir kat yukarıda ve seks yapmak üzere olan çekici bir çiftin tam karşısındaki gölgeli avlu.

Yatak odalarının perdelerini kapatma zahmetine girmemişler. Bu da Estelle'in oturma odasında durduğum yerden engelsiz bir manzaraya sahip olduğum anlamına geliyor.

Belki bu da bir parçasıdır? Komşulardan herhangi biri tarafından izlenebilecek olmanın verdiği kötücül heyecan?

Belki de bütün mesele budur.

Estelle, "Bu harika, bebeğim! Beğendiğine çok sevindim." Sonra yüklü bir duraklama olur: "Umarım manzara değişikliği ilham verici olur."

İlham verici olduğu doğru ama kastettiği şekilde değil.

Adam sarışının bileklerini avuçlarının arasına aldı ve ağız itibaren onu göğüs içinonu göbük, Sonra bacaklarının arasına. Başını yastığına yasladı ve Gözlerini kapatıp inliyor.

Öğleden sonraki ılık havada avluda süzülen bu inilti tüylerimi ürpertiyor. En son ne zaman zevkten bu kadar gırtlaktan bir ses çıkardığımı hatırlamıyorum. Eğer olduysa.

Belli ki ortağının oldukça yetenekli bir dili var.

Yüzünü göremiyordum, net olarak değil, sadece profilden bir anlığına görebiliyordum, şimdi ise bir çift genç kalçanın arasına gömüldüğü için hiç göremiyorum ve merak içindeyim. Bu teşhirci neye benziyor? Yakışıklı mı? Sade mi? Bir dilim beyaz ekmek kadar sade mi? Ne tür bir adam

Bir kadını birkaç düzine potansiyel tanığın gözü önünde böyle ahlaksızca kıvranmaya ikna edebilir misiniz?

Yoksa bu onun fikri miydi? Yani, o genç ve güzel. Bu bir insana son derece aptalca şeyler yaptırabilecek bir kombinasyon.

Bilmem gerekirdi. Gençliğimin etkisiyle yaptığım aptalca şeylerin listesi iç karartıcı derecede uzun.

Ama bu. Şey. Diyelim ki bu özel davranış o yaşta repertuarımda yoktu.

Yargılamamalıyım. Kimseye zarar vermiyorlar. Muhtemelen sadece kıskanıyorum.

Hayır, kesinlikle kıskandım. Tanrım, onu dinle! Bu çılglık ölüleri bile uyandırabilir!

Sarışın avazı çıktığı kadar bağırarak orgazm olurken pencereden dönüyorum ve içki aramak için mutfağa gidiyorum.

Burbona olan düşkünlüğümüz Estelle'le ortak noktalarımızdan biri ve mutfağındaki kilerin bir tarafının tamamen likörle dolu olduğunu gördüğüm için minnettarım. Bir şarap dolabı da var ama şeker başımı ağrıtıyor, bu yüzden kaliteli Burgonya şarabı koleksiyonunu es geçip Kentucky'nin en iyisinden bir şişe açıyorum. Bardakla uğraşmadan doğrudan şişeden bir yudum alıyorum.

Eğer önümüzdeki üç ayı komşularımın orgazm çılgınlıklarını dinleyerek geçireceksem, ciddi bir desteğe ihtiyacım olacak.

Estelle, "Mülk yöneticisinin numarası buzdolabının üzerinde, bebeğim. Klima bozulursa sakın onu aramaktan çekinme. Kimseye rahatsızlık vermek istemediğini biliyorum ama o üniteye güvenilmez. Ve bu yaz orası yaklaşık bin derece olacak. Küresel ısınma, biliyorsun."

Onun konuşmasını dinlerken bir yudum daha alıyorum.

"Jetlag mı oldun? Bunun için ebeveyn odasındaki ecza dolabında bazı bitkisel şeyler var. Tabii ki içki dolabındaki her şeyi içebileceğini biliyorsun. Köşedeki küçük markette harika bir peynir seçkisi var.

Eylül ayına kadar her Salı ve Perşembe Desnouettes caddesinde, dairenin bir blok ötesinde bir çiftçi pazarı var."

New York'tan ayrılmadan önce bunları bana zaten anlatmıştı, ama Estelle'in titiz olmadığı söylenemez. Oturma odasının pencerelerinin ötesinden gelen bir başka orgazm feryadı beni daha fazla burbon içmeye ve tüm bu gürültüden kaçınmak için bir otele yerleşmek zorunda kalıp kalmayacağımı düşünmeye itiyor.

"Şimdi dinle," diyor Estelle, ciddileşerek. "Sana sakın olmanı ve rahatlamayı söylediğimde ciddiye aldım. Biraz dinlen, güzel yemekler ye, uzun yürüyüşler yap. Düşünmemeye çalış."

Aslında demek istediği hatırlamamaya çalışın.

Kendini suçlamayı bırakmaya çalışın.

Geçmişini unutmaya çalışın.

Sanki.

Eğer geçmişini geride bırakmak, sadece bunu yapmaya karar vermek kadar kolay olsaydı, evimden binlerce kilometre uzakta, burada olmazdım. Ancak insanların fark etmediği şey, geçmişin bizim isteklerimizden veya en iyi niyetlerimizden ayrı olarak var olan, yaşayan, nefes alan bir varlık olduğudur. Yok olmamıştır ve kesinlikle görünmez de değildir. Parmak izleri bugünün her anına bulaşmış durumda, ağırlığı geleceğin her saniyesini sürüklüyor, sonuçları hayatımızın her koridorunda yankılanıyor.

Kendimizi geçmişten, dünyanın dönmesini engelleyebileceğimizden daha fazla kurtaramayız.

Ama çaba gösteriyormuş gibi görünmek zorundayım çünkü kimse bir nihilisti sevmez. İnsanlar sabrını yitirip arkanızdan gözlerini devirmeye başlamadan önce sadece bir süre depresif kalabilirsiniz.

"Kesinlikle," diyorum sahte bir neşeyle. "Düşünmeye teşebbüs edilmeyecek."

Estelle memnun görünüyor. "Güzel. Ve eğer ilham perisi tarafından vurulursan-"

"İlk öğrenen sen olacaksın."

Bir başka çılgın ılık oturma odasının duvarlarında yankılanırken, gözlerimi kapatıyorum ve başımı hafifçe kiler kapısına vuruyorum.

İki saat sonra, seyahatin kirinden arınmak için duş aldım, apartmanın yakınındaki şirin bir kaldırım kafesinde bir masaya kuruldum ve beni buraya getiren her karara lanet ederken pahalı bir espresso içiyorum.

Ağaçlar kuş sesleriyle canlanıyor. Kiraz çiçeklerinin tatlı kokusu havayı parfümlüyor. Gökyüzü sonsuz bir masal mavisini, pamuksu bulutlarla bezeli, öyle ki bir film setinde boyanmış gibi mükemmel.

Paris'te Haziran ayı ve gülünç denecek kadar romantik.

Gölgeli caddede el ele tutuşan genç aşıklar geçip giderken ve sağımda solumda bembeyaz keten masa örtüleri üzerinde birbirlerine şefkatli bakışlar atarken, sadece hayaletlerin eşlik ettiğı bir kadın olarak kendimi gülünç hissediyorum.

Aşk Şehri. Buraya gelirken ne düşünüyordum ki?

Etrafımdaki tüm sevgi tarafından saldırıya uğramış hissediyorum. Sanki aşkın kendisi acımla alay ediyormuş, zehirli bıçaklarını neşeyle bana saplıyormuş gibi, kişisel olarak kurban edilmiş hissediyorum.

Aşırı aktif bir hayal gücünün tehlikeleri. Eğer yazar olmasaydım, bir yerlerde bir hücrede duvarları tırmalıyor olurdum.

Cep telefonum çaldığında, dikkatimi dağıttığı için minnettar bir şekilde hemen cevap veriyorum. "Alo?"

"Hey, ufaklık! Nasıl gidiyor?"

Arayan kız arkadaşım Kelly, sesi biraz fazla parlak. Yerleşmeye başladığım önümüzdeki birkaç gün boyunca tanıdığım insanlardan bu tür neşeli telefonlar alacağımdan şüpheleniyorum. Hepsi hayatıma devam etmem için o kadar hevesli ki bu beni endişelendiriyor.

Ama sanırım iki yıl onlar için benim için olduğundan farklı bir hızda geçti. Zamanın ve fiziğin yasaları kederle şekil değiştiriyor, tek bir anın sonsuza dek tekrar tekrar yaşanabilmesi için etrafında eğilip bükülüyor.

Kelly'ye "Eğer 'o' derken tek bir birim olarak göğüslerimi kastediyorsan, cevabım ne yazık ki düşük." diyorum.

"Psh. Tanıdığım en iyi göğüslere sahipsin."

"Bu güven oyu için teşekkür ederim ama siz bir destekli yaşam tesisinde çalışıyorsunuz. Gördüğünüz göğüslerin çoğu Carter yönetimi sırasında esnekliğini kaybetti."

"Her şey görecelidir, bebeğim. İyi tarafından bak: Çıplak olsaydın ve bir şey imzalamak için eğilmek zorunda kalsaydın, yolundan çekilmek için memeni koltuk altına sokmak zorunda kalmazdın."

Sırt üstü yatarken bile göğüslerinin yerçekiminden etkilenmediği belli olan genç sarışını düşündüm ve sertçe, "Kutlanacak bir şey olduğu kesin," dedim.

"Paris'te saat kaç? Önümde misin yoksa arkamda mısın?"

"Altı saat öndeyim. Bunu nasıl hatırlamazsın? Buraya onlarca kez geldin!"

Kelly iç çeker. "Artık hiçbir şey hatırlayamıyorum. Mike bana beynimin elek gibi olduğunu söyleyip duruyor."

"Elek gibi bir beynin yok, Kell. Dört çocuğun var ve tam zamanlı çalışıyorsun ve kocan ev işlerinin sadece bir çift yumurtalığı olan birinin yapabileceği bir şey olduğunu düşünüyor. Kendini hırpalamayı bırak."

Cevap olarak Kelly benim anlamadığım bir şey söyledi. "Ne? Özür dilerim, ne dediğini duymadım."

Az önce benim masamın karşısındaki masaya oturan Adonis'e bakmakla meşgulüm.

Gelecek nesiller için hızlı bir özet. Ya da listeyi atlayın ve ipeksi yelesi bir bayrak gibi dalgalanırken ve parlak kürkü güneşin altında parlarken ağır çekimde bir kumsalda dörtnala koşan en iyi durumdaki bir aygırın zihinsel resmini oluşturun, genel fikri anlayacaksınız.

Geniş omuzlarına dökülen dalgalı kahverengi saçları, Süpermen'i bile etkileyecek yarık çenesi ve heybetli cüssesine rağmen uzuvlarını zarif bir şekilde hareket ettirmesi var. Düğmeleri iliklenmemiş beyaz bir gömlek ve solmuş bir kot pantolon giymiş, köşeli çenesinde bir haftalık sakal bırakmış, bir bileğinde deri bir manşet var ve oturduğum yerden hissedebileceğim kadar güçlü bir hayvani manyetizma havası yayıyor.

Varlığının yemek yiyenler arasında yarattığı farkındalık dalgasına bakılırsa, belli ki herkes de öyle. Kafalar sanki iplerle çekilmiş gibi ona doğru dönüyor.

Ancak çarpıcı yabancı, çektiği tüm ilginin farkında değildir. Hem erkeklerin hem de kadınların kaçamak bakışları.

Buna alışık olduğuna şüphe yok. Kelly'nin dediği gibi, o birinci sınıf kaburga. Şu biftedeki cızırtıya bak.

Gerçekten, o yıkıcı.

Beni tanısaydınız, bu kelimeyi hafife almadığımı bilirdiniz.

Ve aman tanrım, ne inanılmaz gözler. Yukarıdaki bulutsuz göklerden daha mavi ve siyah kirpiklerden oluşan bir çalılıkta çevrili, güçlüler. Delici. Nüfuz edici. Ve şu anda hatırlayamadığım başka cinsel imalı kelimeler çünkü ona bakarken yakalandığımın korkunç farkındalığı beynimi durdurdu.

O da sana bakıyor.

"Café Blanc'a gittin mi diye soracaktım," diye bağıyor Kelly, sanki merhabalaştığımızdan beri duyma problemim varmış gibi. "Henri'ye seni benim gönderdiğimi söyle yoksa senden iki katı para alır, o lanet olası bir dolandırıcı!"

Son kısmı şefkatle söylüyor. Biri onu dolandırmaya çalıştığında kurduğu kalıcı dostluklardan daha çok hoşlandığı bir şey yok.

Üniversite yıllarında Paris'i ilk kez ziyaret eden talihsiz bir Amerikalı turist olduğunu düşünen kafe sahibi, yemek fiyatını şişirdi. Sonrasında yaşanan tartışma yerel bir efsaneye dönüştü. Kendimi ev sahibine bir Amerikalı olarak tanıttığımda

Kelly'nin arkadaşı, Kelly'nin Henri'nin sol testisini hala mutfak tezgahında bir kavanozda tutup tutmadığını sordu.

Düz bir suratla buzdolabında sakladığını söyledim.

"Aslında şu anda Café Blanc'tayım," diyorum yabancınn bakışlarını tutarak.

"Müthiş! Harika, değil mi?"

Yabancınn alev alev yanan bakışları ağzıma düşüyor. Çenesindeki bir kas esniyor. Dolgun dudaklarını nemlendiriyor.

Vay canına... Bu bir sıcak basması mıydı yoksa biri sandalyemin altında ateş mi yaktı?

Her neyse, bu yeni. Yıllardır bedenim bir mezarlık soğuşundan başka bir şey hissetmemişti. Telaşla, belli belirsiz, "Bu... muhteşem." diyorum.

"Ne?" Kelly gürlüyor. "Bebeğim, seni zar zor duyabiliyorum!

Yüksek sesle konuş!"

"Muhteşem olduğunu söyledim!"

Çenesi olmayan ve burnu tukan gagasına benzeyen bir garson masamın yanında beliriyor ve kaşlarını çatarak elimdeki telefona bakıyor. Telefonu sertçe işaret ederek Fransızca konuşuyor. Dili anlamıyorum ama ne demek

istediğini anlıyorum:

Kaba davranıyorsun. Ne kadar Amerikalısın. Belki bir dahaki sefere Eyfel Kulesi'ne sıçmak istersin?

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, keşke gerçekten bir testis kavanozu olsaydı, çünkü ona birkaç tane daha eklerdim. "Gitmeliyim, Kell. Seni sonra ararım, tamam mı?"

Telefonu kapattığımda hala bağıırıyordu.

Garson hesabı masaya bıraktı ve bana dikkatle baktı. Benim masamı kapıda sıra bekleyen güzel çiftlerden birine verebilmek için masayı boşaltmamı istiyor.

Gitmek üzereydim ama pislik kanımdaki inatçı Sicilyalı'yı ortaya çıkardı. Ona çeliği kesebilecek kadar keskin bir gülümseme sundum. "Bir espresso daha lütfen. Ve bir tatlı menüsü."

"Tatlı mı? Henüz ana yemek sipariş etmediniz."

İngilizcesi ağır aksanlı. Kaşları çatık. Dudağı kıvrılmış.

Şimdiye kadar tüm vücuduyla alay edebilen biriyle hiç karşılaşmamıştım.

"Her zaman böyle dikkatli misin yoksa bu özel bir durum mu?" diye sordum.

Bir hışımla ve kocaman burun deliklerini açarak dönüp gider.

İşte o zaman kıkırdamayı duyuyorum.

Beni rahatsız eden şey, bunun kimden geldiğini çok iyi biliyor olmam. Mavi gözlü aygırın garsonla yaşadığım küçük dramaya tanık olduğunu ve bunu eğlenceli bulduğunu anlamak için başımı çevirip bakmama bile gerek yok.

O yüzden bakmıyorum. Restoranın yarısını etkisi altına alan seksi kız için komedi şovu yapmakla ilgilenmiyorum.

Garip bir önyargı olduğunu biliyorum ama her zaman gizliden gizliye bir erkeğin ahlakının yakışıklılığıyla ters orantılı olduğunu düşünmüşümdür. Bağırma mesafesindeki her kadını seçebilen bir adama güvenemezsiniz. Bu tür bir güç en aziz ruhu bile bozar.

Yüzüme vuran güneşin sıcaklığı dışında her şeyi görmezden gelerek başımı arkaya yatırıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Bir an sonra, derin bir ses "Alabilir miyim?" diye sorar.

İrkilerek başımı kaldırdım. Mavi gözlü yabancı masamın yanında durmuş bana bakıyor, elini karşımdaki sandalyenin arkasına dayamış. Kendinden emin duruşundan rızamın geleceğini varsaydığını anlayabiliyorum ki bu mümkün değil.

Kesin bir sonuç olmayı reddediyorum.

"Hayır. Birini bekliyorum."

Cevabımı duymazdan gelerek oturdu.

Kendini beğenmiş pislik.

Birbirimize yeniden bakmaya başladık, bu sefer yakından.

Güzel yüzüne ve kötü davranışlarına karşı ayrımcılık **yapmama** rağmen, inanılmaz derecede çekici olduğunu kabul etmek zorundayım.

Hangi DNA bu kadar kare bir çene üretiyorsa, onu klonlamalı ve çenesiz garsonuma hediye etmeli.

Bana dikkatle bakarak, "Seni çizmeyi çok isterim" diyor.

Bir erkeğin ağzını açıp her şeyi mahvetmesinden nefret etmiyor musun?

Sanırım bu adamın az önce bana söylediğinden daha iyi açılış cümleleri geliştirmek zorunda kalmamış olması bir şok olmamalı. Muhtemelen doğduğundan beri kadınlar ayaklarına kapanmıştır. Ayrıca, onunki gibi bir güzellik nadiren eşdeğer bir zekâyla eşleştirilir. Ama yine de gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Sadece meraktan soruyorum, işe yarıyor mu?"

Kara kaşları mavi bakışlarının üzerine iniyor. "Ne işe yarıyor mu?"

İngilizcesi mükemmel. Fransız ya da başka bir aksanı yok. Hayır kelimesini hiç duymadıkları için anlamayan güzel insanların ülkesinden tatile gelmiş olmalı.

"Şu cümle. 'Seni çizmek isterim.' Kadınlar buna gerçekten kanıyor mu?"

Mavi Göz başını eğip beni inceliyor. "Sana teklifte bulunduğumu düşünüyorsun."

Bunu bir soru olarak değil, bir ifade olarak söylüyor. Bir kahkaha ile vurgulanan bir ifade.

Anlık, kavurucu aşağılanmamı işaret et.

Bu adam beni tavlamaya çalışmıyor. Bakışları bir kadına cinsel olarak ilgi duyan bir adamın bakışları değildi. Sadece merak ediyordu, bana öyle yalnız ve kederli bakıyordu ki, bu gül bahçesinde asi ve istenmeyen bir ot gibi dikiliyordu.

Umursamaz olmayı hedefleyerek elimi umursamazca sallıyorum. "Benim hatam. Özür dilerim."

"Olma. Sana teklif ediyorum."

Göz kırpmaya başladım ve duramadım. Şimdi aşağılanma gitti, ama kafam karıştı ve çılgın bir baykuş gibi göz kırpiyorum.

Dikkatimi masa örtüsüne ve orada duran, hafifçe titreyen elime yönelttiğimde, Mavi Gözler sanki benimle tamamen ters düşmemiş gibi konuşmaya devam ediyor.

"Bir portre için oturmak için yani. İnanılmaz bir yüzün var. Ve gözlerin, onlar..."

Bir kelime ararken duraksıyor, sonra sessizce "Perili" diyor.

Görünmez kalkanlarım yere çarpıp beni sarıyor ve kalbimi göğsümün içinde kabaran ıstıraptan koruyor. Kalkanlarımı geliştirmek için uzun zaman harcadım ve tekrar yukarı bakana kadar beni asla yarı yolda bırakmadılar.

Ama bu kez bakışlarımız karşılaştığında, bunun gücüne hazırlıksızdım.

Bir keresinde elektrik teline basmıştım. Sekiz yaşındaydım. Bir elektrik direği fırtınada hasar görmüş ve arka bahçemize düşmüştü. Babamın uyarı çığlığı beni durduramadan araştırmak için dışarı koştum ve çıplak ayağım tele dokunduğunda vücudumdan geçen voltajın gücü beni bahçenin yarısına fırlattı.

Bu yabancının güzel mavi gözlerine bakmak tam olarak böyle hissettiriyor.

"Ben James."

Sesi boğuklaştı. Vücudunda yeni bir gerginlik var, sanki bana uzanmaktan ve dokunmaktan kendini alıkoyuyor.

Ya da belki de bu benim hayal gücümünden kaynaklanıyordur.

"Olivia," diyebildim.

Bunu takip eden sessizlikte, kafenin sesleri dayanılmaz derecede yüksek görünür. Gümüşler tabaklara çarpıyor. Geveze sesler sinir bozucu çığlıklara dönüşüyor. Yanaklarımdaki kızarıklık boynuma doğru yayılıyor ve nabzım kontrolden çıkıyor.

Daha önce hiçbir erkek bana böyle bakmamıştı, böylesine çığ, böylesine özür dilemeyen bir yoğunlukla.

Kendimi
çıplak
hissediyoru
m.
Görüldüğü
mü
hissediyoru
m.

Garson yanımda belirdiğinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Madam." Küçümseyerek tatlı menüsünü uzatıyor ve bana alaycı bir selam veriyor.

"Fikrimi değiştirdim. Hesabı ödeyip yoluma gideceğim, teşekkürler." El çantamı sandalyemin kolundan çekip cüzdanımı bulmak için karıştırıyorum.

"Birini beklediğini söylemiştin," diye hatırlatıyor James.

"Yalan söyledim."

James sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve yoğun bakışlarını benden ayırmadan beni süzüyor. Garson kaşlarını kaldırarak aramızda bir ileri bir geri bakıyor, sonra James'e Fransızca bir şeyler söylüyor, o da başını sallıyor.

Birbirlerini tanıdıklarını, James'in müdavimlerinden biri olduğunu ve bir daha gelmeyeceğime karar verdiklerini hissediyorum.

Hesabımın bulunduğu küçük siyah plastik tepsiye birkaç banknot atıp ayağa kalkıyorum, acelemden masaya çarpıp bir bardağı deviriyorum, yakındaki bir masada oturan üç genç kadının beni nasıl aşağı yukarı süzüp ellerinin arkasından birbirlerine fısıldadıklarını fark etmemeye çalışıyorum.

O sinsi kıkırdamalar. O küçümseyici, alaycı gülümsemeler.

Bir gün onlar da benim gibi olacaklar, çatlaklar ve kırışıklıklarla kırk yaşına doğru savrulacaklar ve sadece kendi bedeninizin çürümesinin ve ezilmiş hayallerinizin ağırlığının getireceği başkalarına karşı yeni bir şefkat duyacaklar, ama şimdilik güzel ve kendini beğenmişler, yıllardır hissettiği ilk gerçek duygudan dehşet içinde kaçan

beceriksiz turistten üstünlüklerinden eminler.

Çıkarken arkama bakmıyorum ama James'in yanan bakışlarının kapıya kadar beni takip ettiğini hissediyorum.

Her nasılsa, bu sefer bunun benim hayal gücüm olmadığını biliyorum.

Estelle'in dairesi Buckingham Sarayı ile on dokuzuncu yüzyıl Fas genelevinin aşk çocuğu gibidir. A neoklasik breakfront görüntüler

Charles ve Diana'nın 80'lerdeki kraliyet düğününden hatıra kemik porselen tabaklar. Püsküllü kırmızı kadife kanepeler mor ipek yastıklarla döşenmiştir. Altın püsküller, yükselen pencerelerden bordo brokar perdeleri geri çekiyor, ana banyo çivit mavisi ve yeşil mozaiklerden oluşan bir isyan ve acımasız ataların ve at sırtındaki av partilerinin heybetli yaldızlı çerçeveli resimleri oturma odasının duvarlarını süslüyor. Tavanlar, süslü kristal avizelerden renkli camlı oyma bronz fenerlere kadar çeşitli aydınlatma armatürleriyle doludur.

Dekoratörün şizofrenik olduğu açık, ancak bir mucize eseri birbiriyle çatışan tüm unsurlar bir araya gelerek mekanı ev gibi hissettiriyor.

Tuhaflığını sevmeme şaşırmadım. Yaşlandıkça tuhaflık daha mantıklı geliyor.

Estelle'in dört direkli devasa yatağının Mısır pamuğundan çarşaflarının altında esneyip bacaklarımı uzatırken iniltiyi duyuyorum. Dışarıdaki avluya açılan pencereden içeri süzülüyor.

Donup kaldım, dinliyorum.

İnleme tekrar geliyor, bu sefer daha yüksek sesle. Çarşafı yüzüme doğru çeviriyorum ve iniltilerin sesi ve uzunluğu artmaya devam ederken derin bir iç çekiyorum. Saatime hızlıca baktığımda henüz sabahın altısı olmadığını görüyorum.

Bu saatte yarım fincan kahve ve diyabetik komaya neden olabilecek kadar şekerli bir şeyler yemeden insan olamam ve şu karşıdaki ikisi tavşan gibi birbirlerine giriyorlar. Kimde böyle bir enerji var?

Sarışın orgazma yaklaşırken boş odaya "Uyuşturucu olmalı," diyorum. Umarım kurşunlu cam pencereler onun kulak tırmalayan çığlıklarına dayanır.

Birden sinirlendim. Estelle'in "rahatlatıcı" ve "iyileştirici" bir alan olacağını vaat ettiği yerde ilk gece uykumu bölen bu insanlar kim olduklarını sanıyorlar? Bu gürültü kesinlikle yatıştırıcı ya da iyileştirici değil, size ne diyeceğim!

En azından benim için. Görünüşe bakılırsa, sarışın oldukça muhteşem bir penis tarafından içten dışa iyileştiriliyor.

Çarşafı fırlatıp atarak tavana bakıyorum. Pencereleri açıp onlara küfür mü etsem, yoksa kapılarına sert bir mektup mu yapıştırsam diye düşünürken, beynimin, komşumun hareketli maskaralıklarından rahatsız olan tek organım olduğunu fark ediyorum.

Geri kalan kısmım tahrik oldu.

Saniyeler içinde kendimle ve Kelly'nin sesi olan başka bir sesle zihinsel bir tartışmaya giriyorum, çünkü o benim tüm karanlık sırlarımı biliyor ve her zaman kafamın içinde habersizce ortaya çıkıyor.

Devam et, kızım. Birini ovala. Bunu hak ediyorsun.

Lütfen. Komşularımın sevişme sesiyle mastürbasyon yapmayacağım.

Neden olmasın? Çok seksiler!

Çünkü sapıkça, bu yüzden değil. Ve onlar seksi değil, gösterişçiler.

Uh-huh. Bu yüzden kadın bahçeniz alevler içinde kaldı, çünkü seksi değil.

"Lady Garden?" Kaç yaşındasın sen, 90 mı? Ve vajinamın kendi aklı varsa buna yardım edemem! Bu onu dinlemek zorunda olduğum anlamına gelmez!

Doğru. Dinlemiyorsun. O zaman elin neden bacaklarının arasında merak ediyorum.

Uyluklarımı birbirine sıkıştırıp parmaklarımın pijama altımın nemli dikişi üzerinde ileri geri sürtünme hissinden zevk almamak için kendimi zor tutarken inleyerek konuşmayı kafamdan kovuyorum.

Deneyin ve muhteşem bir şekilde başarısız olun.

Doğrusunu söylemek gerekirse, hala herhangi bir erotik duyguya sahip olduğumu keşfettiğimde şok oldum. Belime en ufak bir sıcaklık dokunmayalı yıllar oldu, hatta bundan yıllar önce kendimi tatmin etmeye çalışmışım. Kocamla sağlam sayılabilecek bir cinsel hayatımız vardı, ancak hayal gücümüzün hiçbir sınırında maceracı değildik. Evliliğimizin son zamanlarında seks tamamen ortadan kalkmış olsa da, hiçbir zaman kendi kendime zevk almaya yönelmedim çünkü hiçbir zaman dürtü duymadım.

Önemli olan diğer her şeyle birlikte libidom da öldü.

Dün hariç, bir yabancının yakıcı mavi bakışları beni bir Noel ağacı gibi aydınlattı ve içime doğru şok dalgaları yolladı.

"Ben James," dedi, sanki çoktan içime girmiş gibi bir ses tonuyla.

Avlunun karşısından gelen bir dizi erkeksi homurtu, parmaklarımın pamuklu pijamalarımın içine ve külotumun ötesine kaymasına neden oldu. Çoktan sırılsıklam olmuştum. Dudağımı ısıriyorum ve kurabiye kavanozunda eli yakalanmış suçlu bir çocuk gibi gözlerimi sıkıyorum.

Aşırı ısıtılmış, uzun süre ihmal edilmiş, kurabiyeleri hızla parçalanan bir kurabiye kavanozu.

"James," diye fısıldıyorum, onu üzerimde hayal ediyorum.

O büyük bir adamdı. Kocamdan ya da ondan önceki birkaç sevgilimden çok daha iriydi. Ben genellikle pahalı takım elbiseler içinde iyi görünen, düzgün yapılı erkekleri tercih ederim. Tipik Wall

Sokak tipi, manikürlü tırnakları olan temiz kesimli bir WASP, beni kaldırmaya çalışsa fitık olur.

Sert mavi gözlü aygır James muhtemelen serçe parmağıyla beni yukarı kaldırabilirdi.

Bu büyüklükte bir adamın altında yatmak nasıl bir şey olurdu? Kalçalarını бүkerken tüm o kasların kasıldığını hissetmek, kaba ellerinin tenimde kaydığını hissetmek, avlunun karşısındaki adamın homurdandığı gibi hayvani bir zevkle homurdanırken sıcak nefesini kulağında hissetmek?

Muhtemelen lezzetlidir.

Hayal gücüm dizginleri ele geçirirken parmaklarım daha hızlı hareket ediyor. Kendim ve James'in başrolde olduğu bir sahneyi steno ile çiziyorum.

Kalçaları adamın güçlü kalçalarının etrafında kenetleniyor. Saçları koyu dalgalar halinde yastığın üzerine yayılıyor. Adam kısa ve sert darbelerle onu sikerken, kadın adamın altında kıvranıyor, her darbede göğüsleri zıplıyor. Adam onun üzerinde, kolları gergin, teni terden kayganlaşmış, baskın ve odaklanmış, tamamen kontrol altında.

Aniden dizlerinin üzerine çöküyor. Onu ters çeviriyor. Bir kolunu beline dolayarak poposunu havaya kaldırıyor ve arkadan içine giriyor.

Zevk aklındaki tüm düşünceleri yok ederken, yüzünü yastığa gömüyor ve çığlık atıyor.

Bir elini kızın saçlarına atıyor, kıcını tokatlıyor ve bir kurdun hırlamasına benzer bir ses çıkarıyor.

Kısmen şok nefesi, kısmen de çığlık gibi bir sesle şiddetli bir şekilde boşalıyorum, tüm vücudum sertleşiyor, sırtım yataktan yukarı doğru eğiliyor. Kasılmalar tekrar tekrar vücudumu ve yatağı sarsarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Sonra yatağa yığılıyorum ve zayıf, inançsız bir kahkahaya boğuluyorum.

Az önce teşhircilerin sevişme müziği eşliğinde kendimi orgazma ulaştırdım.

Ben bir sapiğım.

Kelly çok gurur duyardı.

Doğaçlama küçük pornom her ne kadar harika olsa da, göze batan bir kusuru vardı: Bir erkek kıcıma tokat atarsa, dönüp yüzüne yumruk atardım.

Yani, sanırım yapardım. Oldukça eminim. Hiç böyle bir şeye kalkışan olmadı ama seks sırasında kış tokatlamak bana istismarın sınırında gibi geliyor. Ya da sadece aptalca, hangisi olduğuna karar veremiyorum. Her halükarda, seçim yapmak zorunda kalacağımdan şüpheliyim çünkü gelecekte bu tür şeylerden hoşlanan bir erkekle cinsel ilişkiye girme şansım yok denecek kadar az.

Alfa kurdu kış tokatlayıcıların başvurmasına gerek yok, çok teşekkür ederim.

Sakince tırnaklarını törpülerken kafamın içinde yaşayan Kelly'nin bunu hayal ediyor olması ilginç.

"Kapa çeneni" diye cevap veriyorum ve yataktan kalkıp duşa girerken banyo aynasındaki yansımadım kaçınıyorum.

Perili gözleri ve sert seksle ilgili çelişkili duyguları olan bir röntgencinin neye benzediğini görmek için sabahın çok erken saatleri.

O öğleden sonra, Estelle'in ilk baskı klasiklerle dolu kütüphanesindeki devasa masada oturmuş, elimde kalem, boş bir sayfayla karşılaşan her yazarın hissettiği korku, kibir ve varoluşsal ıstırapın her zerresiyle dolu, çizgili sarı bir kâğıda bakıyordum ki kapı çaldı.

"Tanrıya şükür!" Bağıriyorum, rahatlamaktan soluyorum. Kalemi yere atıyorum ve iç çekiyorum.

Bu gibi anlar bana yüce bir varlığın varlığını ve merhametli doğasını teyit ediyor. Bir süredir

Bir saattir aynı yerde, aynı boş sayfaya bakıyorum.

Ben de tam burbonu tekrar açmak üzereydim.

Fırlatılmış gibi sandalyeden sıçrayarak dairenin içinden hızla ön kapıya doğru ilerliyorum ve aşırı bir coşkuyla kapıyı açıyorum. Kapı duvara çarpıyor. Kapıda duran ufak tefek yaşlı adama ellerimi teatral bir şekilde sallayarak "Merhaba! Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sesleniyorum.

Bir an için far ışığında kalmış bir geyik gibi, gözleri kocaman ve kırpmadan bakıyor. Kel kafasındaki siyah bere korkuyla titriyor gibi görünüyor.

Zavallı adam. İnsan ırkının geri kalanıyla etkileşime girmeme gerçekten izin verilmemeli.

Ama sonra kendini toparlıyor, papyonunu düzeltiyor ve bana belli belirsiz bir gülümseme sunuyor. "Ee... bonjour, mademoiselle."

Matmazel, madam değil. Ben ona aşığım. "Bonjour." Bu kesinti ve kibarlık için çok minnettarım. iltifat edince, ona manyak gibi bakıyorum. "Joues-tu au tennis?"

Bir kez göz kırpmıyor, yavaşça. "Hayır, matmazel. Ben tenis oynamıyorum."

"Oh kahretsin. Özür dilerim. Aslında Fransızca bilmiyorum. Yüz yıl önce lisede aldığım bir dersten hatırladığım tek şey bu. "Güzel bir gün değil mi?" dediğimi sanıyordum."

"Çabanız için size puan veriyorum." Duraksıyor. "Fransızca cevap verseydim ne yapardın?"

Rahatça bir omzumu kaldırıyorum. "Muhtemelen senin üzerinde biraz İtalyanca denedi. Ama umarım konuşmuyorsundur çünkü benim tek bildiğim büyükannemin eve sarhoş geldiklerinde kardeşlerime bağırarak ettiği küfürler."

Gülümsemesi derinleşir. "Ah evet. İtalyanlar. Très passionnant. Bir keresinde Sophia adında İtalyan bir metresim vardı ve beni başka bir kadına bakarken yakaladığında dolmakalemle boynuma altı kez bıçak saplamıştı."

Kaşlarımı çatıyorum. "Biraz aşırı bir tepki gibi görünüyor."

"Diğer kadın onun kız kardeşiydi."

Ben bir şey söylemeyince, "Benim de bir ilişkim vardı" diye ekledi.

Yüzümü ona döndüm. "Umarım yeni tanıştığımız için bunu yanlış anlamazsın, ama şimdi bunu hak ettiğini düşünüyorum."

"Gerçekten de yaptım," diyor hiç pişmanlık duymadan. "Karım Sophia ve kız kardeşini öğrendiğinde arabamı ateşe verdiğinde de bunu hak etmişim." Hüzünlü bir iç geçiriyor. "O arabayı gerçekten çok severdim."

Erkekler.

Normalde bu anekdota dayanarak onun karakterinin ne yazık ki kusurlu olduğuna karar verirdim, ama bana bir roman konusu için harika bir fikir verdi, bu yüzden onu biraz rahat bıraktım ve gülümsedim. "İlginç bir hayat yaşamışsınız gibi görünüyor, mösyö..."

"Edmond Chevalier. Bina yöneticisi, hizmetinizdeyim." Beresini çıkarıp selam veriyor. Doğrulduğunda gülümsüyordu. Beresini kel kafasına geri takıyor. "Ve evet, çok ilginç bir hayat yaşadım. Ah, size anlatabileceğim hikayeler, matmazel, saçlarınızı kıvrırdı!"

Bu konuşkan ihtiyarı sarhoş edip, bulabildiğim her fikri çalacağım.

Estelle sabırlı davrandı ama yaz sonuna kadar yeni bir hikaye bulamazsam benden tamamen vazgeçeceğinden korkuyorum. Edmond tam da ihtiyacım olan ilham kaynağı olabilir.

Çılgın bir çizgi roman kötü adamı gibi ellerimi sıkmamaya ve kıkırdamamaya çalışarak, "Hikayelerinizi dinlemeyi çok isterim. İçeri gelmez misiniz?"

"Nazik davetiniz için teşekkür ederim ama öğle yemeğine gidiyorum. Sadece kendimi tanıtmak ve sizi bu akşam büyük salondaki kokteyle davet etmek için uğradım. Estelle size hoş geldiniz demem ve diğer komşularla tanıştırmam konusunda çok ısrarcıydı.

Eve. Ve biliyorum ki hepsi seninle tanışmak için can atıyor. Aramızda bir yazar! Ne kadar heyecan verici!"

Benim midem bulanırken, o alkışlıyor, neşeyle biraz zıplıyor.

Yaklaşan bulaşıcı kolit nöbetimi planlamakla meşgul olduğum için fark edemesem çok sevimli olurdu.

Ben parti yapmam. Özellikle de ödül domuzu gibi dolaştırıldığım partileri. İnsanlar yazarların ilginç ve göz alıcı hayatlar süren sihirli tek boynuzlu atlar olduğunu düşünme eğilimindedir, oysa biz aslında yabancılarla sohbet etmeye zorlanmaktansa gözlerimizi kızgın demirlerle oymayı tercih eden bir grup garip tırnak yiyen içe kapanık insanlarız ki bu da içe kapanık biri için kedi yıkamak kadar eğlencelidir.

Bir de kaçınılmaz olan, "Senin bir şeyini okudum mu?" sorusu var ki, her zaman "Umarım okumamışımdır" diye dua ediyorum.

Çalışmamı okuyan ve yararlı bir eleştiri sunmak isteyen kişinin korkusuyla yaşıyorum.

"Çok üzgünüm Edmond, ama yapabileceğimi sanmıyorum-" "Saat tam yedi, hayatım!" Bir el sallıyor Sanki reddimi varlığımdan siliyormuş gibi hızlıca ileri geri gidip geliyordu. "Geç kalmayın. Misafir sanatçımızın, birkaç parçası sergilenecek olan yeni koleksiyonunun tanıtımını kaçırmak istemeyeceksiniz. İnanılmaz yetenekli, sadece inanılmaz yetenekli. Eğer bahsetmediysem, bu parti onun onuruna veriliyor."

Gelmezsem Edmond'ın 7:05'te kapımı çalacağını şimdiden söyleyebilirim.

Sanırım bir dolaba saklanıp dışarıdaymış gibi davranabilirim ama Estelle'e kaba ve antisosyal olduğumun geri dönmesini istemiyorum. Özellikle de bana dairesini aylarca ücretsiz olarak cömertçe sunduğu ve içtenlikle kendimi toparlamama yardımcı olmaya çalıştığı için.

Bu yüzden, bu türden bir insanla kibar bir konuşma yapmak için mücadele ederken, acı verici sessizliklerle dolu iğrenç bir geceye katlanmak için kendimi istifa ediyorum.

Sosyalleşme ihtimali karşısında en yakın yüksek binadan atlamak istemelerine neden olan kaygı.

Ama biri bana evli ya da çocuklu olup olmadığını sorarsa kan dökülecektir.

İdam mangasıyla karşı karşıya olan bir mahkûmun coşkusuyla, "Pekâlâ Edmond. Orada olacağım."

"Mükemmel! Gelir gelmez sizi James'le tanıştıracam. İkinizin konuşacak çok şeyi olacağına eminim, sizin gibi yaratıcı tipler."

"James?"

"Evet. Sanatçı." Edmond kıkırdadı. "Yakışıklı şeytan. Kadınlar arasında popüler. Paris'in en gözde bekârı. Bana onun yaşındaki halimi hatırlatıyor."

Edmond beresini çıkarıp bana veda ettikten sonra ıslık çalarak koridorda yoluna devam ediyor. İçimde garip bir önsezi hissiyle arkasından bakakalıyorum.

Olamaz. Bu bir tesadüf. Paris'te James adında milyonlarca yakışıklı sanatçı olmalı. Kafedeki mavi gözlü aygır değil.

Ama o akşam büyük salona girdiğimde, kaderin beni yanıltmayı ne kadar sevdiğini bir kez daha hatırladım.

H

Hatırladığımdan daha da yakışıklıymış.

Bu muhtemelen ve birleşik
etki mum ışığının ve seks
hormonlarının puslu parıltısının

Etrafını saran bir grup yapmacık kadın tarafından toplu olarak üretiliyor, ama adam kesinlikle büyüleyici.

Şık salonun bir köşesinde kuyruklu bir piyanonun yanında duran James tamamen siyahlar içinde. Yakası açık siyah elbise gömleği, siyah pantolon, durduğum yerden Guam'ın gayrisafi yurtiçi hasılasından daha pahalı olduğunu söyleyebileceğim siyah deri ayakkabılar.

Hayranlarıyla sohbet ederken ne mutlu ne de rahat görünüyor. Aslında, köşeye sıkışmış bir kurt gibi görünüyor.

İlginç.

Sonra yukarı bakıyor, onu izlediğimi fark ediyor ve hareketsiz kalıyor.

Başka tarafa bakardım ama donup kaldım. Yerimde sabitlendim. Kafede gözlerimin içine baktığında içime dolan elektrikle taşla döndüm.

Hayır, taş
değil. Erimiş
lav.

Isı dalga dalga göğsümden boynuma yükseliyor, sonra yüzümü kaplıyor. Orada duruyorum, kulaklarım yanıyor, kalbim

Ta ki bağlantı dayanılmaz hale gelene ve bakışlarımı ayırana kadar.

Rahatlama anıdır.

Bir daha asla onun tarafına bakmayacağıma yemin ettim.

"Ah, işte buradasın! Hoş geldin canım, hoş geldin!"

Işıl ışıl bir Edmond yanımda beliriyor ve elimi öpmeye başlıyor. Sonra başını bana doğru eğdi ve komplocu bir fısıltıyla konuştu. "Bu elbisenin içinde muhteşem görünüyorsun. Bu odadaki erkeklerin yarısı muhtemelen sana aşık olmuştur bile."

Söz konusu elbise yanımda getirdiğim tek elbise, hem ten rengimi hem de vücudumu tamamlama mucizesini başaran safir mavisi şifondan vücudu saran bir numara. Belki operada falan giyerim diye düşünerek yanıma almıştım ama diğer kıyafetlerim kot pantolon, tişört ve rahat ayakkabılardan oluştuğu için bunun da iyi bir fırsat olduğunu düşündüm.

"Teşekkür ederim. Fazla şık olacağımı düşünmüştüm ama yanıldığımı görebiliyorum."

Salon belli ki moda haftası defilelerine katılan insanlarla dolu. Hayatımda hiç böyle bir ihtişam görmemiştim. Sanırsınız ki İngiltere Kraliçesi'ni ağırlamak üzereyiz. Edmond bile nefis bir lacivert takım elbise, robin's-egg blue ipek kravat ve uyumlu bir cep mendili giymiş. Rugan mokasenleri o kadar parlak ki gözümü alıyor.

"Piyanonun yanındaki onur konuğumuz ama şu anda etrafı sarılmış durumda, o yüzden sizi tanıştırmama izin verin. Gelin."

Edmond dirseğimi tuttu ve beni kalabalığın içine doğru götürdü. Kendimi kesime götürülen bir inek gibi hissediyorum.

Şansa bakın ki, ilk tanıştırıldığım kişi Pavarotti'ninki gibi sıkı göğüsleri ve ciğerleri olan genç bir sarışın. Giyinik ve dik dursa bile, Estelle'in evinin karşısındaki çığırktan olarak hemen tanınıyor.

"Matmazel Gigi, lütfen Matmazel Olivia ile tanışın." Edmond gururla ekliyor, "Olivia bir yazar."

Gigi kollarını iki yana açıp dudaklarını büzerek bana doğru hamle yaparken telaşlı bir merhaba mırıldanıyorum. Beni omuzlarımdan tutup iki yanağıma da doyurucu bir öpücük konduruyor, sonra da deli gibi sırtarak beni kollarımın arasında tutuyor.

Göğüsleri yakından daha da etkileyici. "Bonsoir, Olivia!" diye bağıyor. "Tanıştığımıza çok memnun oldum Sen!"

Uyuşturucu. Öyle olmalı.

Başını çeviriyor ve omzunun üzerinden bağıyor, "Gaspard! Venez ici!"

Odanın diğer ucunda birkaç kişiyle sohbet eden bir adam dönüp bize doğru bakıyor. Uzun boylu ve ince yapılı, hoş koyu renk bir takım elbise giymiş ve yürüyüşünde sadece çatlamış, susuz kalmış ve aşırı çalışmış penisinden kaynaklandığını tahmin ettiğim hafif bir aksaklıkla yürüyor.

Gigi'nin ortağı. Bütün hırıltılarının sebebi. Homurdanan.

Dostça gülümseyen Gaspard önümde duruyor ve elini uzatıyor. Fransızca olduğu için anlaşılmaz bir şeyler söylüyor.

Uzattığı elini tutuyorum ve kendimi o berbat sitcom'lardan birindeymişim gibi hissetmemeye çalışıyorum, gerçek hayatta hapse girecek türden beceriksiz bir aptalın başrolde olduğu, güldüren şarkıların olduğu sitcom'lardan.

"Bonsoir, Gaspard. Tanıştığımıza memnun oldum." Geldiğinde sesinin nasıl çıktığını biliyorum.

Gaspard ya İngilizce bilmiyor ya da bilen ama bunu ölüm pahasına itiraf etmeyen bir Fransız, çünkü Fransızca cevap veriyor ve göğüs dekolteye bakarken hâlâ o hoş gülümsemesini takınıyor.

"Özür dilerim, Fransızca bilmiyorum."

Bunun üzerine Edmond, Gigi ve Gaspard -tahmin ettiğiniz gibi- Fransızca hararetli bir sohbeta başlarlar.

Gaspard hala elimi bırakmadı.

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," diyorum Gigi'ye, elimi Gaspard'ın nemli tutuşundan çekip uzaklaşırken, "ve şimdi bir içki almaya gidiyorum."

Dönüp odanın karşı tarafına kurulmuş olan bara doğru ilerliyorum, Edmond'un arkamda koşuşturmadığını umuyorum çünkü korkmuş bir at gibi ona tekme atmak zorunda kalabilirim.

Daha beş dakika bile olmadı ve şimdiden paniklemeye başladım.

"Burbon," diyorum barmene, kısa koşumdan nefes nefese kalmış bir halde geldiğimde.

Gerçekten egzersiz yapmaya başlamalıyım, ancak ne yazık ki sadece yatarak yapılabilecek fiziksel aktivitelerden hoşlanıyorum.

Barmen, güzel tenli ve zarif boyunlu genç bir kadın; bana doldurduğu burbonu bir dikişte bitirip bir tane daha istediğimde gözünü bile kırpmıyor. Bu odada sevebileceğim tek kişi o olabilir.

Sonra yanımda uzun boylu, siyahlar giymiş biri beliriyor ve önceki hayatımda Tanrı'nın benden bu kadar nefret etmesine neden olacak ne yaptığımı merak ediyorum.

James barmene, "Hanımefendi ne içiyorsa ondan alacağım," diyor ve başını bana doğru eğiyor.

Etrafta fazladan zihinsel çöküntüleri var mı bilmiyorum, ama keyfinize bakın.

Ona içkisini dolduruyor, sonra dikkatini yeni gelen bir çifte çeviriyor, James ve beni ellerimizde içkilerimizle duvara bakarak sessizce orada bırakıyor.

Nefis kokuyor.

Bunu kafede fark etmemiştim. Büyük olasılıkla diğer tüm duyularım ona bakmaktan düzgün çalışamayacak kadar karışmış olduğu için. Ama şimdi kokusunu burnumda hissediyorum ve en az onun geri kalanı kadar lezzetli. Yapılacak tek mantıklı şey burbonumun geri kalanını yudumlamak, bu da onun kokusunu burun deliklerimden dışarı atacak, ben de öyle yapıyorum.

Bir süre sonra bana bakmadan "Merhaba," diyor.

Sakin bir ses tonuyla "Merhaba" demeye karar vermeden önce odadan kaçmak da dahil olmak üzere bir düzine farklı yanıt üzerinde tartıştım.

Merhaba demek için gereken iki heceyi bile beceremedim. Bu kişi benim için sağlıklı değil.

Ama ben çekici bir adamın yanında durmaktan çok daha zor şeyler yaşamış bir yetişkinim, bu yüzden hızlı bir zihinsel moral konuşmasından sonra Bay Delicious ile tekrar konuşuyorum.

"Görünüşe göre sen gerçekten bir sanatçısın."

Bir kahkaha sesi sesini ısıtıyor. "Görünüşe göre."

"Çok yetenekli olduğumu duydum."

Başını çevirip bana bakıyor. Güneşin altında duruyormuşum gibi hissediyorum.

"Sanat hayranı mısınız?"

"Hayır. Şey, evet. Yani, sayılır. Duruma göre değişir. Bazı sanatlar diğerlerinden daha fazla. Sinema. Müzik. Edebiyat. Bunları severim. Ama sanat hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sizin bildiğiniz gibi. Çizim, resim ve benzeri şeyler."

Bir an sessiz kaldı, muhtemelen beyin kanserimin ne kadar ilerlemiş olduğunu merak ediyordu. Sonra "Benden hoşlanmıyorsun." dedi.

Burbonumun kalanını bitiriyorum ve bardağı dikkatlice bardağın üzerine bırakıyorum. "Ben öyle bir şey demedim."

"Gerek yoktu. Tüm vücudunla yaltaklanman bu işi gayet iyi yapıyor."

"Bu sevmediğim bir şey değil."

Ben geri çekemeden dışarı çıktı, açık bir yara gibi tehlikeli ve çığ bir şekilde orada asılı duruyor.

"Hayır mı?" der James sessizce. "Ne o zaman?"

Kahretsin. "Ben... partilerden hoşlanmam."

"Hmm. Yani şimdi ve dün kafedeki bariz rahatsızlığınızın benimle bir ilgisi yok."

İkna olmamış gibi görünüyor. İnsanların fazla gözlemci olmasından nefret ediyorum. Ve "insanlar" derken erkekleri kastediyorum. Neden orada durmuş bana bakıyor?

Beni mi görüyorsun?

Sert bir şekilde, "Uygunsuz bir şekilde anlayışlısın" diyorum.

"Bana bakmanı sağlayacaksa aptal gibi davranabilirim."

Bunu düşünüyorum, bir daha asla onun tarafına bakmayacağıma dair kendime söz verdiğimin farkındayım ve aynı zamanda bunu yapmak için artan dürtümün de farkındayım. Burnumda onun güzel kokusu ve kulaklarımda sesinin zengin tınısı varken, kararlılığım hızla parçalanıyor. Ama bazı sınırlar koymadan pes edemem.

"Beni çizmek istemeyeceğine ya da gözlerim hakkında tuhaf şeyler söylemeyeceğine söz verersen sana bakarım."

"Anlaştık," diyor hemen.

Bu çok kolaydı. "Ve belki de bakışlarını birkaç bin çentik azaltmaya çalış."

"Bakış mı? Benim bakışım yok." "Kesinlikle var."

Sesi bir oktav düşüyor. "Eğer öyleyse, bunun tek nedeni sana bakmaktan büyük zevk alıyor olmamdır."

"Ha! Yağcılıkla bir yere varamazsın, Romeo. Benim bağışıklığım var."

Sözleri karşısında içimden geçen küçük ürperti, kollarımdaki tüm tüylerin nasıl diken diken olduğunu fark etmemesi için alaycı bir tavır takınmak zorunda kaldım.

Burada tehlikedeyim. İçimde çılgılık atarak kaçma ya da cıvılcıplak soyunup kendimi onun gövdesine atma ve orada bir yengeç gibi tutunma dürtülerini uyandıran yakışıklı bir sanatçı tarafından anlamsızca büyülenme tehlikesi.

Zihnim bu fırsatı değerlendirerek mastürbasyon yaparken onunla ilgili kurduğum fantezinin renkli hatırasını bana sunuyor. Beni bir şampiyon gibi sikmesi ve kıcımlı tokatlaması fantezisi.

"Barmen! Bir burbon daha, lütfen!"

Geri dönüyor ve birkaç dakika içinde üç içki sipariş ettiğim için bana sitemkar bir bakış atmadan bardağımlı tekrar dolduruyor, sağ olsun.

O uzaklaştığında, James ve ben tekrar sessizliğe gömülüyoruz, ama bu sefer o benim profilime bakıyor ve ben de kendimi yelpazeleyecek bir şeyim olmasını diliyorum.

Ona bakmak için dönmediğimde, nazikçe azarlıyor, "Hadi. Yapabilirsin. Isırmayacağıma söz veriyorum."

"Elbette. Bütün ısırıklar böyle der."

"Gerçekten mi? Çok ısırık tanıyor musun?"

"Ah, evet. Dürüst olmak gerekirse ben bir tür ısırık mıknatısıyım." "Ne kadar ilginç. Köpek kulübesinde mi çalışıyorsun?"

"Daha kötüsü." Pirana sayısının sadece köpekbalıklarından fazla olduğu yayıncılıkta.

"Eğer işini doğru tahmin edersem, bana bakar mısın?" "Asla tahmin edemezsin. Ama devam et."

"Sen bir yazarsın."

Ona bakmak için başımı o kadar hızlı çeviriyorum ki boynumun kırılmamasına şaşıyorum.

"İşte buradasın," diyor gözlerimin içine gülümseyerek.

Tanrım, evet, işte buradayım, on bin derecelik ben. Damarlarım ateş saçmaya başladı. "Yazar olduğumu nereden bildin?"

"Edmond'ın seni Gigi ile tanıştırdığını duydum."

"Duydun mu? Odanın diğer ucundaydın. Başkalarıyla konuşuyordun."

"Evet, ama ben sana dikkat ediyordum, cehennemin yedinci çemberine girmiş gibi görünüyordun ve neredeyse kalp krizi geçirmeme neden olacak bu elbiseyi giymiştin."

Kalp krizinden bahsetmişken, ben de bir tane geçiriyorum. Söyleyecek bir şey bulamıyorum, bu yüzden sadece gözlerinin sonsuz mavi derinliklerine bakıyorum ve tenimden bukleler halinde yükselen dumanı görmemesini umuyorum.

Uzun ve sert bir anın ardından mırıldanıyor: "Burada parmağımı elektrik prizine sokmuş gibi hisseden tek kişinin ben olmadığımı söyle bana."

Belli belirsiz, "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok" diyorum.

Yavaşça nefes veriyor, çenesi çalışıyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş, öyle bir güçle ki beni tutup kaldırabilir.

onunla duvara karşı.

"Seni yalnız bırakmamı istiyorsan, bırakırım. Seni rahatsız etmek istemiyorum-"

"Beni rahatsız etmiyorsun," diye patlıyorum. "Rahatsız ediyorsun Ben."

Dudaklarını ıslattığında neredeyse bayılıyordum. Neyse ki Edmond beni kurtarmak için geliyor.

"Canım benim! James'le tanışmışsın! Harika, harika!"

Bu konuda neden bu kadar heyecanlı olduğunu bilmiyorum, ama James ve benim zaten tanıştığımızı keşfedince neredeyse havalara uçuyor. Belki de benim görünmez fay hatlarımı hissediyor ve "bayanlar arasında çok popüler" olan mavi gözlü aygırın onları desteklemeye yardımcı olacağını varsayıyor.

Size söylüyorum, belli bir yaştaki bekar kadınlar insanları ürkütüyor.

"Evet, tanışmıştık," diyor James. "Aslında bu ilk karşılaşmamız değil."

"Oh?" Edmond'un kulakları dikildi. James bana sabit bir şekilde bakmaya devam ederken, dudaklarında hafif bir gülümseme oynasırken, açık bir merakla aramızda ileri geri bakıyor.

İçkimi bitirme zamanı.

"Evet. Dün onu Café Blanc'ta gördüm ve portresini çizmek için izin istedim."

Edmond'un nefesi alçak ve heyecanlıydı. Sanki dua ediyormuş gibi ellerini göğsünde kavuşturarak bana döndü. "Oh, onun için oturmalsın, canım. Oturmalsın. James inanılmaz bir sanatçı. Sadece inanılmaz. Onun yerine oturmanın istenmesi büyük bir onur. Kesinlikle büyük bir onur."

Kendini ikinci kez daha vurgulu bir şekilde tekrarlama alışkanlığı gerçekten sinirlerimi bozmaya başladı. Ama sanırım James'in beni rahatsız etmediği, onun beni rahatsız ettiği şeklindeki ezici ve garip itirafımla bu konuda suçluyum, yani gerçekten dayanacak bir ayağım yok.

Edmond'a kısık bir gülümseme sunuyorum. "Eminim benden çok daha ilginç bir konu bulabilir."

Edmond ciddiyetle, "Hayır," diye cevap verir. "Sen mükemmelsin. Bu gözlerinde. Söylemem gerekirse, çok dikkat çekiciler. Neredeyse..." Yüzüme bakarken bakışları dalgınlaşıyor.

Eğer "perili" derse onu kravatıyla boğacağım. James'e dönüyorum. "İzin istemedin."

Kaşlarını kaldırıyor.

Belki de ses tonum biraz fazla sertti. "Demek istediğim, beni çizmek istediğini söyledin. Yapıp yapamayacağını sormadın."

"Bu yüzden mi kaçtın? Sormadığım için mi?"

Neden kaçtığımı çok iyi biliyor. Yüzünün her yerinde yazıyor. Gözlerindeki bilmiş sıcaklıkta. Dolgun dudaklarını tekrar nemlendiriyor ve Tanrım, neden bunu yapmaya devam ediyor?

Saç çizgim boyunca terler fışkırıyor. Kalbim rahatsız edici derecede hızlı atıyor. Soyulmuş bir üzüm gibi acı verici bir his var içimde, derim soyulmuş, her şeyim çiğ ve acı verici bir şekilde hassas. Ciğerlerime çektiğim hava bile acıtıyor.

Ama piyanonun başında etrafında kümelenen o kadınlar gibi olmayı reddediyorum. Onun dikkatini çekmek için yarışan ve gülümsemesini arzulayan çaresiz minnoşlar sürüsü.

"Birinin ben öldükten çok sonra bile nesiller boyu bakmaları için benim resmimi ölümsüzleştirmesi düşüncesi bana Ebola virüsüne yakalanmak kadar çekici geliyor" diyorum.

"Sanırım selfie çekmeyi pek sevmiyorsun." diyor.

"İnternette bir fotoğrafımı yayınlamaktansa vurulmayı tercih ederim."

"Abartma yeteneğiniz bir yazar olarak işinize yarıyor olmalı."

"Abartmıyorum."

"Sanki dün bana birini beklediğini söylediğinde yalan söylemiyordun?"

Sesi nötr ama beni zorluyor. Bana meydan okuyor. Onu güvenli bir mesafede tutmak için aramıza örmeye çalıştığım duvarı aşılıyor. Bir parmak şıklatmasıyla odadaki bir düzine istekli kadından herhangi birine sahip olabilecekken bunu neden yapıyor?

Birbirimize bakıyoruz, gülümsemeden. Kalp atışlarım avuçlarımda içinde atıyor.

Sonunda gerginliği bozan Edmond oldu. "Belki de onun yerine oturmak isteyip istemediğinize karar vermeden önce çalışmalarını görmek istersiniz?"

Onun için oturmayacağıma çoktan karar vermiştim, ama bu James'in bakışlarının çekici ışınından kaçmak için iyi bir fırsat gibi görünüyor, bu yüzden Edmond tarafından dirseğimden tutularak odanın diğer ucuna götürülmeme izin veriyorum, ona ne kadar çelme takmak istediğimi bilse bunu yapmaya devam etmezdi.

Sonra salonun pencerelerine karşı dizilmiş bir dizi şövalenin önünde duruyoruz ve geçici olarak nefes alma yeteneğimi kaybediyorum.

Edmond haklıydı: James inanılmaz yetenekli.

İncelediğim altı portre, kalem ve mürekkeple öylesine titiz ve gerçekçi ayrıntılarla yapılmış ki, çizim yerine fotoğraf gibi görünüyorlar. Her biri bir kadının omuzlarından yukarısını gösteriyor. Öznelerin hepsi öne bakıyor. Arka planlar boş bırakılmış, bu da yüzlerin şaşırtıcı derecede gerçekçi kalitesini vurguluyor ve aynı zamanda ürkütücü bir üç boyutluluk katıyor.

Ve Tanrım, gözleri.

İnsan sefaletinin bu kadar mükemmel tasvir edildiğini hiç görmemiştim. Neydi o klişe? Bir resim bin kelimeye bedeldir?

Bu doğru değil. Milyonlarca kelime yazabilirim ama burada gördüğüm duyguyu yakalamaya asla yaklaşamam. Gördüğüm acıyı. Kara, dipsiz acıyı.

Edmond kısık bir sesle şöyle der: "Koleksiyonun adı Keder Perspektifleri."

Kilide giren bir anahtar gibi, James'in neden bana çekildiğini anlıyorum. Ve neden bunları yaratmak için harekete geçtiğini

Bu belirli insanların belirli çizimleri, acıları o kadar çığ ki neredeyse uzanıp dokunabiliyorum.

Annemin dediği gibi, kuşlar birbirine benzer. Su kendi seviyesini arar ve benzer benzeri çeker.

Ölüm ona da dokunmuş.

Dönüp ona bakıyorum, barda bıraktığım yerde duruyor. O da bana bakıyor tabii ki.

Bakışları beyaz bir ısıya dönüşüyor. Parıldayan bir yoğunluk.

Kadife mavisini karanlık.

Tıpkı genç bir kızken bir gün kalemimi kağıda döküp başkalarının okuyacağı hikayeler yazacağımı bildiğim gibi sevgili olacağımızı biliyorum. Aynı şekilde evliliğimin kederin ağırlığı altında çökeceğini de biliyordum. St. Monica kilisesinin soğuk ön sıralarında oturup kızımın küçük beyaz tabutuna bakarken bir daha asla bütün olamayacağımı bildiğim gibi.

Kemiklerimiz, rasyonel zihinlerimizin gitmemiz gerektiğini düşündüğü yollardan bağımsız olarak, kalplerimizin her zaman takip edeceği bir bilgeliğe sahiptir.

"Edmond."

"Oui?"

"Lütfen James'e bir portre için oturmak istediğimi söyleyin." Dönüyorum ve odadan çıkıyorum.

■ O geceyi de sayısız geceyi geçirdiğim gibi yatakta sırtüstü uzanıp güneş doğana kadar tavana bakarak geçirdim.

Sabahın sükûneti Gigi'nin orgazm çığlıklarıyla bozuldu ama bu sefer şehvetli çığlıkları beni rahatsız etmedi. Onunla tanışmak gürültüye olan kızgınlığımı azaltmış olabilir, ama aynı zamanda minnettarlık da olabilir.

Eğer o ve Gaspard bu kadar yüksek sesle sevişmeselerdi, yıllardır yaşadığım ilk orgazmın tadını çıkaramazdım.

Bugün onların sevişme seslerini de tahrik edici bulmuyorum. Bu sadece başka bir sabah sesi, tıpkı ara sokakta gümbürdeyen bir çöp kamyonu ya da şafak vakti öten bir horoz gibi. Arka plan gürültüsü, anlamsız ve hoş.

James'i düşünmekten başka bir şey beni etkilemiyor.

Dudaklarını yalayışını hatırlamak işkence gibi. Bu kadar küçük bir tavır nasıl bu kadar baştan çıkarıcı olabilir? Sadece ağzının şekli üzerine bir tez yazabilirim.

Yataktan kalkmadan önce komşularımın ortak orgazmını duyana kadar bekliyorum. Sonra birkaç saatimi

çantalar, çamaşır yıkamak ve organize olmak. Ön kapı çalındığında saat onu biraz geçiyordu.

Açtığımda elinde bembeyaz lalelerle dolu bir vazo tutan genç bir adamla karşılaşıyorum.

"Olivia Rossi?"

"Benim."

Buketi bana verdi, sonra da imza istemeden gitti. Görünüşe göre güvenilir bir yüzüm olduğunu düşünüyor.

Çiçekleri mutfağa götürüp tezgâhın üzerine koyuyorum ve kartı çıkarıyorum.

"Hazır olduğunuzda" yazıyor ve ardından bir telefon numarası geliyor.

İmzasını atmadı.

İmzalamak zorunda değildi.

Kalbim boğazımda, James'in numarasını çeviriyorum. İlk çalışta açtı.

"Çiçekleri almışsın."

Sesi alçak ve memnun. Bu kadar çabuk aradığım için mutlu. Ama ben olduğumu nereden bildi?

"Çiçek mi? Hayır, son on iki saattir burada oturmuş rastgele telefon numaraları çeviriyordum. Sonunda doğru kombinasyonu denediğime inanamıyorum."

"İhtimalleri bir düşün," diyor oyuna devam ederek. "Çevirme parmağına kramp giriyor olmalı."

"Hiçbir fikrin yok. Balık kancası gibi eğri büğrü. Acil servise gitmem gerekebilir. Bu arada, bu kim?"

Kıkırdaması içime bir zevk ürpertisi gönderiyor. "Seni ne zaman göreceğim komik bayan?"

"Sana bir selfie mesaj atabilirim. Olur mu?"

"Selfie çekmektense vurulmayı tercih edeceğimi düşünmüştüm."

"Hayır, dikkat etmediniz. İnternette bir selfie yayınlamaktansa vurulmayı tercih ederim dedim."

Sesi düşer. "Her şeye dikkat ettim."

Bunu takip eden kısa sessizlikte kanımın damarlarımda dolaştığını duyuyorum. "Anladığım kadarıyla Edmond sana benim

mesaj."

Yumuşak bir ses çıkarıyor, ben de bu garip geçişimi eğlence olarak yorumluyorum. "Verdi. Bana daire numaranı da verdi."

Bu yüzden çiçek teslimatı. "Eğer isteseydin sana bir anahtar da vereceğini hissediyorum. Adam senin suyun üzerinde yürüdüğünü sanıyor."

"Ondan bir tane isteyeceğimden emin olabilirsiniz."

Ben yutkunarak duraksadığımda James, "Bu bir şakaydı. Söz veriyorum."

"Hmm. Isıran biri olmadığına söz verdiğin gibi mi?"

Ses tonu bir kez daha düşüyor ve şimdi seks hattı operatörü gibi konuşuyor. "Ben ısıracı değilim. Ben bir kemiriciyim. Arada büyük fark var."

Soğuk terler döküyorum. Sakin ol, Olivia. Derin bir nefes al.

Cevap vermeyeceğim belli olduktan sonra James, "Seni rahatsız ettiğim için mi bir şey söylemiyorsun, yoksa ben seni rahatsız ettiğim için mi?" diye soruyor.

Gürültülü bir telaşla nefes veriyorum. "Dürüst olmak gerekirse? İnsanlık tarihi boyunca bir kadının bir erkek tarafından daha fazla rahatsız edilip edilmediğini bilmiyorum."

Yine o yıkıcı kıkırdamasını patlatıyor, piç kurusu. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Seni ne zaman göreceğim?"

"Portre için ne zaman oturabilirsin?" diye sormadığını fark ettim çünkü ikimiz de Edmond'a portre için oturacağımı söylediğimde bunu kabul etmediğimi biliyoruz.

Sessizce, "Bunu uzun zamandır yapmamıştım."

diyorum. "Telefonda mı konuştunuz?"

"Bir sevgili edinmiş."

Nefes verışı yavaş ve sert. Telefonu o kadar sert tuttuğunu hayal ediyorum ki, telefonda bir çatlak oluşuyor.

Bir süre sonra, "Hala orada mısın?" diye sordum.

"Konuşma gücünü geri kazanıyorum. Lütfen bekleyin."

Gülümsüyorum, onun beni etkilediği kadar ben de onu etkilediğim için memnunum. "Küstahlık etmek istemem ama öyle hissediyor gibisin-"

"Karşılıklı. Evet. Tanrım. Her zaman bu kadar açık sözlü müsün?"

"Hayat lafı dolandırmak için çok kısa. Ama madem konu açıldı, sana biraz zamana ihtiyacım olduğunu söylemeliyim. Öylece..."

"İlk buluşmada benimle yatağa atla."

"Bingo."

"Önce beni daha iyi tanımak istiyorsun."

Bunu düşünüyorum. Tam olarak ne istiyorum? Üç aylığına buradayım, sonra Amerika'daki gerçek hayatıma geri döneceğim. Bu sadece geçici bir şey olabilir, yaşlılar evinin ön verandasındaki sallanan sandalyemde otururken sevgiyle hatırlayacağım güzel bir yabancıyla kısa bir ilişki.

Öyleyse neden zaman kaybedelim?

Bakire sayılmam. İkimiz de yetişkiniz, ikimiz de bekârız ve ikimiz de ne istediğimizi biliyoruz. "Ahlak" için bir selam dışında, gecikmenin anlamı nedir?

Beklenti, beynime fısıldıyor.

Gecikmenin amacı arzu yaratmaktır.

Kendimin bu susamış yeni versiyonuna hayret etmek için bir an duruyorum. Belki de teşhirci komşularımın etkisiyledir, ama her neyse, buna devam ediyorum.

"Umarım bunu yanlış anlamazsın ama... hayır. Önce seni daha iyi tanımama gerek yok. Bilmem gereken tek şey gözlerine baktığımda bana ne olacağı."

Bekliyor, sessizliği sıcaklıkla dolup taşıyor.

"Paris'te uzun süre kalmayacağım. Eğer bu kişiselleşirse, çok yakınlaşırsak ve tüm üzücü hikayelerimizi paylaşırsak, ayrıldığımda çok daha zor olacak. İşleri hafif tutmayı tercih ederim." Kulağa ne kadar çıkarıcı geldiğinden utanarak gözlerimi kapattım. "Bu kaba ya da aşağılayıcı olduysa beni affet. Sadece böyle hissediyorum."

"Yani beni sadece vücudum için istiyorsun," diyor gırtlaktan gelen alaycı bir sesle. "Şey, ben asla."

Fısıldıyorum, "Oldukça iyi bir vücut."

Sesi aşağılanmış gibi geliyor. "Oldukça iyi mi? Oh, dur, beni şımartacaksın."

"Tamam, iyi, egomanyak, bu harika bir vücut. Tatmin oldun mu?" Burnunu çekiyor. "Hayır."

Gülümseyerek, hala gözlerim kapalı, "Bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi vücut ve seni çıplak bile görmediğim için bu çok şey söylüyor" diyorum.

Henüz.

"Peki ya yüz?"

"Aman Tanrım! İltifat için balık avlıyorsun!" "Beni bir çok şeyim için kullanmanın küçük bir bedeli. Sizce de öyle değil mi?"

Gülmeye başladım ve duramıyorum. "Peki, tamam. Yüzün.

Yüzün de... şey, oldukça iyi." "Telefonu suratına kapatacağım."

"Hayır, değilsin."

Gülme sırası onda. "Haklısın. Ben değilim. Şimdi egom sönmeden ve ben gidip bir köşede ağlamadan önce bana bir iltifat daha et."

"İyi. Hazır mısın?"

"Ben hazırım."

Yüzünü hayal ediyorum, tüm o mükemmel açılar ve çizgileri. "Yüzün şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey."

Şaşırtıcı bir şekilde, gerçekten ciddiğim. "Devam et..."

Gülmemeye çalışarak başımı sallıyorum. Teatral bir ses tonuyla, "Ve gözlerin... gözlerin iki berrak havuz gibi. Sesin bir blues şarkıcısının bal dumanlı mırıltısı gibi, tüm sinirlerimi hoplatıyor. Ve dudakların-oh! Dudakların çilek şarabı gibi!"

"Oh, Tanrı aşkına" diye mırıldanıyor.

Ses tonum pratikleşiyor. "Hey, sen başlattın."

"Çok sinir bozucu kardeşlerle büyümüş olmalısın."

Ağabeylerimin aslında ne kadar sinir bozucu olduklarıyla ilgili bir şaka yapmaya başlıyorum ama kendimi durduruyorum.

Tereddütüm James'in gözünden kaçmadı. "Doğru. Kişisel bir şey yapmayacağız."

Yüzümü buruşturdum. "Bu garip mi? Birbirimizle konuşamazsak çok garip ve tuhaf olur mu?"

"Eminim konuşacak çok şey bulacağız."

Sesine sıcaklık geri geldi. Dizlerimin üzerine çökmüş, yüzümü yastığa gömmüşken arkamdan bana sokulmasıyla ilgili fantezimin canlı bir şekilde gözümün önüne gelmesine neden oluyor.

"Yine sessizsin."

Elimle yüzümü yelpazeliyorum. "Sadece bu sıcak basmasını yönetmeye çalışıyorum. Çok fena."

"Sana bir dakika vereceğim."

Duraklamasında, boşuk kahkahalar duyuyorum. Sonra tekrar hatta geliyor, tamamen işle ilgili. "Pekâlâ, şartlar üzerinde anlaşılm."

"Bu kulağa iç karartıcı derecede pratik geliyor."

"Pratik ama iç karartıcı olmak zorunda değil. Bu şekilde ikimiz de ne bekleyeceğimizi biliyoruz. Bu da tuhaflıkları azaltacaktır."

"Tamam. Dinliyorum."

"Paris'te uzun süre kalmayacağınızı söylemiştiniz. Ne zaman ayrılıyorsunuz?"

"Sonbaharın ilk günü. Eylül'ün yirmi üçü."

"Takvimimde işaretliyorum. Buradayken ne planlıyorsun? Arkadaş ziyareti mi? Gezmek mi?"

"Gümrük memuru gibi konuşuyorsun. Vizemi damgalamak ister misin?"

"Programının neye benzediğini bilmek istiyorum, ukala."

Ani bir duraklamadan sonra bana böyle demek istemediğini söyleyebilirim. Bunu yapmasını garip bir şekilde sevimli buluyorum.

"Normalde bir erkeğin daha ilk randevumuzdan önce bana lakap takmasına itiraz ederdim, ancak çalıştığımız takvimi göz önünde bulundurursak, bunu görmezden geleceğim. Ayrıca, bu

Apropos: Ben ukalanın tekiyim. Ve bana bunu söyleyecek kadar rahat olman hoşuma gidiyor."

"Yine de. Kaba bir davranıştı. Özür dilerim."

Sesi tatmin edici derecede pişmanlık dolu. "Özrün kabul edildi. İltifat talep etmediğiniz ya da insanların bistro masalarına oturmamanız yönündeki isteklerini görmezden gelmediğiniz zamanlarda çok çekici tavırlarınız var, biliyor musunuz? Bu arada çiçekler için teşekkür ederim. Beyaz laleler şık bir dokunuştı. Sofistike, ama çok zorlamadan. Eğer kırmızı güller gönderseydiniz, sizinle ilgili görüşlerimi düşürmek zorunda kalacaktım."

"Kırmızı güllerin nesi var? Romantik değiller mi?"

"Sadece hayal gücünden yoksun insanlar için. Gerçek romantikler asla klişelere başvuramazlar çünkü tutku tamamen bireyseldir."

Bir süre sonra usulca inliyor. "Çok tatlısın. Üç ay yeterince uzun olmayacak."

"Üzgünüm, koca adam. Takviminde çoktan işaretlemişsin." Bunu hafifçe söylüyorum, ellerimdeki titremenin sesime sızmasına dikkat ediyorum. Telefonda bile, onun arzusu hissedilebilir.

Böyle şeylerin uzun sürmeyeceğini bilecek kadar uzun süredir buralardayım. Bu tür bir anlık, termonükleer çekim kaçınılmaz olarak ortaya çıktığı anda söner, ardında kırık kalpler ve şaşkınlık bırakır. Evliliğin, çocuk yetiştirmenin ve gerçek hayatın günlük angaryalarına asla dayanamaz.

Ama bizim durumumuzda -gerçek hayatlarımız birbirinden binlerce kilometre uzakta- bu mükemmel.

Mükemmel olacağız.

Mükemmel yabancılar, arzuyu zehirleyen tüm saçmalıklardan arınmışlar.

"Takvimden bahsetmişken," diyor James, "seninkinde bu akşam için ne var?"

"Sen alarak Ben için Akşam yemeği. Sadece değil Kafe Blanc, lütfen."

"Jean-Luc ile daha fazla sözlü tartışmaya hazır değil misin? Kendini iyi idare ediyor gibiydin."

"Küçümseyici garsonlar beni bıçaklanmış hissettiriyor. Bu bana şunu hatırlattı: Edmond'un bir keresinde metreslerinden biri tarafından dolmakalemle boynundan bıçaklandığını biliyor muydunuz?"

"Ah evet. Bu hikayeyi anlatmaya bayılır. Aşık olduğu güzel Asyalı kadının bir erkeğe dönüştüğü hikayeyi size anlattı mı?"

Nefesim kesildi, olayın dramatikliği karşısında heyecanlandım. "Hayır! Bana hemen nasıl bittiğini anlat!"

James kıkırdar. "Görüyorum ki şimdiki karısıyla henüz tanışmamışsın."

"Vay canına. Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Neredeyse yirmi yıldır evliler ve bir geceyi bile ayrı geçirmedi."

Bu yeni bilgiyi beynimde yeniden yönlendirmek için bir an duruyorum. "Bu muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en romantik şey. Sence bu konuda onlarla röportaj yapmama izin verirler mi?"

"Yani bir kitabın temeli olarak mı?"

"Biyografi değil ama belki bir hikaye için ilham kaynağı olabilir."

"Sanırım Edmond'un hayatını temel alan kurgusal bir karakter yaratmak isteseydiniz size devasa bir para öderdi."

Edmond'un tutkulu İtalyan ve kız kardeşinin hikâyesini paylaşırken duyduğu bariz hazzı düşünüyorum. "Biliyor musun, bence haklısın."

"Herkes ölümsüzleşmektense Ebola virüsüne yakalanmayı tercih etmez" diye nazikçe dalga geçiyor.

Vay canına, gerçekten her şeye dikkat ediyordu.

"Demek beni yemeğe götürüyorsun," diyorum gülümseyerek. "Rahat bir yer olsun lütfen, çünkü yanımda getirdiğim tek şey kot pantolon ve tişört."

Ses tonu sertleşiyor. "Bu arada muhteşem görünüyorsun. Masadan kalkıp gittiğinde

sandalyeden düşeceğimi sandım. Kışın Louvre'da sergilenmeli."

Bu beni yüksek sesle güldürdü. "Şimdi kim abartıyor?"

"Abartmıyorum."

"Kışımın neye benzediğini biliyorum Romeo." "Bir erkeğe nasıl görüldüğünü bilmiyorsun."

Buna verecek zekice bir cevabım yok. Sesindeki açlık beni bir an için suskun bırakıyor, ancak kafede benimkinden çok daha şımarık düzinelerce kış olduğunu biliyorum.

"Tamam. Senin oyununu oynayacağım. Bir erkeğe nasıl görünür?"

"Sana söylemeden önce -ve sana söyleyeceğim, bu sadece bir yan not- daha üç dakika önce iltifat istediğim için beni azarladığını belirtmek istiyorum. Şimdi de kışını tarif etmemi istiyorsun."

"Bu tamamen farklı." "Nasıl yani?"

"Öncelikle, çok güzelsin. Herkes sana bakıyor, erkekler bile."

"Teşekkür ederim, ama ben bir fark göremiyorum."

"Tamam, şimdi naz yapmaya çalışmıyorum, bu birinin bir süper modele güzel olduğunu söylemesi ve onun da utangaç bir şekilde 'Ben sadece ortalama bir kızım' gibi son derece yanlış bir şey söylemesi gibi değil. Tüm bu makyaj olmadan tamamen sadeyim. Görünüşümle ilgili hiçbir yanılsamam yok. Harika bir saçım var, dişlerim iyi, vücudum genel olarak orantılı, ama-"

"Bence çok güzelsin," diye araya giriyor James. "Seni ilk gördüğüm andan beri düşünmeden edemiyorum. Aslında, daha önce hiçbir kadından bu kadar etkilenmemiştim."

Bir an için bunun üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Bu kelimelerin verdiği hazzın omuzlarıma yerleşmesine izin veriyorum.

ve midemde, etrafımda coşkuyla uçuşan uyuyan bir kelebek sürüsünü uyandırıyorum.

Mesele şu: "Çok güzelsin," demiş olsaydı, bunu gerçeklerle çürütebilirdim, örneğin ona tüm fiziksel eksikliklerimin listesini vermek üzereydim.

Ama "Bence çok güzelsin" diyerek tartışamazsınız, çünkü o zaman bu kişisel zevk meselesi olur.

Sert bir boğaz temizliğinden sonra zayıf bir itirazda bulunuyorum. Çünkü belki de birazcık iltifat bekliyordum.

"Neredeyse yaşlandım."

Sinirli bir şekilde karşılık veriyor: "En iyi şarap şişesi neredeyse yıllanmış demektir. Bu arada, bu yaş saçmalığı Amerika'ya özgü bir şey. Avrupa'da kadınlar her yaşta seksi kabul edilir. Bu nedenle, her şekil ve boyutta da. Güzellik ve arzu edilirliliğin nüfus cüzdanınızdaki rakamla ya da tartıyla hiçbir ilgisi yoktur. Reklam Birleşik Devletleri herkesi dış görünüşü konusunda güvensiz hale getirdi."

Bir korsan romanındaki kadın kahraman gibi kendimden geçmem çok olası. Onun yerine "Reklamcılık Birleşik Devletleri. Bunu sevdim."

"Ben de seviyorum. Anne Lamott bu deyiimi Bird by Bird adlı kitabında kullanmıştır."

Yaşadığım şok o kadar büyük ki, yüz üstü yere düşmemek için kendimi zor tutuyorum. "Anne Lamott'u okudun mu?"

"O kadar şaşırmış gibi görünmemeye çalış. Kitap okuma konusunda oldukça yetenekliyim."

"Ama o kitap, yani o kadın benim idolüm sayılır. Çalışmalarına bayılıyorum."

"Ben de seviyorum. Aslında sevdiğim pek çok kitap var." Sesi daha da ısınıyor. "Görünüşe göre kişiselleşmemekle meşgulken konuşabileceğimiz bir şey bulduk."

Bayılma tehlikesi tekrar baş gösteriyor. Bu adam tansiyonum için çok kötü.

"Her şeyin bir sırası var," diyorum soğukkanlılığımı korumaya çalışarak. "Şartları konuşuyor olmamız gerekiyordu. Bir de bana kırımın bir erkeğe nasıl görüldüğünü söylemen gerekiyordu."

James kıkırdar. "Akşam yemeğinde. Seni sekizde alırım."

"Tamam. Görüşürüz o zaman."

"Ya Olivia?" "Evet?"

Sesi boğuklaşıyor. "Yatakta sana yapmamı istediğin her şeyi bana söylemeye hazır ol."

Hat elimde öldü.

"H

Bunu söylemedi!"

"Evet, söyledi."

"Vay anasını. Ben olsam yolda düşüp
nokta." ölürdüm.

"İnan bana, çok yaklaştım."

Dairenin mutfağında bir ileri bir geri volta atıyor, ellerimin titremesine ve kalbimin deli gibi çarpmasına neden olan adrenalinin bir kısmını yakmaya çalışıyorum. Kelly ile yarım saattir telefonda konuşuyorum ve kafede telefonu kapattığımdan beri olan biten her şeyi ona anlatıyorum.

James on dakika içinde gelecek. Ter önleyicim işe yaramadı, ağzım tükürük üretmeyi bıraktı ve gerçekten bir burbona ihtiyacım var, ama korkarım bir tane iki olacak, sonra üç olacak ve sonra aklımı kaçıracam.

Ve şu anda umutsuzca aklıma ihtiyacım var.

James'in veda cümlesiyle felç olmamış birkaç kişi.

"Peki ne yapacaksın?" diyor Kelly, sesi neredeyse benim kadar paniklemiş geliyor.

İnanamayarak biraz güldüm. "Sanırım ona bir liste yapacağım."

Kelly'nin kulak tırmalayan feryadını duymamak için telefonu kulağımdan çekmem gerekiyor. Sonra inleyerek geri geldi.

"Şu anda seni çok kıskanıyorum. Çok kıskanıyorum. Kıskanıyorum. Mike bana yatakta ne istediğimi en son ilk çıkmaya başladığımız zaman sormuştu." Bir an durup düşündü. "Hayır, bu yanlış. Bana ne istediğimi sormadı, popo seksi yapmasına izin verip vermeyeceğimi sordu."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bunun için teşekkürler. Artık onu her gördüğümde ikinizi kışınızla seks yaparken hayal etmek zorunda kalacağım."

"Hayır dedim, aptal! O delik sadece çıkış için. Peki listende ne olacak?"

"Popo seksi değil. Bu konuda sana katılıyorum." "Oral mı?"

"Evet, tabii ki."

İkimiz de bir süre sessiz kaldık. Sonra Kelly dedi ki, "Aklımda hiçbir fikir yok."

"Biliyorum, değil mi? Adama misyoner pozisyonundan gerçekten hoşlandığımı söyleyemem, bu çok üzücü!"

"Acınacak haldeyiz."

"Fifty Shades'i okuduktan sonra nasıl daha iyi fikirler bulamadık? O resmen bir seks el kitabıydı."

"Bu sadece fanteziydi, bebeğim. Kimse gerçek hayatta böyle şeyler yapmaz."

"Tabii ki var. Esaretten, şaplak atmaktan ve benzeri şeylerden hoşlanan milyonlarca çift var."

Kelly homurdanıyor. "Onlardan herhangi birini tanıyor musun?"

"Hayır, ama bu var olmadıkları anlamına gelmez. Ben de hiç koala tanımıyorum ama dışarıda sürüler halinde okaliptüs ağaçlarının dallarında tüylü küçük hayatlarını yaşıyorlar."

"Raydan çıktığımızı hissediyorum. Seksi zaman listesine geri dönelim. Edepsiz konuşmaya ne dersin?"

Bu beni bir an için afallattı. "Bilmiyorum, hiç ağzı bozuk biriyle birlikte olmadım."

"Ben de öyle, ama kulağa eğlenceli geliyor, değil mi?"

Bunu düşünerek burnumu kırıstırıyorum. "Ya da dünyanın en aptalca şeyi de olabilir. Bir keresinde bir porno izlemiştim ve adam kıza 'Benim için gel, benim için gel' diye tekrarlayıp duruyordu ve ben de bir kadını orgazma ulaştırmak için dırdır etmenin seks tarihinde hiç işe yaramadığını düşünüyordum, dostum."

Kelly alay ediyor. "Ne zaman porno izledin?"

Küçümseyen bir ton takınıyorum. "Affedersiniz ama ben yetişkin bir kadını. Pornografik bir film izledim."

"Elbette var. Adı neydi?" "Bana inanmadığına inanamıyorum!"

"Sen bir kurgu yazarısın. Yaşamak için bir şeyler uyduruyorsun.

Ve tanıdığım herkesten daha fazla abartıyorsun."

Kendi kendime "Neden bu insanla arkadaş oldum ki?" diye mırıldanıyorum.

"Devam edelim. Halka açık bir yerde seks yapmaya ne dersiniz?" "Nerede mesela?"

"Tuvalet mi?"

"İğrenç."

"Bir arabanın arka koltuğu mu?"

"O kadar esnek değilim. Bir yerime kramp girer ve çirkin bir şekilde çırpınmaya başlardım."

"Park mı?"

Düşünüyorum, sahneyi hayal etmeye çalışıyorum. James ve ben bir banktayız - تنها bir bank, bir ağacın altında - ve ben onun kucağındayım. Üzerimde bacaklarımı gizleyen bir palto var, ben ona binerken kalçalarının her iki yanına sarılmış, orgazma gittikçe yaklaşıyorum, başımı arkaya atmışım ve parmaklarım saçlarına kenetlenmiş, o ise sıcak, aç ağzıyla göğüslerimin ırzına geçiyor...

Fino köpeğini gezdiren yaşlı bir adam yanından geçerken "Polisi arıyorum!" diye bağırır.

"Kamu ahlaksızlığından tutuklanmak istemiyorum, teşekkürler."

Kelly iç geçirir. "Google'a girip iyi bir fikir bulabilecek miyim diye bakacağım. Bir şey bulursam sana mesaj atarım."

"Bunu yapmak istediğine emin misin? Google korkutucu bir yer olabilir. Bir keresinde 'doğal baş ağrısı ilacı' diye aratmıştım ve beş dakika içinde beynimi parazit pirelerin istila ettiğine ikna olmuştum. Eğer seks için fikirler aramaya başlarsanız, kendinizi cinsel organ kangreninin grafik resimlerinin olduğu bir sitede bulabilirsiniz."

Kelly yumuşak bir taziye sesi çıkarır. "O kafanın içi korkutucu olmalı."

"Hiçbir fikrin yok. Keşke kendimi klonlayabilseydim de beni anlayan biri olsaydı."

Kapı çaldı ve ben donakaldım. "Oh kahretsin."

"Ne oldu?"

"Erken geldi!"

Kelly hoots. "Pekâlâ, hadi parti başlasın kardeşim! Rawr!"

"Lütfen dur yapmak kaplan Sesler. Ben sahip olmak burada bir arıza var."

"İyi olacaksın."

"Korkuyorum."

"Korkmuyorsun," diyor Kelly kararlılıkla. "Gerginsin. İki farklı şey. Ve unutmayın..." "Ne?"

Sesi yumuşar. "Sen her şeyi atlatabilirsin bebeğim. Seksi bir adamla randevu, yaşadıklarının yanında hiçbir şey."

Boğazım düğümleniyor. Tekrar konuşabilmem için sert bir nefes almam gerekiyor. "Son zamanlarda seni sevdiğimi söyledim mi?"

"Ben de seni seviyorum. Şimdi git o erkek şekerinden bir parça kopar ve iyi vakit geçir. Ve sabah ilk iş beni ara. Her kirli detayı duymak istiyorum."

Kapı zili tekrar çaldığında, "Anlaşıldı, Çavuş. Yarın konuşuruz."

Telefonu kapattık ve ben ön kapıya yöneldim, bir sandalyeden çantamı aldım ve cep telefonumu arkaya tıktırdım

pantolonumun cebinde. Sonra kapının önünde duruyorum, elim kapının tokmağında, cesaretimi topluyorum.

Kapıyı açtım ve işte karşımdaydı, uzun boylu, esmer ve muhteşem bir alfa erkeği. Serengeti'de avlanan bir aslan onun yarısı kadar bile heybetli görünmezdi.

Ya da aç.

"Yüzün kıpkırmızı olmuş" diyene kadar çatırdayan bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz.

"Ve avuçlarım terli. Sen nasılsın?"

"Üstündeki tel şey çıkarıldıktan hemen sonra bir şampanya mantarı gibi hissediyorum."

"Patlamak üzere, ha?"

Gözleri parlıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Hiç eroin çektin mi?"

"Hayır."

"Ben de yaşamadım ama eminim böyle hissettiriyordur."

"Biliyorum. Bu normal değil. Yine de sadece ben olmadığım için memnunum, çünkü bu üzücü olurdu."

Gülümserken yanakları kırışıyor. Kot pantolon giyiyor ve onu kafede ilk gördüğüm zamanki gibi beyaz bir elbise gömleği giyiyor. Doğal olmayan bir şekilde yakışıklı. Dürüst olmak gerekirse, bu korkutucu. Adamın dergi kapaklarında olması gereken bir yüzü var ve ben buradayım... öyle görünmüyorum.

"Sanırım şimdi bana kışımın bir erkeğe nasıl görüldüğünü söylemen gerekiyor, çünkü ne kadar güzel olduğunu anlamakta zorlanıyorum" diyorum. Elimle ikimizi gösteren bir hareket yapıyorum. "Aradaki farkı kapatacak kadar görkemli mi?"

Mavi gözleri yanarak kabaca şöyle diyor: "Kesinlikle muhteşem. Aslında mükemmel. Kadınların kışklarının neden bazen meyveye benzetildiğini biliyor musun?"

"Meyve mi?"

"Evet. Bir elma. Şeftali. Bunun gibi."

"Sanırım farklı kitaplar okuyoruz."

Beni görmezden geliyor. "Çünkü bir erkek seninki gibi mükemmel, yuvarlak, olgun bir kış görüldüğünde ağzı sulanır ve

dişlerini geçirmeyi düşünebilir."

Dudaklarımı büzüyorum, yüz ifadesini inceliyorum ve sonunda bunun önümüzdeki elli ya da altmış yıl boyunca devam etmem için yeterli olduğuna karar veriyorum. Öpüşmemize, seks yapmamıza ya da başka bir şey yapmamıza bile gerek yok - bana bakışı o kadar derinden tatmin edici ki orgazmın yanına bile yaklaşamaz.

Tamam, bu biraz abartı oldu ama ne demek istediğimi anladınız. Bir parmağını kaldırıyor. "Ayrıca? Göğüslerin-" "Dur, tahmin edeyim. Göğüslerim kavun gibi." "Ben de bal kavunu diyecektim."

Bir süre sonra, "Biliyor musun, eğer biri bana bir erkeğin vücut parçalarını çeşitli meyve ve kavunlara benzetmesinden bu kadar zevk alacağımı söyleseydi, ona deli olduğunu söyledim" dedim.

Başını sallayarak, "Ne de olsa sen modern bir kadınsın," diyor.

"Aynen öyle. Kendimi bir feminist olarak görüyorum. Üniversite diplomam var. Hatta birkaç tane. Yine de buradayım, göğüslerime kavun demenin ne kadar harika bir his olduğunu düşünerek debeleniyorum."

"Honeydew kavunları."

"Doğru. Özür dilerim. Nerede kalmıştım?"

"Sen ileri eğitim almış bir feministsin." Başımı salladım. "Aynen öyle."

"Tam olmak için bir erkeğe ihtiyacın yok."

"Evet! Ne dediğimi anlıyorsun!"

"Ve kesinlikle sana patronluk taslayan bir erkeğe ihtiyacın yok."

"Hayır. Hayatta olmaz, Jose."

James bir adım daha yaklaşıyor, eşiği geçiyor ve gözlerini kırpmadan gözlerimin içine bakıyor. Sesi gırtlaktan geliyor, "Yatak hariç." diyor.

Vücudumdaki her sinir çılgılık çılgılığa alarma geçiyor. Kalbim göğüs kemiğime çarpıyor. O kadar yakın ki vücudundan yayılan ısıyı hissediyorum, aynı ısı beni bir dalga halinde sarıyor ve beni topuklarımın üzerine geri sallayarak şehvetle yanmama neden oluyor.

Sessiz, kararsız bir nefes veriyorum. "Vay be."

"Biliyorum. Öpüştüğümüzde nasıl hissedeceğimizi bir düşünsene." Ağızma bakarak dudaklarını ıslatıyor.

"Bunun kötü bir fikir olup olmadığını merak etmeye başladım. Rastgele alevler içinde patlayan insanları hiç duydunuz mu?"

"Kendiliğinden insan yanması," diyor, hâlâ ağızma bakarak.

"Evet. Ben bu tip bir insanın başına gelebilecek bir şeyim."

James yavaşça öne eğildi ve başını eğdi. Burnunun ucunu çenemde gezdiriyor, sonra kulağıma fısıldıyor, "O zaman dikkatli olmam gerekecek, değil mi?"

Retorik sorular tarihinde hiçbir soru bu kadar yakıcı olmamıştı.

Doğruldu, gülümsedi -belli ki bilincimi korumak için mücadele ettiğimi fark etti- ve elimi tuttu.

"Hadi yemeğe gidelim. Yiyeceğiz, içeceğiz, konuşacağız. Sonra geri gelip koltuğunuza oturacağız ve siz tamamen tatmin olana kadar size karşı dikkatli olmaya çalışacağım."

Oh, o şeytani sırıtış. Başımın belada olduğunu biliyordum.

Hafifçe, "Tamam, ama seni uyarmalıyım: Beni memnun etmek çok zordur."

Elimi ağızına götürüyor ve dudaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor. "Güzel. Meydan okumayı severim."

Tüm olasılıklar dikkatimi o kadar dağıtıyor ki çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutuyorum.

H Beni Seine Nehri'ne bakan güzel bir restorana götürdü. Sessiz, mum ışığında ve rahat, nehrin manzarası nefes kesici, güneşin altında parlıyor.

yükselen ayın ışıltısı. Paris'in geri kalanı gibi, burası da romantizm için mükemmel bir şekilde tasarlanmış bir yer.

Bu şehirde bekar olmaya cesaret eden herkes için üzülüyorum.

Tertemiz bir şef garson tarafından odanın bir köşesine oturtulduk. James'le Fransızca birkaç kelime konuştuktan sonra garson ortadan kayboluyor. Başka bir odadan gelen caz üçlüsünün zarif notaları eşliğinde masada birbirimize bakakalıyoruz.

James diyor ki, "İyi misin?"

"Evet."

Hayır. O kadar gerginim ki kopabilirim.

Yüz ifademi incelemek için bir an durdu. "Tekrar deneyelim. Ve bu sefer bana doğruyu söyle."

Nemli ellerimi tabağımın iki yanındaki keten masa örtüsünün üzerine koyuyorum. Bir nefes alıyorum, bırakıyorum ve sonra şöyle diyorum: "Aslında seninle hemen yatağa atlamamanın işleri geliştireceğini düşünmüştüm -biliyorsun, arzuyu arttıracığını falan- ama şimdi düşünüyorum da sinir sistemim üzerindeki etkisini hafife almışım."

Orada öylece oturup devam etmemi beklediğinde, utangaç bir şekilde, "Bayılma tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirim," diye itiraf ediyorum.

Gözleri yanıyor ama ses tonunu hafif tutuyor. "Eğer yüzüstü yemeğin içine düşersen, seni kurtaracağıma söz veriyorum."

"Bouillabaisse'imi aspire etmeme ya da coq au vin'imde boğulmama izin vermeyecek misiniz?"

Gülümsemesini bastırmaya çalışırken dudakları seğiriyor. "Hayır, yapmayacağım. Ve eğer yüzünüz tabağa çarptığında boğazınıza kaçabilecek bir tavuk kemiğini çıkarmak için kalp masajına ihtiyacınız olursa, adamınız benim."

Biraz gülümsüyorum. Aptalca davrandığımızda bunu yapmak çok daha kolay oluyor. "Ama kalp masajı sertifikana var mı? Senin gibi iri kasları olan birinin göğüs kafesine bongo davuluymuş gibi vurmasını istemem. Bir yerini kırabilirsin."

Gülümsemesi tüm göz kamaştırıcı ihtişamıyla ortaya çıkıyor. "Sanırım sana karşı dikkatli olacağımı zaten kabul etmiştik."

Sertçe yutkundüğümde kıkırdıyor. Sonra gözleri parlayarak masanın öbür ucuna uzanıyor, elimi sıkıyor ve konuyu değiştirerek beni rahatlatıyor.

"Umarım bize kokteyl ısmarlamama kızmamışsınızdır. Modern bir kadın olduğunuzu biliyorum ama bir beyefendi bir hanımefendi için bazı şeyleri kolaylaştırmayı sever."

Eli büyük, sıcak ve sert - tam da onu düşünerek mastürbasyon yaparken hayal ettiğim gibi.

İyi ki yakın zamanda tam bir sağlık muayenesinden geçtim ve sağlığımın mükemmel olduğunu gördüm, çünkü aksi takdirde yaşadığım bu hissin ya bir felç ya da dışarıdan normal görüldüğünüz ama içinizdeki tüm kasların taşa dönüştüğü belirsiz bir tür nöbet olduğuna ikna olurdum.

"Aşırıya kaçmadığın ve benim için yemek sipariş etmeye çalışmadığın sürece," demeyi başarıyorum. "Centilmen olmakla otoriter olmak arasında ince bir çizgi vardır."

Bakışlarını benimkilerden ayırmayan ve ses tonu ciddi olan James, "Bu yürümeyi sevdiğim bir çizgi," diye cevap veriyor.

İnme. Nöbet. Akut aort felaketi. Tüm bunlara rağmen ciğerlerim bir şekilde çalışmaya devam ediyor. "Şimdi de kasıtlı olarak beni yemliyorsun."

"Sadece sinirlerim bozuk. Daha kötülerini de yaşadın."

Bunu söyleme şekli -ve Kelly'nin daha önce telefonda söylediklerine benzerliği- beni korkutuyor. Sanki beni zaten tanıyormuş gibi, sanki hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyormuş gibi, en derin yara izlerimin ve yaralarımın nerede saklı olduğunu, ıstırabın her kara deliğinin nerede yattığını biliyormuş gibi.

Zihnim dönmeye başladı.

Estelle, Edmond'a Paris'e neden geldiğimi söyledi mi? Edmond sonra James'e benden bahsetti mi? James'in haberi var mı?

Bir garson elinde kesme kristal bardaklarda iki burbonla geliyor ve onları önümüzdeki masaya koyuyor. James'in elini bırakıyorum. Garson İngilizce konuşmaya başlıyor ama ben duymuyorum, onun yerine çalkalanan düşüncelerimi dinliyorum.

Ya beni internetten araştırdıysa? Gazetede makaleler vardı. Yazar olduğumu biliyor, tek yapması gereken adımı yazmak-

"Olivia?"

James ve garsonun bana baktığını görmek için şimdiki zamana geri dönüyorum. Kaçırdığım bir sorunun cevabını bekliyorlardı.

"Özür dilerim, ne soruyordunuz?"

Garson sabırla akşamın spesiyallerini tekrarlıyor. James'in bakışlarının ağırlığını hissediyorum ama ona bakmıyorum.

"Deniz tarağı kulağa hoş geliyor, teşekkürler."

"Başlangıç için bir şey var mı?"

Konuşmasının bu kısmını da kaçırmış olduğumu fark ettim. "Nasıl istersen."

Işıldıyor. "Kaz ciğeri inanılmaz." "Ondan başka her şey."

Tiksinti dolu ses tonuma göz kırptı ve ardından "Belki de incir reçelli yufkaya sarılı brie?" diye sordu.

"Evet. Mükemmel. Teşekkür ederim."

James filet mignon ve yeşil salata sipariş ediyor, garson gidiyor ve sonra benim filizlenen endişemle baş başa kalıyoruz.

James bir süre sessizlik içinde beni dinliyor. "Yanlış bir şey söyledim."

Lanet olsun. Her zaman bu kadar dikkatli olacaksa, bu iş asla yürümez.

"Hayır, yanlış değil. Sadece..." Başımı kaldırıp baktığımda bana o kendine özgü yoğunluğuyla, için için yanan erkekliği ve aç gözleriyle baktığını görüyorum. "Edmond'la benim hakkımda konuşup konuşmadığını merak ediyordum."

Sandalyesinde geriye yaslandı. Bakışlarımızı ayırmadan, "Evet, senin hakkında bildiği her şeyi bana anlatmasını istedim" dedi.

Kalbim göğüs kemiğimin altında acı dolu bir takla atıyor. "Peki o ne dedi?"

"Estelle'in arkadaşı olduğunuzu, onun biriminde kaldığınızı."

Amerika'dan tatile gelen bir yazar."

Onu inceliyorum. Bir şey mi saklıyor? "Başka ne saklıyor?" "Çok zeki ve çekici görüldüğünü, ama tanıdığı en hüzünlü gözlere sahipti."

Kilitlenmiş bakışlarımız fiziksel bir bağlantı gibi, parmaklarımız birbirine geçmiş ve sıkışıyor, boş alan boyunca aramızda ısı ve elektrik ileten canlı bir tel gibi hissediyor.

"Bana üzgün gözlerim olduğunu söyleyen bir sonraki kişi, kendi gözlerinden birine çatal saplatacak" diyorum.

"Biliyorum," diye yumuşak bir yanıt geliyor. "Kişisel bir şey hakkında konuşmak istemiyorsun ve ben de buna saygı duyuyorum. Ama sordun."

Ses tonu hem nazik hem de samimi, sanki zaten sevgiliymişiz gibi. Bu şefkat boğazımda bir yumru oluşmasına neden oluyor. Uzun zamandır bir erkekten şefkat görmemiştim. Bu tür bir ilgiyi de uzun zamandır görmemiştim ve en kötüsü de... Bunu hak etmiyorum.

Yaşamak için tek sebebim yerin altı metre altındayken burada oturup yaşamayı ve nefes almayı hak etmiyorum.

Gözlerimin yaşardığını fark edince dehşete düştüm.

Yakıcı gözlerinden kaçmak için çaresizce bakışlarımı ondan ayırıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bana biraz müsaade edin lütfen. Tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Cevap beklemeden masadan kalkıyorum ve restorana girerken önünden geçtiğimiz fuayenin yanındaki çift kapıya doğru hızlı adımlarla yürüyorum.

Tuvalete daldım ve kapı arkamdan kapanırken karşı duvara yığıldım. Orada titreyerek duruyorum ve son iki yıldır hissettiğim tek şey gömülmekken beni nasıl bu kadar çıplak hissettirdiğini merak ediyorum.

İlk bakışıyla beni eritti. İlk arayışıyla, Bakmak.

Yüzümü ellerimin arasına alıp inliyorum.

Bu aptalca bir fikirdi. Belli ki buna hazır değilim. Paniğe kapılmadan onunla bir masaya bile oturamıyorken duyguların işe karışmayacağını düşünmek saflık olur.

Bu ilk defa olan bir şey de değil. Adamla ne zaman konuşsam, sonunda kaçıyorum. Eğer onunla yatarsam muhtemelen tamamen çözülürüm!

Kendimi yatağında hıçkırıklar içinde çırılçıplak kıvrılmış bir halde hayal ediyorum, o ise çaresizce bakıyor ve ilk önce hangi akıl hastanesini arayacağını düşünüyor.

"Olivia."

Kafamı kaldırdım ve dehşet dolu bir çığlık attım. James, bir hayalet kadar sessiz bir şekilde cisimleşmiş, kadınlar tuvaletinin kapısında karşımda duruyor.

Neden böyle deli gibi davrandığıma dair utanç verici bir mazeret uydurmak için ağzımı açıyorum ama ben daha konuşmadan James aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni kollarının arasına alıyor.

Tüm sıkıntım anında yatışıyor. Kafamın çılgın kaosundan doğrudan onun bedeninin gerçek ve topraklayıcı varlığına iniyorum.

Aman Tanrım. Oh kutsal...

Daha önce gözlerinin beni erittiğini düşünmüştüm ama onun iri, sıcak ve sağlam bedeninin benimkine yaslanması bambaşka bir sivilaşma biçimi olduğunu kanıtlıyor. Sahip olduğumu bile bilmediğim parçalarım çözülüyor ve yanmaya başlıyor.

"Sadece nefes al," diyor sessizce, ağzı kulağıma yakın. "Sadece beni hisset ve nefes al."

Bundan daha güzel yedi kelime hiç söylenmedi.

Rahatlamış bir şekilde ona doğru sarktığımda sanki bir büyü yapılmış gibi hissediyorum. Kollarımı omuzlarına doluyor, yüzümü boynuna gömüyor ve teninin kokusunu içime çekiyorum. Nefesimi bıraktığımda arzudan neredeyse sersemlemiştim.

Göğüslerime karşı, onun kalbi de benimki gibi çılgınca çarpıyor.

Yanağını yanağıma bastırıyor. Bir elini saçlarıma doluyor, başımı avucunun içine alıyor. Etrafımda kıvrılıyor, beni neyden koruyor? Sanırım kendi korkumdan. Hayal gücümünden. Geçmişimden ve onun tüm yükünden.

Kendim.

Biri kapıyı iterek açıyor ve sanki biz görünmezmişiz gibi kabine doğru ilerliyor. Tuvaleti kullanıyor, ellerini yıkıyor ve tek kelime etmeden çıkıyor, sanki iki sevgilinin tuvaletin girişinde sarmaş dolaş olması tamamen sıradan bir şeymiş, bakmaya bile değmeyecek kadar sıradan bir şeymiş gibi.

Belki de öyledir. Ne de olsa burası Paris. Sarmaş dolaş aşıklar sokak lambaları kadar yaygın bir manzara.

"Daha iyi misin?" James fısıldıyor, sert çenesi yanağımı gıdıklıyor.

"Çok daha iyi," diye fısıldıyorum, ona daha da yaklaşıyor. "Vahşi hayvanları evcilleştirmek gibi bir ek işin var mı acaba? Eğer yoksa, bu işte gerçekten iyi olabilirsiniz."

Kıkırdaması yüzümde alçak bir titreşim yaratıyor. Bu sesi bu kadar sevmem çok saçma. Onu kaydetmek ve stresli olduğumda çalmak istiyorum, binlerce Budist rahibin hipnotik ilahisi gibi beni yatıştırmasına izin veriyorum.

Evet, keşişlerle grup ilahisi söylemeyi denedim. Her şeyi denedim. Keder, insanları çaresizce her türlü rahatlama arayışına iter.

"Çocukken veteriner olmak isterdim," diyor James, gözlerimin içine gülümsemek için hafifçe geri çekilerek. "Bu sayılır mı?"

"Yani diğeri her şeyin yanı sıra bir hayvanseversiniz. Harika."

"Neden hayal kırıklığına uğramış gibisin?"

"Sigorta için ölümcül bir kusur bulmaya çalışıyorum." "Sigorta mı? Neye karşı?"

Ağzımı açıyorum ama "Sana aşık olmaya karşı" diye gevelemeden önce kendimi durduruyorum. Bunun yerine ona gizemli bir gülümseme veriyorum.

"Unutmuşum," diyor yüzümü inceleyerek. "Kişisel bir şey yapmıyoruz."

"Gerçi bir saniye önce bana çocukken veteriner olmak istediğini söyleyerek bir hata yaptın."

"Şartları akşam yemeğinde konuşsak iyi olur, böylece bir daha ağzımı bozmam. Temel kuralların ne olduğunu bilmem gerek." Bakışları ağzıma düşüyor.

Dudaklarıma bakmaya devam edince kendime gelmeye başlıyorum. "Sakın bana şu anda meyve ve vücut parçaları karşılaştırmaları yaptığını söyleme."

"Seni öpmeyi ne kadar çok istediğimi ve ilk öpüşmemizin tuvaletten on adım ötede olmasını ne kadar istemediğimi düşünüyorum" diyor.

Bu içimde küçük bir heyecan yaratıyor. Aklından geçenleri saklamaya ya da süslemeye çalışmadan söylemesine bayılıyorum.

Bu adam egom için çok iyi. Gerçekten çok iyi.

Gülümseyerek ve eskisinden çok daha sakin bir şekilde ellerimi onun sert göğüs kaslarının üzerinde gezdiriyorum. "Akşam yemeğini bitirene kadar bu düşünceni aklından çıkarma. Eğer yakında yiyecek bir şeyler bulamazsam, beni öpmen mümkün olmayacak çünkü mobilyaları kemirdiğim için hapse atılacağım."

Gözleri sıcak ve gülümsemesi hoşgörölü, James başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Ben de başının dönmesinin sebebinin ben olduğumu sanıyordum."

Ona sırtıtıyorum. "Hayır. Suçlu hipoglisemi, dostum."

İkimiz de daha on dakika önce ona sinir sistemim üzerindeki etkisinden bahsettiğim gerçeğini rahatlıkla görmezden geliyoruz.

Dönüyor ve beni elimden tutup tuvaletten çıkarıyor, masaya oturup içkilerimizi içmeye başladıktan sonra bile elimi sıkıca tutuyor.

W

Sonunda burayı kapattık.
Yiyoruz, içiyoruz, gülüyoruz ve kendimizden
geçene kadar konuşuyoruz.

Restoranda son kalanlar ve garsonlar mutfak kapılarının
yanında kümelenmiş, topluca bize doğru bakıyorlar.

Umurumda değil. Yıllardır geçirdiğim en iyi zamanı
geçiriyorum. Gecenin bitmesini hiç istemiyorum.

"Hemingway'i sevdiğine inanamıyorum! O dayanılmaz
derecede maço."

Gözlerimi deviriyorum ama paylaştığımız lezzetli
çikolatalı musun son lokmasını kaşığımdan yalarken
gülümsüyorum. James en az dört farklı tatlı sipariş etti,
çünkü ben bir tanesine karar veremedim.

"Ve senin bu kadar edebi bir züppe olduğuna
inanamıyorum," diye karşılık veriyor James. "Maço ya da
değil, adam bir dâhiydi. Mirasına bir bakın. Eserlerine bir
bak-"

"Dahi mi? Lütfen. O bir kabadayı ve palavracıydı ve
şimdiye kadar piyasaya çıkmış en kötü sahte İncil
düzyazılarından bazılarını yazdı. 'Ben senim ve sen de
bensin...' Ne saçmalık. Üç kelimelik cümlelere olan
sevgisini zarflara karşı patolojik bir isteksizlikle
birleştirtince adam çekilmez oluyor. Hala okullarda
okutulduğuna inanamıyorum."

"Onun yazım tarzına mı yoksa kişisel karakterine mi daha çok itiraz ediyorsunuz? Çünkü sanatçıyı eserinden ayırmak zorundasınız. Aksi takdirde bütün Picasso'ları yakmamız gerekirdi. İşte bu kibirli bir pislikti."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Kadın avcısı da. Hemingway gibi."

James omuz silkiyor. "Birçok ünlü ve başarılı erkek öyledir. Güzel kadınların sürekli sizinle yatmak istediğini hayal edin-"

"Ben heteroseksüelim, ama teşekkürler," diye araya giriyorum.

"-kelimenin tam anlamıyla kendilerini gece gündüz size atıyorlar. Bir erkeğin böyle bir cazibeye karşı koyabilmesi için aziz olması gerekir."

"Komik, seni ilk gördüğümde ben de aynen böyle düşünmüştüm. Sen içeri girdiğinde kafedeki her kadın spontane bir orgazm yaşadı."

Alay ediyor. "Yine abartıyorsun."

"Eğer öyleysem, sadece birazcık. Bazı erkekler bile sana tepeden tırnağa yalamak ister gibi baktı."

Yüz ifadesi bozulduğunda gülüyorum. "Hadi ama James, mütevazı olma. Ne kadar muhteşem olduğunu biliyor olmalısın."

Bir an duraksıyor, garip, ağır bir sessizlik içinde bana bakıyor. Sonra bakışlarını boş burbon bardağına dikti ve karanlık bir sesle, "Sadece dışarıdan." dedi.

İçimden bir tanıma titremesi geçiyor. Onun portrelerine baktığımda hissettiğim duygunun aynısı. Kendi kabilesinin farkında olmanın hayvani duygusu.

Kuşlar birbirine benzer. Hâlâ birbirimize yabancı sayılmasak da, sezgisel olarak onun ve benim birbirimize benzediğimizi biliyorum.

Acı, insanoğlunun en büyük eşitleyicisidir.

Partide etrafı hayran kadınlarla çevrili, perişan ve yalnız bir halde durduğunu ve içeri girerken kendisine yöneltilen bakışlardan ne kadar habersiz olduğunu hatırlıyorum.

Kafeye girdiğinde, karşısındakinin diğer insanların çoğunun varlığının sona erdiği bir adam olduğunu sarsılarak fark eder.

En azından mutlu olanları. Gözlerinde hala ılık olan normal olanlar.

Sadece benim gibi insanları görebiliyor ya da onlarla bağlantı kurabiliyor. Kendi karanlığına gömülmüş insanlar, tıpkı onun kendi karanlığına gömüldüğü gibi.

Israrla, "Başına her ne kötü şey gelmiş olursa olsun, bu seni daha az güzel yapmadı. Karanlığın içinde de güzellik vardır. Sadece onu görmek için farklı bir vizyon gerekir."

Başını kaldırıp bana baktığında, gözlerindeki ısırap kalbimi delip geçiyor. Dudakları aralandı. Bir an için sadece birbirimize bakıyoruz, çevremizdekiler unutuluyor.

Sonra masanın etrafından uzanıp beni kollarımdan tutuyor ve kucağına çekiyor.

Beni nefesimi kesen şiddetli bir çaresizlikle öpüyor. Bir kolunu sırtıma dolamış, bir eliyle de çenemi kavrayarak beni öpücüklere boğuyor, ağzı sert ve talepkâr, ta ki ben titreyip boğazımın altından yumuşak ihtiyaç sesleri çıkarana kadar.

Kabaca nefes alıp veriyor ve "Siktir" diye mırıldanıyor.

Parmaklarım gömleğinin önünde kenetlendi. Koltuk altlarım nemli, meme uçlarım sert ve bacaklarımın arasında zonklayan bir ağrı var. Başım dönüyor ve nefes nefese kalıyorum.

Tat tomurcuklarım ve burnum onunla dolu, tenim alevler içinde.

Gözlerimi açmadan fısıldıyorum, "Daha fazla. Lütfen, daha fazla."

Hiç tereddüt etmiyor. Ağzı tekrar benimkinin üzerine kayıyor. Bu sefer daha nazik, daha yavaş ama bir şekilde daha da aç. Başımı iki eliyle tutuyor ve saçlarımı yumrukluyor, dilinin derinlemesine araştırması için beni sabit tutuyor, istediğini alıyor ve bana ihtiyacım olanı veriyor, ereksiyonu büyük ve sert bir şekilde kıcıma dayanıyor.

Bu sefer ayrıldığında, usulca inliyor. Ve ben arzudan patlamak üzereyim.

Biri boğazını temizliyor. "Ahem. Excusez-moi."

Göz kapaklarım açılıyor. Masamızın yanında duran garsonumuz kibarca gülümsüyor. Fransızca bir şeyler söylüyor, elindeki deri hesap cüzdanını okşuyor, masanın kenarına koyuyor ve gidiyor.

Nefes nefese, "Sanırım bu bizim işaretimiz." diyorum.

James bana bakıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, gözleri puslu ve sıcak. Vücudumu onunkine göre ayarlıyor, kot pantolonumdaki kemer köprüsünü kullanarak beni daha yakına ve biraz daha aşağıya çekiyor, böylece kollarında geriye yaslanıyorum, yüzüm onunkine doğru eğiliyor. Kucağında kıvrılmış, mırıldayan bir kedi yavrusuyum.

Gırtlaktan gelen bir sesle, "Henüz hazır değilim," diyor ve ağzımı tekrar alıyor.

Onun öpücükleri... talepkar ve sahiplenici. Aç ve derin. Bir kadından daha fazlasını isteyen, her şeyi isteyen ve bunu elde edene kadar durmayacak bir adamın öpücükleri.

Ona sarılıyorum ve titriyorum, bunu ona vereceğimi biliyorum. James'in benden istediği her ne ise, sorgusuz sualsiz vereceğimi iliklerime kadar hissediyorum.

Ağzımın içinde inliyor. Her geçen saniye daha da çaresizleşerek parmaklarımı kollarına geçiriyorum, sonra ellerimi güçlü omuzlarına doğru kaydırıyorum, böylece parmaklarımı saçlarına geçirebiliyorum. Tüm o kalın, ipeksi saçları. Ve boynu -Tanrım, boynu bile güzel, güçlü ve sıcak, nabızı avuçlarımdan altında çılgınca atıyor.

Yavaşça birbirimizin içinde eriyoruz, dudaklarımız kaynaşıyor, bedenlerimiz yanıyor, ta ki ben nerede bittiğimi ve o nerede başladığını anlayana kadar. Kıçımı sıkıyor ve kalçalarını esnetiyor, ereksiyonunu bana doğru bastırıp ağzımın derinliklerine doğru içerken burnundan sertçe nefes alıyor.

Şu anda meme uçlarımdan birini çimdiklese orgazm olurum. Başka bir boğaz temizleme, bu daha yüksek sesle.

Öpüşmemizi kesen James başını çeviriyor ve garsona sanki onu çıplak elleriyle öldürecekmiş gibi bakıyor. Garsonun gözlerinin açılmasına ve bir adım geri çekilmesine neden olan alçak ve keskin bir şey söylüyor.

Sonra garson

Kendini toparlar, burnunu havaya diker ve dönüp gider.

Sersemlemiş bir halde uzaklaşmasını izliyorum. "Umarım polisi aramaya gitmemiştir."

James bir öpücüğü çeneme bastırıyor, diğerini de -sert ve hızlı bir şekilde- ağzıma. "Eğer bu ülkede insanlar herkesin içinde öpüştükleri için tutuklanabilselerdi, polisin başka bir şey yapacak zamanı olmazdı."

Ayağa kalkarken beni de yanına alıyor, beni ayağa kaldırıyor - yalpaladığımda beni sabitliyor - ve kot pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkarıyor. Cüzdanın üstüne bir tomar para atıyor, sonra elimi tutuyor.

James'i restoranın ön kapısına doğru yarım bir koşuyla takip etmeden önce el çantamı sandalyemin arkasından almak için zar zor zamanım oluyor, kıyı şeridi hızla geri çekilirken tehlikeli sulara doğru giden, akıntıya kapılmış bir yüzücü gibi çaresizce onun peşinden sürükleniyorum.

Dışarıda, sokakta, düdük çalarak bir taksi çağırıyor ve beni içeri tıkıyor. Kapı kapanır kapanmaz ve şoföre nereye gideceğini söyler söylemez, tekrar birbirimize sarılıyoruz, çılgınca ve kavrayarak, sokağa çıkma yasağı olan iki genç kadar azgın ve aceleci, birbirleri için vahşi, diğer her şeyden habersiz.

Sarsıcı bir anlık bir hareketle beni bırakıp gidiyor. Bir an o kadar şaşırdım ki konuşamadım. Konuştuğumda, Sesim törpüleniyor. "Neyin var? İyi misin?"

Taksinin kendi tarafındaki koltuğuna çökerek, kolunu bir bariyer gibi aramıza uzatıyor. Kimi koruduğundan emin değilim, beni mi yoksa kendini mi?

"Bekle. Bekle." Yutkunuyor, havayı yutuyor ve terliyor, elleri de geri kalanıyla birlikte titriyor. "Kurallar hakkında konuşmadık - istediğin şartlar - bunların hiçbirinin üzerinden geçmedik."

O kadar şaşkınım ki, şehir ışık ve renk cümbüşü içinde pencerelerin önünden geçerken ona bakıyorum. "Bunu şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

"Bilmem gerek... Bizden önce... Neyin yasak olduğunu bilmem gerek. Nelere izin var. Seni ne uzaklaştırabilir-"

"Beni uzaklaştırmak mı?" Kafam gittikçe daha da karışarak tekrarlıyorum.

Bana öylece bakıyor, gözleri vahşi, göğsü inip kalkıyor. Sanki bana saldırmamak için kendini zor tutuyor gibi görünüyor.

Ham ihtiyaç bakışı heyecan verici.

Bu tereddütün arkasında ne olursa olsun, içgüdüsel olarak anlıyorum ki bu durumdan ne istediğimi ve ne istemediğimi ifade etmedikçe benimle daha fazla ilerlemeyecektir.

Ondan.

"Tamam. İşte burada: gözlerimi üzecek ne olduğunu sorma. Edmond'a da benim hakkımda başka soru sorma. Kişisel sorular yok. Baskı yok. Bağlanmak yok. Hatta soyadlarımızı bile değiştirmeyelim. Ben gitmeden önce bunun tadını çıkaralım."

Ağızma bakıyor, dudaklarını nemlendiriyor, sonra tekrar bakışlarımla buluşuyor. "Bu kadar mı?"

"Üzgünüm ama kendimi rahat hissetmek için buna ihtiyacım var. Eğer bu konuda iyi değilsen, seni tamamen anlarım."

"Ben böyle iyiyim." Bir elini saçlarında gezdiriyor, nefes veriyor ve kolunu yanına indiriyor. "Ve dürüst olduğun için benden asla özür dilemene gerek yok. Ben de bunu istiyorum."

"Rahatlamış görünüyorsun." demeden önce bir süre ona baktım. Ne söylememi bekliyordun ki?"

Gülüştü yumuşak ve boşuk. Başını iki yana sallıyor. "Yok bir şey, sadece... Bir kadınla birlikte olmadım... Bir süredir biriyle birlikte olmadım... Aslında uzun zamandır..."

Kaşlarımı çatıyorum, kelimeleri bulmakta zorlanmasını izliyorum.

Gerçekten duyduğuma inanmadığım kelimeler.

Onun kadar çekici bir adam
uzun bir süre mi?

Dehşet beni ele geçirdi.

Onun gibi bir erkeğin uzun süre seks yapmamasının

yalnızca birkaç nedeni vardır ve bunların hiçbirisi iyi değildir.

Özellikle de benim düşündüğüm.

Yüzümdeki ifadeyi yakaladı. "Ne?" "Vay canına, bu çok garip."

"Tükür gitsin."

"Sen... bulaşıcı mısın?" Göz

kırpıyor. "Pardon?"

Isı boynuma kadar yükseliyor. Kulaklarım yanmaya başlıyor. "Bu nezaketsizlik için çok özür dilerim ama biz yetişkiniz ve sanırım bu konuşmayı aradan çıkarmamız gerekiyor."

Bana bariz bir şaşkınlıkla bakıyor. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Cinsel yolla bulaşan bir hastalığın var mı?"

Taksinin ön tarafında, şoför homurdanıyor.

James'in kaşlarında derin çatıklar belirir. "Sana bir süredir kimseyle birlikte olmadığımı söylediğimde aklına gelen ilk şey bu mu? Hastalıklı olduğumu mu?"

"İlk şey değil, sadece en kötüsü, çünkü beynim böyle çalışıyor. Bana giymek için özel bir lateks vücut kıyafeti almam ya da güçlü antibiyotikler kullanmam gerektiğini söylemenin bir yolunu bulmaya çalıştığından emin değildim."

James orada öylece oturup sözsüz bir dehşet içinde bana bakarken, taksi şoförü omzunun üzerinden ağır aksanlı bir İngilizceyle, "Sormakta haklısınız. AIDS vakaları artıyor."

Dönüp ona ters ters bakıyorum. "Bu aydınlatıcı ve istenmeyen bilgi için teşekkür ederim. Sen bir cevhersin. Şimdi kendi işinize bakın lütfen."

Omuz silkiyor, arkasını dönüyor.

Arkama bakıyorum ve James'in hâlâ bana baktığını görüyorum. "O zaman cinsel yolla bulaşan hastalıklara hayır." diyorum.

"Kesin bir hayır. Sen?" "Sen de hayır."

Bir anlık garip bir sessizlikten sonra derin bir iç çeker. Birkaç dakika öncesinin tüm heyecan verici ihtiyacı içinden akıp gitmiştir. Şimdi sadece yorgun görünüyor.

"Ben sadece... Artık havadan sudan konuşamıyorum. Sahtekârlık yapamıyorum. Birini gerçekten tanımadan önce geçmem gereken tüm sığ, yüzeysel şeylerle ilgileniyormuş gibi davranmak ve flört etmek için gereken enerjiye sahip değilim. Zamanımı harcamaya değip değmeyeceğini anlamadan önce. Çünkü bu..."

Gergin bir andan sonra, daha sessiz bir şekilde devam ediyor, sesi neredeyse yolda hareket eden lastiklerin sesi altında kayboluyor.

"Dediğin gibi Olivia. Hayat lafı dolandırmak için çok kısa. Varlığımız dakikalarla ölçülür. Saniyelerle. Kalp atışlarıyla. Zaman sahip olduğumuz en değerli şeydir, çünkü asla yenilenemez. Bir kez gitti mi... sonsuza dek gider. Ve biz de öyle."

Üzerimden güçlü bir duygu dalgası geçti. Yine o tanıma tokadı, gözlerimin arasına tekme atıyor.

Ne kadar aptalım. O da benimle aynı nedenden dolayı kimseyle birlikte olmadı: Kederin öldürdüğü ilk şey arzudur, diğer her şeyi öldürmeden önce.

Onun portrelerini, insan ıstırabının tüm o sevgiyle detaylandırılmış tasvirlerini düşünüyorum ve bir topun içine kıvrılıp ağlamak istiyorum.

Başına her ne geldiyse, hayat ona her ne bedel ödettiyse, kederli insanların yüzlerini ölümsüzleştirme konusundaki hastalıklı takıntısına ilham verdiyse ve onu bir pervane gibi kollarıma çektiyse, bu benim yaşadıklarım kadar korkunç.

Kararsız bir nefes veriyorum ve gergin bir sesle "Ben bir pisliğim" diyorum.

Ne demek istediğimi çok iyi anlıyor. Başını sallayarak bana doğru uzandı. "Hayır."

"Evet. Tanrım, çok üzgünüm. Cinsel yolla bulaşan bir hastalığın olmadığını bilmeliydim."

"Bilemezsiniz. Meşru bir soruydu. Ve özür dilemeyi kes, lanet olsun."

Beni omzunun altına sıkıştırıyor ve kollarını bana doluyor. İki bacağımı da onunkilerin üzerine kısıyor. Boynuna, ben

"James, kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Neden?"

"Çünkü bazen diğer insanların da başlarına kötü şeyler geldiğini unutuyorum. Göğsümde eskiden bir kalbin olduğu yerde bir delikle dolaşan tek kişinin ben olmadığımı unutuyorum. Ne kadar bencilleştiğimi ya da ne kadar yalnızlaştığımı bilmiyordum. Neredeyse uyanık olduğum her anı sanki yabancı bir gezegende mahsur kalmışım ve ölmeyi beklerken düşman yerli yaşam formları hakkında bilimsel notlar almaktan başka yapacak bir şeyim yokmuş gibi hissederek geçireceğimi."

Göğsünden bir ses koptu. Eğlenceli bir kıkırdama ya da hafif bir güvensizlik homurtusu, hangisi olduğunu bilmiyorum. Sonra dudaklarını saçlarıma bastırıldığını hissediyorum ve iç çekişini duyuyorum.

"Tanrım, uzun cümlelerle konuşuyorsun. Hemingway bunu onaylamazdı."

Dirseğimle onu dürtüyorum. "Kapa çeneni." "Yap beni."

Başımı kaldırdığımda gülümsüyordu. Gözlerindeki sıcaklık geri geliyor.

"Bu arada," diye mırıldanıyor, ağzıma yumuşak bir öpücük kondurarak, "az önce yaptığın konuşma çok kişiseldi. Seni küçük kural tanımaz seni."

Başımı boynu ile omzu arasındaki kıvrıma sokup gözlerimi kapatıyorum. "Sonuncusu. Scout'un onuru."

"Sen izci kız mıydın?"

"Merhaba, kişisel bir soru." diye nazikçe takılıyorum. "Kahretsin. Haklısın. Vur onu."

Gülümseyerek, kollarında kendimi güvende hissederek, "Ben de İzci Kızlar'daydım... ta ki onlar beni atana kadar" diyorum.

Çok uzun süre sessiz kaldığımda, "Bu çok kötü. Bunu öylece ortaya atıp devamında bir soru beklemeyemezsin!"

"Hayal gücünüzü serbest bırakın."

Hırlıyor. "Oh, bir şeylerin vahşileşmesine izin vereceğim, ama bu benim hayal gücüm olmayacak."

Eliyle çenemi kavlıyor ve ağzını ağızıma bastırıyor.

Çıkarken dairenin kapısını kilitlememem iyi oldu, çünkü bu sayede James'i öpmeyi bırakıp içeri girerken anahtarlar için el çantamı.

Sadece düğmeyi çeviriyorum ve hemen geri dönüyoruz.

Kapıdan içeri düştük, çılgınca öpüşüyorduk. El çantamı yere düşürdüm. James kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor, sonra beni duvara doğru itiyor ve göğsü benimkiyle aynı hizada olacak şekilde orada sabitliyor. İri ellerinden biriyle iki bileğimi kavırıyor ve kollarımı arkamda tutarak ışısız giriş yolunda beni sertçe öpüyor, boştaki eli yüzümü sıkıca kavırıyor.

Çok ateşli. Delicesine ateşli, baskın ve tutkulu, sertliğin bu tarafı.

Nefes almak için durduğumuzda gülmeye başladım. "Aman Tanrım, tıpkı filmlerdeki gibi!"

"Sadece daha iyi," diyor boğuk bir ses tonuyla, mavi gözleri şehvetle parlıyor. "Çünkü bu gerçek."

"Bundan daha iyisi olamaz," diyorum nefes nefese. "Belki de öpüşmeyi bırakmalıyız, çünkü bu kesinlikle epik-"

Hızla eğilip beni omzuna attığında şok içinde irkiliyorum.

Adam beni omzunun üzerinden attı! Bunu Kelly'ye anlatana kadar bekle!

"Durmayacağız," diye homurdanıyor ve ben omzundan ormanda kapana yakalanmış ve yemek için eve getirilen bir şey gibi sallanırken oturma odasına doğru ilerliyor.

Ağzımdan yine kahkahalar dökülmek üzere, durdurmak için dudağımı ısırıyorum. Çıldırılmış hissediyorum, neşe ve dehşetin tuhaf bir karışımı tarafından ele geçirilmiş gibiyim, tıpkı yüksek, tehlikeli bir hız treninin en tepesindeyken, tam kenardan tepeye tırmanmak ve pervasızca aşağı inmek üzereyken hissettiğiniz duygu gibi.

James beni oturma odasındaki kanepeye sırt üstü yatırıyor. Bir kez zıplıyorum, sonra kalbim göğsümün içinde patlamak üzereyken gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum.

Bundan daha az şiddetli panik ataklarım oldu.

Parmakları gömleğinin düğmelerinde gezinirken bana sarsılmaz bir yoğunlukla bakıyor. "Korkmuş görünüyorsun."

"Kahretsin," diye itiraf ediyorum, titreyerek. "Ciddi bir sağlık krizi geçirmeden ve ambulans çağırmak zorunda kalmadan önce acele etsen ve kıyafetlerini çıkarsan iyi olur."

Gömleği parmaklarının altında parçalanıyor. Omuz silkiyor ve yere düşmesine izin veriyor.

Ben de ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum.

Belki de Tanrı benden o kadar da nefret etmiyordur, çünkü eğer etseydi, bana asla böyle inanılmaz bir şey verilmezdi.

O.

Sikişme

k.

Mükem

mel.

Yontulmuş, yontulmuş, oyulmuş, yontulmuş... adını siz koyun, sert, erkeksi güzellik için var olan tüm sıfatlar onda var. Göğsü bir şaheser. Karın kasları melekleri ağlatabilir. Bu adam Michelangelo'nun Davut'unu, devlet üniversitesinde birinci sınıfta okuyan bir sanat öğrencisinin eski gazeteler ve kedi dışkılarından yapıştırdığı bir şeye

benzetiyor.

Bu düşünce aklıma geldikten sadece bir nanosaniye sonra onu çok daha kötü bir düşünce takip ediyor: Bu yürüyen sanat eserinin önünde soyunmak zorundayım.

Ani dehşetim James'in gözünden kaçmadı. "Yüzündeki tüm kan çekildi."

"Bana aldırmayın, ben burada sadece sizin ne kadar gülünç bir şekilde yırtık pırtık olduğunuzun tüm gücüyle ortaya çıkardığı bazı büyük vücut imajı sorunlarıyla uğraşıyorum. Lütfen bana o sekiz paketin akıllıca şekillendirilmiş makyaj olduğunu söyle."

Üzerime diz çöküyor, ellerini başımın iki yanındaki mindere koyuyor ve gülümsüyor. "Öyle olmadığını biliyorsun."

Yutkunmam duyuluyor mu? Eminim duyuluyordur. Bahse girerim tüm hücrelerimin taşlaşmış küçük ciğerlerinin en tepesinde çığlık attığını bile duyabilir. "Spoiler uyarısı: Vücudum öyle görünmüyor."

Boynuma sokulmak için eğiliyor. "Bu da iyi bir şey, çünkü erkeklerden hoşlanmıyorum."

Boğazıma doğru derin bir nefes çekiyor. Tenimin her santiminde tüylerim diken diken oluyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Seninle kıyaslandığımda, ben bir çeşit jelatinim. Jiggly. Jöle gibi."

Başını kaldırıyor, gözlerimin içine bakıyor, ellerimden birini tutuyor ve kot pantolonunun fermuarının altında serbest kalmak için zorlanan canavara bastırıyor ve mırıldanıyor, "Jöleyi seviyorum. Anlayamıyor musun?"

Ben hülyalı hülyalı iç çekip kanepeden kayarak yere uzanamadan, o leğen kemiğini iki yana açılmış kalçalarımın arasına yerleştiriyor ve vücudunun üst kısmını benimkine doğru alçaltarak dirseklerinin üzerinde dengede duruyor. Sonra beni tekrar öpüyor, saniyeler içinde altında kıvranmama neden olan derin, yavaş bir öpücük.

Bu kadar büyük ve rahat bir kanepede aldığı için Estelle'e bir teşekkür notu göndermeyi unutmamalıyım.

James ağzıma karşı kıkırdıyor. "Tüm bu kıvranmalar bir kaçış girişimi mi yoksa bir şeyleri doğru mu yapıyorum?"

"Yine iltifat bekliyorsun. Bu senin kötü bir alışkanlığın Romeo."

Dudakları benimkilere değiyor, yumuşak bir fısıltıyla. Sesi çok alçak geliyor. "Bu iltifatlarla ilgili değil. Geri bildirimle ilgili. Seni iyi hissettirmek istiyorum. Nelerden hoşlandığını bilmek istiyorum."

Sıcaklık tüm vücudumda patlıyor, dilimi bağlıyor ve terletiyor. Sıcak dalgasını panik izliyor, çünkü yatakta bana yapmasını istediğim her şeyi talep ettiği listeye ne koyacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

En sevdiğim iki şey olmalarına rağmen, sarılmak ve ayak masajı muhtemelen onun aklındaki şeyler değil.

Uysalca, "Tamam. Bu çok güzel." Kaşlarından biri kalktı. "Güzel mi? Hmm."

Hmm sesi belli belirsiz tehditkr geliyor ama bunun üzerinde duracak vaktim yok. Dilinin ıplak karnıma elektrikle dokunuşu karşısında lmemeye çalışmakla meşgulüm.

Tişrtm yukarı itiyor, böylece styenim ortaya çıkıyor ve başını karnıma doğru eğerek styenimin altından kotumun st düğmesine kadar yavaş bir yol yalıyor ve öpüyor. Donmuş, nefes nefese, cam gibi gözlerle tavana bakarak uzanıyorum, bacaklarımın arasından aşağıya doğru titreşen elektrik akımları nedeniyle dilinin küçük elektrotlarla donatıldığına ikna oluyorum.

Dişlerini etime geçirdiğinde, nefesim kesilerek sırıyorum.

"ok mu sert?" Sesi tenimle bütünleşiyor. Isırdığı yeri öpüyor, ağzı nazik.

"Hayır. Sadece buna hazır değildim. Beni görmezden gel. lmekle meşgulüm.

Devam edin."

Nefes nefese samalamamı hoşgrl bir kıkırdamayla ve iri elleriyle belimi sıkarak dllendiriyor. Başparmağıyla kotumun düğmesini açıyor, sonra fermuarı indiriyor ve burnunu külotumun derinliklerine sokuyor.

Oramı da nazikçe ısırdığında inliyorum.

"Kulağa cesaret verici geliyor," diye fısıldıyor. "Bakalım bunu tekrar yapmanı sağlayabilecek miyim?"

Kot pantolonumun kemerini çektiirerek kalçalarımđan geçirip uyluklarımın ortasına kadar indiriyor. Sonra külotumu indiriyor ve bana bakıyor, açıkta ve titriyor.

Gözleri arzudan simsiyah yanıyor, başparmağının ucunu yalıyor, bacaklarımın arasına sokuyor ve klitorisimin şişmiş tomurcuğuna bastırıyor.

Nefesimi içime çekip gözlerimi kapatıyorum. Başparmağını tembelce aşağı yukarı vurduğunda, ona istediğı iniltiyi veriyorum, bu seferki öncekinden daha yüksek sesle.

"Bana ne istediğini söyle, Olivia."

"İstiyorum..." Ne istediğim hakkında konuşmak zorunda kalmamak için.

"Cesur ol. Konuş benimle."

Sesi yumuşak ve hipnotik. Başparmağı vücudumda tahribat yaratıyor. Muhtemelen bu ikisinin birleşimi "Ağzını istiyorum" diye bağırmama neden oldu.

Memnun bir mırıltı çıkarır. "Güzel. Nerede?"

"Beni öldürüyorsun," diyorum nefes nefese, gözlerim kapalı. Kalçalarım, başparmağının aşağı yukarı vuruşlarıyla birlikte esnemeye başlıyor.

"Sen bir yazarsın. Bilmen gereken o büyük kelimelerden birkaçını kullan."

Başparmağını içime soktuğunda inliyorum, kamburlaşıyorum.

"Bu sesi sevmeme rağmen, bu bir kelime değil. Eğer konuşmazsan, duracağım."

Dişlerimi sıkarak "Otoriter!" dedim.

Kıkırdıyor. "Henüz patronluk görmedin güzelim, ama göreceksin. İşte, senin için bir cümle başlatacağım. 'James, ağzını...'"

Dudağımı ısırp sessiz kaldığımda elini çekti. Tekrar inliyorum, bu sefer protesto ederek ve gözlerimi açıyorum.

Üzerimde diz çökmüş, yatak odası gözleriyle ve boğucu bir gülümsemeyle bana bakıyor. Bir elini yüzüme doğru kaldırıyor ve başparmağını yavaşça dudaklarımdan geçirip ağzıma bastırıyor, böylece kendi tadıma bakıyorum.

Sonra beni derinden öpüyor, ta ki ben çaresiz sesler

ıkarıp onu, tüm o kaslarını peneleyene kadar.

Sıcak, pürüzsüz tenini. Kıçını kavıyorum ve pelvisimi ereksiyonuna doğru bastırıyorum.

Yanağını yanağıma dayıyor ve kulağımın dibine fısıldıyor, "Ağzımı amında ister misin Olivia?"

Cennetteki sevgili İsa, ben ölüyorum. İşte bu kadar. Tam burada ve şimdi ölüyorum.

"Evet."

"Söyle."

İşte bu otoriterdi. Sesi alçak, sert ve açık bir şekilde baskın ve içime bir heyecan gönderiyor. Kelimeleri dudaklarımdan çekip alıyor.

"Ağzını amında istiyorum."

Zar zor duyuluyor ama işe yarıyor. Hızlı bir hareketle vücudumdan aşağı kayıyor ve yüzünü bacaklarımdan arasına koyuyor.

Sıcak, ıslak dilini klitorisimin üzerinde hissettiğim anda açık cinsel iletişimin faydalarını anlıyorum.

Sırtımı kanepeye yaslayarak haykırıyorum. Ellerini kıkımın altına kaydırıyor ve beni emip yalarken kavıyor, neredeyse dayanılmaz derecede seksi olan küçük erkeksi tatmin homurtuları çıkarıyor. Kot pantolonum bacaklarımda kalçalarımı daha geniş açmama izin verecek kadar alçak değil, ama bu küçük kısıtlama da dayanılmaz derecede seksi görünüyor.

Aslında, şu anda seksi görünmeyen tek şey ellerimin çok fazla farkında olmam. Kalçalarımdan yanlarında kenetlenmişler. Onları saçlarına mı sokmam gerekiyor? Kollarımı iki yana mı açmalıyım? Göğüslerimle mi oynamalıyım?

Belli ki karanlık çağlardan beri seks yapmamışım. "James," diyorum nefes nefese.

Başını kaldırıp dudaklarını yalıyor.

Tanrım, çok ateşliydi. "Sözlü olarak bu kadar etkileyici olduğumuza göre, ellerim konusunda kendimi garip hissettiğimi söylemek için iyi bir zaman mı?"

"Ellerinin nesi var, tatlım?" Hâlâ bana bakıyor, zonklayan ellerime nazik bir öpücük konduruyor.

Klitoris.

"Onlarla ne yapacağımı bilmiyorum."

Yanağında bir çukur oluşuyor. Bana gülmemeye çalışıyor. Sonra oturdu ve kemerini çıkardı. "Onlarla ne yapacağımı biliyorum."

Sesindeki o heyecan verici hakimiyet geri geldi. Buna gerçekten alışabilirim.

Bileklerimi bir araya topluyor ve kemerini hızla etraflarına sarıyor, tokayı ilmeklerden birinin altına kaydırarak sabit tutuyor. Sonra kollarımı başımın üzerine kaldırıyor ve bağlı bileklerimi kanepenin koluna dayıyor.

Gözlerimin içine bakarak, "Bu pozisyondan kıpırdama, yoksa kışına kıpkırmızı olana kadar şaplak atarım," diye emretti.

Hangisine daha çok öfkelendiğime ya da tahrik olduğuma karar veremiyorum.

Öfkeyle, "Bana şaplak atmayacaksın!" diyorum.

Gülümsüyor. "Oh, evet, yapacağım."

"James! Ben yetişkin bir kadınıml!"

"Sensin. Olgun bir şeftali gibi kıcı olan seksi, güzel, yetişkin bir kadınsın ve kollarını oynatırsan itaatsizlikten şaplak yiyeceksin."

"Dayaktan hoşlanmıyorum!"

Yüz ifademi incelemek için duraklıyor. "Bu daha önce denediğin bir şey mi?"

Dudaklarımı büküyorum, yapmadığımı itiraf etmekten nefret ediyorum. "Yani... tam olarak değil."

Hâlâ hafifçe kısılmış gözlerle beni inceliyor. "Bu evet mi, hayır mı?"

Bir süre sonra isteksizce kabul ettim. "Bu bir hayır." "O zaman buna sadece teoride karşı çıkıyorsun."

"Elbette teoride buna itiraz ediyorum! Ne tür bir insan acıdan hoşlanır?"

"Mazoşistler."

"Ah, anlıyorum! Ne demek istediğimi biliyorsun!"

Yüz i f a d e m i ölçmek için bir süre daha durakladıktan

sonra, "Bu konuda seni gerçekten neyin rahatsız ettiğini söyle," diyor.

Beni bu kadar kolay okuyabilmesine sinirlenerek sert bir nefes veriyorum. "İyi. Acı yönünü bir kenara bırakırsak -ki bu benim hoşuma gitmiyor, bilgin olsun- bu... küçümseyici görünüyor."

"Tamam. Seni anlıyorum."

Buna şaşırdım. Şimdi onun yüz ifadesini inceleme sırası bende. Erkeklerle olan deneyimlerimin tarihinde hiç kimse "Seni anlıyorum" demedi. Tanıdığım erkekler için bir kadının duygularını kabul etmek yol sormak gibi bir şey: basitçe yapılmıyor.

"Oh. Şey... teşekkür ederim."

"Acı verici olmayacağına ama ikimiz için de çok tahrik edici olacağına söz versem kabul eder misin?"

Bu beni çileden çıkarıyor. "Nasıl olur da çıplak kıcıma çıplak elinle vurman benim için acı verici olmaz?"

Baskın ton yeniden ortaya çıkıyor. "Çünkü ne yaptığımı biliyorum, işte böyle."

Tüm nefesim, patlamış bir lastiğin hava kaçırmaması gibi hırıltılı bir sesle ciğerlerimi terk ediyor. Kendime geldiğimde, "Bunu düşünebilir miyim?" diyorum.

"Tabii ki. Ve sen bunu düşünüürken, ben de seni boşaltacağım."

Bacaklarımın arasına girdi, harika, harika adam.

Ama o harika değil, şeytani. Düşünebildiğim tek şey kollarımı hareket ettirmemek. Ve eğer yaparsam ne olacağı.

Tam da istediği gibi.

Dilini yukarı, aşağı ve etrafımda gezdiriyor, bir parmağını içime sokmak için duraklıyor. Sonra ben gözlerimi kapatıp çaresizce yüzüne karşı sallanırken okşamaya ve emmeye geri dönüyor.

Meme uçlarım ağrıyor. Nefesimi tutamıyorum. Farkındalığım, dilinin altında zonklayan bacaklarımın arasındaki o küçük sinir demetine ve içime yavaşça girip çıkan kalın parmağının hissine daralıyor.

Serbest eliyle uzanıyor ve sütyenimin içinden sert meme ucumu cımbızlıyor. Sarsıldım, inledim.

"Hoşuna gitti mi?" diye mırıldanıyor, dudakları cinsel organımda geziniyor.

"Evet. İkisini de. İkisini de yapın lütfen."

Şu anda konuşma özürlü olmama rağmen ne demek istediğimi anlıyor. Parmağını içimden çıkarıyor, iki eliyle yukarı uzanıyor, göğüslerimi sütyenimden çıkarıyor ve başparmaklarını sert meme uçlarımin üzerinde gezdiriyor. Zevkle inlediğimde, onları çimdikliyor.

"Evet. Evet, o."

"Ne istersen tatlım," diye fısıldıyor, meme uçlarıminı çimdiklemeye ve okşamaya devam ederken klitorisimi tekrar emmek için başını indiriyor.

Tanrım, bu çok iyi. İnanılmaz bir şey. Tüm vücudum karıncalanıyor. Karıncalanıyor, nabız atıyor ve titriyor. Çekirdeğimden yoğun bir ısı dalgası yayılıyor. Kanepeyi ateşe vereceğimden eminim. Sonra dişleri klitorisimi sıyrıyor ve neredeyse bilincimi kaybediyorum.

Ağızına doğru süzülerek, "Evet, lütfen, durma, lütfen durma, Tanrım, çok yaklaştım-" diye yalvarıyorum.

James donup kalana kadar bir şeylerin ters gittiğini fark etmedim. Gözlerimi açıp ona baktığımda ne olduğunu anlıyorum.

Parmaklarım saçlarında kenetlendi. Bu da kollarımı indirdiğim anlamına geliyor.

Bu da ona itaatsizlik ettiğim anlamına geliyor.

Sinsi gülümsemesine bakılırsa, tam da beklediği sonuç buydu.

A "Şimdi, bir dakika bekle." dedim. "Yukarı çık."
Ayağa kalktı, beni kollarımdan tutup kaldırdı, sonra oturdu ve

Beni yüzüstü kanepeye çekti, karnım kucağının üzerinde, çıplak kığım havada. Bir elini kürek kemiklerimin arasına bastırıp diğer eliyle de açıkta kalan kalçamı sıkarken, korkuyla inlememe aldırıyor ve "Sana zarar vermeyeceğim. Vereceğim. Vermeyeceğim. İncitmeyeceğim. Seni. Anladın mı?"

Omzumun üzerinden ona bakmak için çabalıyorum ama beni yere mihlayan o koca el yüzünden ayağa kalkamıyorum. "Zaten canımı yakıyorsun!"

"Nasıl?"

Çılgınca bir kelime aradım, sonra da "Psişik olarak!"ta karar kıldım.

"Ruhuna zarar veriyorum," diyor alaycı bir şekilde. "Gerçekten mi?"

Yavaşça popoma masaj yapmaya başlıyor, elini yanaklarımda ileri geri gezdiriyor ve sıkıyor, ayrılmış kalçalarımın arasından aşağıya doğru nazikçe okşuyor.

Kıpırdamadan duruyorum ve cevap vermeden önce gözlerimi açmak için bir an bekliyorum. "Um...evet."

"Yalancı" diye fısıldıyor ve dudaklarımı nazikçe çimdikliyor.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki nefesimi tutamıyorum.
"James..."

"Evet, Olivia?" Sakin. İstekli. Kontrol tamamen onda ve o da bunu biliyor.

"BEN... BEN..." Parmaklarını ıslaklığında yavaşça ileri geri gezdirirken, yüzümü koltuk minderine gömüyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Fısıldıyorum, "Bu aslında iyi hissettiriyor."

Kahkahalar sesini ısıtıyor. "Sayılır mı?"

Parmakları daha da aşağı kayıyor ve klitorisimi okşamaya başlıyor. Tembelce, nazikçe. Şenliklerin tokatlama kısmına geçmek için acelesi yok, benim de yok.

Ereksiyonu kalçamda sert bir çıkıntı oluşturuyor ama beni sakinleştirmek ve gaza getirmekten başka bir şeyle ilgilendiğini belli etmiyor.

Kalçalarım kendi istekleriyle onun parmaklarıyla birlikte hareket etmeye başladı.

Saçlarımı yüzümden itiyor ve ateşli bir şekilde fısıldıyor, "Çok güzelsin. Beni çok sertleştiriyorsun. Güzel kıcın ve amın sikimi çok sertleştiriyor, güvenin de öyle."

Nefes nefese kaldım ve deli gibi titriyorum. Aklımı kaçıracağımı gibi hissediyorum.

Yavaşça klitorisimi çekiştiriyor. Yumuşak, tutarsız bir zevk iniltisi çıkartıyorum.

James karanlık ve baskın sesiyle, "Şimdi sana şaplak atacağım Olivia. Başlangıç için altı kez, sonra nasıl yaptığını bakacağım. Hazır mısın?"

Dehşet tüm sinir uçlarımı ateşe veriyor. "Sert değıl," diye yalvarıyorum.

"Zor değıl, tatlım," diye söz veriyor. "Sadece nefes al."

Elini bacaklarımın arasından ektiğı an, olacakları beklerken geriliyorum. Zihnim panikle patlıyor.

Ben ne yapıyorum böyle? Bu çok saçma! Otuz sekiz yaşındasın, Olivia.

seni kucağına alıp yaramazlık yapan küçük bir çocuk gibi tokatlayacak bir adam-

ÇAT!

James'in elinin düz kısmı, silah sesi kadar yüksek bir sesle çıplak kıcıma temas ediyor. Sarsılıyorum, haykırıyorum, gözlerim açılıyor ve vücudum sertleşiyor.

James, "Nefes al," diye mırıldanıyor ve elini arkamdaki acıyan noktanın üzerinde gezdiriyor.

Titriyorum. Dehşetten mi, tahrikten mi, hangisi emin değilim. Muhtemelen ikisi de. Ses içneden daha kötüydü, ikisi de ne kadar kötü olabileceğine dair kafamda oluşturduğum korkuyla karşılaştırılamazdı. Acı bekliyordum, ama bu... şey, acı değil, ama hoşuma gittiğinden emin olduğumu itiraf etmenin egomu incittiğinin yarısı kadar bile kıcımı incitmiyor.

James gerginliğin vücudumu terk ettiğini hisseder hissetmez, çıplak kıcıma beş acı darbe daha yağdırıyor, ben ciyaklayıp kıvrılırken yanakları değiştiriyor.

Sonra durdu ve elini etrafımda dolaştırarak yanan tenimi okşadı ve övgüler mırıldandı.

Bacaklarımın arası
sırılsıklam. "Konuş benimle."
diye emrediyor.

Konuşacak kadar uzun süre nefes nefese kalmamaya çalışıyorum. "Eğer... herhangi bir kelime... oluşturabilseydim..."

Bacaklarımın arasına uzanıyor ve kıvrımlarımı nazikçe keşfediyor, parmaklarını şişmiş klitorisimin üzerinde ileri geri sürüyor. "Oh lanet olsun," diye nefes alıyor. "Çok ıslaksın. Bunu sevdin, değil mi?"

Belki de sesinin saygılı tonudur. Ya da belki sihirli parmaklarının yarattığı zevk dalgalarıdır. Ya da belki de kendimi bırakmayalı çok uzun zaman olduğu içindir. Sebep ne olursa olsun, beynimin mantıklı kısmı göz kırpmıyor ve beni vahşi, sınır tanımayan ve göz kamaştırıcı bir şekilde canlı hissettiriyor.

Kelimeler göğsümden uzun, soluksuz bir telaşla dökülüyor.

"Evet bayıldım ve boşalana kadar bana şaplak atmanı istiyorum ve sonra tekrar boşalana kadar beni becermeni istiyorum ve sonra boşalana kadar seni emmek istiyorum ve sonra her şeyi baştan yapmak istiyorum."

Sanki çok uzaklardan, göğsünden gelen alçak, hayvani hırıltıyı duyuyorum. Sonra beni ters çevirip dikleştiriyor ve açılmış kalçalarının arasına yerleştiriyor. Arzuyla titreyip inlerken bir eli saçlarımda, diğeri boğazımda beni sertçe öpüyor.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şeydi, ama bu gece seni becermeyeceğim," diyor huysuzca, ağzımdan ayrılıyor ve gözlerimin içine bakarken sertçe nefes alıyor. "Benimle hemen yatağa atlamak istemediğini söyledin ve ben de buna saygı duyuyorum."

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Hayır, ben öyle bir şey demedim.

Bunu kim söylediye çok aptal biriymiş." "Zaten prezervatifim yok."

Ve doğum kontrol hapi kullanmıyorum, bu yüzden kesinlikle olmaz.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı omzuna yaslayıp yüzümü gizliyorum. İçimden bir hayal kırıklığı ürpertisi geçiyor. Bacaklarımda arasındaki açlık hissi ihtiyaçla uluyor.

"Ama henüz işimiz bitmedi," diye fısıldıyor bileklerimdeki kemeri çözmeye çalışırken.

Onu açıp yere fırlatıyor, sonra da tişörtümün eteğinden çekştiriyor. Kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum ve o da tişörtü üzerimden çekip bir kenara atıyor. Sütyen askımın kancalarını hızlıca koparıp onu da bir kenara atıyor ve ben ayakkabılarımı tekmeledikten sonra kot pantolonumu ve külotumu çıkarıyor.

Sonra kucagında çırtlıplak oturuyorum, güçlü kollarının arasında dinleniyorum.

Beni, göğüslerimi, kollarımı ve kalçalarımı okşamaya başlıyor, yumuşak, gizli yerlerimi okşarken ve sıkarken beni öpüyor, geriye doğru eğilip kalçalarımı ayırdığımda ağzıma karşı iç çekiyor.

Yoğun, tatlı bir zevk sersemliği içindeyim.

Daha önce hiç böyle okşanmamıştım. Kesinlikle onun gibi görünen biri tarafından ya da vücudumu keşfetme ve takdir etme eyleminin bu kadar kutsal görüldüğü biri tarafından değil. Elleriyle kıvrımlarımı öğreniyor, hevesli gözleriyle etimin tepelerini ve vadilerini haritalandırıyor. Hiç bu kadar mest olmuş görünen bir erkek görmemiştim. Bu kadar büyülenmiş ve baştan çıkarılmış.

Basitçe söylemek gerekirse, sarhoş edici.

"Bana bakışını seviyorum," diye fısıldıyorum o büyülenmiş bir halde göğsümü avuçlayan eline bakarken. Vücudumla ilgili sahip olabileceğim her türlü öz bilinç, gözlerinin beni içine çekişiyle buharlaşıp gitti.

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor. Gözlerine yansıyan duygu yoğunluğu çok çarpıcı. Kalbimin durduğu bir an nefes alamıyorum.

"Ben de sana bakmayı seviyorum güzel Olivia," diye fısıldıyor, sesi kısık. "Bu hak etmediğim ama minnettar olduğum bir ayrıcalık."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Göğsümün içinde bir şey sıkışıyor. Birden ağlayacakmışım gibi hissediyorum.

O biliyor. Bildiğini biliyorum, çünkü beni kollarına alıp sıkıca sarıyor, boynumu ve omzumu öpüyor ve beni nazikçe sallıyor. Neler olduğunu, neden birdenbire bu kadar çok şey hissettiğimi anlamıyorum.

Ama öyle. Aramızda her ne oluyorsa, büyük hissettiriyor. Gerçek gibi.

Ve bu korkutucu geliyor.

Kesik kesik nefes aldığımda adım mırıldanıyor. Kulağa dua gibi geliyor.

Sonra beni tekrar öpüyor, tutkuyla, boğazının derinliklerinden alçak sesler çıkararak. Kollarımı geniş omuzlarına doluyor ve ona yaslanıyorum, zeki parmakları merkezimi bulduğunda burnumdan bir nefes çekiyorum.

Kanepenin arkasından bir minder çekip yeniden yerleştiriyor. "Arkana yaslan."

Yaslanıyorum, minderin üzerine uzanıyorum ve kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum, böylece tüm benliğim ona açık oluyor.

Mavi gözleri yanıyor, mırıldanıyor, "Tanrım. Şu haline bak."

Hiç bu kadar güzel hissetmemiştim. Güzel, kadınsı ve güçlü, çünkü bu güzel adam sahiplenici elleri ve aç gözleriyle bana tapıyor.

Üzerime eğiliyor, göğsümü avuçluyor ve meme uçlarımdan birini aç ağzına çekiyor. Dilini sağa sola çevirip arada bir durup emerken, parmaklarımı saçlarına gömüp kesik kesik nefes alıyorum, kalbim bir çekiç gibi çarpıyor.

James tenime karşı "Amına şaplak atmak istiyorum" diye fısıldadığında çekiç sesleri daha da kötüleşiyor.

Başını kaldırıp bana bakıyor ve bir cevap bekliyor.

Kelimeler yerine sadece bakışlarını tutuyorum ve kalçalarımı ayırıyorum.

Göz kapakları titriyor. Dudakları nemleniyor. Boynundaki nabız çıldırıyor.

Hangimizin daha heyecanlı olduğundan emin değilim, o mu ben mi? "Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Fısıldıyorum, "Biliyorum."

Her nasılsa, gerçekten ciddiylim.

Beni usulca öpüyor, gözlerini kapatıyor. Gözlerini tekrar açtığına, az önce gördüğüm tüm sıcaklık sertleşerek farklı bir şeye dönüşmüştü.

Daha karanlık bir şey... ve çok daha tehlikeli.

Elektrik tenimde çatırdıyor, tüylerim diken diken oluyor. James'in elini kaldırdığı anda nefes almayı bırakıyorum, gözlerim açılıyor ve kalbim küçük hayvan paniğiyle patlıyor.

Kolunu indirdi. Açılmış bacaklarımdan arasına sert bir tokat attı.

İçime şiddetli bir zevk dalgası gönderiyor.

İnliyorum, göz kapaklarım kayarak kapanıyor ve kalçalarım daha da açılıyor.

Tepkim üzerine James sert bir nefes aldı. Sonra bana bir tokat daha atarken dişlerini gıcırdatarak duyduğum en ateşli, en iğrenç kelimeleri sıraladı. Ve tekrar.

Ve tekrar.

Çılgınca haykırıyorum, zincirlerinden kurtulmuş vahşi bir şey gibi kucağında kıvranıyorum. Hissetmeyi bekleyebileceğim herhangi bir utanç yok. Sadece bacaklarımın arasında zonklayan ıslak sıcaklık, sert elinin hassas etimle çarpışmasının verdiği anlaşılmasız zevk ve beni överken ve bana hissettiği her şeyi en şok edici müstehcen ve tamamen erotik bir dille anlatırken sesinin hipnotik tınısı var.

"-o kadar güzel ki, bu tatlı amcığsı sıklmek için sabırsızlanıyorum-"

Çığlık atmama neden olan bir dizi şiddetli kasılmayla doruğa ulaşıyorum.

"-benim sert sikim senin derinliklerine vuruyor-"

"James! James!"

"-bu muhteşem ıslak amcığsın içine öyle derin gir ki-"

Hıçkırma hıçkırma ağlıyorum, onun sesinden ve vücudumu saran kasılmalardan başka hiçbir şeye aldırmadan, beynimin gizli karanlık bir köşesinde her ikimizin de diğerinin içindeki bir şeyi açığa çıkardığını bilerek. Uzun zamandır bastırılmış ya da unutulmuş bir şey, sadece zamanın iyi ya da kötü olduğunu ortaya çıkaracağı isimlendirilemez, güçlü bir güç.

Bu sıradan yaz kaçamağı tüm şehri yakıp kül etme ve ardında dumanı tüten harabelerden oluşan bir yol bırakma potansiyeline sahiptir.

Sonra bitti ve beni öptü.

Ve ben onun kucağında ağlayan, titreyen bir pisliğim.

"Sus. Tatlım, iyisin. Her şey yolunda. Kollarını bana dola."

Sözleri artık çok nazik. Çok şefkatli. Bu tezat beni daha da parçalıyor. Beni kollarının arasına alıyor, göğsüne yaslıyor ve ellerini saçlarımda ve sırtımda gezdirerek beni sallamaya başlıyor.

"Özür dilerim. Neden ağladığımı bilmiyorum." Hıçkırıyorum, yüzümü boynuna gömüyorum.

Sıcak bir şekilde, "Çünkü ben bir seks tanrısıyım. Belli ki."

Gözyaşlarımdan arasından gülmeye başladım. "Numara yapıyor olabilirdim, seni egomanyak."

Parmağını çenemin altına koyarak başımı kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Başparmağını ıslak yanağımda gezdirerek mırıldandı: "Ama numara yapmıyordun, tatlım."

Bana sürekli tatlım demesi aklımı karıştırıyor.

Yoksa kalbim mi?

"Konuş benimle," diyor dudaklarını dudaklarımdan üzerinde gezdirerek. "Tamamen kafanın içindesin. Nasıl hissediyorsun?"

"Hissediyorum..." Korkmuş. Şaşkın. Tatmin olmuş. Susamış. Yıpranmış.

Ve işemem lazım. "Um... İyi hissediyorum."

James başını geriye atıp gülerek beni şaşırtıyor.

"Ne?" Biraz savunmacı bir tavırla sordum.

"Sanırım bana karşı gözünü kırpmadan dürüst olduğun tek an, elimi bacaklarının arasına koyduğum andır. Bunu tekrar denemek ister misin?"

"Bana öyle sırtıtmayı kes. Duygularım hakkında konuşmak benim için pek de kolay değil."

Gülümsemesi kayboldu. İki parmağının şıkırdaması hızıyla kasvete bürünüyor, kaşlarının arasında bir yarık açarak bana bakıyor. "Biliyorum. Özür dilerim. Seni kötü hissettirmek istememiştim."

Ona bakıyorum, tatlı hassasiyeti ve çiğ erkekliğinin yıkıcı kombinasyonu karşısında çaresizim. Nasıl

Bu mükemmel adam bekar mı?

Başımı göğsüne yaslıyorum ve iç çekiyorum. "Tamam, işte başlıyoruz. Yeni başlayanlar için, fiziksel olarak inanılmaz hissediyorum. Yani, vay canına, James. Beni dumanı tüten bir kül yığınınna dönüştürdün. Bu inanılmaz derecede yoğundu."

Duraksadığımda, sessizce, "Sevindim. Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük. Bunun ne kadar özel olduğunu ve ellerimin altında parçalanmanı izlemenin beni ne kadar tahrik ettiğini bilemezsin."

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Biri sana kulaklıkla replik aktarıyor, değil mi? Senaryo yazarlarından oluşan bir ekibiniz var ve şu anda akıllarına gelen en uçuk romantik şeyleri çılgınca karalayıp kulağınıza fısıldıyorlar. Değil mi?"

"Evet," diyor ciddi bir şekilde. "Oldukça pahalı ama buna kesinlikle değer."

Yüzüne baktığımda alt dudağını ısıırıyor ve gülümsememek için kendini zor tutuyor.

O kadar yakışıklı ki acıtıyor.

Dairenin loşluğunda, sadece ay ışığı ve pencerelerden süzülen şehir ışıkları yüzünü aydınlatırken, bir rüyadan fırlamış gibi görünüyor. Yarı efsane yarı insan, tüm karanlık güzelliğiyle cazibesıyla gözümü kamaştırmak için gönderilmiş ziyaretçi bir melek.

Daha önce hissettiğim duygu kabarması geri dönüyor ve göğsümün içinde genişlemeye başlıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. Tuhaf bir ağırlıksızlık hissine kapılıyorum, sanki yerçekimi yok olmuş ve beni yere bağlayan hiçbir şey olmadan uzay boşluğunda süzülüyormuşum gibi.

Bakışları benimkilere kilitleniyor ve o mavi, mavi gözleri... en iyi yaptıkları şeyi yapıyorlar.

Yan.

"Gerisini anlat," diyor sert bir ses tonuyla, tüm alaycılığı gitmiş. "Bana şu anda ne hissettiğini söyle."

Dudaklarım ayrılıyor. Gözlerinin sonsuz derinliklerine bakarken kelimeler fısıldanıyor. "Bir daha asla hissedemeyeceğimi sandığım her şey."

Yüzü buruştu. Sanki onu karnından bıçaklamışım gibi bakıyor.

Gözlerini kaçırıp derin bir nefes aldığı anda korkudan donakalıyorum. Ben ne yaptım böyle?

"Özür dileme sırası bende," diyorum oturmaya çalışarak. "Bu biraz abartılıydı. Birbirimize girmememiz gerekiyordu-"

"Dur."

Kollarımdan tutuyor ve beni olduğum yerde tutuyor, böylece ayakta duramıyorum. Düzensiz nefes alışını dinlerken ve göğsünün düzensiz iniş çıkışını izlerken bir süre sessizce oturuyoruz. Sonra yutkunuyor ve yavaşça nefes veriyor, ben de kendini ne kadar zor tutmaya çalıştığımı görüyorum.

"Az önce yaptığımız şey, geçmişimizi paylaşp paylaşmadığımızdan bağımsız olarak, olabildiğince kişisel bir şey." Çenesinde bir kas esniyor. Sesi çakıllı bir hal alıyor. "Bunu söylemene bayıldım. Sadece... beklenmedik bir şeydi." Gözleri kapanıyor. "Bütün bu olanlar beklenmedik. Korkarım bunu pek iyi idare edemiyorum."

Utançtan sırlıklam oldum. Yanıyorum. Tüm derim soyuluyor, aşağılanmanın asidi tarafından yeniyor.

Delicesine seksi ve eğlenceli bir şeyi alıp melodrama dönüştürdüm ve bunun için kendi suratıma yumruk atmak istiyorum.

"Sanırım ben de değilim," diyorum, sesim gergin. "Belki de bu kötü bir fikirdi."

Başını çeviriyor ve aynı bıçaklanmış bakışla bana bakıyor. "Hayır, bu kötü bir fikir değil," diyor ısrarla, beni göğsüne doğru çekerek. "Lütfen böyle söyleme."

Kafam tamamen karışmış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "James, burada bana yardım etmen gerekecek. Benden sana karşı tamamen dürüst olmamı istedin. Sana duygularımı söylememi istedin ve ben

yaptı. Sonra sen çıldırdın. Sonra sen çıldırdığın için ben de çıldırdım. Ve şimdi..." Hayal kırıklığı içinde ofluyorum. "Gerçekten şu anda neler olduğunu bilmiyorum."

Yanağını alnıma yaslıyor ve sessizce iç geçiriyor, beni bedenine yaklaştırıyor ve başımı boynunun kıvrımına sokuyor. "Olan şu ki ben lanet bir aptalım."

Alacağım tek açıklamanın bu olduğu belli olduğunda, sert bir şekilde "Oh iyi. Bu her şeyi açıklıyor, teşekkürler."

Başını kaldırıyor ve bana ateşli bir bakış fırlatıyor. "Birisi kışına şaplak atılmasını istiyor."

Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Hayır, aslında bir boyunluk arıyorum, çünkü senin bu ruh hali değişimlerin bende ciddi bir kırbaçlanma vakası yaratıyor."

"İlaçlarını almayı mı unuttun?" gibi zekice bir yorum daha eklemek üzereydim ki bunun meşru bir soru olabileceğini fark ettim.

İlaç kullanıyor olabilir. Bildiğim kadarıyla tamamen aklını yitirmiş de olabilir.

Gözleri kısıldı. "Eğer seri katil falan olduğumu düşünüyorsanız, cevabım hayır."

Titrek bir nefes veriyorum. Nasıl olur da aklımı okuyabilir?

"Sadece kafayı yedim, Olivia. Kötü bir şey değil. Benim yüzümden tehlikede değilsin. Sadece çok berbat durumdayım ve artık nasıl normal olacağımı bilmiyorum ve umarım... Yani istiyorum ki..." Sert bir nefes üflüyor, sonra "Siktir" diye mırıldanıyor.

Onu bu kadar perişan halde görmek ve kendisi hakkında ne kadar olumsuz düşündüğünü duymak, güneş sinir ağrıma üzüntü ve annelik içgüdülerinden oluşan bir-iki kombine yumruk indiriyor.

"Hey," diye fısıldıyorum, yüzünü ellerimin arasına alarak. Yanakları sıcak. Çenesindeki kirli sakallar avuçlarımı gıdıklıyor. "Berbat durumdayım, tamam mı? Sıçıp batırmak bana uyar. Ben ve berbat

Eğer gerçeği bilmek istiyorsan, en iyi arkadaşlarız. Bu yüzden kendini kötü hissetme. Lütfen hiçbir şey için kötü hissetme.

"Bu benim için de hiç beklenmedik bir şey ama bence sen harikasın. Seninleyken kendimi harika hissediyorum." Bir an duraksadım. "Aslında seninle olduğum çoğu zaman histerik ve zihinsel bir çöküşün ya da büyük bir kalp krizinin eşiğinde hissediyorum, ama iyi bir şekilde, eğer bu mantıklıysa. Bana kendimi..."

Doğru kelimeyi bulmak için durmam gerekiyor. Bana derin bir şaşkınlık duygusuyla birlikte geliyor.

"Bana yaşadığımı hissettiriyorsun."

Düşük ışıktaki James'in gözleri mücevher gibi parlıyor. Yutkunduğunda adam elması sallanıyor. Bana sıkıca sarılmış, kolları titriyor. "Aynı" derken sesi de öyle.

Tek bir kelime. Tek bir hece. Yine de gerçek duygularını uzun uzun anlatmasından daha net bir şekilde aktarıyor.

Önümde gerilmiş bir ip hayal ediyorum, dipsiz karanlığın üzerinde yüksek ve gergin, sonunu göremeyeceğim kadar uzağa gerilmiş. Hava sessiz ve durgun ama beklentiyle gergin, tutulmuş bir nefes gibi. Tek ses, kararımı bekleyen ince uzun kordona konsantrasyon içinde bakarken kulaklarımda kalp atışlarımla gürleyen uğultusu. Arkamı dönüp üzerinde durduğum yüksek platformdan aşağı mı ineceğimi yoksa öne doğru adım atıp ayağımın ağırlığını mı vereceğimi öğrenmek için bekliyorum.

James'le olan bu şeyi durduracaksam, şimdi durdurmalıyım. Ona bunun çok fazla, çok erken, oynamak için çok tehlikeli bir şey olduğunu söylemeliyim. Ona çekip gitmesini söylemeliyim.

Bunun yerine, üzerinde durduğum güvenli platformdan bir çıplak ayağımı indirip halatın üzerine çıkıyorum.

BÖLÜM II

Ne zaman sen başla için canlı
Dışarıda kendin, Bu hepsi tehlikeli.

- ERNEST HEMINGWAY

Yavaş yavaş uyanıyorum, sanki fısıltı kadar yumuşak bir bulutun üzerindeymişim gibi kendime geliyorum. Gözlerimi açtığımda, yatakta sırtüstü yatıyordum, çıplaktım. ama bir çarşafı örtülü. Sabahın erken saatleri. İnci grisi ışık perdelerin arasından süzülerek odanın kenarlarını aydınlatıyor.

Yalnızım.

Sadece nefes almak ve bu yepyeni mutluluk hissine hayret etmek için bir an duruyorum.

James dün gece beni yatağa taşıdı. Beni kanepeden kucığına aldı ve sanki bir çocukmuşum gibi kolayca yatak odasına taşıdı. Beni çarşafın üzerine yatırdı, sonra arkama kıvrıldı, bedenlerimizi birbirine doladı ve kolunu belime dolayarak burnunu saçlarıma soktu. Düzgün nefes alışının sesini dinleyerek uykuya daldım.

Ama şimdi uyanığım ve yanımdaki yastığın üzerinde, sayfalarından birine sarı bir yapışkan not yapıştırılmış, açık duran bir kitap var.

Doğrulup kitabı elime aldım ve nota baktım. Düzgün bir el yazısıyla şöyle yazıyordu: "Bunun en kötü sahte İncil düzyazısı olduğunu nasıl söyleyebilirsiniz? Bu şimdiye kadarki en iyi sahte İncil düzyazısı."

Kitap, Hemingway'in "Çanlar Kimin İçin Çalışıyor" adlı kitabı.

James onu Estelle'in kütüphanesinden almış olmalı.

Not, yemek sırasında alay ettiğim satırın tam altına yapıştırılmış: "Şimdi, hisset. Ben senim ve sen bensin ve biri diğerinin ta kendisidir. Ve şimdi hisset. Benimkinden başka kalbin yok."

Dünyamın eksenini kaymış olmalı, çünkü itiraf etmeliyim ki şu anda bu kelimeler oldukça iyi görünüyor.

Sonra duruyorum ve James'in Estelle'in büyük ve dağınık kütüphanesinde bu kitabı bulmasının ne kadar sürmüş olabileceğini merak ediyorum. Ve onu bulduktan sonra, tam olarak bu alıntının peşine düşmesi ne kadar sürmüştür. Yoksa hangi sayfada olduğunu ezbere mi biliyordu?

"Olamaz," diyorum yüksek sesle, telaşla. "Hemingway onun en sevdiği yazar mı?"

Bu konuda ciddi bir tartışma yapmamız gerekecek. Bir zamanlar en sevdiği yazarın tek gerçek sporun dağ tırmanışı, boğa güreşi ve araba yarışı olduğunu söylediği bir adamla dalga geçmeye devam edebilir miyim bilmiyorum.

Yani, hadi ama. Çok mu maço?

Şahsen, derinlerde yatan bazı aşağılık duygularını aşırı telafi ettiğini düşünüyorum, ama bu sadece benim.

Birdenbire, bir ilham ışığı vuruyor. Tamamen şekillenmiş, Technicolor'da bir sahne zihnimin gözüne geliyor. Bir resim kadar net, bir tokat kadar ani ve yakıcı bir adrenalini patlaması eşliğinde.

Yataktan fırlayıp çırılçıplak kütüphaneye koşuyorum, kendimi büyük masanın önündeki sandalyeye atıyorum, son yazma girişimimde bıraktığım yerden kalemi alıyorum ve sarı çizgili legal kağıda öfkeyle bir şeyler karalamaya başlıyorum.

Üç saat sonra sağ elime kramp girene kadar durmadım.

Yorgun ve şaşkın bir halde sandalyede arkama yaslanıp yazdığım sayfalara göz gezdiriyorum.

İlhamın bana böyle bir anda, karakterleri, diyalogları ve sahneleri bu kadar ayrıntılı bir şekilde vurması nadirdir. Normalde, yazmak yorucu bir süreçtir, doğal kendimden şüphe duyma ve tembelliğimi yenip boyun eğdirirken tüm el yazmaları sayfa sayfa tamamlanır. Ama bu...

Bu, yazarların "akış" dedikleri, zamanın tüm anlamını yitirdiği ve kelimelerin göz kırpmaktan daha fazla çaba sarf etmeden bir musluktan akan su gibi döküldüğü tek boynuzlu at halidir.

Sonunda beni sandalyeden kaldıran şey çalan telefonun muffled sesi oldu.

Oturma odasına giriyorum, parke çıplak ayaklarımın altında serin ve pürüzsüz. Antrenin zemininde el çantamı bulup içinden cep telefonumu alıyorum ve ekranda numarayı görünce gülümsüyorum.

"Kız arkadaşım," diyorum cevap verdikten sonra, "umarım oturuyorsundur, çünkü birazdan söyleyeceklerim ayaklarının altındaki halıyı çekip çıkaracak."

Kelly bağıırır, "Aman Tanrım! James ile seks yaptın mı?"

Fiilleri hep böyle benzersiz şekillerde kullanıyor: "yapmak"

"seks yapmak" yerine seks. Kocasını bunu rahatsız edici buluyor ama bence sevimli.

Utangaç bir şekilde, "Bilmiyorum... Senin seks tanımın nedir?" diye sordum.

"Dışarıdaki içeriye girdiğinde! Duh!"

Gözlerimi devirip giyecek bir şeyler bulmak için yatak odasına dönüyorum. "Cinsel organlar göbek deliği değildir, seni ucube, ama bu tanıma göre, hayır. Seks yapmadık."

Kafası karışmış gibi. "Onun herhangi bir şeyi senin herhangi bir şeyine girdi mi?"

"Evet."

Sonra heyecanlı bir nefes: "Tanrım, çabuk söyle." Duraklıyor. "Tabii işin içinde ayak parmakları yoksa. Ayak parmağıyla seks hakkında bir şey duymak istemiyorum. Bu çok iğrenç."

Burnumu kırıstırarak, "Ayak parmağı seksi mi? Böyle bir şey var mı?"

"Bebeğim, hiçbir fikrin yok. Senin için Google'da seksle ilgili şeyler arayacağımı söylediğimi hatırlıyor musun? Yaptım işte. Varlığından bile haberdar olmadığım bir sapkınlık dünyası varmış. Bazı insanların üzerlerine böcek sokarak tatmin olduğunu biliyor muydun? Bu sadece altıma sıçmama neden olur, boşalmama değil."

Elimde olmadan gülmeye başladım. "Sana Google'dan uzak durmanı söylemiştim, seni kaçık!"

"Ve sen haklıydın. Gördüğüm bazı resimlerden sonra, kapsamlı bir psikoterapiye ihtiyacım olacak."

Banyo kapısının arkasındaki askıdan bornozumu alıp içine giriyorum ve telefonu bir kulağımdan diğerine geçiriyorum. Midemden gürültülü bir ses gelince, yiyecek bir şeyler aramak için mutfağa gidiyorum.

"Sana söz veriyorum, işin içinde böcek ya da ayak parmağı yoktu, tamam mı?"

"Tamam. Şimdi oturuyorum, devam et ve bana neler olduğunu anlat. Ve ilginç kısımları atlama. Burada senin aracılığınla yaşıyorum."

Buzdolabını açıp içine bakıyorum. "Başlangıç olarak, ağlayacak kadar sert boşalana kadar amıma şaplak attı."

Gürültülü bir gümbürtü duyuyorum ve Kelly'nin sandalyesinden düşüp düşmediğini merak ediyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırıyor. Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Tanrı şahidim olsun, kız arkadaşım."

"Misyoner dışında hiçbir pozisyondan hoşlanmıyorken kukuna şaplak attırmaya mı başladın? Ve kukuna am mı diyorsun? Bu adam sana ne yaptı böyle? Bir randevu ve birden Risky Business'taki Rebecca De Mornay mi oldun?"

Ben de sertçe, "Bu kadar inci tutma yeter, büyükanne. Daha on saniye önce 'siktir' kelimesini kullandığını belirtebilir miyim? Yani bu konuşmadaki tek ağzı bozuk ben değilim. Ve bu film göndermesiyle cidden kendinle flört ediyorsun."

"Fahişelerle ilgili yeni filmler bilmediğim için kusura bakmayın" diyor.

Bir kutu soda alıyorum, kapağını açıyorum ve yarısını tek seferde içiyorum. "Pretty Woman'daki Julia Roberts bile olamıyor muyum? Ya da Nicholas Cage'in alkolik olduğu ve o güzel sarışın fahişenin ona aşık olduğu diğer film neydi?"

"Las Vegas'tan ayrılıyorum!" Kelly bağırıyor. "Ve neden fahişelerden bahsediyoruz ki?"

"Hey, bu konuyu açan sensin." Bir geçirmeyi bastırarak gazozun kalanını içiyorum.

Hattan bazı mırıldanmalar ve sinirli homurdanmalar geliyor, ardından Kelly "Dün gece neler olduğunu baştan sona en ince ayrıntısına kadar anlatmazsan seni en iyi arkadaşım olarak kovarım" diyor.

Sesi ciddi geliyordu, bu yüzden düşüncelerimi toplamak için kısa bir aradan sonra ona her şeyi anlattım.

İşim bittiğinde, telefonda gürleyen bir sessizlik yankılanıyor.

"Alo?"

"Hâlâ buradayım," diyor Kelly

belli belirsiz. "Ee? Ne

düşünüyorsun?"

"Ne düşünüyorum? Ne mi düşünüyorum? Sanırım senin bu aygırınla bir odada on dakika yalnız kalmak için kendi annemi merdivenlerden aşağı iterdim. Jiminy Cricket, Olivia. Yoğunluktan bahset."

Buzdolabının kapağını kapatıyorum ve mutfaktan çıkıp oturma odasına gidiyorum, dün geceye dair anılar dikkatimi açıklığımdan uzaklaştırıyor. James'in güzel yüzünü ve gözlerinde parlayan tüm duyguları hatırlıyorum. "Biliyorum," diyorum usulca. "Oldukça gerçeküstü."

"Gerçeküstü doğru!" Histerinin eşiğindeymiş gibi kıkırdıyor. "Pantolonunu hiç çıkarmadı! Bir erkek için bu nasıl mümkün olabilir? Kucağında orgazm olan çıplak bir kadın var ve o pantolonunu çıkarmıyor mu? İnsanüstü bir şeyden bahsediyoruz."

irade gücü! Mike tüm kıyafetlerini yırtıp atıyor ve ona doğru nefes alsam bile üzerime atlıyor."

Bir an bunun üzerinde düşündüm. "Belki de penisi delinmiştir ve bunu görürsem bayılacağımı biliyordur, bu yüzden beni her seferinde bir orgazmla rahatlatmaya çalışıyordur."

Kelly homurdanıyor. "O şişko piercingli anakondaya bin kardeşim ve bunu yaparken iyi notlar aldığından emin ol, çünkü şu andan itibaren, başrolünde Pis Konuşan Sanatçı Yakışıklı James'in oynadığı Olivia Gets Her Coochie Spanked'ın günlük bölümleri için yaşayacağım."

Kahkahalara boğuluyorum. "Sen delisin."

Sesi kuruyor. "Ön sevişmenin yatağın kenarında durmak ve ben uykuya dalmak üzereyken gevşek aletini yüzüme sokmak olduğunu düşünen bir adamla yirmi yıl evli kalmak her kadını çıldırtır."

"Yikes."

"Evet, beni başlatma. Ama dinle."

Ses tonundaki değişiklik beni endişelendirdi. "Ne?"

"Sadece... dikkatli ol. Temel kurallar koyduğunuzu ve ikinizin de bunun kişiselleşmeyeceği konusunda hemfikir olduğunuzu biliyorum, ama seksin işleri karmaşıklaştıran bir yolu var. İncindiğini görmek istemiyorum."

Zihnimin arkasında belli belirsiz bir uyarı zili çalıyor, dün gece James'in kollarında parçalanırken duyduğum acil alarmin aynısı. Onu bir kenara itiyorum.

"Merak etmeyin. Gözlerim tamamen açık. Aslında bunun benim için iyi olacağını düşünüyorum. Tabiri caizse örümcek ağlarını temizleyeceğim. Bu sabah uyandım ve yeni bir kitabın beş bölümünü yazdım."

Kelly'nin heyecanlı haykırışı kulakları deliyor. "Bu inanılmaz!"

Sırıtiyorum. "Biliyorum. Ben de bu konuda gerçekten iyi hissediyorum. Her zamanki işlerimden çok farklı, ama sanırım en iyilerimden biri olabilir."

"Vay anasını Olivia, senin adına çok sevindim! İşte tam da bu yüzden Paris'e gittin! Kim bilebilirdi ki

Beyninizi çalıştırmak için efsanevi bir alete mi ihtiyaınız vardı?"

Heyecanı bulaşıcı ve ben yine gülüyorum. "Teknik olarak, henüz onun efsanevi sikini yemedim, sadece efsanevi bir orgazm yaşadım."

"Tanrım, bu adamla ilişkiye girdiğinde neler olacağını bir düşün! Bir sonraki büyük Amerikan romanını yazabilirsin. Pulitzer'i kazanırsan, sahneye çıkıp tüm övgüyü tatil arkadaşının güzel penisine vermek zorunda kalacaksın."

Kendimi kalabalık bir amfitiyatroda sahnede gece elbisesi içinde, smokinli şık bir beyefendiden ödül alırken, sonra da podyuma dönüp James'in harika ilham verici cinsel organlarına içten bir şükran konuşması yaparken, seyircilerin ağızları açık bir şekilde izlediklerini hayal ediyorum.

Görüntü başka bir telefonun almasıyla kesiliyor. Ekranı baktığımda arayanın James olduğunu görüyorum.

"Kell, Bay Efsanevi Dick arıyor. Seni sonra arayabilir miyim?"

"Seninle yarın konuşacağım. Ve unutma, iyi notlar al."

Aramayı bitiriyor ve beni gülümseyerek bırakıyor. James'e tıklıyorum.

"Alo?"

"Glmsyorsun," diyor, sesi sıcak.

Dönüp oturma odasının penceresinden dışarı bakıyorum. "Bunu nereden biliyorsun? şu anda bana dürbünle mi bakıyorsun?"

"Sesinde duyabiliyorum."

"Oh. Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Uyurken bir melek gibi göründüğünü biliyor muydun?"

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Kanepeye gidip **oturuyorum**, elimi kanepenin üzerindeki lekede gezdiriyorum.

James'in beni kucağında tuttuğu orta minder. "Bu gözlemi daha önce kimsenin yaptığını sanmıyorum, hayır."

"Evet, öyle. Pornografik bir melek, eğer böyle bir şey varsa. Bugün tıbbi yardım almak zorunda kalacağımdan endişeleniyordum çünkü aletim bütün gece sert kaldı."

"Bunu fark ettim." diye fısıldadım.

Bir süre sonra fısıldayarak karşılık veriyor: "Çok güzelsin amına koyayım. Tenin ağlama isteği uyandırıyor."

Öfkeyle kızarak sırtıyorum. "Bunun bir şarkıdan alıntı olduğunu biliyorum Romeo."

"Lanet olsun. Beni yakaladın. Senaryo yazarlarım molada. Yine de çaba için bonus puan?"

"Sesin hiç üzgün gelmiyor, bu yüzden bonus puan yok."

"Hmm. Peki ya sana şu anda sadece sesini duymak?"

"Daha az romantik ama daha gerçekçi. Sana bir puan vereceğim."

Sesi alaycı bir hal alıyor. "İstediğin romantizm, **d e ğ i l** mi? Ben de sadece vücudum için peşimde olduğunu sanıyordum." "İnanılmaz vücudun, evet, üzülmek söylüyorum ki tek istediğim bu. **i l g i l e n i y o r u m**. Bu arada, size bir şey sormak istiyorum."

"Ne?"

"Omzundaki dövme. Dün gece çok karanlık olduğu için okuyamadım. Ne yazıyor?"

Tereddütü, hat üzerinde ani bir gerilim çatırtısı yaratıyor. "Duris dura fraguntur."

Latince, o kadarını biliyorum. Ayrıca sesindeki değişimden tehlikeli bir bölgeye adım attığımı da anlıyorum, ama elimde olmadan daha da ileri gidiyorum. Merakım çok güçlü. "Bu ne anlama geliyor?"

Alçak bir sesle cevap verir. "Sert şeyler, sert şeyler tarafından kırılır."

Omzunun yuvarlak kası üzerine dövmeyle yazılmış basit italik yazıyı düşünüyorum. Altında barkod gibi kısa siyah çizgilerden oluşan iki gizemli sıra vardı.

Sanki biri mezarımın üzerine basmış gibi ürkütücü bir tedirginlik kaplıyor içimi.

"Oh."

"Hiç dövmen olmadığını fark ettim" diyene kadar garip bir sessizlik içinde oturuyoruz.

Koşullar göz önüne alındığında mümkün olduğunca zarif bir geçiş oldu, ben de öyle yaptım. "İğnelerin büyük bir hayranı değilim."

Sesi ısınıyor. "Bu doğru. Acıdan hoşlanmadığını söylemiştin."

"Her türlü. Fiziksel acı söz konusu olduğunda koca bir bebeğim. Bir tırnağım bile beni ağlama krizine sokabilir."

"Orgazm da öyle."

Sadece alay ettiğini biliyorum çünkü sesi okşayıcı bir yumuşaklıkta ama yine de utanıyorum. Kulaklarım yanmaya başladı.

Neden sessiz kaldığımı tahmin ediyor. "Utanmana gerek yok. Şu andan itibaren Eylül'e kadar seni mümkün olduğunca sık ağlatmayı umuyorum."

Bana her dokunduğunda ağladığımı hayal etmek beni geriyor. Başımı ellerimin arasına alıp inliyorum. "İçimde bir sürü mendile ihtiyacım olacağına dair kötü bir his var."

Kıkırdıyor. "Şu büyük mağazalardan birine gider, stok yaparız."

"Beni ne kadar sinirlendirdiğine bakılırsa, tuz kokusu da stoklamamız gerekecek. Seni her gördüğümde yığılıp kalabilirim."

"Sence defibrilatör taşıyorlar mıdır? Çünkü muhtemelen bir noktada onlardan birine ihtiyacım olacak. Senin gelişini izlediğimde kalbime ne yaptığını düşünürsek, er ya da geç." Sesi sertleşiyor. "Ağzımı tekrar üzerine koymak için sabırsızlanıyorum. Tadının ne kadar tatlı olduğuna dair rüyalar gördüm. Uyandığımda aletim zonkluyordu."

Sesi o kadar sıcak ki terlemeye başladım. Defibrilatöre ihtiyacı olabilecek tek kişi o değil.

Belli belirsiz, "Burada da bir şeyler zonklamaya başladı," diyorum.

Garip bir şekilde heyecan verici bulduğum o hırıltılı kurt sesini çıkarıyor. "Amin ıslanıyor mu Olivia?"

Bu kelimeyi çok seviyor: Kuku. İtiraf ediyorum, hiçbir zaman favorim olmamıştı, ama onun ağzından çıkarken, çok erkeksi bir ihtiyaçla söyleme şekli, son zamanlarda itibar kazandı.

"Evet. Seni ne zaman görebilirim? Dün gece bana yaşattığın o inanılmaz orgazmın karşılığını vermek istiyorum."

Keskin nefes alış, sesimdeki ihtiyacın beni etkilediği gibi onu da etkilediğini söylüyor.

"Birkaç günlüğüne Almanya'ya gitmem gerekiyor ama Cuma günü döneceğim. Akşam yemeği?"

"Kesinlikle." Almanya'da ne olduğunu sormadığım için kendimle gurur duyuyorum, çünkü tüm bu kişiselleşmeme olayı benim fikrimdi.

"Güzel. Seni beşte alırım."

"Akşam yemeği için biraz erken gibi."

"Önce seni götürmek istediğim bir yer var."

"Ooh, bir gizem. Sevdim bunu."

"Ya Olivia?" "Evet?"

"Bir elbise giy."

Telefonu kapatıyor ve beni ellerim titrerken, nabzım deli gibi atarken ve hayal gücüm neden elbise giymemi istediğine dair olası tüm senaryolarla çılgına dönmüşken bırakıyor.

Bir başka ilham parıltısı beni kütüphaneye ve çizgili yasal kağıtların olduğu sarı deftere geri koşturdu.

Hava kararana kadar masadan kalkmıyorum.

■ Sonraki üç günü, apartman dairesinde kozalanıp, kör ve takıntılı bir çılgınlıkla yazarak ve Dış dünya. Hikaye tarafından tüketiliyorum ve yemek yemek ya da uyumak için bile kendimi sayfadan ayırmakta zorlanıyorum.

Sanki karakterlere kafayı takmış gibiyim. Ya da, daha doğrusu, ben onlar oldum. Onların gördüklerini görüyorum. Hissettiklerini hissediyorum. Üzüldüklerinde, mutlu olduklarında ya da kafaları karıştığında, ben de öyle oluyorum. Beynime o kadar boyutlu ve eksiksiz bir şekilde yerleştiler ki, sanki onları tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi.

Bana akrabam olan bazı insanlardan daha gerçek görünüyorlar.

Bunların hiçbiri bana garip gelmiyor, sadece fantastik geliyor. Kafamın içinde bir musluk açıldı ve fışkırmaya başladı. Kilitli bir kapı ardına kadar açıldı.

Nihayet, iki yıldan uzun bir süre sonra, beni ben yapan şey geri döndü.

Bununla birlikte derin bir rahatlama hissi de geldi.

Hikaye anlatma yeteneğimi kalıcı olarak kaybedersem ne olacağını düşünmek için kendime izin vermedim. Yaratıcılığın olmadığı bir hayat fikri çok korkutucu, çünkü

artık yaratamadıklarında sanatçılara ne olduğunu ilk elden gördüler.

Buruşur ve ölürlür.

Ama şimdi kendimi çok canlı hissediyorum. Canlı ve yanıyor.

Cuma günü saat beşte kapı çaldığında, yüzümü kulaktan kulağa bölen bir sırtışıla kapıya doğru yöneliyorum. Kapıyı açıp James'in orada durduğunu gördüğümde sırtışım şoktan ölüyor.

Pahalı görünümlü, muhteşem siyah bir takım elbise giyiyor, büyük ihtimalle büyük çerçevesinin her kıvrımını sarması nedeniyle özel olarak yapılmış. Beyaz gömleğinin yakası boğazının güçlü, bronzlaşmış sütununu daha mükemmel bir şekilde sergilemek için açık. İpek cep mendili de beyaz, gülümsemesi küçük ve gizemli, gözlerindeki açlık ise vahşi bir kurdunki gibi.

Ona yukarıdan aşağıya bakarak belli belirsiz

"Ah" diyorum. O da kendine bakıyor. "Neyin var?"

"Yok bir şey. Sadece bir takım elbiseyi bu kadar seksi gösterebilen bir erkekle hiç tanışmamıştım." Elimi havada salladım. "Bu... takım elbise pornosu gibi. Senin bir fotoğrafını çekip kız arkadaşım Kelly'ye göndersem yumurtalıkları patlar."

Elini kapının arkasına koyup daha geniş bir şekilde açıyor, yaklaşıyor ve beni kollarına alıyor. Başını eğip dudaklarını usulca dudaklarıma bastırıyor. "Peki yumurtalıkların ne yapıyor?"

Kollarımı geniş omuzlarına dolayarak nefes nefese, "Cha-cha. Ama az önce pantolonundaki kalçama baskı yapan sert çıkıntıyı fark ettiler ve şimdi bayılmak üzereler."

Sırtışı yavaş ve hınzırca. "Buna izin veremeyiz.

Onlara uyanık kalmaları için bir şeyler verelim."

Ağzı benimkini derin ve tutkulu bir öpücükle alıyor.

Sadece birkaç gündür ayrı olmamıza rağmen, ikimiz de birbirimize aç kalmış olmalıyız, çünkü sayısız dakika boyunca orada durduk, bedenlerimiz ve dillerimiz birbirine dolandı, ta ki ikimiz de zor nefes alana ve ben kazana kadar

Parmaklarımı saçlarına geçirip ona doğru sarkıyorum. Beni dik tutanın sadece kollarının gücü olduğuna eminim.

Sonra beni nefes nefese bırakarak ayrıldı.

"Merhaba." Sesi alçak, sert ve bastırılmış kahkahalarla sıcak.

Gözlerimi açtığımda onu bana sırtırken buluyorum, muhteşem mavi gözleri yarı kapalı ve eğlenceyle parıltıyor.

"Kendine merhaba de. Ve bana gülmeyi kes. Bu kadar seksi olman benim suçum değil."

Aşağı uzanıyor, kışımı avuçluyor ve sıkıyor. "Burada seksi olan ben değilim, tatlım. Kesinlikle yenilebilir görünüyorsun."

"Bunu Gigi'den ödünç aldım."

Kaşlarını kaldırdığında, "Elbise giymemi söyledin ama bende sadece senin gördüğün mavi elbise var ve işe çok daldığım için alışverişe gidecek vaktim olmadı, bu yüzden öğleden sonra Edmond'u arayıp numarasını istedim. Aynı beden giyebileceğimizi düşündüm."

Gigi'nin bana ödünç verdiği elbise kolsuz, kırmızı ipekten, göğüs uçlarıminin düşmemesi için çengelli iğneyle tutturmak zorunda kaldığım dalan yakalı bir elbise. Onun yerçekimine meydan okuyan dekoltesi muhtemelen hiç yardım almadan yakayı yerinde tutuyor ama benimkinin biraz yardıma ihtiyacı var.

James bir avucuyla başımın arkasını, diğeriyle de kalçamın yanağını kavrayarak, "Bunun içinde senin kadar güzel görünmesine imkân yok. Onu dişlerimle vücudundan sökmek istiyorum."

Beni tekrar öpüyor, aç bir şekilde, ben titreyene kadar. Bu sefer çekildiğinde gülüyordum.

"Aman Tanrım. Ben öldüm. Beni öldürdün."

Gözlerinin derinliklerinde keskin ve karanlık bir şey titreyiyor. "Öyle söyleme."

Şaka yapıyordum, bu yüzden sesinin sert tonu beni şaşırttı. "Sana iltifat ediyordum, şapşal. Sadece bunu kastetmiştim."

harika öpüşüyorsun."

Ruh halinin üzerine bir fırtına bulutu çöküyor. Omuzları kaskatı kesilmiş ve gülümsemesi kaybolmuş bir halde geri çekiliyor. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Elbette," diyorum, kafam karışmış bir halde. "Bana az önce seni nasıl üzdüğümü açıklar açıklamaz."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama tekrar kapatıyor. Sonra kaşlarını indirerek başka tarafa bakıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bunu kişiselleştirmeden yapamam. Çok kişisel."

Bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor ve beni içine hapsediyor. "Eğer istersen sana karşı dürüst olacağım, ama sana şu anda bunu duymak istemediğini söylüyorum. Senin kuralların. Senin kararın."

İçimde savaş patlak verdi.

Elbette tavrında böyle bir değişikliğe neden olan şey her neyse onu duymak istiyorum... ama aynı zamanda istemiyorum da. Belli ki bana söylemek istemiyor, bana söylemenin aramızdaki bir şeyi değiştireceğini düşünüyor. Bana seçim şansı vermesini takdir ediyorum ama benimki gibi hayal gücü kuvvetli biri için belirsizlik tehlikelidir.

Üç ay, Olivia. Paris'te sadece üç ay kalacaksın. Hafif tut. Bırak gitsin.

James beni izliyor, bekliyor.

"Bu konuda gerçekten kararsız hissediyorum" diyorum. Başını sallıyor, bakışları benimkileri arıyor. "Seni anlıyorum."

Bunu söylemesine bayılıyorum. Pek çok tartışma sadece bu kısa cümleyle çözülebilir. "Belki uzlaşabiliriz?"

"Nasıl uzlaşma?"

"Söylediklerimin bir şekilde işinizle ilgili olup olmadığını bana söylemeniz?"

Gözleri büyüyor. "Benim işim" diye tekrarladı.

Neden bu kadar şaşırmış görünüyor? "Evet. Sanatın. Çizdiğin portreler, Kederdeki Perspektifler. Ölüm senin için bir tür şey. Değil mi?"

Çenesindeki bir kas tekrar tekrar esniyor. Bana o kadar sert bakıyor ki, beni ateşin yoğunluğuyla tutuşturabileceğini düşünüyorum.

bakışlarından. Sonunda cevap geldiğinde ise dikkatli davranıyor. "Bu... hassas bir konu diyelim."

Yüz ifadesini inceliyorum, bana doğruyu söylediğine ve daha fazla zorlamamı istemediğine ikna oluyorum.

Benim konuşmamı gergin bir şekilde beklediğini görünce, ben de konuşmak istemediğime karar veriyorum.

Ölümün bana dokunduğu gibi ona da bir şekilde dokunduğunu zaten biliyorum. Mezarları açmaya gerek yok.

"Tamam."

Gözleri temkinli. "Tamam mı?"

Başımı salladım. "Üzücü hikâyelerimizi paylaşmayacağımız konusunda zaten anlaşmıştık. Seninkiler hakkında konuşmak istememeni anlıyorum, çünkü ben de kesinlikle benimkiler hakkında konuşmak istemiyorum. Yani... tamam. Şu andan itibaren, ikimizden biri bir şeyin detaylarına girmek istemezse, sadece "hassas konu" diyeceğiz. Bu bizim güvenli kelimemiz olacak. Teknik olarak güvenli ifade. Anlaştık mı?"

Başının üzerindeki fırtına bulutu baş döndürücü bir hızla buharlaşıyor, omuzları rahatlıyor ve gözleri gülümsüyor. Beni göğsüne doğru çekerek gırtlaktan gelen bir sesle, "Güvenli kelimeler hakkında ne biliyorsun, tatlım?" dedi.

Bakışlarındaki sıcaklık bana çok şey bildiğini söylüyor. "Ben... onlar hakkında okudum. Kitaplarda."

"Şimdi mi?" diye mırıldanıyor ve yüzünü boynuma bastırarak köprücük kemiğimin üstündeki kası hafifçe ısıyor. Bu sefer iki eliyle kıcımı avuçluyor.

Sonra aklımdan neredeyse tüm düşünceler silinene kadar beni öpüyor.

Beni öldürdüğünü söylediğimde gözlerinin nasıl hızla aydınlıktan karanlığa dönüştüğünü hatırlamak dışında her düşünce.

Bunun bir süre aklımdan çıkmayacağına dair içimde
sinsi bir şüphe var.

"Bir kitapçı mı?"

Sessiz, arnavut kaldırımlı bir caddede ıhlamur ağaçlarının gölgesinde yanımda duran James gülümsüyor ve elimi sıkıyor. "Herhangi bir kitapçı değil. Kitap dükkânı. Shakespeare and Company muhtemelen dünyanın en ünlü bağımsız kitapçısıdır."

Caddenin karşısındaki yeşil tentesi ve uyumlu süslemeleri, rustik sarı tabelası ve önündeki küçük meydanın bir tarafını kaplayan hava koşullarından yıpranmış kitap tezgâhlarıyla şirin dükkâna bakıyorum. Zamanın unuttuğu bir yere benziyor.

"Daha önce hiç duymadığımı itiraf etmekten utanıyorum." "Sorun değil. Ama seni uyarmalıyım, içine düşeceksin

Kapıdan girer girmez ona aşık oluyoruz."

Elimden tutup beni taksinin bizi bıraktığı yerden, Seine Nehri'nin sol kıyısından, Notre Dame'dan bir taş atımı uzağa çekiyor. Dükkânın önünde küçük bir kalabalık toplanmış, dışarıdaki kitap tezgâhlarına göz atıyor, sohbet ediyor ve yandaki kafeden aldıkları espressoları yudumluyor. Dükkânın bulunduğu bina asırlık gibi görünüyor; köşeleri ufalanmış, çukurlu taştan uzun bir yapı ve yaşlandıkça fildişiye dönüşen beyaz bir cephe.

Camlı ön kapıdan geçer geçmez ve gözden uzak bir yerde bir zil neşeyle çalar çalmaz, sanki bir prize takılmışım ve enerjiyle uğuldamaya başlamışım gibi, en harika bağlantı hissiyle dolup taşıyorum. Sanki eve gelmişim gibi hissediyorum.

Koku yüzünden.

Kitapların, özellikle de eski kitapların kendilerine has bir kokusu vardır; vanilya kokusuyla ısınan tatlı ve misk gibi bir koku.

Beyni iyi anılar ve iyi duygularla dolduruyor. Girişte duruyorum ve derin nefes alarak gözlerimi kapatıyorum.

Nefes veriyorum ve gözlerimi açıp etrafımı seyre dalıyorum. Dükkân tavana kadar kitap raflarıyla dolu. Dar geçitler girişten diğer odalara doğru uzanıyor. Ahşap b i r merdiven ikinci kata çıkıyor. Tozlu avizeler, kırmızı kadife perdelerin ve ara sıra kullanılan deri sandalyelerin üzerine sıcak bir ışık saçıyor.

koltuklar çatlamış ve yıpranmış.

Kilisede kullandığınız bir ses tonuyla, "Burası cennet." diyorum.

Yanımda duran James kıkırdıyor. "Sana söylemiştim. Hadi, etrafa bakalım."

Kasanın arkasındaki güzel sarışına başıyla selam verdikten sonra beni bir geçide götürüyor. Üzerimizdeki tavana kazınmış bir yazıda "Yabancılara karşı misafirperver olmayın, yoksa kılık değiştirmiş melekler olurlar" yazıyor.

Raf raf kitapların yanından geçerken parmak uçlarımı kitapların sırtlarında gezdiriyorum, ta ki bir köşeyi dönüp sessiz bir oyukta durana kadar. Tolstoy'un Savaş ve Barış'ının yanında duran Dostoyevski'nin Karamazov Kardeşler'inin bir kopyasını görüyorum.

"Rusça bölümü benim favorim," diyor James, arkama yaklaşıp göğsünü sırtıma dayayarak. Üst kollarımı kavırıyor ve burnunu saçlarıma daldırıyor, içeri girip tüm lezzetli kitapları kokladığımda yaptığım gibi derin nefes alıyor.

"Bu iyi haber. Bir an için beni doğruca Hemingway'e götüreceğini sandım."

Karamazov Kardeşler'i raftan alıp açıyorum, sayfalarını burnuma götürüp kokluyorum. Zevkle iç çekerek rastgele bir satıra bakıyorum ve yüksek sesle okuyorum. "İnsan varoluşunun gizemi sadece hayatta kalmakta değil, uğruna yaşanacak bir şey bulmakta yatar."

"Gerçekten de," diye mırıldanıyor James kulağıma. Elini kolumdan aşağı, kalçamın üzerinden ve bacaklarımın arasından kaydırıyor.

Donup kalıyorum. Kalbim bir roket gibi fırlıyor. Önümdeki raftaki küçük boşluklardan, mağazanın önünde gezinen diğer insanları görüyorum.

Fısıldıyorum, "James."

Güçlü parmakları kalçalarımın arasındaki boşluğa girip hafifçe ovuşturuyor. "Hmm?"

"Biri bizi görecektir."

"Belki."

Sesi lakayt geliyor. Bu arada ben terlemeye başladım. Bu yüzden mi elbise giymemi istedi?

"Yapmamız gerektiğinden emin değilim."

"Bana biraz daha oku." Parmaklarını birbirine kenetleyerek nefesimi kesiyor. Sonra elini kalçamdan aşağı kaydırıyor, elbisemin eteğinin altından geçiriyor ve tekrar yukarı kaydırıyor. Sıcak avucunu bacaklarımın arasına yerleştiriyor. Artık eliyle çıplak bedenim arasındaki tek engel külotum.

Seksimi avuçlama şekli sahiplenici hissettiriyor. "James-"

"Oku," diye emrediyor, sesi alçak.

Sayfalara bakıyorum ama kelimeler bulanıklaşmaya başlamış. Titreyen ellerimle birkaç sayfa çeviriyorum, sonra bir satıra odaklanıyorum. "Eylem halindeki aşk, rüyalarındaki aşkla karşılaştırıldığında sert ve korkunç bir şeydir."

"Mmm. Ne kadar güzel. Rus bölümünü neden sevdiğimi anlıyor musun? Çok romantik." James parmaklarını külotumun lastiğinin altından geçiriyor ve klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

İrkilerek nefesimi içime çekiyorum.

Kulağıma doğru nefes alıyor, "Sanırım senin de hoşuna gidiyor. Şimdiden ıslanmışsın."

Kalbim göğüs kafesime o kadar sert çarpıyor ki acı veriyor. Diğer kolunu belime doluyor ve beni vücudunun duvarına yaslıyor, sonra parmaklarını daha hızlı hareket ettirmeye başlıyor, nefesim kesilene ve zonklayana kadar beni okşuyor.

"Oku, Olivia."

Nefes nefese, korkmuş ve çaresiz hissederek ve delicesine tahrik olarak elimdeki kitaba bakıyorum. Önce ileri, sonra geri çevirirken sayfalar vızıldayarak geçiyor, bu sırada neredeyse kitabı düşürüyordum. Bir sayfa buluyorum ve sesim titreyerek okuyorum.

"Yanacaksın ve söneceksin; iyileşeceksin ve tekrar geri geleceksin."

James ayaklarımı daha geniş açıyor, sonra bir parmağını içime sokuyor.

Titreyip yumuşak bir çığlık attığımda, kulağıma sertçe fısıldıyor, "Benim için yan, tatlım. Hissetmeme izin ver."

Ereksiyonu kıcıma karşı sert ve ısrarcı bir sıcaklık. Beni biraz öne eğse, külotumu kenara çekip beni arkadan becerebilir.

Düşüncesi bile aklımı başımdan alıyor.

Benimle burada, halka açık bir yerde, dükkânın önündeki müşterilerin bir kısmının ya da girintiye giren herkesin görebileceği bir yerde sevişme ihtimali beni öylesine azdırıyor ve dehşete düşürüyor ki zar zor düşünebiliyorum.

Başımı geriye çekmek için saçımı tasma gibi kullanıyor. Sonra başparmağı klitorisimi okşarken ve işaret parmağı içime girip çıkarken beni derin derin öpüyor.

Kitap ellerimden düşüyor ve yere çarpıyor.

Beni gittikçe daha sıkı sarıyor, aşırı ısınmış bir sinir yumağı haline getiriyor. Güçlü ısı dalgaları beni kırbaçlıyor, tenimi kavuruyor ve meme uçlarımı iki ağrıyan ihtiyaç noktasına sertleştiriyor. Körü körüne uzanıp kendimi rafa yaslıyorum, Rusların duvarına tırmanmaya başlayacakmışım gibi pençeliyorum.

James ağzımdan kopuyor. Nefes nefese, gırtlaktan gelen bir sesle, "Seni burada becerebilirim, tatlım. Seni tam burada becerebilirim. Bunu ister misin?"

"Hayır! Evet! Oh Tanrım..." İnliyorum, serbest kalmak için çıldırıyorum.

"Ya da dizlerimin üzerine çöküp seni rafa doğru itebilir ve ağzımla boşalmanı sağlayabilirim."

İnlemelerim yumuşak ve yalvarırcasına. O kadar ıslağım ki kalçalarımnda hissedebiliyorum. Tutarsızca, eline karşı sallanıyorum.

"Ya da seni dizlerinin üzerine yatırıp bana sakso çekmeni sağlayabilirim. Hoşuna gider mi tatlım? Sen Rus bölümünde dizlerinin üzerinde ıslak amınla oynarken benim sert sikimle ağzını sikmem hoşuna gider mi?"

Gözümde canlandırıyorum. Yanaklarım çukurlaşmış, iri elleri başımı kavıyor, pantolonun açık fermuarının önünde diz çökmüş, kitap rafları bana bakarken onun kalın, sert boyunun tamamını gırtlığımın derinliklerine alırken kendimi parmaklıyorum.

Göğsümden bir hıçkırık kopuyor.

James ateşli bir şekilde fısıldar, "Oh, evet, buna bayılırsın. Benim tatlı, kirli, güzel kızım."

Klitorisimin şişmiş tomurcuğunu sıkıca çekiştiriyor ve boşalıyorum.

Nefesimi bir öpücükle yutuyor ve ben şiddetli bir orgazmla sarsılıp titrerken o demir bir çubuk gibi olan koluyla beni tekrar belimden sıkıca tutuyor. Parmağını bir kez daha içime sokuyor ve bir dizi sert kasılma daha başlatıyor.

James yüzünü kulağıma çeviriyor ve dişlerini sıkarak, "O muhteşem amcığının sikimin etrafında böyle zonklamasını hissetmeliyim," diyor.

Kayboldum. Sesinde, tadında, iğrenç sözlerinde kayboldum. Zevke, duygulara ve ani, ezici bir korkuya kayboldum.

Bu ben değilim.

Bu kadar pervasız ve arzuya yenik düşmüş bu kadın tanıdığım biri değil. Vahşi ve sınır tanımayan biri ve güzel takım elbiseli bir adam onu vücuduna sımsıkı sarmış kulağına küfürler savururken orgazmı boyunca çaresizce sarsıldığını kimin görebileceğini umursamıyor. Nasıl görüldüğü umurunda değil, adam orgazm olurken

elini bacaklarının arasında gezdiriyor. Onu bu kadar açıkta gören birinin ne düşüneceğini umursamıyor.

Önemsediği tek şey arkasındaki adam ve onun kendisini nasıl acı dolu, kavurucu, dehşet verici bir hayata geri döndürdüğüdür.

James'in göğsüne yaslanıyorum, kollarımı yukarı kaldırıp omuzlarına doluyorum ve öpücüğü için başımı eğiyorum.

Çünkü siktir et.

Onunla tanıştığımдан beri üzerinde durduğum bu yüksek uçurumdan zaten atladım. Bunu gözlerim açık ve kollarımı iki yana açarak da yapabilirim.

En azından yere çarptığımda milyonlarca parçaya bölündüğümde gülümsüyor olacağım.

James dudaklarıma tatlı sözler fısıldıyor ama ben uzayda bir yerlerde süzüldüğüm için duymuyorum. Sadece elini

Titreyen kalçalarımın arasında gözlerimi açıyorum ve kendimi kitapçada, puslu bir bulutun içinde buluyorum.

Önümdeki rafın aralığından sarışın kasiyeri görüyorum. Tam bana bakıyor. Bakışlarımız bir an duruyor, sonra bir müşteriye yardım etmek için arkasını dönüyor.

Bizi gördüğünü biliyorum.

Umurumda değil.

James beni kendisine doğru çevirip usulca öpüyor, sonra takım elbisesinin ceketinden ipek cep mendilini çıkarıp bacaklarımın arasından geçirerek beni nazıkçe kuruluyor. Sonra ipek kareyi yerine yerleştiriyor, elbisemin eteklerini düzeltiyor ve yüzümü ellerinin arasına alarak beni tekrar öpüyor.

Ayaklarımın üzerinde hafifçe sallanarak ceketinin yakalarını kavriyorum ve "Burası hayatım boyunca gittiğim en iyi kitapçı" diyorum.

Kıkırdıyor. "Benim de favorim. Paris'e ilk taşındığımdan beri yıllardır buraya gelirim."

Nereden diye sormamak için dilimi ısıriyorum. Onun yerine, aklımla ona takılmayı başarıyorum. "Eğer bana tüm kız arkadaşlarını Rus bölümüne getirdiğini söylersen

ayakkabılarımdan birini çıkarıp topuğuyla seni bıçaklamak zorunda kaldım."

Yüz ifadesi ciddileşiyor. Başparmaklarını çene çizgimin üzerinde ileri geri hareket ettirip gözlerimin içine bakarak mırıldanıyor: "Buraya kimseyi getirmedim aşkım. Senden başka kimseyi."

Aşk. Kalbim aynı anda hem sıkıştığı hem de eridiği o karmaşık şeyi yapıyor. Sonra kalçamdaki sert baskıyı fark ediyorum ve bir suçluluk duygusu yaşıyorum.

"Sorun ne?" diye sertçe sorar.

Gözlerimi kırptırıyorum, beni ne kadar kolay anladığını görünce yine irkiliyorum. "Zihin okuma kursu mu aldın? Bu konuda çok iyisin."

Cevap vermeden önce bir an tereddüt ediyor. "İnsanların yüz ifadelerini deşifre etme konusunda deneyimliyim."

Dokunaklı Konu alanında olduğumuzu söyleyebilirim, ama neden olduğundan emin değilim. Onunki kadar ayrıntılı ve duygu dolu portreler yaratan bir sanatçının insanların ifadelerindeki nüansları okuma konusunda çok fazla deneyime sahip olması çok mantıklı, ancak bundan daha fazlası varmış gibi davranıyor.

Kişisel soru sorulmaması konusunda ısrar eden sendin, dahi. Devam et.

"Düşünüyordum da sen, öhöm" - pantolonunun içinde aramıza sıkışmış olan ereksiyonuna doğru kısa bir bakış atıyorum - "benimle iki kez ilgileldin ama ben seninle hiç ilgilenmedim."

Mavi gözleri ısınıyor. "Hazzı ertelemek iyi yaptığım bir şeydir."

Açıklanmayacağını bildiğim bir başka gizemli ifade.

Adam bir sfenks.

"Size dükkânın geri kalanını gezdireyim," diyerek kolunu uzatıyor ve sfenksvari gülümsemesini takınıyor.

Parmaklarımı pazılarının taşına doluyorum ve beni oyuktan çıkarıp başka bir dolambaçlı yoldan aşağıya indirmesine izin veriyorum.

Dükkanın arkasına doğru bir geçit.

"Yani ünlü bir kitapçı, ünlü bir kütüphane ve dünyanın en ünlü yazarlarından birinin eski evi. Bana büyük bir tur attırıyorsun."

"Büyük yazar turu," diye düzeltiyor James, bana gülümseyerek. "Paris boşuna dünyanın edebiyat başkenti olarak bilinmiyor."

Onu inceliyorum. Eyfel Kulesi'nin ikinci katındaki bir restoranda karşımdaki masada oturan adam zarafetin vücut bulmuş hali. Aynı zamanda güçlü bir çekiciliğe sahip, ham erkeksiliği zarif tavırlarının ve zarif takım elbisesinin sınırlarını zorluyor. Yan masamızdaki kadın, erkek arkadaşının bariz rahatsızlığına rağmen onu süzmekten kendini alamıyor.

Sadece o değil. Birkaç kadının James'e yönelttiği ateşli bakışlardan haberdarım.

Sanırım bu kadar patavatsız olmaları bana karşı saygısızlık ama onları suçlayamam. Onun sadece varlığı bile dikkat çekiyor. Yerde baygın yatıyor olsa bile başka tarafa bakmak imkansız olurdu.

"Tüm bunları yaptığın için teşekkür ederim." Çatalımla oynuyorum, bu randevuyu planlamak ve ayarlamak için ne kadar çaba sarf etmiş olması gururumu okşuyor. "Sen olmasaydın, yaz boyunca Estelle'in dairesinde tıkılıp kalırdım."

Cevap vermiyor. Sadece çatal bıçak takımıyla oynamamı izliyor, ben utanıp ellerimi kucağымda birleştirene kadar bakışları içime işliyor.

Sonunda, "Seni yine rahatsız ediyorum." dedi.

"Bu restorandaki kadınların yarısını rahatsız ediyorsun."

"Onlar umurumda değil," diye anında cevap gelir. "Ben seni önemsiyorum."

Gözlerindeki yoğunluk beni ürkütüyor. Kendimi aptal yerine koymamak ve güzelliğine methiyeler düzmeye başlamamak için gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Sessizce, "Aynen." diyorum.

Nefes alışını duyuyorum. Gözümün ucuyla, sandalyesinin kolunda duran elinin yumruk şeklinde kıvrıldığını, sonra da açıldığını görüyorum.

Bu neden nabzımı iki katına çıkarıyor, bilmiyorum.

Sesi alçak ve kontrollü, "Ne kadar güzel olduğunu ve yanaklarındaki rengin benim yüzümden olduğunu bilmeyi ne kadar sevdiğimi bilemezsin" diyor.

Uzanıp yüzüme dokunuyorum. Yeterince eminim, yanaklarım yanıyor. "Dengemi çok zorluyorsun," diye itiraf ediyorum utanarak. "Normalde hiçbir şeyden bu kadar etkilenmem." Gülüşüm küçük ve gergin. "Ya da herhangi birinden."

"Bana bak."

Bunu yaptığımda, onu mavi gözleri berrak ve sert bir şekilde bana bakarken buluyorum.

O da "Ben de" diyor.

Bacaklarımda arasında küçük bir kalp atışı var, damarlarımdaki her sıcak kan dalgalanmasıyla aynı anda atıyor. Daha önce bir erkeğe hiç bu kadar güçlü bir şekilde ilgi duymamıştım. Korkutucu olan şey ise bunun sadece fiziksel bir çekim olmaması. Gözlerinin ruh haline ve ışığa göre değişmesinden zekâsının ve duyarlılığının bariz derinliğine kadar onunla ilgili her şeye çekiliyorum.

"Anlat bana," diye emrediyor, çünkü elbette beni açık bir kitap gibi okuyabiliyor.

Fısıldıyorum, "Beni korkutuyorsun."

Öne doğru eğiliyor, sesi aceleci. "Benden korkuyor musun?"

Onun tarafından fiziksel bir tehlike altında olduğumu düşünüp düşünmediğimi sorduğunu biliyorum, bu da beni bir an için durduruyor. Varsayım o kadar temelsiz ki, karakteristik değil gibi görünüyor. Genelde beni çok iyi ölçerdi. "Hayır, öyle değil. Şey gibi..."

Cesaretimi toplamak için bir nefes alıyorum ve ondan saklanabileceğim güvenli bir yer bulmak için masa

örtüsüne bakıyorum.

delici gözler. "Dikkatli olmazsam içine düşüp boğulabilirmişim gibi."

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından James masanın öbür ucuna uzanıyor ve bileğimi kavırıyor. Tepkisinden ve çok fazla şey itiraf edip etmediğimden çekinerek kirpiklerimin altından ona bakıyorum.

Yüzündeki vahşi açlık nefesimi kesiyor.

"Beni kışkırtma Olivia. Bunu bir varsayım haline getirme. Çünkü aramızdaki bu şeyle bana gerçekten bir santim ip vereceğini düşünseydim, bunu son lanet miline kadar götürürdüm. Ve inan bana, bu senin isteyeceğin bir şey değil."

Dudaklarım aralanıyor ama hiç ses çıkmıyor. Yüzündeki tüm sıcaklık ve arzuyla tam bir tezat oluşturan tehlikeli, kısa ve monoton bir tonda söylediği sözlerin ve ifadesinin birleşimi beni çok şaşırtıyor.

"Bonsoir, monsieur et madame! Bienvenue chez Jules Verne."

Garsonun aniden masamıza gelmesiyle irkilerek yerimden sıçradım.

Gözleri kapanıyor ve ifadesi siliniyor, James bileğimi bırakıyor ve sandalyesine yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor. Rahatça bir mürekkep ayarlıyor, sonra garsona ilgisiz bir gülümseme sunuyor.

Kaynayan bir lav fıçısından bir saniyede salatalık kadar soğuk bir hale geldi.

İnanılmaz derecede sinir bozucu. Sadece çok zahmetsiz görüldüğü için değil, aynı zamanda... uygulanmış görüldüğü için. Profesyonelce.

Sanki okulda öğrenmiş gibi.

Garson, adını ünlü Fransız romancı, şair ve oyun yazarı Jules Verne'den alan restoranın menüsünü ya da kendisini tanıttığını varsaydığım Fransızca bir şeyler geveliyor. Sonra James'e bir soru yöneltiyor, o da iki burbon sipariş ediyor ve garsonu yoluna gönderiyor.

Titreyen bir elle su bardağıma uzanıyorum. Sakinleşmek için biraz zaman kazanmaya çalışarak soğuk sıvıyı yudumluyorum. Bardağı masaya geri koyduğumda James, "Paris'te özellikle ziyaret etmek istediğin bir yer olup olmadığını sormalıydım. Şehri iyi biliyorum."

Ses tonu kibar. Hatta mesafeli. Bu onun ruh halindeki ani değişimin bir parçası mı yoksa bana acıyıp paçayı sıyırmama izin mi veriyor bilmiyorum. Sanırım az önce yaptığı o akıllara durgunluk veren konuşmaya doğrudan yanıt vermem için beni zorlamaya kalksa, panik içinde odadan dışarı fırlardım.

Boğazımı temizliyorum ve dudaklarımı nemlendiriyorum. İçtiğim onca suya rağmen ağzım kupkuru. "Ben... Doğrusunu söylemek gerekirse bu konuyu hiç düşünmedim. Esas olarak yazmaya odaklanacağımı sanıyordum, yoksa..." Kitapçıdaki tutkulu buluşmamızı gözümün önüne getiriyorum. Yanaklarıma yeniden sıcaklık yayılıyor. "Gezmek."

"Gezmek," diye tekrarlıyor, sesi boğuk.

Sakın ona bakma. Alevler içinde kalırsın. "Ama sanırım artık bana etrafı gösterecek tecrübeli biri var, bundan faydalanmalıyım."

"Evet, çok deneyimliyimdir. Ve size etrafı gezdirmekten büyük keyif alırım."

Daha önce hiç duymadığım bir çift anlam. Az önceki boğuk ses tonuyla söylediği bu sözler gizli bir anlam taşıyor; midemi sıkıştıran ve boğazımdaki ani yumru karşısında sertçe yutkunmama neden olan karanlık bir şehvet akımı.

Yoksa hayal gücüm bana oyun mu oynuyor? Sadece sohbet ediyor ve ben masum kelimelerden çok fazla anlam mı çıkarıyorum?

Kahretsin, duvardaki günlük çatlaklardan büyüğü portallar üreten bir beyne sahip olmaktan nefret ediyorum! Muhasebeci olsaydım hayat çok daha kolay olurdu.

"Bu harika olur," diyorum dikkatle, onun dışında her yere bakarak.

Alçak sesle kıkırdadığını duyuyorum ve onu eğlendirdiğimi anlıyorum.

Sonra takım elbise ceketinin içinden bir yerden sessiz bir elektronik ses geliyor. Ona doğru baktım. Kaşlarını çatarak ceketinin içine uzandı ve kredi kartı büyüklüğünde, küçük ve siyah bir cep telefonu çıkardı. Şimdiye kadar gördüklerimin en incesi. Amerika'da bulunmayan bir Avrupa modeli olmalı.

Ekрана bir kez bakar ve tüm vücudu kaskatı kesilir.

"Her şey yolunda mı?"

Bakışları benimkilerle buluşmak için parlıyor. Bir anlığına bana bakıyor, gözlerinde garip bir sertlik var, sonra sertçe "Üzgünüm ama gitmem gerek" diyor.

"Gitmek mi? Nereye?" Olayların bu ani dönüşü için makul bir açıklama arar gibi restoranın etrafına bakıyorum ama James çoktan ayağa kalkmış.

Cevap vermediğinde, yine Dokunaklı Konu alanına girdiğimizi anlıyorum.

Kendimi dehşete düşmüş hissederek sandalyemden kalkmama yardım etmesine izin veriyorum. Sonra elini koruyucu bir şekilde sırtımın küçük kısmına koyarak beni restorana doğru götürüyor, kapıya doğru ilerlerken etrafı mayın taraması yapar gibi bakışlarını hızla sağa sola çeviriyor.

Asansörde aşağı inerken yanımda kaskatı ve sessiz bir şekilde durduğunda, gizlenme ve hançerleme rutinine sabrım tükeniyor. "Birdenbire neden bu kadar sinirlendiğini bana söyleyecek misin, yoksa kafamda muhtemelen gerçeklikten bin kat daha kötü olacak bir hikaye uydurmak zorunda mı kalacağım?"

"Kızgın değilim," diye tersliyor, sesi kızgın çıkıyor.

İç çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Tamam o zaman."

Birkaç saniye sonra asansör sarsılarak durur.

Şaşkınlıkla irkiliyorum, denge için bir elimi duvara atıyorum. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. James düğmelerin olduğu panelden uzaklaşıp üzerime geliyor, beni asansörün duvarına yaslar gibi bakışlarında ateş yanıyor.

"Bu bir iş. Gitmek istemiyorum, ama gitmek zorundayım."

Gözlerimi kısarak ve burnumu kırıştırarak ona bakıyorum. "İş mi? Acil bir portre seansı, öyle mi? Birisi Cuma gecesi bir hevesle yatmadan önce suratını kâğıda dökmene ihtiyaç duyduğuna mı karar verdi?"

"Hayır, ukala. Öyle değil."

İri yarı, sinirli ve belli ki kızgın ama ondan korkmuyorum ve geri adım atmıyorum. Bu sorgusuz sualsiz formatını kuranın ben olduğumu biliyorum ama bu, o bu kadar şüpheli davranmaya başlamadan önceydi.

"Hayır mı? Tamam. Yani menajerin sana mesaj atıp büyük bir satışı kaybettiğini mi söyledi? Galeriye koşup onu dövmen falan mı gerekiyor?"

Sıkılmış çenesiyle "Hayır" diyor.

Burun buruna, birbirimize dik dik bakıyoruz. Vücudunun sıcaklığı beni elbisemden yakıyor. Ben de en az onun kadar kızgınım ama lanet olsun ki beni öpmesini istiyorum.

Bunu anlayabilir. Bakışlarını ağzıma indiriyor. Aramızdaki sıcaklık birkaç yüz derece artıyor.

"Seni eve götürüyorum," diye hırlıyor. "Daha sonra uğrarım. Geç olabilir. Beni bekleme."

"Ha! Çok fazla şeyi hafife alıyorsun, Romeo! Daha sonra gelme, güzellik uykusuna ihtiyacım var. Yarın beni aramayı deneyebilirsin, ama cevap vereceğimi garanti etmiyorum, çünkü tüm bu senaryo beni biraz tuhaf hissettiriyor. Bir Cuma akşamı yemeğin ortasında aniden çağrılmanızın ve ardından her türlü korkmuş ve paranoyak davranmaya başlamanızın tek nedeni olduğunu düşünebiliyorum."

Duruyorum, kelimeler ağzımda küle dönüşüyor.

"Tanık koruma programında" demek üzereydim - ki bunun pek de mantıklı olmadığıнын farkındayım, ama o sırada çok daha kötü bir şey seçenek olarak karşıma çıktı. "Kaçak" kelimesinden bile daha korkunç bir kelime aklıma geldi.

Bu kelime "evli".

Dehşet içinde ona bakıyorum.

Edmond kokteyl partisinde bana James'in Paris'in en gözde bekârı olduğunu söylediğinde, bunu onun bekâr olduğu şeklinde anlamıştım. Ama Edmond'ın tek eşliliğe karşı umursamaz tavrını göz önünde bulundurursak, yasal taahhütleri ne olursa olsun tüm erkeklerin ömür boyu bekar olduğunu düşünüyor olabilir.

James'in bir yerlerde saklanan bir karısı olabilir.

Ne de olsa burası Fransa. Amerika'da ulusal eğlence beyzbol; burada ise bir ya da iki metres sahibi olmak.

James derin bir iç çeker ve gözlerini kapatır. "Yine seri katil olduğumu düşünüyor muşsun gibi bakıyorsun."

"Tamam, aşık çocuk, sana bir soru soracağım. Ve sen de bana doğruyu söyleyeceksin."

Gözlerini açıp bana bakıyor, yüzünde temkinli bir ifade var. "Söz veriyorum, bu soracağım son kişisel soru olacak.

Bebek İsa ve tüm azizler üzerine yemin ederim ki Cennetteki tek melek ve melek."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Çok dindar mısınız?"

Elimi küçümseyici bir şekilde havada sallıyorum. "Hayır, ben sadece abartmayı severim. Bu kötü bir alışkanlık. Editörüm sürekli azaltmam için bana bağırıyor. Her neyse, işte sorum. Ve cevap verirken gözlerimin içine baksan iyi edersin. Tamam mı?"

Bir ağır iç çekiş daha. Onu tokatlayabilirim.

Her kelimeyi yavaşça ve dikkatlice telaffuz ediyorum. "Evli misin?"

Gözleri ruhumun en karanlık köşesine kadar iniyor. "Hayır," diyor, aynı yavaşlık ve dikkatle. "Ben. Evli değilim. Evli değilim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak yüzünü inceliyorum. Doğruyu söylüyor gibi görünüyor ama garson masamıza ilk geldiğinde inandırıcı bir Dr. Jekyll/Mr. Hyde taklidi yapan da aynı adam.

Bir alarm çalıyor. James beni yakaladı ve öptü. Sertçe.

Başımı çevirip öpüşmeyi kestiğimde, "Ben dönene kadar dairede kal" diye sertçe emrediyor.

Kahretsin, patronluk taslıyor. Suratımı ekşiterek, "Eğer benim patronum olduğunu düşünüyorsan, dostum, başka bir şeyle karşılaşacaksın." diyorum.

"Düşün."

Ona yan gözle baktım. "Pardon?"

"The doğru ifade öyle, 'Sen var başka bir gelmeyi düşün,' şey değil."

"Hayır. Bu hiç mantıklı değil."

"Sana söylüyorum, olan bu."

"Burada yazar kim? Ben mi, sen mi? Bu şey."

Asansörün alarmı tekrar çalıyor ama bu sefer durmuyor, çalmaya devam ediyor. Her türlü hayal kırıklığına uğramış, seksi ve ateşli görünen James bir yemin mırıldanıyor ve düğmelerin olduğu panele dönerek parmağını düğmelerden birine doğru bastırıyor. Asansör tekrar harekete geçiyor ve aşağı iniyoruz.

Birkaç dakika sonra kapılar açıldığında beni kolumdan tutup sokağa çıkarıyor ve bir taksi çağırmak için ıslık çalıyor. Bir taksi hemen gıcırdayarak kaldırımda duruyor, çünkü taksiler bile ona itaat etmek zorunda.

"Neden metroya binmiyoruz, asla bilemeyeceğim," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

James taksinin kapısını açıyor, beni hızla arka koltuğa oturtuyor ve bana dik dik bakmak için eğiliyor. "Çünkü takside daha güvendesin, işte bu yüzden."

Bu göz kırpmama neden oldu. "Neyden daha güvenli?" Kapıyı suratıma kapattı.

Sonra şoföre adresi vermek için açık ön cama eğilir, ona bir avuç para fırlatır ve dönüp uzaklaşır.

Taksi kaldırımdan uzaklaşırken, koltuğumda dönüp arka camdan dışarı bakıyorum ve James'in sıcak Paris akşamında uzaklaşan figürünü izliyorum, ta ki kalabalık tarafından yutulup gözden kaybolana kadar.

T Eve döndüğümde yaptığım ilk şey doğruca bilgisayarın başına geçmek oluyor.

Estelle'in kütüphanesinde ve ateşle.

Google'ın arama çubuğuna "Başka bir şey daha geliyor." yazıyorum.

Google yardımsever bir şekilde bana 798.000.000 sonuç sunuyor. İlki heavy metal grubu Judas'ın bir videosu.

Priest'in aynı isimli şarkısı, bu da beni kendini beğenmişlikle dolduruyor. Ünlü bir rock grubu bunu "think" yerine "thing" olarak kaydettiyse, belli ki haklıyım.

Kısa süreli kendini beğenmişliğim, sayfayı biraz daha aşağı kaydırıp Merriam-Webster'da bu ifadenin kullanımıyla ilgili bir makale bulana kadar sürüyor. Bağlantıya tıkladığımda, kelime seçiminin doğruluğu konusunda bugün bile süren bir tartışma olduğunu öğrenmek beni dehşete düşürüyor. Görünüşe göre "think" on dokuzuncu yüzyıl İngiliz İngilizcesinden kaynaklanan daha eski bir kullanım, "thing" ise daha güncel ve daha yaygın bir kullanım, ancak dil sadeliği yanlıları tarafından sıklıkla yanlış bir piçleştirme olarak eleştiriliyor.

Başka bir deyişle, James ve ben ikimiz de haklıyız... benden daha haklısın.

Merhaba, ezik ego, eski dostum.

Morale ihtiyacım olduğu için masanın üzerindeki çantamdan cep telefonumu çıkarıp Estelle'e bir mesaj gönderiyorum.

Üstün edebi beyniniz için bir soru: Sizce hangisi doğru? "Bir ŞEY daha geliyor" mu yoksa "Bir DÜŞÜNCE daha geliyor" mu?

Bir cevap beklerken mutfağa giriyorum. Topuklarımı tekmeleyip buzdolabını açıyorum ve aç olmadığımı fark edene kadar bir süre bakıyorum. Kahvaltıdan beri bir şey yemedim ama kitapçıdaki orgazm, James'in akşam yemeğinde aniden Houdini'yi taklit etmesi ve ona düşünmek ve şey hakkında yanıldığını söylediğimde dudağımın ne kadar yukarı kıvrıldığını hatırlamam arasında, gerçekten istediğim şey sinirlerimi yatıştırmak için bir içki.

Kendime bir burbon doldurdum ve tam içine dalmak üzereydim ki cep telefonum çaldı. Estelle cevap verdi.

BU TEKRAR YAZMAYA BAŞLADIĞIN ANLAMINA MI GELİYOR?

Beş saniye bile geçmeden telefonum çaldı. Gülümsedim ve cevapla tuşuna bastım. "Merhaba, Estelle."

"Doll!" diye bağılıyor neşeyle. "Bana iyi haberlerin olduğunu söyle!"

Ona biraz takılmadan edemiyorum. "Tanrım, baskı falan yok. Sadece fikrini sormuş olamaz mıyım?"

Alay ediyor. "Puh. Herhangi bir konuda fikrimi sorduğun tek zaman, otuzuncu doğum günün için seni Le Bernardin'de yemeğe götürdüğüm ve sashimi ile havyar arasında karar veremediğin zamandı."

"Bu doğru değil! Chris'le evlenip evlenmemem konusunda fikrini sorduğumu çok net hatırlıyorum."

Uzun bir duraklama olur, sonra Estelle ayık bir şekilde, "Hayır bebeğim, yapmadın. Eğer beni menajerin olarak kovmuş olsaydın

vardı."

"Ne demek istiyorsun?" Şaşırarak sordum.

Estelle'e hiç benzemeyen uzun bir duraklama daha oluyor ve bu bana huzursuzluk veriyor. Kadının normalde filtresi yoktur.

"Demek istediğim Christopher iyi bir adam değil. Ve kesinlikle senin için iyi biri değildi."

Bu beni şok etti. Chris ve ben boşanmış olsak da, kendimi ona karşı savunmada hissediyorum. Onun hakkında bu şekilde konuşmasına üzüldüm ve kafam karıştı.

"Estelle, sen neden bahsediyorsun? Her çift gibi farklılıklarımız vardı ama biz-"

"Ona en çok ihtiyacın olduğu anda seni terk etti," diye araya giriyor, sesi sert.

Kilisenin o soğuk sıralarında tek başıma otururken kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi hatırlıyorum. Nasıl içim parçalanmıştı ve yalnızdım.

Duygudan titreyen sesimle, "Herkes kederle kendi yöntemiyle başa çıkar," diyorum.

Estelle'in sesi yumuşar. "Evet, öyle. Ama kendi çocuğunun cenazesine gelmeyen bir baba-"

"Bununla başa çıkamadı. Bu alışılmadık bir şey değil. Yas danışmanı dedi ki-"

"-ya da çocuğunun doğumunda-"

"İşten zamanında çıkamadı! Erken geldiğini biliyorsun!"

"-karısını balayında yabancı bir ülkede terk eden-"

"Tanrı aşkına, Estelle! O bir diplomat! Bir savaş çıktı! Ona ihtiyaç vardı! Gitmesinin iyi olacağını söyleyen bendim!"

Öfkeli patlamamın ardından ikimiz de sessizliğe gömüldük. Estelle derin bir iç çekti. Sonra şöyle dedi: "Yaptığı her şey senin için iyiydi. Tüm sessizlikleri, tüm yoklukları, senin ihtiyaçlarını karşılamadığı tüm yollar... hepsi iyiydi. Çünkü onu seviyordun.

"Ama o bunu hak etmedi. Seni hak etmedi."

Gözyaşlarımla sıcak diken gözlerimi yakıyor. Boğazım o kadar daralıyor ki bir ağız dolusu burbonu zar zor yutabiliyorum ama boğarak geri almayı başarıyorum. Mideme doğru boş bir yol açıyor ve orada öfkeyle çalkalanarak oturuyor.

Sıkılmış bir çeneyle konuşuyorum. "Her neyse. Sorunuza cevap vermek gerekirse, evet, tekrar yazıyorum. Aslında oldukça fazla yazıyorum. Ve çok da iyi. Elimdekileri yakında sana gönderirim. Şimdi gitmem gerekiyor. Teşekkürler, Estelle. Hoşça kal."

Bitir'e tıklıyorum, sonra telefonu odanın öbür ucuna fırlatıyorum. Bir takırtıyla duvara çarpıyor, parçalara ayrılıyor ve sonra yere düşüyor.

Onu olduğu yerde bırakıyorum ve sulanmış gözlerimi öfkeyle silerek mutfaktan çıkıyorum.

Oturma odasının dışında, üzerinde bir kişinin durabileceği büyüklükte, küçük bir güvertesi olan bir Juliet balkon var. Perdeleri kenara itip Fransız kapılarını açıyorum, sonra dışarı çıkıp kavisli korkuluğa yaslanıyorum.

Gökyüzü kara bulutlarla kaplıdır. Gök gürültüsünün bas sesi uzaklarda bir yerlerde yankılanıyor. Hava nemli ve ozonun keskin kokusuyla kokulu, yaklaşan bir yaz fırtınasının tüm işaretleri.

İlk damlalar düşmeye başladığında, yüzümü gökyüzüne çeviriyorum ve gözlerimi kapatarak yağmurun gözyaşlarımla karışmasına izin veriyorum.

"Kendi çocuğunun cenazesine gelmeyen bir baba."

En çok o acı verdi. Chris'in olmadığı onca zaman içinde, o zaman kalbimin derinliklerine öyle bir kazındı ki, yaralar hala dün açılmış gibi taze.

Küçük kızım gitmişti, ruhum küller içindeydi ve erkeğimi hiçbir yerde bulamıyordum.

Onu kaybettikten sonra her şey dağıldı. Artık konuşamıyorduk. Birbirimizin gözleriyle zar zor buluşabiliyorduk. Evdeki sessizlikler o kadar uzun sürüyordu ki bazen iletişim kurma yeteneğimizi kaybedip kaybetmediğimizi merak ediyordum.

Grup terapisi bir dehşetti, açık kesiklere asit dökmekten daha acı vericiydi. Tüm bu kayıp hikayeleri, boğulduğumu hissedene kadar kendi hikayelerimin üzerine yığıldı.

Evlilik danışmanlığı da pek iyi değildi. Böylesine anlamsız bir şeyi anlamlandırmanın bir yolu yoktu ve hiçbir konuşma buna yardımcı olmayacak ya da değiştirmeyecekti.

Sonunda, Chris eşyalarını toplayıp taşındıktan sonra, başıma gelen en kötü şeyle barışmak için son bir çabayla kendi başıma bireysel terapiye gittim. Ya da en azından bir tür anlam.

Ama şiddette bulunacak bir anlam yoktur. Cinayet kendi başına bir sondur.

Bir inilti beni anılarımın bataklığından çekip çıkarıyor. Gözlerimi açıyorum ve sesin geldiği avlunun karşısındaki, birkaç dakika önce karanlık olan ama şimdi aydınlanan pencereye bakıyorum.

Gigi ve Gaspard yatak odalarında en iyi yaptıkları şeyi yapmaktadırlar.

Arkamı dönüp içeri giriyorum ve kalan viskiyi yudumluyorum. Sonra tüm ışıkları kapatıp yatağa giriyorum.

Saatler sonra içgüdüsel olarak bir şeylerin yanlış gittiğini bilerek uyanıyorum.

Anelik sezgisi. Yüksek işitme. Daha keskin koku alma duyusu. Çocuğunuz çoktan kollarınızdan kopup gitmiş olsa bile asla kaybetmediğiniz ince ayarlı antenler.

Kalbim çarparak yatakta doğruldum, kulaklarım herhangi bir ses duymak için zorlanıyordu. Beni uyandıranın bir ses olup olmadığından emin değilim ama karanlığı dikkatle dinliyorum. Şifonyerin kenarlarını, kapının yanındaki sandalyenin kavisli kolunu seçene kadar gözlerim yavaşça alışıyor.

Ve yanında duran uzun boylu adam figürü.

Dehşet içinde çılgılık atıyorum ama ben yataktan fırlayamadan üzerime atlıyor. Beni yakalıyor ve ağır bedeninin altına hapsediyor, ben altında çılgınca debelenirken beni yatağa yapıştırıyor.

"Olivia," diye gürlüyor kulağıma sert bir ses. "Benim. Kes şunu. Sadece benim."

Kıpırdamadan düşünüyorum, nefes nefese, bir kalp atışından diğerine onun James olduğunu fark ediyorum. Öfkenin etkisini göstermesi sadece birkaç saniye daha sürüyor.

"Bu ne lan!" Bağıriyorum. "Beni neredeyse ölümüne korkuttun, pislik!"

"Özür dilerim."

"Üzgün müsün? Üzgün müsün? Buraya nasıl girdin ki?" Çırpınmaya devam ediyorum ama beni bırakmıyor. Aksine, elleri bileklerimi daha da sıkıyor. Bir bacağını iki bacağımın üzerine kaydırarak onu tekmelememi engelliyor.

"Ön kapıyı açık bırakmışsın. Kapıyı çaldım ve zili çaldım ama cevap vermediniz."

İçeri girdiğimde aptal şey ve düşünme tartışması yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki kilitleyip kilitlemediğimi hatırlamıyorum ama açık bırakmış olmam beni şaşırtmadı. Geçen gece beni yemeğe götürdüğünde de aynı şeyi yaptım. Adam beni her zaman keyifsiz bırakıyor.

"Yani davetsizce içeri girmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?"

"Sana geleceğimi söylemiştim." "Ben de sana gelme demiştim!"

"Bana gitmemi söyle, gideceğim" diye fısıldadığında sıcak nefesini boynumda hissediyorum.

Nefesimi kontrol altına alana kadar tavana bakıp dişlerimi gıcırdatıyorum. Bir yanımda defolup gitmek istiyor... ama başka bir yanımda -daha büyük bir yanımda- bunu istemiyor.

Yıllardır yatağымda bir erkek olmadı. Yıllardır. Vücudumdaki ihmal edilmiş her sinir çılgılık atıyor.

Ve tek bir bakışıyla beni gözlerimden vuracak kadar tahrik eden bu adamı düşününce, kalmasına izin verip bu işin nereye varacağını görmeye meyilliyim.

"Kalabilirsin ama bunu telafi etsen iyi olur" diye bağırdım.

Bileklerimi serbest bırakıyor, dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve beni öpüyor. Nazık bir öpücük, arayan bir öpücük ve özür diler gibi görünüyor. Öfkemin diken üstünde yürüdüğümü biliyor.

"Bunu telafi etmek istiyorum tatlım, ama henüz bana listeni vermedin" diyor.

Grr. "Peki. Yatakta ne yapmaktan hoşlandığımın bir listesini mi istiyorsun? İşte ilk beşi: uyumak, kitap okumak, televizyon izlemek, Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazandığımı hayal ederken erkek arkadaşımın yastığına sarılmak ve uyumak."

James'in göğsündeki hafif titremenin bastırılmış bir kahkaha olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

"İki kez uyu dedin."

"Çünkü uyumayı çok seviyorum!"

Kulak mememin altındaki hassas noktayı usulca öpüyor ve beni ürpertiyor. "Anlıyorum. Peki erkek arkadaş yastığı tam olarak nedir?"

Boynuma bir öpücük daha konduruyor ve ben yine ürperiyorum. "Güleceksin."

"Yapmayacağım."

Öpücük. Öp. Dişle. Öpücük. Boynumdan köprücük kemiğime doğru yavaşça ilerliyor, sonra dilinin ucunu boğazımın çukuruna daldırıyor. Üstümdeki ağırlığını ayarlıyor, bacağını benimkinin arasına kaydırıyor.

Çok büyük ve ağır. Çok sıcak ve katı. Çok güçlü. Ve Tanrım, bunu nasıl da seviyorum.

Bir erkeğin güçlü cüssesinin altında yatmak kadar insana kendini kadın gibi hissettiren başka bir şey yoktur.

"Bu... şey... vücudumun yarısı uzunluğunda büyük ve rahat bir uyku yastığı gibi."

"Mmm." Bir elini altıma sokuyor ve kıcımlı sıkıyor, beni kendisine doğru çekiyor ve kalçalarını esnetiyor.

Benim için çoktan sertleşti. Nabzım ritmik atmaya başladı. Omuzlarını kavıyorum, parmaklarımı takım elbisesinin ince kumaşına batırıyorum.

Neden hâlâ takım elbisesini giyiyor? Nereye gittiyse doğrudan buraya mı geldi? "Çok destekleyici," diyorum daha sert nefes alarak. "Erkek arkadaşımın yastığını seviyorum."

James başını kaldırıyor ve benimle göz göze geliyor. Bakışları yoğun ve hararetle. "İlginç."

"Yastığım mı?"

"Hayır, onu delicesine kışkırttığım gerçeği."

Onunla yattığım için mi yoksa onu sevdiğimi söylediğim için mi? Kalbim çırpınıyor ama soruyu yüksek sesle sormuyorum.

Fısıldıyorum, "Eğer bir şey varsa, seni kışkırtıyor olmalı. Erkek arkadaşımın yastığını düşünürken hiç orgazm olmamıştım."

James'in gözleri parlıyor ve benimkileri delip geçiyor. "Beni düşünerek kendini mi boşalttın?"

Bu fikrin onu heyecanlandırdığını söyleyebilirim. Sesi çiğ ve vücudunda yeni bir gerginlik var, nefes alışının ritminde belirgin bir değişiklik var.

Başımı salladım.

"Ne zaman? Bu gece erken saatlerde mi?"

Aman Tanrım. Tüm kirli detayları istiyor. Neden ağzımı açtım ki? Dudaklarımı nemlendirdim. James dilimin hareketini bir avcının gözleriyle takip ediyor. "Hayır. Seninle kafede tanıştıktan sonra."

Dudakları aralandı. Şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Beni yargılama" diye homurdandım.

"Seni yargılamıyorum. Siktir, Olivia, seni yargılamıyorum." Gülüyor. "Özellikle de benim de aynı şeyi yaptığımı düşünürsek."

İkna olmamış bir şekilde ona bakıyorum.

Dar gözlerle baktığımı görünce tekrar gülüyor. Boynumu ve çenemi öpüyor, tenime karşı kıkırdıyor, kirli sakalları

Beni gıdıklıyor. "Bunu yapan bu olgun şeftaliydi," diye mırıldanıyor, popomu tekrar sıkarak. "Benden uzaklaştın ve bu kışın sallanışını izlerken sikim o kadar sertleşti ki kafenin tuvaletine gidip mastürbasyon yapmak zorunda kaldım."

Göğsünü itiyorum. "Bu düpedüz yalan!"

"Hayır, tatlım. Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği."

Beni öpüyor, ağzı sert ve talepkâr, kalbi göğüslerime çarpıyor. Sonra üzerimden yuvarlanıyor, komodinin üzerindeki lambayı yakıyor ve yatağın kenarında durup aşağıya bakıyor.

"Fantezinde sana ne yaptığımı söyle bana," diyor alçak ve ısrarcı bir sesle, ceketini çıkarıp dikkatsizce bir kenara fırlatarak. "Bana tam olarak ne yaptığımı söyle."

Ben elektrik çarpmış gibi hissederek ona bakarken o gömleğini çıkarıyor.

Ve çok korktum.

Yutkunuyorum ve ayakkabılarını tekmelemesini, çoraplarını çıkarmasını, kemerini çözmesini ve pantolonunu yırtmasını izlerken hiperventilasyon geçirmemeye çalışıyorum. Eğer soyunmada bir hız rekoru varsa, onu kırmak üzere.

Sonra tüm ihtişamıyla orada duruyor ve üzerinde sadece siyah bir külot var. Muazzam bir şişkinlik ön tarafı şişiriyor.

Muhteşem vücudunun görüntüsü beynimdeki tüm kabloları aşıyor olmalı, çünkü "Beni bedenim ve ruhum sana aitmiş gibi siktin" diyorum.

Benimle göz temasını kesmeden ereksiyonunu avuçluyor, külotunun içinden sıkıyor ve sonra elini yukarı aşağı okşuyor. "Devam et."

Sesi kontrollü ama gerginliği yüzünden okunuyor. Kasları gerilmiş, sanki kendini saldırmaktan alıkoyuyor gibi.

Isı tenimde çiçek açıyor, vücudumdaki tüm küçük tüyleri diken diken ediyor. Midemden ince bir titreme geçiyor. Sırt üstü hareketsiz uzanmış, bu tahrik olmuş, güzel kadını izliyorum.

üzerime atlamamak için kendisiyle savaşıyor ve kendimi hayatımda hiç olmadığım kadar güçlü hissediyorum.

"Üstümdeydin. Beni beceriyordun. Sertçe."

Çene kasları esniyor. Elini külotunun elastik kemerinin altına kaydırıyor ve çıkık ereksiyonunu kavırıyor. Kocaman eliyle çevrelese bile kocaman görünüyor.

Sesim soluk soluğa çıkıyor. "Boşalmak üzere olana kadar beni böyle siktin, sonra beni ters çevirip dizlerimin üzerine yatırdın ve arkamdan siktin."

Çıplak sikini okşamaya başlıyor, elini kalın ve damarlı shaftında bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Kollarındaki tüm damarlar da göze çarpıyor ve boynundaki bir damar da zonkluyor.

"Sonra beni becerirken defalarca şaplak attın, ben boşalana kadar, yastığa doğru çığlık atarak."

Sertçe, "Daha önce hiç şaplak yemediğini söylemiştin." diyor.

"Yapmadım."

"Ama benim yaptığımı hayal ettin?"

"Evet."

Göz kapakları aşağı kayıyor. Eli daha hızlı hareket ediyor. Kıpırdamadan duruyor, kendini okşuyor, beni izliyor, göğsü düzensiz bir şekilde aşağı yukarı hareket ediyor.

Yatarken giydiğim pamuklu tişört, aldığım her nefeste sert meme uçlarıma sürtünüyor. Bacaklarımdaki arasındaki ağırlığın farkındayım, bir karıncalanma hızla bir ağrıya dönüşüyor.

James "Otur" diye emrediyor ve kalp atışlarım altüst oluyor.

Talimatına uyuyorum, bacaklarımı altına katlıyorum ve nefesimi dengede tutmaya çalışırken bir sonraki emrini bekliyorum.

Boştaki eliyle beni ileri doğru itiyor. Yatağın kenarına kadar sürünüyorum, sonra bacaklarımı tekrar altına katlıyorum, ona bakıyorum, tüm vücudum titriyor.

Yumuşak bir sesle, "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök." diyor.

Bir rüzgarla nefesimi veriyorum. Sonra bana söyleneni yapıyorum, vücudumdaki her santim derinin son derece farkındayım. Sinirlerim şarkı söylüyor. Kanım damarlarımda dolaşıyor.

Hala ereksiyonunu okşayan James, siki yüzümden birkaç santim uzaklaşana kadar yatağın kenarına yaklaşıyor.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Görüşüm bir tünele daralıyor, tünelin ucunda kocaman, güzel bir penis var, gururla dik duruyor ve tepesindeki yarıktan küçük bir nem damlası fışkırıyor.

James boştaki eliyle çenemi kavırıyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

Gözleri karanlık ve vahşi.

"Ben kıcına şaplak atarken sen de sikimi yalayacak ve aınla oynayacaksın tatlım. Hazır mısın?"

İçimde dehşete benzer bir heyecan patlıyor. Ama bu dehşet değil, sevinç, bunu ne kadar çok istediğimin şoku nükleer rüzgar gibi içimi kavuruyor.

Titreyerek fısıldadım, "Hazırım."

Karanlık komutanım beni tehlikeli bir gülümsemeyle ödüllendiriyor.

E Evet yanıyor, James tek kelime etmeden beni bekliyor. O da kıpırdamıyor, sadece sabırla kıpırdamadan duruyor.

nefes alıyorum ve bakışlarımı yumruğunda tuttuğu sikine çeviriyorum.

Ağırlığımı ellerimin üzerinde öne doğru kaydırıyorum ve ucunda parlayan nem damlasını geçici olarak yalıyorum.

Karnındaki tüm kaslar kasılıyor. Çenemin etrafında kıvrılmış parmakları seğiriyor.

Bunu olumlu bir işaret olarak kabul ediyorum ve dolgun başı dudaklarımın arasından kaydırıyorum.

Sessiz bir nefes çekiyor.

Gözlerimi kapatıp biraz daha alıyorum, dilime karşı ne kadar sıcak ve sıkı hissettirdiğini, tuz ve misk kokusunun hafif tadını seviyorum. Dilimi başının etrafına dolamak için geri çekiliyorum, bir an orada oyalanıyorum, emiyorum, zevk alıyorum, şaftının alt tarafındaki damarın dilime karşı nabzını hissediyorum.

Eli çenemden boğazıma doğru kayıyor ve nazikçe sıkıyor.

Bu neden hoşuma gidiyor? Neden bu küçük baskınlık hareketi beni sıkıp titretiyor? Neden beni inletiyor?

Baskın sesiyle, "Parmaklarını külotunun içine sok ve o siki gırtlığına kadar al" diyor.

Bir elimle dengede dururken diğer elimi bacaklarımın arasına sokuyorum, nemli külotumu karıştırıp kenara itiyorum. Parmaklarım zonklayan klitorisimin üzerinde kayar kaymaz, boğazımı gevşetiyorum ve dudaklarımı shaftının gidebildiği kadar aşağı kaydırıyorum.

İnliyor, sonra küfrediyor, eli boğazımda sıcak. Sıkılaştırma.

Yavaşça geri çekiliyorum, tacı emerken ona bakmak için gözlerimi açıyorum. Gözleri puslu ve zor nefes alıyor, beni izlerken dudaklarını yalıyor.

Uzanıp tişörtümün üzerinden göğüslerimi okşuyor, önce birini sonra diğerini, sert meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlıyor, kısıtıyor, sert, muhtaç bir kavrayışla dolgunluklarını sıkıyor. Bir ritim tutturuyorum, onu boğazımın derinliklerine alıp tekrar çıkarırken kalçalarım elime karşı sallanıyor, kalbim deli gibi çarpıyor.

"Sana şaplak atacağım," diye pantolonunu indirdi. "Gelme."

Gelmiyor musun? Ne demek gelmeyin? Bütün mesele bu değil mi-

ÇAT!

Zıplıyorum, burnumdan sert bir nefes çekiyorum. Beni tekrar tokatladığında, acıdan sızlanıyorum ve parmaklarımı bacaklarımın arasında daha hızlı çalıştırıyorum. O kadar ıslağım ki, yağmurun hafif uğultusundan bile odanın içinde çıkardığı sesi duyabiliyorum. Sikini daha sert emiyorum, açgözlülükle yutabildiğim kadarını yutuyorum.

"Tanrım, Olivia. Çok güzelsin. Tanrım."

Diğer her kelime bir nefes alışla noktalanıyor. Eğilip kıcımlı tekrar tokatlıyor, sert ve hızlı bir şekilde art arda altı kez. Orgazmım yükselen bir dalga gibi yaklaşıyor. Doğal olarak, o biliyor.

"O orgazm bana ait. Benim sikime ait, senin parmaklarına değil. Ben içine girmeden sakın boşalayım deme."

Yoksa ne olur? Bana şaplak mı atacaksın?

Sayıklıyorum. Öyle olmalıyım. Gülmememin tek nedeni boğazıma on iki inçlik bir çelik boru sokulmuş olması, ama kendimi ipi kopmuş bir uçurtma kadar yüksekte hissediyorum, gökyüzünde pervasızca fırıl fırıl dönüyorum, parlak, tehlikeli bir hiçliğe yuvarlanıyorum.

Sonra aniden siki gitti ve ben sırtüstü yattım, James üzerimde belirirken şaşkınlıkla göz kırptıyordum.

"Boşalmana izin vermeyerek seni cezalandırmaya çalışmıyorum," diyor hırıltılı bir sesle. "Sadece olabildiğince geciktirirsek zevki artırmış oluruz. Buna kenar yapmak deniyor."

Edging smedging! Hadi bu bebeği eve kadar sürelim! Altında yatarken terliyor, titriyor ve konuşamıyordum.

"Tamam mı?"

Gözlerimi kapatıp itiraz ederek inliyorum.

Beni boynumdan öpüyor ve fısıldayarak, "Bana ne istediğini söyle. Eğer gerçekten şu anda boşalman gerekiyorsa, söyle bana. Seninle ilgileneceğimi biliyorsun."

Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. Yoğun bir odaklanmayla bana bakıyor, siyah saçları alnına düşüyor, yüzü gölgeli, güzel ve endişe dolu.

Göğsümün içinde bir şeyin kilidi açılıyor. Ağır bir kapı paslı menteşeleri üzerinde gıcırdayarak açılıyor ve içeri ışık doluyor.

"Tamam," diyorum, sesim neredeyse duyulmuyor. "Hadi şu kenar şeyini yapalım. Sana güveniyorum."

Tamamen hareketsiz kalıyor. Nefes alıyor gibi bile görünmüyor. Ama tüm bu durgunluk ve mükemmel kontrolün altında devasa bir şey çalkalanıyor ve yanıyor, gözlerinin karanlık, araştıran derinliklerinden alevler saçıyor.

"Bana
güveniyor
musun?"

"Evet."

Adımı saygılı bir fısıltıyla söylüyor, bir elini kaldırarak yanağımdaki bir tutam saçı şefkatle tarıyor ve kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Ben de diyorum ki, "Bana garip davranma, aşık çocuk. Duran Duran listeleri alt üst ettiğinden beri seks yapmadım. Hadi yapalım şunu."

Başını sallıyor, hafifçe gülüyor. "1980'lerde hayatta mıydın?"

"Evet."

"Yani bebekken seks mi yapıyordun?"

"Hayır. İğrenç. Şimdi lütfen ağzını üzerime koyar mısın?"

"Elbette." Başını eğiyor ve beni yumuşakça öpüyor.

Boğaz.

"Orada değil."

Başını kaldırarak bana tembel ve bilmiş bir gülümseme gönderiyor. "Hayır mı? Nerede o zaman?"

"Bacaklarımın arasında."

Sanki neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi başını eğiyor ve kaşlarını çatıyor.

"Amıma."

Alaycı bir şekilde fısıldıyor, "Oohhh, işte."

"Evet, lütfen. Şimdi, lütfen. Tabii onun yerine orama şaplak atmak istemiyorsan, çünkü buna bayılırım."

Bana bakarken gülümsemesi kayboluyor. Beni inceliyor, yoğunluğu her saniye artıyor, ta ki alçak ve kısık bir sesle "Burada uzun süre kalmaman iyi bir şey. Yoksa seni benim yapardım."

Sözleri beni heyecanlandırıyor ve gözlerindeki tutku da öyle. Ancak bu tutku, beklenmedik anlarda ortaya çıkan karanlıkla, beni korkutması gereken ama bunun yerine derinlere dalmak ve kendimi içinde kaybetmek istememe neden olan karanlıkla hafifliyor.

"Sanki senin olmak kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"İyi olmaz, Olivia. Senin için değil."

"Neden olmasın?"

Gergin bir tereddütten sonra, "Hassas bir konu" diye mırıldandı.

Dışarıda gök gürlüyor. Beyaz bir şimşek odayı kısa süreliğine aydınlatıyor. Ürkütücü ve ürkütücü havayı bir kenara itiyorum.

Doğanın beni ondan uzak durmam için uyardığına dair mantıksız bir his ve ellerimle onun yontulmuş çenesini çerçeveleyorum.

Güzel mavi gözlerinin derinliklerine bakarak, "Sen kendini benim gördüğüm gibi göremiyorsun James. Her kadın senin gibi bir adama ait olduğu için şanslı sayılır. Bir gün doğru kişiyi bulacaksın. Ve o her kimse, umarım onunla hiç tanışmam, çünkü o kadar kıskanç olacağım ki suratının ortasına bir yumruk atmak isteyeceğim."

Nefes alıyor, burun delikleri açılıyor. Gözleri yarıklara kadar daralıyor.

Sonra şaşırtıcı bir vahşilikle ağzını benimkine yapıştırıyor.

Beni öyle aç bir şekilde öpüyor ki bir anda nefesim kesiliyor. Kalbim şiddetle çarpıyor, o kadar sert ki sanki göğsümün dışında atıyormuş gibi hissediyorum. Hemen ardından dizlerinin üzerinde doğrulup ince tişörtümü göğsümden yukarı, yüzümün ve kollarımın üzerinden geçiriyor. Bileklerimin etrafında topluyor ve uçlarını birbirine bağlıyor, düğümü sertçe çekerek kapatıyor.

Kollarımı tutarak bileklerimi başımın üstündeki şilteye bastırıyor ve bana bakıyor. Gözleri cam gibi ve yanıyor, sanki ateşi varmış gibi.

"Ben gelebilirsin diyene kadar gelme."

Sesi ölümcül derecede yumuşak. Sinir uçlarımda sızrayan bir heyecan zonklaması gönderiyor.

Onu böyle seviyorum, kontrolünün dış sınırında. Bu garip arzu ve ihtiyaç yoğunluğunun karşılıklı olduğunu, bunu kontrol edebilmeyi dilediğini ama yapamadığını, gerçekten yapamadığını, güvende kalmamız için yeterli olmadığını bilmek hoşuma gidiyor.

Açıkçası ikimiz de güvenliğe inanmıyoruz. Artık inanmıyoruz. Hayatın bize yaşattıklarından sonra.

Güvenliğin bir yanılsama olduğu korkunç gerçeğine bağlıyız. Bu aynı zamanda şu anda ikimizi de özgür kılan şey.

Külotumu yırttı. Kelimenin tam anlamıyla onları yırtıyor, dantelli malzemeyi kolaylıkla yırtıyor ve parçaları altımdan çekip çıkarıyor. Sonra yüzünü kalçalarımın arasına sokuyor

ve açgözlülükle klitorisimi emmeye başlıyor, büyük sıcak elleriyle göğüslerimi kabaca sıkmak için uzanıyor.

Bayılıyorum. Bunu o kadar çok seviyorum ki eğilip titriyorum ve onu isminin şekline dönüşen gırtlaktan gelen bir inlemeyle ödüllendiriyorum.

Meme uçlarımı sıkıyor ve dilini bacaklarımın arasında gezdiriyor, serbest bırakılması için ona yalvarana kadar beni daha da yükseğe çıkarıyor. Ama o bana bunu vermiyor. Bunun yerine başını kalçama çeviriyor ve beni oradan ısırıyor, dişleri kalbimi dağlayan bir acıyla hassas etime batıyor.

"Henüz değil güzelim," diye uyarıyor, sesi sert. "Ben içinde olmadan olmaz."

Kalçalarımı sallıyorum, inliyorum, başımı huzursuzca bir o yana bir bu yana çeviriyorum. "Becer beni o zaman. Acele et. Lütfen."

O hayvani ses göğsünde gürlüyor. Tepkimi, sözlerimi, bana verdiği şeye olan özürsüz ihtiyacımı sevdiğini söyleyen ses. Yere adım attığında şilte alçalıyor. Kıyafetlerini karıştırdığını duyuyorum, sonra folyonun yırtıldığını duyuyorum ve bu sefer hazırlıklı geldiğini anlıyorum.

Yatak tekrar alçalıyor. James, "Gözlerini aç." diyor.

Ellerini başımın iki yanına koymuş, üzerimde geziniyor. Aşağıya bakıyorum ve prezervatifle kılıflanmış kalkık sikinin iki yana açılmış kalçalarımın arasında ağır ağır sallandığını görüyorum.

Kalın ve uzun, daha önce sahip olduğumdan çok daha büyük, ama ben bakire bir gelin değilim. Bana tam uyacağını biliyorum.

Eliyle sikini yumruklayıp sıırıslıkla kıvrımlarıma doğru ittirmesini hayranlıkla izliyorum. Tepesi parlayana kadar yukarı ve aşağı kaydırıyor.

"Bana bak."

Karanlık bakışlarıyla karşılaştığımda homurdanıyor: "Eylül'e kadar benimsin. Söyle."

Nefes nefese, "Evet. Eylül'e kadar seninim. Tamamen seninim."

Kalçalarını aniden esneterek kalın sikinin tüm uzunluğunu içime sokuyor.

Çılgılık atarak yataktan doğruluyorum. Bir dirseğinin üzerinde doğruluyor, elini saçlarımın arasına sokuyor ve diğer eliyle altıma uzanıp sahiplenici bir tavırla kıcımlı kavırıyor.

Kulağıma, "Bacaklarını belime dola." diye emretti.

Her yerim titreyerek yapıyorum. Nefes veriyor, sadece sikinin tepesi içimde kalana kadar yavaşça geri çekiliyor, sonra tekrar itiyor.

İniltimi derin ve talepkâr bir öpücükle bastırıyor. Sonra tekrar tekrar itiyor, ağrıyan ıslaklığıma sertçe giriyor.

Nazik değil. Bu sevişme değil. Bu sikiş, ham, hayvani ve aceleciliğiyle güzel.

İçimdeki tek bir sert kasılma beni onun ağzından ayırıp yalvartıyor. "James, Tanrım, James, lütfen, gelmem gerek, lütfen gelmeme izin ver..."

Nefes nefese, kalçalarının hareketini en küçük hareket olana kadar yavaşlatıyor, sonra hareketsiz kalıyor. Sert bir sesle, "Hayır." diyor.

Başını göğsüme doğru eğiyor ve sert meme ucumu ağzının sıcak, ıslak ısisına çekiyor.

Çılgınca, onun altında kıvranıyorum. Tenim yanıyor. Tüm kaslarım sıkıştı. Kalçalarımı sallıyorum, klitorisimi pelvisine sürüyorum ve içimde oluşan yanmanın peşinden gidiyorum. Aleti karşılık olarak seğirdiğinde bir heyecan dalgası hissediyorum.

Ağzını kulağımın yanına koydu. "Çok kötü bir kız. Benim güzel, kötü kızım. Eğer kalçalarını oynatmayı bırakmazsan, çekerim ve kıcına bir hafta oturamayacağın kadar acıyana kadar şaplak atarım."

Hayal kırıklığı içinde hıçkırıyorum.

Bu kenar olayının oynamayı kabul ettiğim bir oyun olduğunu biliyorum, ama lanet olsun ki pişmanım.

Kıpırdamadan, nefes nefese ve titreyerek, terden kayganlaşmış tenimle onun altına uzanıyorum. Başını bana doğru eğiyor

göğüslerini tekrar okşadı, diğer meme ucuna da ilgi gösterdi, onu ısırdı ve diliyle fiskeledi.

Kalçalarımı hareket ettirmeye çok ihtiyacım var. Bunun yerine alt dudağımı sertçe ısıriyorum ve James zonklayan meme uçlarım arasında gidip gelirken, emerken ve nazikçe ısıırken, beni neyin inlettiğini, neyin nefesimi keseceğini görmek için dişleriyle etimi test ederken hareketsiz kalıyorum.

Yıkılıp ağlamak üzereyken James fısıldıyor, "Mükemmel. Sen mükemmelsin. Seni böyle seviyorum, çok kötü gelmek zorunda olmana rağmen benim için iyi olmak için çok çabalıyorsun."

"Çok çok kötü," diye mırıldanıyorum,
"çok çok çok kötü." James anlayamadığım
bir şey söylüyor.

Ya gerçekten sayıklıyorum ve beynim kelimeleri anlayamayacak kadar alevlenmiş durumda ya da tanımadığım bir dilde konuşuyor, kulağa egzotik ve erkeksi gelen bir şey, hırıltılı sürtünmeler ve mırıltı gibi bir kenar.

Her ne sebeple olursa olsun, sonunda beni kıran şey bu.

Kalçalarımı oynatmaya başladım, içime gömülü güzel horozun sert uzunluğu üzerinde çılgınca kendimi becerdim.

James küfrediyor ve ben bunu anlıyorum.

"Geliyorum! Geliyorum! Duramıyorum Tanrım James duramıyorum-"

İçime girdi ve hırladı, "Ver onu bana." "Oh
siktir oh siktir-"

"Evet aşkım, sahip olduğun her şeyi bana ver."

Beni sikerken kasılıyor ve haykırıyorum, altında çırpınıyorum. Orgazmım vücudumda öyle bir güçle patlıyor ki sanki bir patlama gibi hissediyorum. Sık ve bırak, sık ve bırak, dalga dalga zevk dalgası üzerime çöküyor. Çaresiz, James içime girerken kendimi ona teslim ediyorum, homurdanıyor, ağzı boğazımda nabzın attığı yere yapışıyor. Bileklerimi tutuyor ve boynumu sertçe emiyor, güçlü vuruşlarla itiyor, beni mahvediyor.

Bana sahip oluyorsun.

Kısa bir süre hareketsiz kalıyor, sonra boğuk bir inilti çıkarıyor. Tüm vücudu sarsılır. Ellerinin üzerinde doğrulur, başını geriye atar ve bağırır.

Sonra pelvisini tekrar esnetmeye başlıyor, orgazmı boyunca beni düzüyor.

Kalçalarımı beline sıkıca sarıyorum ve Kelly'nin kafamın içinde bana dikkatli olmamı söyleyen uyarı sesini görmezden gelmeye çalışarak yolculuk için tutunuyorum.

Bunun için çok ama çok geç.

S  afa a yakın bir zamanda yağmur hafifliyor. Sevgilimin kollarının sıcak sığına ında uyukluyorum, kalbinin yavaş ve istikrarlı atışını dinliyorum

Vücudumdaki harika acıyı, dişlerini tenimde kullandığı hassas noktaları hissediyor ve beni alırken güçlü parmaklarını etimin derinliklerine batırıyordu.

Beni işaretledi. Birden fazla şekilde. Bunu düşünmemeye çalışıyorum.

James mırıldanıyor, "Uyanmışsın."

"Görünüşe göre sen de öyle."

"Hiç uyumadım."

Başımı arkaya eğip ona bakıyorum. Yumuşak gözleri ve daha da yumuşak bir gülümsemeye bana bakıyor. Koyu renk saçları dağınık ve fena halde tıraş ihtiyacı var ama o kadar muhteşem ki nefesimi kesiyor.

Başını eğiyor ve dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor, sonra vücudumu onunkine göre ayarlıyor, beni daha da yanına çekiyor. Omzu boynumu destekliyor. Bacaklarımız buruşuk  arşafkların altında birbirine dolanıyor. Yanağını alnıma yaslıyor ve bir eliyle saçlarımla oynarken diğer eliyle çıplak sırtımı nazikçe aşağı yukarı kaydırıyor.

Sanki her birinin şeklini ezberliyormuş gibi parmak uçlarıyla yavaşça ve saygıyla omurgamın tümseklerini takip ediyor.

Burada onunla böyle uzanmak çok doğru geliyor. Çok samimi ve doğru.

İçimdeki ham duygular yüzümü onun boynuna saklamama ve gözlerimi sıkıca kapatmama neden oluyor. Bir nefes çekiyorum ve duygularımla savaşıyorum. Kendini topla. Bu kişisel bir şey değil. Bu seks. Bu fantezi diyarı. Bir yaz kaçamağından başka bir şey değil.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor James, dudakları saçlarıma değiyor. "Ben de bununla mücadele ediyorum."

Onun esrarengiz algısı beni o kadar şaşırttı ki bir an için tek yapabildiğim şok içinde yatmak oldu. Kendime geldiğimde yüksek sesle "Bu çok garip. Bunu yapmayı bırakmalısın!"

"Elimde değil."

"Hiçbir şey söyleyemezdin!"

"Yine de fark ederdim."

"Belki, ama medulla oblongatamı doğruca kesmişsin gibi hissetmezdim!"

Kıkırdıyor ve beni sıkıyor. "Beynini kastediyorsun."

Çenesine kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Serebrum, konuşma ve duyguları işleme gibi daha yüksek entelektüel işlevleri yerine getirir. Medulla oblongata hapsirme ya da kuma gibi istemsiz bedensel işlevleri yerine getirir."

"Şimdi sana birkaç istemsiz bedensel işlev göstermek üzereyim, bak ne diyeceğim" diye mırıldandım.

Beni tekrar sıkıyor, kahkahasını bastırmaya çalışıyor çünkü kızgın olduğumu biliyor.

"Benden daha zeki olmayı bırak. Bu sinir bozucu."

Ciddi bir ton benimsiyor. "Özür dilerim. İleri derecelerinizi unutmuşum."

"Aynen öyle."

"Bu muhtemelen senin gururlu feminizmine de bir hakarettir." "Dostum, hiçbir fikrin yok."

Duraklıyor. "Az önce bana 'ahbap' mı dedin?"

"Ben San Diego'da büyüdüm. Lise son sınıfa geldiğinizde sörfçü argosunu öğrenmemişseniz mezun olmanıza izin vermiyorlar."

Çıkar çıkmaz hatamı anladım. Gözlerimi kapatıyorum ve ne yaptığımı fark etmemesini umarak başımı omzuna yaslıyorum.

Ama kiminle uğraştığımı unuttum. Adam bir alim. Her şeyi fark ediyor.

"Kaliforniyalı bir sahil kızı," diyor burnunu saçlarıma sokarak. "Bu sörf yapmayı bildiğin anlamına mı geliyor?"

Dokunaklı Konu'yu arayıp aramamakta tereddüt ediyorum, ama bu konuda kedinin çoktan çantadan çıktığına karar veriyorum. Devam edelim bari. "Gençken sörf yapmayı denedim, ama bütün bir çocukluk boyunca kitapların içinde kaybolmak insanı pek de atletik yapmıyormuş meğer."

"Tahtaya çıkamadın mı?"

"Keşke bu kadar basit olsaydı. Sadece ayağa kalkmamakla kalmadım, neredeyse boğuluyordum."

Kendinden emin bir şekilde cevap verir: "Sana sörf yapmayı öğretebilirim. Mükemmel su becerilerim var."

"Su becerileri mi? Sanki kurs falan almışsın gibi konuşuyorsun."

"İleri düzey bir kurs, evet. Su yeterliliği esastır."

İyi ki botoks kullanmıyorum, çünkü bu tuhaf ifade karşısında alnımı o kadar sert kaşıdım ki yüzümü çatlatabilirdim.

Bir süre sonra James, "Devam et. Bana sor."

Ses tonu hoşgörülü. Endişeli görünmüyor. "Peki ya Dokunaklı Konu arazisi?"

"Bu sefer feragat edeceğim. Ama karşılığında bir ücretsiz geçiş hakkım var." "Az önce sana nerede büyüdüğümü söyledim de

Kalk!"

"Evet, ama bu kazara oldu. Ben bilerek bir tane istiyorum."

I bak yukarı at onu ve çalışma onun
Yüzünü. "Sen vardır son derece tuhaf bir
insan."

Gülümsüyor. "Hemen arkadayım, ateşli şey. Anlaştık mı?"

Yenildim, iç çektim. "Tamam. Anlaştık."

"Güzel. O zaman sen istiyorum için Biliyorum
hakkında ve su yeterliliği, o zaman."

"Evet."

"Benim gizlice deniz komandosu olduğumu falan mı düşünüyordun?"

Bunu düşündüm. "Pek sayılmaz, ama şimdi sen söyleyince, sanki resmi bir askeri eğitim almış gibi görünüyorsun."

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Gerçekten mi? Nasıl yani?"

"Sen çok...alfasın."

Bir kahkaha patlattı. "Alfa mı?"

Ekşi bir şekilde, "Beta'nın aksine, evet." diyorum.

"Bütün feministler erkekler hakkında böyle mi düşünüyor? Yunan harfleri açısından mı?"

Bunun üzerine gözlerimi deviriyorum. "Yunan harfleri gibi alfa değil, kurt gibi alfa. Sürünün lideri. Diğerlerini koruyan en güçlü kişi."

Kahkahası yavaşça sönüyor, ta ki o kendine has yoğunluğu ve keskin odağıyla bana bakana kadar.

"Dişlilerin döndüğünü görebiliyorum."

dedim. "Sana sadece bir kez izin veriyorum." "Rica etmiyorum, sadece söylüyorum." "Tam olarak ne diyorsun?"

"Fark etmez. Su yeterliliği sorusuna geri dönelim. Dökül."

James bana bakıyor. Sessizlik dayanılmaz hale gelene kadar büyüyor. Zihnim her biri bir öncekinden daha mantıksız milyonlarca farklı teoriyle dolup taşıyor; bir zamanlar film dublörü olmasından, suda yatılı kalmasına

kadar her şey

Guantanamo Körfezi'ndeki pis bir hapishane hücresinde düşman savaşçıları sorgulayan bir uzman.

Sonunda cevap verdiğinde, ses tonu gerçekçi. "Büyürken, ortak havuzumuzda cankurtaranlık yapıyordum."

Hayal kırıklığım çok büyük. "Oh."

Basit açıklamasını duyunca ne kadar üzüldüğümü görünce tekrar gülmeye başlıyor, ama bu sefer duramıyor.

Göğsüne bir yumruk indirdim. "Kapa çeneni, seni pislik!"

Beni vücudunun üstüne sürüklüyor ve gülüyor, gülüyor, başını yastığa yaslıyor ve gözleri kapalı, kolları beni sıkıca sarıyor, böylece ben kıvranıp çırpınırken bile kaçamıyorum.

"Yüzünü görmeliydin!" Kükrüyor. Bütün yatak onun kahkahalarıyla sarsılıyor. "Biri sana Noel'in iptal edildiğini söylemiş gibi görünüyordun!"

"Ha ha," diyorum sertçe. "Gül bakalım, aşık çocuk, çünkü bir dahaki sefere uykuya daldığında ve hafifçe horladığında, dairene gizlice gireceğim ve açık ağzına bir solucan bırakacağım. O zaman gülüyor olmayacaksın."

James aniden gülmeyi kesiyor ve bana bakıyor. "Solucanlar kötü bir şöhrete sahip. Oldukça besleyicidirler ve dokusuna alıştıktan sonra aslında tatları o kadar da kötü değildir."

O bir kez daha kahkahalara boğulana kadar ağzım bir karış açık ona bakıyorum.

Tiksintiyle içimi çekiyorum, başımı geniş göğsüne yaslıyorum ve aklından çıkarmasını bekliyorum.

"Tanrım, çok sevimlisin." Başımın tepesine öpücükler kondurdu.

Odanın karşısındaki şifonyere bakarak, "Beni bu kadar eğlenceli bulmana sevindim. Belki de stand up komedisinde bir geleceğim vardır."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni derinden öpüyor, dili ağzımı arıyor. Geri çekilip konuştuğunda sesi boğuklaştı ve gözleri ateşlendi. "Evet, seni eğlenceli buluyorum. Eğlenceli ve bağımlılık yapıcı ve

Büyüleyici ve o kadar seksi ki seninle bir ömür geçirsem de asla doyamam."

Sözlerinin yoğunluğu ve beklenmedik hazzıyla, kural tanımaz dürüstlüğüyle ve özellikle de 'bütün bir ömür'den bahsetmesiyle sarsılıyorum ve nefes almakta zorlanıyorum. Küçük, boğuk bir sesle, "Sen de o kadar kötü değilsin," diyorum.

Bu bana bir gülümseme kazandırdı. Fısıldıyor, "Biliyor musun, bu kadar zeki bir yazara göre, biri sana iltifat ettiğinde dilin tutuluyor."

"Yazmak konuşmaktan farklıdır. Sesli olarak tutarlı olmak kağıt üzerinde olduğundan çok daha zordur."

Bana düşünceli düşünceli bakıyor, başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor. "Benim için yaz o zaman."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, söylediklerime ukalaca bir yanıt vermek yerine, gerçekten ne hissettiğini yaz."

Telaşla ona bakıyorum, gözlerim büyüyor. "Ama... kişisel bir şey yapmıyoruz."

Mavi gözleri yerçekimsel bir alanın gücüyle benimkilere kilitleniyor. Ürkek bir sesle, "Buna inanmayacak kadar zekisin," diyor.

"James-"

Beni ters çevirip üstüme yuvarlandı, o kadar hızlıydı ki irkildim. Sonra, parmak uçları kafa derimi kavrarken ve gözleri mavi ateşle parlarken, "Sana kişisel sorular sormamı istemediğini söyledin ve ben de buna saygı duymaya çalışıyorum. Her ne sebeple olursa olsun, yakınlaşmamı istemediğine saygı duymaya çalışıyorum."

Kalbim göğsümün içinde çılgınca çarpıyor. "Sebebi, yaz sonunda ülkeden ayrılacak olmam."

"Hayır, değil," diye sert ve hızlı bir yanıt gelir. "Gerçek neden korkuyor olmanız."

"Sana ait olmamın benim için iyi olmayacağına dair şifreli ifadeni rahatlıkla unutuyorsun. Ve

yemek sırasında aniden, açıklanamayan bir şekilde ortadan kaybolman ve nasıl berbat olduğunu söylemen. Ölümle ilgili anormal takıntını da unutmayalım. Tüm bunların açılma konusunda kendimi güvende hissetmemi sağlaması mı gerekiyor?"

"Ölüme takıntılı olduğumu hiç söylemedim," diyor dişlerini sıkarak.

Cevabım buz gibi. "Şimdi doğruyu söyle, James."

"Son koleksiyonumda yas tutan insanların portreleri yer alıyor diye-"

"Beni kafede ilk gördüğünüzde ne gördünüz?"

Nefes alış veriş zorlaşıyor ve burun delikleri şişiyor, sessizce bana bakıyor.

"Tam olarak ne gördüğünü biliyorum," diyorum sessizce, gözlerinin içine bakarak. "Ve her şey kelebekler ve gökkuşakları değildi."

"Tanımak istediğim güzel bir kadın gördüm." "Saçmalık.

Kendi başına dolaşan bir kadın gördün.

kişisel Mezarlık. Mezarlık aynı yol, I
Şüpheli, sen kendi etrafında dolaşıyorsun."

Yüzündeki ifade tarif edilemez. Kısmen öfke, kısmen hüsrana ve kısmen de dehşete düşmüş bir şaşkınlık.

Çünkü çaktım. O lanet çiviye tam kafasına çaktım.

Üstüme yuvarlandığı kadar hızlı bir şekilde üstümden kalktı. Yere bakarak yatağın kenarına oturuyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. Tedirgin bir şekilde doğruluyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum ve çarşafı göğüslerimin üzerine çekerek onu izliyorum.

Bir süre sonra, "Gitmemi istiyor musun?" dedi.

"Bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

Sesi düz. "Gerçekten bilmiyorsun."

Boynuma bir sıcaklık yayılıyor. Öfkemi kontrol altına almak için bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bu küçümseyiciydi ve takdir edilmedi," diyorum.

Başını çeviriyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. Gözleri de sesi kadar düz. "Sen hiç

Matrix filmi mi?"

"Bunun bu konuşmayla ne alakası var?"

"Sadece soruya cevap ver."

Boynumdaki sıcaklık kulaklarıma kadar yayılıyor ve orada zonklayarak yerleşiyor. "İyiydi. Evet, gördüm. Sonra?"

"Morpheus Neo'ya yaklaşıp ona iki hap önerdiğinde - bildiği dünyanın bir yanılsama olduğu gerçeğini ortaya çıkaracak kırmızı bir hap ya da mutluluk içinde cahil kalmasını ve eski hayatına dönmesini sağlayacak mavi bir hap- sonrasında ne olacağını bilerek hangi hapi seçerdiniz?"

Omzundaki dövmeye, garip Latince ifadeye ve ince siyah çizgilerden oluşan sıralara bakıyorum ve içimden soğuk bir rüzgâr geçiyor. Ağzım kuruyor.

James sert bir ifadeyle, "Mavi hapi seçerdin," diyor.

"Bunun senin kırmızı hap olmanla ilgili bir tür alegori mi olması gerekiyor?"

"Hayır. Ne kadar gerçekle yüzleşmek istediğinizi göstermesi gerekiyor. Çünkü gerçek şu ki bazen cehalet çok daha akıllıca bir seçimdir. İlgili herkes için daha akıllıca ve daha güvenli."

Ayağa kalkar ve giyinmeye başlar.

Kararsızlık ve keskin, adı konmamış bir korkuyla dolu bir halde, onun külotunu, pantolonunu, çoraplarını ve gömleğini giymesini izliyorum. Kemerini hızlı bir şekilde takıyor, ayaklarını pahalı siyah mokasenlerinin içine sokuyor ve yere attığı buruşuk takım elbise ceketini geri alıyor.

Sonra yatakta durup bana bakıyor, gözleri kararmış.

"Bizim için koyduğun kurallar çok akıllıcaydı. Soru yok, şart yok... Böylesi gerçekten daha iyi. Çoğunlukla senin için daha iyi, ama aynı zamanda benim için de, çünkü içinde çalışacağım bu çerçeveye sahip olmasaydım, sana kırmızı hap vereceğime çoktan karar vermiş olurdum, sonuçları lanetlenmiş."

Dönüyor ve odanın diğer ucuna doğru ilerliyor. Kapının eşiğinde duraksadı ve bana baktı. "Beni tekrar görmek istiyorsan Olivia, bana nasıl ulaşacağını biliyorsun. İstemezsen de anlarım. İki gün içinde senden haber alamazsam, bunu cevabım olarak kabul edeceğim."

Dönüyor ve dışarı çıkıyor.

"Ön kapıyı kapat! Tanrı aşkına, adam neden bahsediyordu?"

"Bilmiyorum Kelly, ama bu beni çok korkuttu."

Estelle'in kütüphanesindeki büyük masanın önünde diğer tarafa doğru adım atıyorum, telefonun ahizesi elimde ölümcül bir şekilde sıkılmış. Cep telefonum hala mutfak zemininde parçalanmış durumda, bu yüzden sabit hat kullanmak zorunda kaldım.

New York'ta saat neredeyse gece yarısı olmasına rağmen, James'le olanlardan o kadar etkilenmişim ki, orada sabah olana kadar Kelly'yi aramak için bekleyemedim.

"Peki ne yapacaksın, bebeğim?"

Sert bir nefes veriyorum. "Sence Mike onu araştırabilir mi? Sadece bir psikopatla karşı karşıya olup olmadığımı öğrenmek için?"

Sesinde bir omuz silkme var. "Neden olmasın anlamıyorum. Hemen şimdi ona soracağım." Eliyle telefonu kapatıyor. Bağırışlar duyuyorum, kısa bir sessizlik, sonra yine bağırışlar. Sonra tekrar hatta geliyor. "O ilgilenecek. Sadece damızlığınızın adını ve elinizdeki diğer bilgileri bana e-posta ile gönderin."

"Lanet olsun."

"Ne?"

"Soyadını bilmiyorum." Kelly homurdanıyor. "Sürtük."

"Bina yöneticisinden alabilirim."

"Aynı apartmanda mı yaşıyor?"

"Evet."

"O zaman neden evine girip etrafa bir göz atmıyorsun?"

Volta atmayı bıraktım. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

Gayet açık bir şekilde, "Ecza dolabına baktığınızdan emin olun. Herkesin ilginç sırları ecza dolabındadır ve girmek için bilgisayarda olduğu gibi bir şifreye ihtiyacınız yoktur."

"Demek antidepresan kullandığımı böyle öğrendin." "Oh, tatlım, bu devlet sırrı değildi. Sen de zombi gibi dolaşmaktan ilaçlı bir zombi gibi dolaşmaya...şey, ilaçlı bir zombi gibi."

Bu kadar şeffaf olduğumu bilmek güzel. "James'e geri dönüyorum. Mike'ın onu araştırdığı için başı belaya girmez, değil mi? Çünkü herhangi bir risk olacaksa, bunu yapmasını istemiyorum."

"Bu konuda endişelenmeyin. Mike'ın izni var. Bana oyuncağınızın tam adını verin ve gün sonuna kadar gerçek 4-1'e sahip olacaksınız."

Hattan uzun bir esneme sesi geliyor ve kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor. "Bırakayım da yatağına dön, Kell. Seni bu kadar geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Olma. Bu bok altın değerinde. Mike'ın aygırınla ilgili ne bulacağını görmek için sabırsızlanıyorum." Sesi parlıyor. "Hey, sence tanık koruma programında mıdır?"

Büyük beyinler aynı düşünür. "Şüpheli. Tanık koruma programında olsaydınız Paris'in her yerinde sanat gösterileri düzenler miydiniz?"

"Hmm. İyi nokta. Ama dürüst olmak gerekirse, öyle olsa bile, o güzelim on iki inçlik aletten gerçekten vazgeçmek ister miydin?"

Ciddi bir şekilde, "Sana bu konuda bir şey söylediğim için pişmanım" diyorum. "Ha! Sanki! Aletinin o kadar canlı bir resmini çizdin ki

lanet şeyi beynime kazınmış gibi görebiliyorum!" Ayıldı.

"Ama sonuçlar hakkında konuşmalıyız."

"Bu neden kulağa uğursuz geliyor?"

"Örneğin, ya mafya üyesi olduğu ortaya çıkarsa?"

"Ne demek 'ya olursa? Ben çok uzağa kaçarım, ya olursa!"

Sesi kuşkulu geliyor. "Gerçekten mi? Daha merhaba bile demeden sana asılan bir adamı sırf mafyayla ilişkisi var diye bırakıp gider misin?"

"Öylesine mi? Şu anda kiminle konuşuyorum ben? En iyi arkadaşşıma ne yaptın?"

"Yani mafya kesin bir hayır diyor."

"Tabii ki sert bir hayır! Kelly!" Ahizeyi masanın üstüne birkaç kez vuruyorum. "Seni doğru duyuyor olamam!"

Ses tonu rahat. "Yani, kimse mükemmel değildir. Ve büyük bir penis birçok şeyi telafi eder."

Telefona bakarken yüzümü buruşturuyorum. "Yemekte ne kadar şarap içtin?"

Beni görmezden geliyor. "Ya o bir casussa?"

İçimi çekiyorum, tavana bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Mafyanın içindeymiş gibi aynı cevap."

"Akıl hastanesinden kaçan biri mi?"

"Pekâlâ, bu konuşma saçmalığın son hızına ulaştı. Yatma vaktin geldi." Ama bu beni biraz tedirgin ediyor.

"Ugh, bütün eğlencemi mahvediyorsun. Tamam, ben yatmaya gidiyorum. Teknik olarak zaten yataktayım ama uyumaya gidiyorum. Kitapçının Rus bölümündeki orgazmik küçük ilişkinizle ilgili o hikaye yüzünden uyuyabileceğimden değil, ama her neyse. Güzel rüyalar göreceğim."

Son konuşmamızdan bu yana James'le olan her şeyi ona anlattım. Sanki başka seçeneğim varmış gibi: Telefonu açar açmaz ayrıntıları açıkça talep etti.

Benim aracılığımıyla yaşayacağını söylerken şaka yaptığını sanmıyorum. Mike son zamanlarda seks konusunda biraz gevşemiş gibi görünüyor.

Kelly ve ben vedalaşıp telefonu kapatıyoruz, sonra mutfağa dönüp Estelle'in buzdolabına bıraktığı nottan Edmond'un numarasını alıyorum. Aramaya başlıyorum ama saate baktıktan sonra duruyorum.

Saat sabahın altısı.

Sonra aklıma birinci kattaki posta odasının duvarındaki posta kutularına bakmak gibi parlak bir fikir geldi. Bina on katlı ve Estelle'in söylediğine göre her katta dört daire var. Yani sadece kırk posta kutusu olmalı.

Her biri bir isimle işaretlenmiş.

Binada birden fazla James yaşıyor olabilir, ama Kelly'ye bu isimleri de vermem gerekecek. Kararlıyım, giyinmek için yatak odasına gidiyorum, sonra asansöre binip aşağı iniyorum.

On beş dakika sonra Kelly'ye sadece iki kelimeden oluşan bir e-posta gönderdim.

James Blackwood.

Birkaç dakika içinde geri e-posta gönderdi.

Kulağa film yıldızı gibi geliyor.

"Ya da bir takma ad," diye mırıldanıyorum, ekrana bakarak.

Bu ismi daha önce bir yerlerde duymuş olduğum hissinden kurtulamıyorum.

■ Yazmaya çalışıyorum ama ilham perim sinirli ve ortaya çıkmayı reddediyor. Bu yüzden birkaç saatimi evi temizleyerek geçiriyorum, elimden geldiğince meşgul olmaya çalışıyorum ve James'in düşüncelerinin kafamı işgal etmesini engellemek için.

Birinde diğerinden daha başarılıyım.

Ev tertemiz olduktan sonra köşedeki markete giderek kendimi oyalıyorum. Eve birkaç ömre yetecek kadar peynir ve şilte yerine geçebilecek büyüklükte kabarık bir bagetle dönüyorum. Onu ön kapıdan güreşerek geçirmek zorunda kaldım.

Sonunda pes ediyorum, ana yatak odasına gidiyorum ve yatağa uzanıyorum, orada saatlerce boş boş tavana bakıyorum, ara sıra devam eden işimi ama çoğunlukla James'i düşünüyorum.

Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü bir süre sonra komodinin üzerindeki ev telefonu çaldığında panikle ayağa kalkıyorum. Kafam karıştı, etrafıma bakındım.

Işık değişti. Öğleden sonra güneşi duvarlar boyunca parlayan altın çizgiler çiziyor. Bir an için nerede olduğumu anlayamıyorum ama telefonun ısrarla çalması sonunda beni gerçekliğe geri çekiyor.

"Alo?"

"Bebeğim,
benim."

Esneyerek yumruğumu gözüme sürüyorum. Kelly'ye son görüşmemizde evin numarasını vermiştim, çünkü cep telefonumu tamir ettirene ya da eskisi çok bozulmuşsa yenisini alana kadar birkaç gün geçebilir. "Selam."

"Sesin uyuyormuşsun gibi geliyor."

Ses tonundaki kasvet bir an duraksamama neden oluyor. "Ve kötü haberlerin varmış gibi konuşuyorsun."

"İstiyorum."

Midem sıkışıyor. Nabzım atmaya başlıyor. Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve telefonu daha sıkı kavriyorum. "Aman Tanrım. James mafyanın içinde, değil mi?"

Kelly iç çeker ve sesi üzgün çıkar. "Hayır, bebeğim. O mafyada değil. Öyle bir şey değil."

"O evli." Eğer evet derse, onu ellerimle öldürürüm.

"Hayır."

Çok uzun süre sessiz kaldığında, kırılıyorum. "Tanrım, Kelly, bu da ne böyle? Burada ölüyorum!"

"İyi şeylerle başlayayım. Erkek arkadaşının harika bir kredisi var. Vergilerini zamanında ödüyor. Kanunlar söz konusu olduğunda temiz: ağır suçu yok, sabıka kaydı yok, ödenmemiş arama emri yok, falan filan."

Sabırsızlıktan nefesim kesildi. "Evet? Ve?"

Boğazını temizliyor. "San Francisco'da büyümüş. Chicago'daki Sanat Enstitüsü'nde burs kazandı, ardından Paris'teki Ulusal Güzel Sanatlar Okulu'nda eğitimine devam etti."

Demek o da benim gibi bir Amerikalı. Neden ellerim titriyor? "Başka ne var?"

"Banka hesabında ne kadar parası olduğunu bilmek ister misin? Çünkü açlıktan ölen sanatçı klişesi düşünüldüğünde bu kadar zengin olması beni şaşırttı."

"Kelly! Hayır, ne kadar parası olduğunu bilmek istemiyorum! Her neye ulaşmak için oyalanıyorsan onu bilmek istiyorum!"

Bir süre sonra cevap veriyor. "ALS hastası."

Kaşlarımı çatıyorum, ALS'nin ne olduğuna dair bir ipucu bulmak için hafızamı yokluyorum ama bir şey bulamıyorum. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Amyotrofik Lateral Skleroz. Lou Gehrig hastalığı."

Sesinin tonundan kötü olduğunu anlayabiliyorum, ama "Biliyorsun, astrofizikçi Stephen Hawking'in öldüğü şey" diye ekleyene kadar tam olarak ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum.

Motorlu tekerlekli sandalyedeki bir adamın büzülmüş ve bükülmüş figürünü hayal ediyorum. Tamamen felçli, konuşamayan, hareket edemeyen ya da bağımsız olarak hiçbir şey yapamayan bir adam. İşe yaramaz bir bedene hapsolmuş ama parlak beyninin tüm kapasitesine sahip bir adam.

Kendi bedenine gömülmüş bir adam.

Dehşet içinde nefes alıyorum, sonra elimi ağızıma kapatıyorum.

"Özür dilerim, bebeğim. Bunun çok fazla olduğunu biliyorum. Özellikle de yaşadığın onca şeyden sonra."

"Emin misin?" Fısıldıyorum.

"Ne yazık ki evet. Mike, James'in kredi ya da sabıka kayıtlarında bir şey bulamayınca, uçuk ya da sizden saklamaya çalıştığı daha kötü bir şey olma ihtimaline karşı tıbbi geçmişine bakmaya karar verdi. Geçen yıl teşhis konmuş. Görünüşe göre, birkaç klinik deneyde yer almış."

Tanrım, bu yüzden Almanya'ya gitmek zorunda kaldı. "Bu hastalığın prognozu nedir? İlerlemesi yavaş mı? Tedavisi var mı?"

Kelly'nin sesi giderek kısılıyor ama sözleri beni tam karnımdan vuruyor. "Tedavisi yok. Her zaman ölümcüldür. Çoğu insan teşhis konulduktan sonra üç ila dört yıl içinde ölür."

Şimdi mantıklı geliyor. Her şey mükemmel, korkunç bir anlam ifade ediyor.

James'in gizemi. Melankolisi. Havadan sudan konuşmaya vakti olmadığını ve bazen cehaletin daha akıllıca bir seçim olduğunu söylemesi. Tuhaf yoğunluğu. Acı çeken insanların portreleri.

Ölüme olan takıntısı.

Her şey bir yapbozun parçaları gibi kusursuz bir şekilde birbirine geçiyor, ta ki ben resmin tamamını korkunç gerçekliğiyle görebilene kadar:

James ölüyor.

Sanırım kusacağım.

Sesim titreyerek yalvarıyorum, "Ne yapacağım?" Kelly'nin cevabı anında ve kesin oldu. "Ayrıl." "Ne? Tanrım, bu kadar acımasız olamam!"

"Sana zaten bir çıkış yolu verdi. Kendini açıklamak zorunda değilsin. Sadece onu bir daha arama. Uzaklaş ve kendini bir sürü kalp kırıklığından kurtar." Sesi yumuşar. "Zaten yeterince yaşamadın mı?"

Bu fikir tamamen yanlış geliyor. Başımı sallayarak, "Hayır, onunla bu konuyu konuşmam gerek," diye ısrar ediyorum.

"Onunla bu konuda konuşamazsın, bebeğim! Ne diyeceksin ki? 'Psikopat olabileceğini düşündüğüm için FBI'daki arkadaşıma tüm hayat geçmişi incelettirdim' mi?" Sence bu konuda nasıl hisseder? Çok mu şiddet görmüş?"

Ayağa kalkıp odanın içinde adımlamaya başlıyorum, tırnağımı çiğniyorum ve düşünmeye çalışıyorum ama düşüncelerim o kadar dağınık ki bu imkansız.

Mike'tan James'i araştırmasını istemem yanlıştı. Sebeplerim ne olursa olsun, yanlıştı ve bunu şimdi görebiliyorum. Onun mahremiyetini ihlal ettim. Eğer aramızdaki ilişkiden memnun olmasaydım -sorgusuz sualsiz politikası

-Bunu söylemeliydim, cevap almak için arkasından iş çevirmemeliydim.

En başta sormaya hakkım olmayan soruların cevapları. Sırf seks yapıyoruz diye onun tüm sırlarını bilmeyi hak etmiyorum.

Bana bunu borçlu değil.

Bana hiçbir şey borçlu değil.

Pencerenin yanındaki aşırı doldurulmuş koltuğa çöküyorum ve başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Evet, muhtemelen kendini taciz edilmiş

hissedecek ama yine de ona söylemeliyim."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Yapılacak en doğru şey bu, Kell. FBI'dan bahsetmeyeceğim çünkü bu her şeyi on kat daha kötü hale getirir. Sadece onun geçmişini araştırdığımı söyleyeceğim çünkü ben kendini korumaya çalışan bekâr bir kadını. Kadınlar bunu yeni tanıştıkları erkeklerle her zaman yaparlar."

Kelly'nin ses tonu kuru. "Tabii. Harika fikir. Ancak adamın birazcık beyni varsa, klinik deneylerde olduğunu öğrenmek için internette birinin yasal olarak korunan tıbbi geçmişini arayamayacağınızı bilir."

"Bir hacker olabilirim."

Homurdanıyor. "Sen, bir hacker? Bilgisayar okuryazarı bile değilsin! Yazılarını yazmak için bilgisayar bile kullanmıyorsun!"

"O bunu bilmiyor!"

"Web sitenizdeki biyografiyi gördüyse, biliyordur."

İnliyorum. Biyografi. Yayıncımın yazar web sitemde yer alması için ısrar ettiği o aptal biyografi, evimdeki masamda otururken çekilmiş bir fotoğrafımla birlikte... Ellili yıllardan kalma bir sekreter gibi sarı bir bloknotun üzerine uzun uzun yazarken.

Fotoğrafın altındaki yazıda eski moda olmak güzel, çünkü ben devasa bir aptalım yazıyor.

"Bunu görmüş olması mümkün," diye isteksizce kabul ediyorum. "Bana buradaki bina yöneticisine beni sorduğunu söyledi. Ne kadar bilgi edindi bilmiyorum ama kim olduğumu öğrenip beni aramak için dahi olmaya gerek yok."

"İşte böyle."

Ağzımın içini çiğneyerek bir an düşünüyorum. "Belki özel bir dedektif tuttuğumu söylerim. Muhtemelen tıbbi dosyalara erişebilirler, değil mi?"

"Yasadışı olarak, teoride, evet. Ama bu size çok pahalıya patlar. Binlerce dolar. Yaramaz bir çocukmuş gibi tüm kadınlık organlarınıza şaplak atan adama, onun özel kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak için etik olmayan bir hafiye tutmak için bir ipotek ödemesine eşdeğer parayı harcadığınızı gerçekten söylemek istiyor musunuz?"

"Gumshoe? Şimdi de kırklı yıllarda geçen bir kara filmde miyiz?"

"James'e bildiklerin hakkında hiçbir şey söyleme," diye yanıtlıyor Kelly, sözümü kesmeme aldırmadan. "Bu senin için en akıllıca ve en iyi hareket. Onun sorunlarından sen sorumlu değilsin, bu yüzden sorunlarına el atma."

'Kapmak' kelimesinin 'almak' anlamına geldiğini biliyorum ama kelime seçiminin sevimli olduğunu düşünemeyecek kadar alınmakla meşgulüm. "Kimsenin sorunlarını üstlenmiyorum. Sadece dürüst olmaktan bahsediyorum." Kelly'nin sesi yumuşuyor. "Seni tanıyorum bebeğim. Sen bir bakıcısın ve a kocaman Yumuşacık. İşte. hiçbir şey sizin için kaybedilmiş bir davadan daha dayanılmazdır. Hatırla o zamanı kurtarıldı hepsi şunlarYABANİ yavru kediler gelen ve otoban

alt geçit?"

"Hastaydılar! Eğer onları kurtarmasaydım, öleceklerdi!"

"Bunun yerine, sekiz tanesi de muhteşem evinizde yaşadılar, mobilyaları parçaladılar ve halıya işediler çünkü onları hayvan barınağına götürmeye dayanamadınız, ta ki Chris sizi onları evlatlık vermeye zorlayana kadar. Devekuşu olayını da unutmayalım."

Ah evet. Meşhur devekuşu olayı.

Kızım yeni doğduğunda bir keresinde şehre bir sirk gelmişti. Gitmeyi reddettim, çünkü aslanlar ve filler gibi görkemli hayvanların insan eğlencesi için köleleştirildiğini görmeye dayanamıyorum. Ama bir şekilde devekuşlarından biri kaçtı... ve benim arka bahçeme geldi.

Onu garaja kaçırıp ve bir hafta boyunca kuş yemi ve marulla besledim, onu nasıl ve nerede doğaya bırakacağımı bulmaya çalıştım, ta ki Chris bir iş gezisinden eve gelene ve bu şeyi bir köşede onun için yaptığım kıyafetlerden oluşan bir yatakta mutlu bir şekilde yuva yaparken bulana kadar.

Korkan devekuşu saldırdı. Chris onu öldürmeye çalıştığını iddia etti ama bence abartıyordu. Her halükarda, hayvan kontrolünü aradı ve devekuşunu götürdüler.

Haftalar sonra, hala tüyleri ve kaka yığınlarını temizliyordum.

Kelly, "Demek istediğim, James kurtarılması gereken bir sokak köpeği değil. Ve -beni bağışlayın- kendinizden başka kimseye bakacak durumda değilsiniz."

İkimiz de biliyoruz ki ben de bu konuda pek başarılı değilim.

"Tamam. Şimdi gitmem gerek. Ruhsal çöküntüm beni çağırıyor."

Kelly tekrar konuşmadan önce duraklar. "Bu konuda şaka yapma."

Büyük ve derin bir iç çekiyorum. "Oh, Kell, eğer henüz içmediysem, sanırım güvendedim."

"Asla bilemezsin. Kaderin karanlık bir mizah anlayışı vardır." "Harika. Moral konuşması için teşekkürler."

"Seni seviyorum, biliyorsun."

Boğazımdaki kurbağayı temizlemek için birkaç nefes almam gerekiyor. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Sen iyi bir arkadaşsın. Bana göz kulak olduğun için teşekkürler."

"Arkadaşlar bunun içindir, aptal. Hormonlarımız senkronize olmadan ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamadan önce telefonu kapatacağım. Seni yarın ararım."

"Sonra konuşuruz."

Ahizeyi yuvasına geri koyduktan sonra, elim telefonda oturuyor ve ne yapacağıma karar vermeye çalışarak uzun bir süre pencereden dışarı bakıyorum.

Telefon tekrar çaldığında hala aynı pozisyonda oturuyordum. Ama bu sefer açtığımda arayan Kelly değildi. Neredeyse bir yıldır konuşmadığım, bu numaraya sahip olmaması, hatta Paris'te olduğumu bile bilmemesi gereken biri.

Eski kocam, Chris.

T merhaba dedikten sonra ağızından çıkan ilk şey ani ve sinirli bir şekilde "Sen ne halt ediyorsun? Paris'te ne yapıyorsun?"

Sesi her zamanki üst sınıf New England sesiyle aynı. Polo atlarını, özel sosyal kulüpleri ve Martha's Vineyard'daki tatil "evlerini" çağrıştıran türden. Hafif genizden gelen Kennedy tınısı, küfrederken bile zengin ve hak sahibi olduğunu hissettiriyor.

Şok olmuş bir duraksamadan sonra eşit bir şekilde cevap veriyorum, "Merhaba Chris. Son konuşmamızdan bu yana çekiciliğini ve iyi mizahını kaybetmediğini duymak çok güzel."

İğnelemelerimi es geçip sorularına devam ediyor. "Neden bana ülke dışına çıkacağını söylemedin?"

"Tanrım, bir bakalım. Artık evli olmadığımız için olabilir. Ya da boşanma kesinleştikten beri iletişim kurmadığımız için. Ya da ne bileyim, seni ilgilendirmez diye mi?"

"Sen benim karımsın," diye sert bir yanıt gelir. "Yaptığın her şey beni ilgilendirir."

Ahizeyi kulağımdan çıkarıyorum ve birkaç saniye şaşkınlıkla ona bakıyorum. Belki de bu bir rüyadır. Ben mi

Daha önce burbon içtin mi? Şu anda yatağa yüzüstü uzanmış, uyuyor ve mutlu bir şekilde horluyor muyum?

Tekrar hatta döndükten sonra, "Çok ince bir nokta koymak istemem," diyorum, "ama hatırladığım kadarıyla benimle aynı evrakları imzalamıştınız. Ben artık senin karın değilim."

"Evlilik ömür boyu sürer, evraklarda ne yazarsa yazsın."

Gözlerim yuvalarından fırlayabileceklerinden korktuğum noktaya kadar şişiyor. Duyduklarım karşısında herhangi bir öfke duyamayacak kadar inançsızlık içindeyim. Onun yerine gülmeye başlıyorum.

"Üzgünüm efendim ama belli ki yanlış numarayı aradınız. Konuştuğunuz kişi bekar ve uzun süredir bekar ve yaşadığınız bu sanrılı dönem için acil bir psikiyatrik müdahale almanız gerektiğini düşünüyor. Bu arada, bu numarayı nereden buldunuz?"

"Sana evde ulaşamayınca Estelle'i aradım. Nerede olduğunu bildiğini biliyordum." "O yaşlı yaras her zaman nerede olduğunu bilir." diye de ekliyor.

Neden kızgın? Neden bu kadar garip davranıyor? Ne haltlar dönüyor?

"Christopher?"

"Ne?"

"Beni neden arıyorsun?"

Sessizliği uzun ve gergin. Bu sırada ne yaptığını çok iyi biliyorum: bir elini kalçasına dayamış, kaşlarını çatarak yere bakarken bir ileri bir geri volta atıyor. Manhattan'daki çatı katında ya da Emirlikler'de, yüksek bir katta, güzel manzaralı ve binlerce iplikten oluşan Mısır pamuğundan çarşafı olan havalı bir otel odasında.

Koyu sarı saçları mükemmel. Gıcır gıcır mavi gömleği kollarına kadar kıvrılmış. Bir düzineden fazla saattir durmaksızın çalışmasına ve yorgun olmasına rağmen Brooks Brothers reklamındaki gibi görünüyor. Odanın bir yerinde yarısı boş bir kâse nane şekeri var.

Hangi zaman diliminde olursa olsun ya da gece veya gündüz, dizüstü bilgisayarını açık ve televizyonda arka planda 24 saat haber kanalı çalışıyor.

"Güvende olduğundan emin olmam gerekiyordu." diyor.

Sesi alçak ve sert ve ödümünü koparıyor.

Daha önce hiç duymadığım bir gerginlik var, evliliğimiz boyunca göstermesine asla izin vermediği endişeli ve duygusal bir gerginlik. Hastanede bile. Morgda bile. Her zaman mükemmel bir şekilde kontrollü, mükemmel bir şekilde sakin, mükemmel...

Soğuk.

Ve şimdi, aniden, o değil.

Ayağa kalkıyorum, sonra tekrar oturuyorum çünkü kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor. "Ne oldu?"

Sıkıca, "Hiçbir şey olmadı. Sadece seni kontrol ediyordum."

"Bu kocaman bir devekuşu boku yığını dostum ve ikimiz de bunu biliyoruz. Bu... hakkında haber var mı..."

Ben sormadan ne istediğimi biliyor. "Hayır. Dava hala açık. Yeni bir ipucu yok."

Tüm nefesim büyük bir hızla ciğerlerimi terk ediyor. Gözlerimi kapatıp yatağa uzanıyorum ve bir elimi çarpan kalbimin üzerine koyuyorum. "Ne o zaman? Bütün bir yılın ardından beni sebepsiz yere aramayacağını biliyorum."

"Ben sadece... Ben sadece düşünüyordum." Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Düşünüyordun?" "Bizim hakkımızda."

Şimdi sadece gözlerim değil, ağzım da sonuna kadar açık. Hayal mi görüyorum yoksa sesi özlem dolu mu? "Biz diye bir şey yok, Chris. Uzun zamandır yoktu. Daha önce bile..." Yutkunuyorum, sonra devam ediyorum. "Bu telefon görüşmesini yapmana neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama-"

"Bana olan şey," diye yüksek sesle araya girdi, "senin güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Tek istediğim buydu.

seni güvende tutacağım."

"Peki bu senin için nasıl sonuçlandı?" diye sorana kadar bir süre birbirimize baktık.

"Kaltaklık yapma." diye tersledi.

Öfke sonunda çirkin başını kaldırıyor, sıcak ve acı bir rüzgar gibi içimi kavuruyor. Kendimi itiyorum, ayağa kalkıyorum ve duvarda bir delik açma dürtüsüne direniyorum.

Chris öfkemi hissetmiş olmalı, çünkü pişman oldu. "zr dilerim. Lütfen telefonu kapatma. Öyle dediğim için özür dilerim Livvie, sadece... benim için nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın..."

Düzensiz bir nefes veriyor. Sonra sesi sefil bir fısıltıya dönüşüyor. "Onu kaybeden tek kişi sen değilsin."

Yüzüm buruşuyor.

Hissedebiliyorum, irkin bir şekilde ağlamak üzereyken olduğu gibi buruşuyor, kıpkırmızı ve yumuşacık oluyor. Sadece kızımızdan bahsetmesi değil, tüm o tuhaf ve beklenmedik konuşmanın kendisi, bana eski lakabını söyleyiş şekli de dahil. Sanki boğuluyormuş da ona bir can simidi atmamı istiyormuş gibi yumuşak ve yalvarırcasına söylemesi.

Bir zamanlar benim de boğulmakta olduğumu ve ben batarken yaptığı tek şeyin sırtını dönüp uzaklaşmak olduğunu ne kadar da kolay unuttu.

"Bu her neyse Chris, artık çok geç. şimdi özür dilemekle uğraşma. Zor zamanlar geçirdiğini duyduğuma üzüldüm, çünkü iyi olmanı diliyorum, gerçekten, ama bu telefon görüşmesinin yaptığı tek şey, hala iyileştirmeye çalıştığım eski yaraların kabuklarını koparmak."

Bir süre sonra duraksayarak, "Ben... keşke sana söyleyebilseydim... Çok hata yaptığımı biliyorum-" dedi.

"Dur."

Ses tonum ikna edici bir şekilde sert olmalı, çünkü sessizleşiyor.

"Lütfen polisten haber almadıkça beni **b i r** daha aramayın. E-postam sizde var. Onu kullan."

"Benden nefret ediyorsun, değil mi?"

Kesik kesik bir nefes alıyorum ve yüksek, gergin bir sesle cevap veriyorum. "Bana hayatımda aldığım en büyük hediyeıı verdin. Emmie artık burada olmasa da, onunla geçirdiğimiz her saniye için minnettarım. İyi ya da kötü her anı için minnettarım. Yani hayır, senden nefret etmiyorum. Senden asla nefret edemem, Chris. Sadece bu her neyse onunla başa çıkacak kadar güçlü değilim henüz."

Telefonu kapattım ve hemen gözyaşlarına boğuldum.

Sonra bir kadının, ayrıldığı eski sevgilisinden hala evli olduklarını ve pişmanlıklarla dolu olduğunu söyleyen bir telefon aldığı gün yeni sevgilisinin ölümcül bir hastalığı olduğunu öğrenmesiyle başa çıkmasının tek uygun yolunun zil zurna sarhoş olmak olduğuna karar verdim.

Ve böylece, daha fazla uzatmadan, bunu gerçekleştirmek için yola çıktım.

Kasıtlı olarak sarhoşluk yaratmanın ilk kuralı, bunun her zaman evde yapılması gerektiğidir.

Birçok insan bombalanmak için bir bara ya da restorana gitme hatasına düşer, ancak bu sadece bariz güvenlik nedenleriyle kötü bir fikir olmakla kalmaz, aynı zamanda pahalıdır da.

Babam o kadar tutumlu biriydi ki aynı çamaşır kurutma kağıdını bir düzine çamaşır için kullanırdı. Son derece fakir büyümüşü ve kazandığı her kuruşun son kuruşu olacağına her zaman inanırdı. Onun cimri eğilimlerinin birçoğunu miras aldığımı söylemekten gurur duyuyorum, ancak Chris ağzında meşhur gümüş kaşıkla doğduğu için evliliğimde sık sık sürtüşme kaynağı oldu.

Ailesi ona on altıncı yaş gününde bir Porsche almış. Hemen kaza yaptığıında, arabayı suçladılar ve onun yerine bir Aston Martin aldılar.

Ziploc plastik poşetleri tekrar kullanabilmek için duruladığımda onu nasıl delirttiğimi bir düşünün.

Kasıtlı sarhoşluğun ikinci kuralı hidrasyondur. Tüketilen her alkollü içecek için en az sekiz ons su içilmelidir. Akşamdan kalmanın en kötü yanlarından biri dehidrasyondur, bu nedenle sarhoş olmakla meşgulken aguayı geri emmek önemlidir. Sabah başınız size teşekkür edecektir.

Ve son kural -asla çiğnenemeyecek olan- kasıtlı olarak tek başınıza sarhoş olamayacağınızdır.

Yanlışlıkla tek başınıza sarhoş olabilirsiniz, ancak bunu bilerek yapıyorsanız, etrafınızda gerçekten başka bir kişi olması gerekir. Aksi takdirde, sadece siz ve kronik alkol sorunuz kalırsınız ve bu hiç de eğlenceli değildir.

Paris'teki tanıdıklarım Gigi, Gaspard, Edmond ve James'le sınırlı olduğu için -kasıtlı sarhoşluk projemin yarısı ve bu nedenle diskalifiye edildi- kiminle kafayı bulmak istediğime karar vermem ve aramak için telefonu elime almam sadece beş saniyemi alıyor.

"Edmond," diye cıvıldıyorum, "sen ve karın bu akşam kokteyl içmeye gelmek ister misiniz?"

Bu ihtimal onu heyecanlandırmışa benziyor. "Ah, mais oui!" Bir süre sonra çekingen bir tavırla ekliyor: "Kim bu?"

"Olivia." Sessizlik çok uzayınca biraz çaresiz hissetmeye başlıyorum. "Estelle'in arkadaşı mı? Amerika'dan gelen yazar mı?"

Edmond haykırır, "Özür dilerim, matmazel! Telefonda sesiniz çok daha mutlu geliyordu!"

Bu seçimden şimdiden pişmanım.

"Kısa süre için özür dilerim, ama bugün tek başıma yiyemeyeceğim kadar ekmek ve peynir aldığımı fark ettim ve burada bir orduyu sarhoş edecek kadar şarap var." Ya da deliliğin sınırlarında gezinen bir yazar. "Ne zaman gelmeyi düşünüyorsun?"

O diyor ki a Fransızca kelime o
sesler zoomy ve hevesli, ki ben bunu şimdi
olarak anlıyorum.

"Harika! Kapıyı açık bırakacağım, siz içeri girin." "Ne
getirelim? Elimiz boş gelemeyiz." "Hiçbir şey. Sadece
harika halleriniz. Ben çok arıyorum

"Seni görmek ve sevgili karınla tanışmak için
sabırsızlanıyorum." Ve bir saat içinde şaşı sarhoş olmak.

Benim övgülerim karşısında gururu okşanan Edmond,
büyükbabacan bir sesle mırıldandı. "Ah, matmazel, ne
kadar hoşsunuz! Şu hüznü gözleriniz olmasaydı-"

"Yakında görüşürüz!"

Uzun bir gece olacağını bilerek telefonu kapattım.

Sabah, pek bir şey hatırlamıyorum.

Edmond'un esmer karısı güzel ve zarifti, bunu
hatırlayabiliyorum. Ayrıca uzun boyluydu: Edmond'un
üzerinde yükseliyordu. Hatırladığım kadarıyla çok uzun
bacakları vardı ve ben bu bacakların nasıl olup da erkek
olarak doğmuş birinin bacakları olduğuna hayret ederdim,
çünkü kadın olarak doğmuş hiç kimsede bu kadar
muhteşem bacaklar görmemiştim.

Hepimizin içki içtiğini -çok, çok içki-, çok fazla peynir
yediğimizi ve çok güldüğümüzü biliyorum ama ne
konuştuğumuzu size söyleyemem. Her şey bulanık.

Asıl anlamaya çalıştığım şey, yatağımın karşısındaki
koltukta oturan ve düşük kaşlarının altından bana bakan bir
adamin neden olduğu.

"James," diyorum, sesim kalın. "Ne yapıyorsun?"

"Alkol zehirlenmesinden ölmediğinden emin olmaya
çalışıyorum."

Öfkesini zar zor kontrol ediyor gibi görünüyor. Sesi
alçak ve kesik, kelimeleri incelmış dudaklarından
dökülüyor. Sandalyenin kollarını sanki her an koparacakmış
gibi kavırıyor.

Yatağımda yan yatmışım, yorganın üstündeyim, üzerimde dün gece giydiğim kıyafetler var. Dışarıda kuşlar cıvıldıyor. Güneş doğdu. Ne zaman sızdığımı bilmiyorum ama yeni bir gün.

Akşamdan kalma olduğum ve James'in hâlâ ölmekte olduğu yeni bir gün.

Bunu nereden bildiğime dair suçluluk duygusuyla kendimi oturur pozisyona itiyorum ve ona bakıyorum. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Kaşlarını çatıyor. "Dairene nasıl girdiğimi sormayacak mısın? Ya da sarhoş olduğunu nereden bildiğimi?"

Kaşlarımı çatıyorum, beynimin bulanıklığı içinde odaklanmaya çalışıyorum. "Kapıyı yine açık mı bıraktım?"

"Dün gece Edmond ve Marcheline'i asansörde gördüm. Güzel bir ziyaretten sonra evinizden ayrıldıklarını söylediler. İkisi de sendeliyordu ve içki kokuyorlardı. Edmond senin her zamankinden daha üzgün görüldüğünden bahsetti."

Lanet Edmond. Nefes veriyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bir ara ağladığını söyledi."

Dehşete kapılmış bir halde James'e bakıyorum. "Ağladım mı?"

"Ağladın," diye tekrarlıyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş, "benim için."

Utanç içinde dudaklarımı birbirine bastırarak başka tarafa bakıyorum. Ağladığımı hatırlamıyorum ama bu ağlamadığım anlamına gelmiyor. Onlara James için neden ağlıyor olabileceğime dair bir şey söyleyip söylemediğimi de bilmiyorum.

Öğrendiğim şey hakkında.

Kahretsin.

"Çok fazla içtiğimde aşırı duygusal olma eğilimindeyim." Bekliyorum, gerginim, midem çalkalanıyor, buna nasıl tepki vereceğini görmek için. Edmond ve Marcheline'e özel sağlık durumunu anlatırsam kendimi asla affetmem.

James çok yumuşak bir sesle adımı söylüyor. Öne doğru eğilmiş, ön kollarını açılmış kalçalarının üzerinde dengelemiş, parmaklarını birbirine geçirmiş ve gözleri cehennem ateşi mavisi parlarken bulmak için ona

bakıyorum.

Diyor ki, "Seni şu anda dizlerimin üzerine yatırıp tokatlamayı o kadar çok istiyorum ki. Ve iyi anlamda değil."

İçimden bir titreme geçiyor. "Neden?" diye fısıldadım.

"Çünkü seni ağlatan şey hakkında konuşman gereken kişi bendim. Konuşmamız seni bu kadar üzdüyse bana başvurmalıydın. Ama en çok da duygularınla başa çıkmanın bir yolu olarak kendini hasta etmeye karar vermeyecek kadar akıllı ve açıkçası çok yaşı olduğun için."

Haklı tabii ki ama bu benim sinirlenmeyeceğim anlamına gelmiyor. "Ouch."

Söylediklerinin hangi kısmının beni kızdırdığını biliyor ve hayal kırıklığıyla başını sallıyor. "Sana yaşılsın demiyorum, Tanrı aşkına. Bunun gençlere özgü bir hareket olduğunu söylüyorum."

Bir konuda rahatladım: "Seni ne ağlattıysa" dediğine bakılırsa, dün gece Edmond ve Marcheline'e ayrıntılı bir açıklama yapmamış olmalıyım.

"Olabilir. Ama bu benim hamlemdi ve bunu sahipleniyorum." Bakışlarının yoğunluğuna daha fazla dayanamadığımda, aşağı bakıp yatak örtülerini karıştırıyorum.

"Ve bu sadece seninle ilgili değildi. Dün aldığım bir telefonla dengem bozuldu." Gülüşüm küçük ve acı. "Dengemi bozdu ve bir sürü eski, acı dolu anıyı geri getirdi. Sanırım bunu çözmek için koşuya çıkmalı ya da uzun bir yürüyüş yapmalıydım - ya da iki düzine terapistimin önerdiği gibi günlük tutmalıydım - ama dürüst olmak gerekirse bazen bu kadar büyük bir acıyla nasıl başa çıkacağımı bilmemin tek yolu onu boğmak."

Gözyaşlarımla savaşıarak uzun bir nefes alıyorum. Sesim boğuk çıkıyor. "Sanırım benim ve mavi hap hakkında haklıydın."

Kısa bir duraklama oluyor, sonra James sandalyesinden kalkıp aramızdaki boşluğu kapatıyor.

Bizi yatağa götürüyor, sırt üstü dönüyor ve beni vücudunun üstüne çekiyor, böylece kollarım omuzlarına, o da sırtıma dolanmış bir şekilde ona uzanıyorum.

Yanağımı onun geniş göğsüne yaslıyorum ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sadece bana sarılıyor, ara sıra beni sıkıyor ve başımın üstüne bir öpücük konduruyor. Duygularımı kontrol altına aldığımdan ve nefes alış verişimin normale döndüğünden emin olduğumda fısıldıyor: "Erkek arkadaş yastığına kıyasla nasılım?"

Küçük bir kahkaha attım. Bana kızgın olduğu zamanlarda bile iltifat etmeye çalışıyor. "Meh. Yapacaksın."

Kıkırdaması saçlarımı karıştırıyor. "Senin için yapamayacağı bir şey biliyorum."

Sesinin müstehcen tonu başımı kaldırıp bakmamı sağlıyor. James gözlerinde şeytani bir pırıltıyla bana gülümsüyor.

Onun ruh hali benimkinden bile daha hızlı değişıyor ve bu da bir şey ifade ediyor. "Ne gibi?"

Parmak ucunu çenemin hizasında gezdiriyor. "Önce bana bizim hakkımızda ne karar verdiğini söylemelisin."

Altımda ne kadar sağlam ve güçlü olduğunu, vücudunun ağırlığımı nasıl rahatça taşıyabildiğini, ne kadar sağlıklı göründüğünü ve hissettiğini hissettiğimde, hasta olabileceğine inanmak imkansız. Buna inanmak istemiyorum.

Onun iyi olmasını istiyorum. Uzun ve mutlu bir hayat sürmesini ve ailesinin yanında yaşlı bir adam olarak ölmesini istiyorum.

Bu iki şeyi de ne kadar şiddetle istediğimi fark ettiğimde, bana verilenin gerçek değerini anlıyorum.

Telefonda Chris'e kızımızla geçirdiğimiz her an, yaşadığımız her güzel anı için minnettar olduğumu söylediğimde gerçek buydu. Şu anda onunla sadece birkaç yıl geçireceğimizi bilsem bile, yine de her şeyi yeniden yapardım.

Önemli olan ne kadar uzun yaşadığımız değıldi. Bir aile olarak paylaştığımız sevginin gücüydü. Anne olmanın hayatıma kattığı tüm neşe ve tarifsiz zevkti.

Sonrasında gelen ıstırapla azalmayan bir sevinç.

Belki de ben bir kırmızı hap kızıyım.

James'in güzel mavi gözlerine bakarak usulca şöyle diyorum: "Seninle tanışmanın bir hediye olduğuna karar verdim ve ne kadar uzun süre birlikte olursak olalım, bu her zaman bir hediye olacak. Yani verdiğim söz hâlâ geçerli: Eylül'e kadar seninim. Eğer beni hâlâ istiyorsan."

Yutkunuyor. Gözleri yanıyor, boğuk bir sesle "Seni hâlâ istediğimi biliyorsun" diyor. Beni sırtüstü yatırıyor ve kocaman elleriyle başımı kavrayarak derinden öpüyor. Ağzıma karşı konuşurken sesi en hafif fısıltıya düşüyor. "Seni her zaman isteyeceğim. Sorun da bu zaten."

Göğsümde bir sıkışma hissediyorum, sanki bir mengene kalbimi sıkıştırıyor.

Tanrı yardımcım olsun ama Eylül ayı geldiğinde ayrılmak istemeyeceğimi şimdiden biliyorum.

H Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha aç bir şekilde, elini altıma kaydırıp kıkımı sıkıyor, sonra inliyor. "Tanrım, bu şeftali."

Birkaç ay sonra onu terk edeceğimi ve sonrasında olacakları düşünerek ağlamaklı ve hüzünlü olmak yerine hafif ve çapkın olmaya karar verdim. Daha sonra, yalnız kaldığımda ağlamak ve hüzünlenmek için bolca zamanım olacak. Utangaç bir tavırla, "Lütfen malları zedelemeyin. Şeftali çok narindir."

Alt dudağımı ısıırıyor ve kıkımı daha sert sıkıyor. "Evet," diye nefes alıyor, "kesinlikle öyle. Ve şimdi onu el izlerimle pembeleştirme zamanı."

Sözleri beni heyecanlandırıyor, tıpkı kendini arzuya kaptırmaya başladığında olduğu gibi kararan gözleri gibi.

Yine de bunun üzerinde duracak zamanım yok çünkü ayağa kalkıyor, beni kaldırıyor ve bir tüy kadar hafifmişim gibi kolayca omzunun üzerinden atıyor.

Ki belirtmek gerekir ki ben kesinlikle değilim.

Saçlarım aşağıya sarkıyor ve gözlerim onun muhteşem kıkıyla aynı hizada - onu mükemmel bir şekilde sergileyen dar bir kot pantolon giymiş - rahatsız olmuş gibi davranıyorum.

"Fark etmediyseniz söyleyeyim, efendim, ben bir patates çuvalı değilim."

Yatak odasından büyük banyoya doğru salına salına ilerleyen James, iri bir eliyle kalçamı sıkarak, "Göndermeyi anlamadım," diyor.

"Çünkü onları omzunuzun üzerinde taşıyorsunuz."

Alay ediyor. "Kimin var ki? Daha önce hiç böyle bir patates çuvalı taşıyan birini görmemiştim."

Bu beni güldürüyor. "Ben de öyle, şimdi sen söyleyince anladım. Bir yerlerde okumuş olmalıyım."

James küvetin yanında durur, beni çevirir ve ayağa kaldırır. "Hemingway'i yeterince okumuş olsaydın, gerçek erkeklerin omuzlarında sebze çuvaları taşımadıklarını bilirdin" dedi.

Gömleğimi çıkarıp bir kenara attı ve sütyenimi çözdü. O da atılıyor. Sonra beni kendine doğru çekti ve harika ağzını meme uçlarımdan birinin etrafına doladı.

Nefes nefese kaldım, parmaklarımı omuzlarına gömdüm ve ona doğru eğildim. Yüce Tanrım, adam dilini çok iyi kullanıyor.

"Ah, evet. Unutmuşum. Gerçek erkekler dağlara tırmanmakla ya da palyaço kostümlü bir salakla ringe atılmadan önce kendi işleriyle ilgilenen şaşkın boğalara kırmızı pelerinlerini sallamakla meşguller."

James'in kıkırdaması tenime değiyor. Bir an için göğsümden uzaklaşarak, sabırsızca kotumun fermuarını indiriyor, kötü kalçalarımın üzerinden çekiyor ve kalçalarımın aşağı çekiyor. Ben tekmeleyerek çıkarıyorum, o da iterek önümde diz çöküyor.

Kıçımı tutuyor ve yüzünü bacaklarımın arasına sokuyor, gözlerini kapatıyor ve külotuma doğru derin nefes alıyor.

Şu anda bunu görüyor olsaydı Kelly'nin yüzünü hayal ediyorum - patlak gözler ve açık bir ağız - ve bir kıkırdamayı bastırıyorum.

James bir kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Komik bir şey mi var?"

"Sen çok..." Bu büyük bir kelime gerektiriyor ama aklıma bir tane gelmiyor. "İlkel."

"İlkel mi?" diye tekrarlıyor, sanki zekâsına hakaret etmişim gibi.

"İyi anlamda söyledim. Maço, Hemingwayvari bir şekilde." Çekinerek ekliyorum, "Hoşuma gidiyor. Beni kadınsı hissettiriyorsun."

Gülümsemesi yavaş ve tehlikeli. "Ben, Tarzan," diyor bana bakarak, sesi alçak ve sert. "Sen, Jane."

Sonra, çok kasıtlı bir şekilde, hâlâ gözlerimin içine bakarak, bacaklarımın arasından ısıyor.

Acıtmasa da sert bir nefes çekiyorum. Sadece katıksız erkeksi cinselliği, baskınlığı, bu benim ve onu yemek istiyorum deme şekli.

Beynimi çözmeye fırsat bulamadan James beni döndürüyor, böylece cam duş kapısına bakıyorum. Hâlâ dizlerinin üzerinde, dişlerini kıcıma batırıyor.

Yine, acıtacak kadar sert değil. Ama yine çok seksi.

Başparmaklarını külotumun lastiğinin altına sokuyor ve külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor, ayak bileklerime ulaşana kadar ellerini çıplak bedenimin üzerinde gezdiriyor. Sıcak nefesi çıplak popomun üzerinde geziniyor. Beklentiyle titriyorum, kalbim çarpmaya başlıyor.

James ağzını arkamın diğer tarafına götürüp ısıırken külotumdan çıkıyorum. Sonra "Ellerini duş kapısına koy" diye emrediyor.

Bu onun baskın sesi.

Nabzım fırlıyor. Derimin üzerinde ısı çiçekleri açıyor. Bana söyleneni yapıyorum, ellerimi cama yaslamak için öne doğru eğiliyorum, bu da sırtımı kavisli ve popomu açılı bir şekilde dışarı çıkarıyor. James'in alçak sesle ettiği zevk yeminini duyduğumda kan yanaklarıma hücum ediyor. Birden nefesim kesildi.

"Keşke bunun bana ne yaptığını bilseydin," diye fısıldıyor sertçe, popomu avuçlayarak. "Seni görmek

Bunun gibi. Kendini tanıtmak. Bana güvenmek. Keşke sana bunu ne kadar sevdiğimi söyleyebilseydim."

Bir elini kalçalarımın arasına kaydırarak ağzını etimin üzerinde açıyor, önce bir yanağımı, sonra diğerini emiyor ve ısıyor. Bir parmağını kıvrımlarımın arasından geçiriyor ve zaten ıslak ve şişmiş olan klitorisimin tomurcuğunu buluyor.

İniltisi tenime değen nefesin en çıplak fısıltısı. "Ve bu. Çok tatlı ve yumuşak. Benim tatlı Olivia'm. Benim için her zaman çok hazır."

Nefes nefese kalıyorum, kıcımlı dışarı çıkarıyorum ve açgözlü küçük bir fahişe gibi parmaklarına karşı sallanıyorum. Benden bir seks kedisi yarattı. Mırlıyor da olabilirim.

Tokat şok etkisi yarattı. James'in göğsünden gelen tehlikeli, alçak bir ses eşliğinde, uyarı olmadan geliyor ve şaşkınlıkla inlememe neden oluyor.

James ayağa kalkıyor. Yanımda duruyor, sağ eliyle kalçamı kavıyor ve sol elini önümde, bacaklarımın arasında kaydırıyor. Labialarımı nazikçe çimdikleyerek kıcımlı tekrar tokatlıyor.

Nefesim kesiliyor ve ona doğru sarkıyorum, avuçlarım hala duş kapısına dayalı.

"Ağzını bana ver."

Bana söyleneni yapıyorum, öpücüğü için başımı arkaya yatırıyorum. Dili ağzımı işgal ederken, parmaklarını ağrıyan amımın etrafında birleştirerek beni tekrar tekrar tokatlıyor. Elinin çıplak etime her çarpışı, daha fazla dayanamayıp yalvarana kadar içime acı veren bir zevk dalgası gönderiyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, gözlerimi açıp sıcak bir sisin içinden ona bakıyorum. "Lütfen."

Ne istediğimi biliyor ama gözleri alev alev yanıyor ve nefes alış veriş benimsi kadar düzensiz. Bu kadar çabuk bitmesine izin vermeyecek kadar çok zevk aldığını söyleyebilirim. Henüz arzuladığım boşalmayı bana vermeye hazır değil.

"Duşa gir ve suyu aç."

Benden uzaklaşıyor, tişörtünü başına geçiriyor ve canlı ateş gibi gözleriyle komutunu yerine getirmemi bekliyor.

Titreyerek duşun kapısını açtım ve içeri girdim. Suyun ilk püskürmesi buz gibi, irkilmeme neden oluyor, ama hızla önce ılık, sonra sıcak oluyor. James ayakkabılarını çıkarıp kalan giysilerini çıkarıyor, sonra duşta bana katılıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Beni sertçe ve derinden öpüyor, kolları o kadar sıkı sarıyor ki acı veriyor. Kucaklaşma çaresiz hissettiriyor. Nedenini tahmin edebildiğim için boğazımda bir yumru oluşuyor.

Zamanımız kısıtlı. Eylül'de gitmiyor olsaydım bile, yüksek sesle işleyen başka bir saat var - çok daha kederli bir saat - ama bunu bildiğimi bilmiyor, bu da katlanmayı daha da zorlaştırıyor.

İhmal edilen bir yalan yine de yalandır. Onu yatağımın yanındaki sandalyede otururken görür görmez itiraf etmek istememe neden olan dürtü büyüyor, göğsümdeki kafesin içinde hapsolmuş bir sinek kuşu gibi çırpınıyor.

Ağzından kopup gözlerinin içine bakıyorum. "Bir şey söylemem gerekiyor," diye geveliyorum, kalbim küt küt atıyor. "Sana ne yaptığımı söylemem gerek-"

"Hayır." Başını sertçe sallıyor, sesi de öyle. "Eğer bunu yaparsak, senin kurallarına uyacağız. Soru sormak yok. Bağlanmak yok. Haklıydın: İşe yaramasının tek yolu bu."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ona bakıyorum.

"Ama James-"

"Eylül gelip de sen hayatımdan sonsuza dek çıkana kadar, her günümüzü son günümüzmüş gibi geçireceğiz. Pişmanlık yok. Geriye ya da ileriye bakmak yok. Sadece anı yaşayacağız. Her dakikayı değerli kılmak. Gerçek hayatlarımıza döndükten sonra ikimizin de hazine olarak saklayabileceği anılar biriktireceğiz."

Sakinliği ve inancı yıkıcı. İşte öleceğini bilen ve kalan hayatını sonuna kadar yaşamaya karar vermiş bir adam. Kendine acımadan. Korkmadan.

Onun cesareti beni yıllardır hiçbir şeyin etkilemediği kadar etkiliyor.

Sıcak buhar yüzümün etrafında dönüyor ve umarım gözlerimde biriken yaşları gizlemeye yardımcı olur. "Tamam," diyorum, sesimi eşit tutmaya çalışarak. "Eğer istediğin buysa, tamam."

"Ben de bunu istiyorum. Ve bunu da."

Beni spreye doğru çeviriyor, bir koluyla ıslak göğsüne bastırıyor, sonra elimi tutup arkamdan ve bedenlerimizin arasından çekerek ereksiyonunun etrafında kıvırıyor. Kulağıma fısıldıyor, "Okşa beni."

Elini benimkinden kurtarıyor ve bacaklarımın arasına götürüyor.

Su spreyi sıcak ve hassas göğüslerime batıyor. James parmaklarını klitorisimin üzerinde ileri geri kaydırıp tembelce ovuşturduğunda, meme uçlarım sertleşiyor ve ağrımaya başlıyor. Pelvisini elime doğru esnetiyor. Şaftını sıkıyorum, sonra elimi tepesine doğru kaydırıyorum ve orayı da sıkıyorum.

Elimi tekrar tabana doğru kaydırduğımda, kalçalarını tekrar esnetiyor ve kavrayışıma doğru pompalıyor. Şişmiş klitorisimi çekiştirerek kulağıma tıslıyor, "Beni ne kadar sertleştirdiğini hissediyor musun? Senin için ne kadar sert olduğumu hissediyor musun, tatlım?"

Öyle. Elimde ereksiyonu ipekle kaplanmış çelik bir boru gibi hissediyorum. Tutarsız bir ses çıkarıyorum ve sert shaftının uzunluğunu tekrar okşuyorum, sıkı toplarını okşamak için aşağı vuruşta duruyorum. Bu onun sert bir nefes almasına neden oluyor.

Elimi itiyor, girişime yerleşiyor ve içime giriyor.

İnleyerek başımın omzuna yaslanmasına izin veriyorum. Boynumu ısırdı ve içime pompalamaya başladı, bir eliyle kalçamı kavradı ve bir koluyla göğüs kafesimin etrafına kenetlenerek beni sabitledi. Sıcak su meme uçlarıma çarpıyor, vücudumdan aşağı akarak kalçalarımın arasından akıyor.

"Çok büyüksün," diye fısıldıyorum, her itişinde beni nasıl açtığını seviyorum. Beni doldurma şeklini seviyorum.

Duş başlığını duvardan çekip sıcak ve yakıcı spreyi tam kalçalarımın arasına yönlendirerek karşılık veriyor.

Ben inleyip ona karşı kıvrandığımda, diğer elini yukarı kaydırıp göğsümü sıkıyor. "Bunun benim ağzım olduğunu hayal et," diyor gırtlaktan gelen bir sesle, duş başlığını etimden birkaç santim uzakta tutarak. "Aynı anda hem seni becerdiğimi hem de amını yaladığımı hayal et."

Çıkardığım ses daha önce hiç çıkarmadığım bir ses, bir hayvan sesi, alçak ve cinsel, ihtiyaçla keskin. James beni arkamdan uzun, derin darbelerle sikmeye devam ederken, su seksime doğru akıyor ve enfes bir işkence yapıyor.

"Bunu ister miydin, tatlım? Amının derinliklerine gömülmüş sert bir penis ve bacaklarının arasında o tatlı küçük klitorisini emen ıslak bir ağz?"

İkisinin aynı anda benimle seviştiğini hayal ederek inliyorum, sikiinin etrafında kenetleniyorum.

Sesi sertleşiyor. "Bu fikir hoşuna gitti."

"Sadece sen olursan," diyorum nefes nefese. "Senden başka kimse değil."

Kalçalarının hareketini yavaşlatıyor. Kulağıma doğru hırıltılı bir şekilde nefes alarak, "Benimle ve başka bir erkekle üçlü yapmak istemez misin?" diyor.

Başımı şiddetle sallamadan önce iki kez düşünmeme gerek yok.

James'in sesi bir oktav daha düşer. "Güzel. Çünkü seni asla paylaşmam."

Cevabımla onu memnun ettim ama niyetim bu değildi. Sadece gerçeği söylüyordum. Bu ana başka birini dahil etmek onu ucuzlatırdı. Ayrıca, başka hiç kimse benim için onun yaptığını yapamaz.

Başka hiçbir erkek beni bu kadar kolay ve tamamen parçalayamazdı.

Duş başlığını duvardaki tutucusuna geri itti, çenemi kavradı, başımı yukarı kaldırmaya zorladı ve beni bir öpücükle öptü.

Neredeyse korkutucu bir açlık, ağzı benimkini yağmalarken boyun eğmiyor.

Sonra çenemi serbest bırakıyor ve bacaklarımın arasına ritmik bir şekilde tokat atmaya başlıyor.

Beni arkadan beceriyor ve amımı tokatlıyor, beni sertçe öpüyor, beni sıkıca tutuyor, ben ağzının içinde inleyene kadar, serbest kalmak için çaresizce. Sonra duruyor ve zonklayan seksimi avuçluyor, parmakları saygıyla birleştığımız yeri keşfediyor.

Eğer kolunu bana dolamasaydı, kemiksiz bir şekilde yere düşecektim.

Nefes nefese ve titreyerek, buhar etrafımda dalgalanırken, onun adını söylüyorum. Bu bir yalvarış ve o da bunu biliyor. Bu sefer bana ihtiyacım olanı vermeye istekli.

"Nasıl istiyorsun? Çük mü, ağız mı?"

"Bunun gibi. İçimde. Ama dizlerim artık çalışmıyor."

"Yapmak zorunda değiller."

Bedenimden sıyrılıyor ve beni döndürüyor. Yüzü niyetli. Gözleri alev alev yanıyor. "Bacaklarını belime dola" diye emrediyor ve beni kaldırıyor.

Sırtımı duş duvarına dayayıp iki eliyle popomu kavradığında beni ayakta sikeceğini anlıyorum.

Beni öpüyor, ağzı benimkine karşı sıcak. "Girmeme yardım et," diye pantolonunu indiriyor, bacaklarını ayırıyor.

Bir kolumu omuzlarına doluyor ve boştaki elimle aramıza uzanıyorum. Sonra onu ait olduğu yere yönlendiriyorum, ta ki tamamen içime oturana kadar, kaygan göğsü benimkine o kadar sıkı bastırıyor ki kalbinin her atışını hissediyorum.

Beni tekrar sikmeye başlıyor, gözleri ne kadar yumuşaksa itişleri de o kadar sert.

Her yere su fışkırıyor. Vücudumuzun her yerine, tavana, fayanslı duvarlara. Buhar kıvrılıyor ve dalgalanıyor. Benim çaresiz inlemelerim ve onun sert nefes alışları etrafta yankılanıyor.

Başım dönene kadar, orgazma çok yaklaşına kadar, odağım içimdeki parlak beyaz yanığa daralıyor, daha sıkı ve daha sıkı sarılıyor, kopmaya hazırlanıyor.

Sonunda yaptığımda, bir çığlık ve bir dizi şiddetli, tüm vücut sarsıntısı ile. Ama James sendelemiyor. Kolları güçlü kalıyor ve ben tükenene kadar kasılmalarım boyunca acımasızca içime girmeye devam ederken dengesi sabit kalıyor.

Sonra çekiliyor, beni sertçe öpüyor ve ağzımın içine derin derin inliyor. Kendini dönen buharın ve sıcak suyun içine bırakıyor, bir yandan da ağırlığımı sarsılmadan taşımayı başarıyor. Kolları titremiyor bile. Bir kızılağacın gövdesi kadar sağlam.

Zihnimin karmakarışık ve zevkten sıırılsıklam olmuş sisi arasından tek ve kristal berraklığında bir düşünce ortaya çıkıyor:

Ölmek üzere olan bir adam nasıl bu kadar güçlü olabilir?

A Duştan sonra James ikimizi de yıkıyor ve beni yatağa götürüyor. Beni yanıma yatırıyor ve sıcak vücuduna doğru çekerek bacaklarını yukarı kaldırıyor.

arkamda ve omurgamın etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılıyor. Göğsü sırtıma doğru geniş ve sert. Dudakları usulca enseme okşuyor.

"Uyumaya devam et." diye fısıldadı. Yorgunluktan hemen uyudum.

Savaşı hayal ediyorum.

Gece vakti bombalanmış bir şehirde koşuyorum, sessiz, devasa bina kalıntılarının yanından geçiyorum, parçalanmış pencereleri binlerce ölü göz gibi bana bakıyor. Gökyüzü, ciğerlerimi yakan ve boğan yoğun siyah dumanla dalgalanıyor. Otomatik silahların düzensiz patlamaları uzaklarda yankılanıyor. Üzerinde bulunduğum yol, moloz ve cesetlerle dolu, çatlak siyah asfaltın sonsuz bir uzantısı. Koşarken üzerlerine basıp geçiyorum, hıçkırarak ağlıyorum, çıplak ayaklarımın tabanı kan içinde ve çiğ.

Karşı yöne giden bir grup askerin yanından geçiyorum. Üniformaları yırtık. Yüzleri kir ve kanla kaplanmış. Hepsi çeşitli derecelerde yaralı, topallıyor ya da korkunç yaralarından kan akıyor, yüzleri

Acı içinde iki büklüm ya da yorgunluktan bomboş. Biri hariç hepsi beni görmezden geliyor, o da tökezleyerek yanımdan geçerken benimle konuşuyor.

"Geri dön," diye homurdanıyor, omzunun üzerinden gittiğim yöne bakıyor. "O tarafa gitmeye devam edersen öleceksin."

Sendeleyerek ilerliyor.

Uyarısını görmezden geliyorum çünkü ışığa doğru gidiyorum.

İlerideki yolda bir çıkıntının hemen ötesinde hafifçe parlayan beyaz ışık güvenlidir. Bir sığınak. Hissedebiliyorum.

Ben de koşmaya devam ediyorum, ciğerlerim yanıyor, ağlayan çocukların feryatları ve kilise çanları kulaklarımda çınlıyor.

Yükselişin tepesinde sarsılarak duruyorum. Zayıf ve nefes nefese, yolun ortasında duran adama bakıyorum. Etrafı parlayan beyaz bir ışık küresiyle çevrili. Sanki ondan yayılıyor, tenini kaplıyor ve güzel mavi gözlerinin derinliklerinden parlıyor.

"Merhaba tatlım," diyor James gülümseyerek. "Beni bulduğuna çok sevindim. Artık güvendesin. Evindesin."

Rahatlayarak hıçkırdım ve dizlerimin üzerine çöktüm... işte o zaman elindeki silahı fark ettim.

Kolunu kaldırarak silahı doğrudan bana doğrulttu. Tetiği çektiğinde hala gülümsüyordu.

Korkudan gözlerim kararmış, kalbim gümbür gümbür atarken yatakta sıçrayarak doğruluyorum. Işığa bakılırsa öğlen olmuş.

Yalnızım.

Titreyerek, bir elimi çarpan kalbimin üzerine bastırıyorum. Rüya çok gerçekçiydi. Dumanın kokusunu hâlâ alabiliyor ve cesetleri görebiliyorum. Tanrı'ya inanmayalı yıllar olmasına rağmen göğsümün üzerinde haç işareti yapıyorum.

Sonra sırtüstü yatıyorum ve tekrar nefes alabilene kadar orada uzanıyorum. Bir silah sesinin sağır edici çatırtısı kaybolana kadar.

kulaklarımda sessizliğe.

Pencereler açık. Bir esinti perdelerin arasından fısıldayarak kıvrımlarını yumuşak dalgalarla dolduruyor. Tembel esinti, yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran dolmakalemin tuttuğu sarı çizgili kâğıt parçasının kenarlarını bozuyor.

Uzanıp gazeteyi aldım ve okudum.

Ne hissediyorsan yaz. Şu andan Eylül'e kadar Paris hakkında, hayat hakkında, benim hakkımda hissettiğin her şeyi.

O zaman gittiğinde bırak, böylece anılarımla yalnız kalmayayım. Bana anılarını da bırak ki, sen gittiğinde her şeyin gerçekten yaşandığını bileyim. Böylece senin sadece güzel bir rüya olmadığını bileceğim.

Kâğıt ellerimde titriyor ama bu titreme kâbusumdan ya da pencereden gelen esintiden kaynaklanmıyor.

James'in mektubunu göğsüme bastırıp gözlerimi kapatıyorum, sonra bir süre sessizce oturup duyguların içimden geçmesine izin veriyorum, tıpkı denizdeki ani bir sarsıntı gibi, sizi alabora etmesinden korktuğunuz ama sonunda güneşli gökyüzü ve sakin sularla sakinleşen köpüklü bir öfke gibi.

Bana gerçek anlamda yardımcı olan az sayıdaki terapistimden biri bir keresinde bana insanların bir duyguyu deneyimlemenin onunla ilgili bir şey yapmak zorunda olduğunuz anlamına geldiğini düşünerek hata yaptıklarını söylemişti. Aslında duygularınızla ilgili hiçbir şey yapmak zorunda değilsiniz. Onları geldikleri gibi kabul edebilir -oh, bak, o eski sürtük Kıskançlık yine geri döndü- ve sonra işinize devam edebilirsiniz.

Acıya neden olan şeyin duygulara tutunmak olduğunu söyledi. Daha akıllıca bir seçim, bırakıp nefes almaktır.

"Sadece hisset beni. Sadece beni hisset ve nefes al."

Panik içinde restoranın tuvaletine kaçarken James'in bana söylediği sözleri hatırlayınca kendimi daha iyi hissettim. Göğsüm daralmış olsa da onun notu benim de

daha iyi hissetmemi sağladı.

En azından akşamdan kalmalığın yok olma nezaketini gösterdi.

Kalkıyorum, giyiniyorum ve kütüphaneye gidiyorum, yazma dürtüsü her bağımlılık kadar güçlü. Kalem elime alıyorum, sarı defterde kaldığım yerden devam ediyorum ve o defter dolana kadar yazıyorum. Sonra yenisine başlıyorum.

Kuş cıvıltıları duyana kadar durmuyorum. Etrafıma baktığımda, bir günün ölümüne ve bir diğerinin altın, tatlı kokulu doğumuna doğru yazdığımı hayretle fark ediyorum.

Bir sandviç ve şekerleme molasından sonra, dünyadan habersiz bir şekilde masaya geri dönüyorum. Işık sarıdan menekşeye dönmeye başladığında ve elime öyle bir kramp giriyor ki el yazım okunmaz hale geliyor, kalemi bırakıp sandalyemden kalkıyorum, zihinsel olarak yıpranmış ama göğsümün içinde bir kartal yükseliyor.

Hayal gücümün içinde kaybolmanın verdiği mutluluk gibisi yok.

Düzenlemelerle ya da herhangi bir temizlikle uğraşmadan, yazdığım tüm sayfaları bilgisayara tarayıp Estelle'e e-posta ile gönderiyorum.

Soru işaretinden başka bir yorum yapmadan geri e-posta gönderdiğinde, ne gönderdiğimi kontrol ediyorum. Sonra tüm sayfaları tekrar tarıyorum - bu sefer sağ tarafı yukarı bakacak şekilde.

Kendime bir burbon dolduruyorum ve mutfak masasının üzerinde yüzüstü uyuyakalıyorum.

Bir dakika ya da bir yıl sonra ev telefonu çalıyor. Gözlerimi kapattığımdan beri bir şekilde binlerce kilo almış olan koca kafamı kaldırına kadar çalıyor ve çalıyor.

"Alo?"

"Doll. Ben Estelle."

"Sayfaları okudun mu?"

"Sayfaları okudum."

Ses tonu garip bir şekilde nötr. Başka bir şey söylemeyince, masada bıraktığım yerde duran burbon bardağıma bakıyorum. Bir santim kehribar rengi sıvı kalmış. Pencereleere bakıyorum, artık gece olduğunu fark ediyorum. Neyse ne. En azından gündüz içmeyeceğim. Bardaktaki burbonun kalanını içiyorum, sonra içki dolabına geçiyorum çünkü içimden bir ses bu konuşmanın sonunda şişeye ihtiyacım olacağını söylüyor.

"Burada hiç gençleşmiyorum. Sadece bana ne düşündüğünü söyle."

"İsterdim, ama doğru kelimeleri bulamıyorum."

Alaycı davranmıyor, o kadarını biliyorum. Sesi düşünceli ve biraz da şaşkın.

"Size yardımcı olayım: El yazması inanılmaz."

Sesi kuru bir hal alıyor. "Sırtınızı sıvazlarken kolunuzu kırmayın, Bayan Thing."

"Haklı olmam dışında. Değil miyim?" Sormama gerek yok. Bu kitabın şimdiye kadar yazdığım en iyi şey olduğunu zaten biliyorum.

Estelle benimle aynı fikirde olmak yerine kızgın bir ses çıkardı. "Bunu satamam Olivia."

Burbonun kapağını çevirerek kendime sağlıklı bir ölçü dolduruyorum. "İşinin bu olduğunu ve bu işte en iyisi olduğunu düşünürsek garip görünüyor."

"Ne dediğimi biliyorsun, bebeğim."

"Korkarım bunu benim için hecelemeniz gerekecek. Bir milyar yıldır hiç durmadan yazıyorum. Beynim şu anda kıyma gibi."

Estelle iç çeker. Hattan kağıt hışırtılarının sesi geliyor. Basılı taslağımın önünde olduğunu biliyorum ve onu Central Park manzaralı büyük köşe ofisinde masasında hayal ediyorum, ruj lekeli Virginia Slims sigarası dirseğindeki kül tablasında tütüyor, oysa binada sigara içmek yıllardır yasak.

"Olivia, Columbia'ya gittin. Yüksek lisansın var. İngiliz edebiyatı diploması."

"İngilizce ve karşılaştırmalı edebiyat," diye düzeltiyorum, diğer her kelimeye yaptığı gereksiz vurgudan rahatsız olarak. "Yaratıcı yazarlık yan dalıyla birlikte."

Beni görmezden geliyor. "Pek çok prestijli edebiyat ödülü kazandınız."

"Pulitzer değil. Ya da Nobel."

Beni yine görmezden geliyor, çünkü artık saçmalamaya başlamıştım. "Akranlarınız en saygın çağdaş Amerikan yazarları."

"Peki ya Hemingway? Onunla nasıl kıyaslanabilirim?"

Sessizliği onu şaşırttığımdan mı yoksa sarhoş olup olmadığıma karar vermeye çalıştığından mı emin değilim.

"Buna gerçekten bir cevap istiyor musun?" "Evet. Mazoşist bir ruh hali içindeyim."

"Tamam o zaman." Sandalyesi gıcırıyor. Sigarasını çektiğini duyuyorum, sonra nefes veriyor. "Hemingway'den çok daha laf kalabalığı yapıyorsun."

James'in bana Hemingway'in bu kadar uzun cümleler kurmamı ve suratımı asmamı onaylamayacağını söylediğini hatırlıyorum.

"Ve senin tarzın onunkinden çok daha kadınsı."

"Kadınsı mı? Yani vajinam görünüyor, bunu mu demek istiyorsun?"

Sesi kızgın geliyor. "Kes şunu, ne dediğimi çok iyi biliyorsun. Bir tuğla duvar Hemingway'den daha kadınsıdır, Tanrı aşkına. Devam edebilir miyim, yoksa orada oturup kendin için üzölmeyi mi tercih edersin?"

Devam etmek ve bir yudum daha burbon içmekle ilgili bir şeyler homurdanıyorum.

"Papa Hemingway ile en çok ortak noktanız çalışmalarınızdaki temalar."

Kulaklarım dikleşiyor ve sandalyemde daha dik oturuyorum. Bu daha önce kimsenin bana söylemediğı bir şeydi. "Mesela?"

"Savaşın anlamsızlığı. Aşkın güzelliği. Yaşamın kutsallığı. Bizi öldürmek isteyen vahşi ve düşmanca bir dünyada anlam bulmak için hepimizin paylaştığı mücadele."

Bu beni dümdüz etti ama Estelle hâlâ konuşuyor.

"Bu nedenle, yeni el yazmanızın ilk sayfasında, oral seks yapan bir çiftin röntgenci anlatımını bulduğumda yaşadığım şoku takdir edersiniz."

Gülümsüyorum. "Oh. Bu."

"Evet, o. Ne zamandan beri erotik yazıyorsun?"

"Bu erotik değil. İki yabancının aşık olmasıyla ilgili bir hikaye."

Homurdanıyor. "Aşık olmak ve tavşanlar gibi sevişmek. Şu ana kadar bana gönderdiklerinizdeki seks sahnelerinin sayısını saydınız mı? Kitabın sonunda zavallı kahramanın penisi bir yumruya kadar aşınmış olacak!"

"Aslında böyle ölüyor. Kadın kahraman onun sikini sikiyor ve o da kan kaybından ölüyor. Son."

İç çekişi gürültülü ama bana kızgın ya da sinirli olmadığını söyleyebilirim. Aksi takdirde bağırıyor olurdu. "Belki -belki demekle yetiniyorum- bunu etrafa gönderebilir ve herhangi bir ısırik alıp almayacağımıza bakabilirim."

"Evet!" Sandalyemden zıplayarak ve yumruğumu havaya kaldırarak bağırıyorum. "Estelle, sen en iyisisin!"

"Daha bitirmemiştım."

Sesinin düz tonu beni patlamış bir balon gibi söndürüyor. "Neden kulağa kötü geliyor?"

"Çünkü bunu ancak bu kitap için bir takma ad kullanman şartıyla yapacağım."

Burnumu kıvırıyorum. "Neden bir takma isme ihtiyacım olsun ki? Erotik olsa bile, edebi erotik. Pek çok saygın romancı erotik romanlar yazmıştır. Collette, John Updike, Phillip Roth-"

"Bana bir liste vermenize gerek yok," diye araya giriyor Estelle sert bir şekilde. "Bu türün tarihini gayet iyi biliyorum. Demek istediğim şu ki, okur kitleniz öncelikle eğitilmiş, evli ve ortalamanın üzerinde zekâyâ sahip kadınlardan oluşuyor."

Sizden belli bir roman türü bekliyorum... ilk yarısında altmış yedi kez 'am' kelimesinin geçmediği bir roman."

"Tanrım, Grinin Elli Tonu ve devam filmlerini tüketen yüz elli milyon insan kim acaba?" diye düşünüyorum.

Bir süre sonra Estelle, "Bilmiyorum bebeğim, ama şanslıysak öğreniriz," der.

Gülümsemem yüzümü o kadar genişletiyor ki acıtıyor. "Estelle, sen en iyisisin."

"Ya öyle ya da deli." diye mırıldanıyor. Sonra, normal bir tonda: "Kullanmak istediğin bir takma ad düşün ve ben de onu etrafta dolaşması için göndereyim. Henüz bir isim bulamadın mı?"

O ana kadar bilmiyordum ama bir anda aklıma geldi. "Eylül'e kadar."

Onaylar gibi bir ses çıkarıyor. "Mükemmel. Herhangi bir geri bildirim alır almaz size geri döneceğim. Ya Olivia?"

"Öyle mi?"

Sesi sıcaktı. "Haklısın. El yazması inanılmaz."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Bunun bir kutlama gerektirdiğine karar verdim. Ancak son akşamdan kalmalığımı unutmadım ve bir tane daha yaratacak durumda değilim, bu yüzden bütün gece evde oturup burbon içemem.

Dışarı çıkmalıyım. Dünyaya.

İnsanların olduğu yere.

Bu düşünce beni korkuttuğunda, James'i arayıp müsait olup olmadığını sormaya karar verdim.

Hattı çalışıyor, çalışıyor ama açmıyor. Sesli mesajı da yok, ki bunu garip bulmamaya çalışıyorum, ama belli etmemeye çalışıyorum. Kimin sesli mesajı yok ki?

Zihnim anında bana bir liste sunuyor:

- Mahkumlar

- Amişler
- Köpekler (muhtemelen kediler de)
- Ev bitkileri
- Anarşistler
- Andaman ve Nicobar adalarının altı yerli taş devri kabilesi

"Yeter!" Boş mutfağa yüksek sesle söylüyorum. "Dışarı çık ve kendine akşam yemeği al." Ne de olsa Paris'teyim. İnsanın Paris'te her gün yemek yeme şansı yok.

Burada yaşıyorsanız hariç, ama ne demek istediğimi anladınız.

Duş alıyorum, giyiniyorum ve sokaklarda dolaşmak ve şehrin her köşesinde bulunan büyüleyici kaldırım kafelerinden birine karar vermek için dışarı çıkıyorum. Apartmanın bir blok ötesinde, mavi tenteli ve ön kapısının önündeki hasır sepette uyuklayan bir çift beyaz minyatür fino köpeği olan mücevher gibi bir yer keşfettim.

Kendimi maceraperest hissederek salyangozumla birlikte şampanya sipariş ediyorum ve ikisinden de nefret ediyorum. Ana yemek olarak biberiye ve patates daphinois ile kavrulmuş kuzu incik yiyorum, yanında da eski moda bir içki ve kuzu yavrusu için duyduğum suçluluk duygusu var. Tatlı ise beni neredeyse komaya sokacak kadar tatlı bir şey. Sonra, tıka basa doymuş ve tatmin olmuş bir şekilde, yatmadan önce birkaç sayfa daha okuma düşüncesiyle eve dönüyorum.

Ön kapıyı açtığımda James ve eski kocamı oturma odamda dikilmiş, sanki silahlarını çekmek üzereymişler gibi birbirlerine sert bir sessizlikle bakarken bulduğumda bu plan suya düştü.

Onları gördüğümde o kadar şaşırdım ki bir an kapının önünde donup kaldım ve bakakaldım. En tuhafı da ne? İkisi de dönüp bakmıyor.

Bana.

Kapıyı açarken epeyce ses çıkardım ama dikkat çekmediğim için görünmez de olabilirdim. James ve Chris sehpanın iki yanında sessizce yüzleşirken göz temasını kesmiyorlar.

Chris muhteşem ısmarlama gri bir takım elbise giymiş, beyaz gömleğinin yakası açık, kravatsız. James tepeden tırnağa siyahlar içinde rahat: vücudunun üst kısmının şaşırtıcı mimarisini sergileyen dar kesim bir tişört ve bir kot pantolon ile savaş botları. Sol bileğinde onu kafede ilk gördüğümde taktığı deri kelepçeyi yine takıyor ve yüzünde sadece ürkütücü olarak tanımlayabileceğim bir ifade var.

Chris'in elleri yumruk olmuş ve çenesindeki kaslar deli gibi seğirirken, James rahatlamış görünüyor. Vücudunun tüm hatları gevşek. Nefes alış verışı düzgün. Oldukça sakin görünüyor... ta ki siz gözlerine bakana kadar.

Bir kobranınki kadar düz ve gözlerini kırpmadan bakıyorlar. Hiç bu kadar ölümcül görünen bir adam görmemiştim.

Rüyamdan bir sahne gözümün önüne geliyor, James'in silahının tetiğini çekip beni vurmadan hemen önce sakince gülümsediği bölüm. Ensemdeki tüm küçük tüyler diken diken oluyor.

Yüksek sesle "Burada neler oluyor?" dedim.

James konuşurken hareketsiz kalır ve tamamen Chris'e odaklanır. Sesi soğuk bir monotonluktadır. "Kapınızı çaldığımda kocanız bundan pek hoşlanmadı." "Eski kocam."

Fuayeye adım atıyorum ama kapıyı açık bırakıyorum. arkamda açılıyor. Sinirlerim o kadar yıpranmış ki her yerim titriyor. "Davet edilmeyen ve gitmek üzere olan" dediğimde sesim de titriyor.

Chris öfkeli bakışlarını benimkilere dikti. "Onu beceriyor musun?"

James'in Chris'in benimle saygısızca konuşmasından hoşlanmadığını ellerini yavaşça açıp Chris'in boynuna dolanmak istercesine esnemesinden anlayabiliyorum. Ama bunun dışında garip durgunluğunu ve gözlerini kırpmadan Chris'e bir sonraki yemeğinin sadece bir yıldırım uzaklığında olduğunu bilen bir yırtıcının soğuk ve hesaplı güveniyle bakıyor.

El çantamı yere bırakıyorum ve vücudumun her yerinde nabzımın attığını hissederek onlara yaklaşıyorum. Chris'in sorusunu geçiştirmeye karar veriyorum çünkü a) bu onu ilgilendirmez ve b) evet dersem, daha sonra halıdaki kan gölünü temizleyeceğime dair içimde belirgin bir his var.

Onun yerine ben kendi sorumu soruyorum. "Neden buradasın?"

"Sana telefonda söyledim," diye tersledi Chris, gözleri alev alev yanarak. "Güvende olduğunu bilmem gerekiyordu." Alev alev yanan bakışlarını James'e çevirir. "Ve şimdi cevabımı aldım."

James Chris'i bir aşağı bir yukarı süzer. Ağzının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme belirir. "Sanırım ikimiz de onun benim yanımda senden daha güvende olduğunu biliyoruz."

Kelimeleri, sanki burada bir arka plan hikayesi varmış gibi, şüpheli bir memnuniyetle söylüyor

Haberim yok. Kazanılmış eski bir bahis.

Birdenbire imkânsıza ikna oldum: Chris ve James daha önce tanışmışlar.

Giderek artan bir gerçek dışılık duygusuyla aralarında bir ileri bir geri bakarak, "Biriniz bana neler olduğunu anlatsa iyi olur. Yani hemen şimdi."

James hala o soluk, kendini beğenmiş gülümsemesiyle Chris'e, "Devam et. Söyle ona."

Chris neredeyse öfkeden titriyor. James'i öldürmek istediği apaçık ortada, ancak bu durumla ilgili o kadar çok şey gizemli ki, anlamlandırmakta zorlanıyorum.

Sonunda Chris dönerek uzaklaşıyor ve oturma odasının zemininde uzun adımlarla yürümeye başlıyor. Bir eli kalçasında, daha önce milyonlarca kez gördüğüm gibi kaşlarını çatarak halıya bakıyor.

James'e ya da bana bakmadan, "Görüşmemizin bitiş şeklini beğenmedim," diyor. "Seninle yüz yüze konuşmak istedim, bu yüzden Umman'dan bir sonraki uygun uçuşu ayırttım."

İlk müsait uçuşu ayarladı. Bir yıldan uzun bir süredir benimle konuşma ihtiyacı hissetmeyen, evliliğimizin önemli bir bölümünde benimle konuşma ihtiyacı hissetmeyen adam, görüşmemizin sona erme şeklini beğenmediği için Batı Asya'dan Paris'e bir sonraki müsait uçuşu rezerve etti.

Aniden gelen ve henüz açıklanmayan bir telefon.

Adım atmaya devam etmesini izliyorum, gerçek dışılık hissim korkuya doğru sert bir dönüş yapıyor.

James'in şimdi bana baktığını biliyorum, çünkü bunu hissedebiliyorum.

Sıcak bakışlarını sanki bir dokunuşmuş gibi tenimde hissediyorum.

Siktir et. Tüm bu garip senaryonun canı cehenneme. Bu pislikleri dışarı çağırıyorum.

"Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" diye soruyorum ve anında James'in bakışlarının yoğunlaştığını hissediyorum.

Chris kısa kesiyor. Yutkunarak James'e baktı, sonra tekrar bana. "Yapmıyoruz."

James'e bakıyorum. Yüz ifadesi bir kedininki kadar

esrarengiz. Sesi sakın. "Hiç tanışmadık."

İçgüdülerim bana ikisinin de yalan söylediğini söylüyor.

Yoksa bu benim hayal gücüm mü, geçen bulutlardan ejderhalar mı yontuyorum?

Her iki durumda da ağzım kurudu, avuçlarım terledi ve kendimi artan bir telaşla bir adım geri çekilirken buldum, kapıyı açık bıraktığımı fark ettim ve dönüp içeri kaçma dürtüsüyle savaştım. Nereye, bilmiyorum, ama kaçmak için duyduğum mantıksız dürtü çok güçlü.

James çok yumuşak bir şekilde adımı söylüyor. Ona baktığımda, sadece başını hayır anlamında sallıyor.

Yine aklımı okuyor. Kaçmak üzere olduğumu biliyor.

Bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Büyük bir rüzgarla nefes veriyorum. Sonra sabrım - aslında hiç de aziz olmayan sabrım- kırılıyor. Avazım çıktığı kadar bağıriyorum, "Ne oluyor lan?"

Chris sıkıca, "Tanrım, Livvie, sakın ol." diyor.

Chris'in bana takma adımı söylediğini duyan James ona zehirli bir bakış fırlatıyor. Sonra gözleri tekrar benimkilere odaklanıyor ve yanıyorlar. Diyor ki, "Kapını çaldım. O da açtı. Seni sorduğumda karısı olduğunu söyledi ve seni nereden tanıdığımı öğrenmek istedi. Görünüşe göre cevabım onu tatmin etmedi."

"Cevabınız neydi?"

Yine belli belirsiz bir gülümseme. "Git kendini becer."

Chris'e bakıyorum, o da öfkeli bir sessizlik içinde James'e bakıyor. Bu hiç mantıklı değil. Chris daha önce hiç kıskanç bir tip olmamıştı. "Daireme nasıl girdin?" Kapımın kilitli olduğundan emindim çünkü çıkarken kontrol ettiğime eminim.

Chris, "Bina yöneticisine kocanız olduğumu ve doğum gününüz için size sürpriz yapmaya geldiğimi söyledim. Beni içeri aldı."

Edmond'a daha sonra bağırarak için aklıma bir not alıyorum. James "Bugün doğum günün mü?" dedi.

Chris'e sert bir bakış gönderiyorum. "Hayır ama eski kocam peşinde olduğu amaç için her şeyin mübah olduğunu düşünüyor."

Bana bakıyor, gözleri vahşi. Zonklayan bir sesle, "Tanıştığımız günden beri peşinden koştuğum tek amaç seni tehlikelerden uzak tutmak, Olivia. Güvenliğini sağlamak için yaptığım tüm fedakârlıkları asla bilemeyeceksin."

Bu sözler karşısında ne kadar afalladığımı anlayamadan James usulca, "Belki de ona söylemelisin. Bakalım yaptığın seçimler hakkında ne düşünüyor."

Chris ona döner ve kükrer, "Siktir git, seni sofu pislik! Bir kelime daha edersen o lanet kalbini ellerimle sökerim!"

James sert bir şekilde cevap verir, "Canın yanmadan önce sus, kardeşlik çocuğu. Siz taşra kulübü tipleri her zaman büyük kanamacıolarsınız."

Eski moda. Akşam yemeğinde içtiğim eski moda içki kafamı karıştırıyor olmalı. Duyduklarımı duyuyor ve sezdiklerimi seziyor olamam, tabii bu gerçek bir kelime bile değilse.

İşte gerçekler: James bir sanatçı. Hassas biri. Ayrıca ALS hastalığından ölüyor. Bir şekilde buna rağmen acayip güçlü ama yine de ölüyor. Bu Chris'in önünde sergilediği bir rol, maço, Hemingwayvari, ben korkak bir boğa güreşçisiyim rolü. Erkeklerin -ve maymunların- rakiplerinin önünde yaptıkları türden.

Değil
mi?
Doğru

Bunu hallettikten sonra dikkatimi Chris'e yöneltiyorum ve büyük bir irade çabasıyla öfkemi dizginliyorum. "Yarın öğle yemeği yiyeceğiz. O zaman konuşabiliriz. Şimdi lütfen git."

Tereddüt ettiğinde, bakışları ben ve James arasında gidip geldiğinde, "Christopher" diyorum.

Bana bakıyor.

"Bu bir istek değildi."

Hakkını yemeyelim, James sırtıtmıyor. Sadece sessizce duruyor, gözlemliyor. Hâlâ sakın ve kontrollü ama Chris'i dikkatle izliyor ve bana doğru kaşlarını çatacak olsa bile onu indirmeye hazır olduğunu biliyorum.

Yapabileceğini de biliyorum.

Chris atletik ve formda olmasına rağmen zayıf bir yapıya sahip. James'ten on santim daha kısa ve en az kırk kilo daha hafif. James'in Muhammed Ali'sine karşılık o Mikhail Baryshnikov. Bu bir yarışma olmazdı... özellikle de James'in korkunç seri katil havasının üstüne eklenen kirazla.

Şu anda bir seri katili bile korkudan bayıltabilir.

Dokunaklı Konular Ülkesi'ne lanet olsun, eski kocam buradan çıkar çıkmaz güzel, uzun bir konuşma yapacağız.

Chris sinirli bir nefes alıp iki elini saçlarında gezdirir.

"Peki. Öğlen gelip seni alırım-" "Seninle Café Blanc'ta buluşuruz," diye araya giriyorum, çünkü bunun ne olduğunu bilmiyorum, ama kesinlikle bir randevu değil.

"Google'da ara.

Jean-Luc'un bölümünde masa bulma."

"Livvie-"

"Hayatında bir kez olsun Christopher, lütfen beni dinle."

Bunu sıkılmış dişlerimin arasından söylerken, kafamda istediği her şeyi yapmam için beni kovduğu onca zamanın görüntüleri dönüp duruyor. Ondan bir şey istediğim ama görmezden gelindiği onca zaman.

"Beni sev" gibi şeyler. Sarıl bana. Beni bu kabusta tek başıma bırakma.

Chris bir süre bakışlarımı tutuyor. Gözlerinde parlayan yaşları görünce şaşıyorum. Bir an için boğazı düğümleniyor ve bir şey söyleyecekmiş gibi oluyor, ama sonra başını sertçe sallayıp daireden dışarı çıkıyor.

Arkasına bakmıyor.

O gittikten sonra yaptığım ilk şey mutfak masasından burbon şişesini almak ve kendime bir içki doldurmak oluyor. James ön kapıya gidip onu kapatırken içkimi yudumluyorum. Mutfğa dönüyor ve karşımda duruyor, ellerini bir sandalyenin arkasına dayıyor.

Sakince, " Demek eski kocanızdı.
İlginç bir adam."

Ona bir parmak salladım. "Oh hayır. Ben başlıyorum. Ve sen konuşacaksın. Otur."

Kaşlarını kaldırdığında önündeki sandalyeyi işaret ediyorum ve yaramazlık yapan bir köpekmiş gibi davranıyorum. "Otur."

Eğlenerek, "Bir de otoriter olduğumu söylüyorsun." diyor. Ama başka bir yorum yapmadan kendini sandalyeye bırakıyor, sonra da içkimin kalanını içerken beni izliyor.

"James."

"Evet?"

"Az önce olanlar hakkında sana birkaç soru sorsam bana gerçeği söyler misin?"

"Evet."

Yüzüne bakıyorum ama açık ve kurnaz değil. Chris buradaykenki tüm o tuhaf ölümcül enerji yok olmuş. Restoranda ne kadar çabuk vites değiştirdiğini hatırlıyorum -erimiş lavdan soğuk salatalığa- ve göz açıp kapayıncaya kadar başka neleri açıp kapatabileceğini merak ediyorum.

"Chris'le daha önce tanışmış
mıydınız?" "Hayır."

Tereddüt etmedi ama "Tabii ki hayır!" ya da "Eski kocanla nerede tanışmış olabilirim ki?" de demedi. Sadece basit bir hayır ve hepsi bu. Tabii ki bu yeterince iyi değil.

Bıkkın bir şekilde, "Sormamın tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?" dedim.

"Üzgünsün. İkinizin çekişmeli bir ilişkisi var. Eve geldiğinizde ikimizi de dairenizde bulduğunuzda sarsılmış olmanız garip değil."

Gözlerimi kısarak, "Çekişmeli bir ilişkimiz olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

Sesi de gözleri gibi yumuşuyor. "Söylenenler bir yana... vücut diliniz. Yüzünüz. Unutma, sana çok iyi uyum sağladım."

Oh. Evet. İşte bu.

Karşısındaki sandalyeye çöküyorum ve onu en ince ayrıntısına kadar inceliyorum. Bir şeyleri kaçırdığım hissinden kurtulamıyorum ama başka bir yol izliyorum.

"Tamam, işte size bir gözlem. Bunu ortaya koyacağım ve sizin de görüşlerinizi almak istiyorum." Devam etmek için başını sallayana kadar bekliyorum. "Çok... bunu nasıl söylesem? Onunla etkileşim halindeyken tehlikeli görünüyordun. Sanki onu tam anlamıyla öldürebilirmişsin gibi."

"O bir pislik," diyor kızmadan. "Küçümseyen, kibirli, narsist ve kendi pisliğinin kokmadığını düşünen bir pislik. Bu tür insanlar her zaman içimdeki kötülüğü ortaya çıkarır."

Daha fazlasını bekleyerek ona öylece baktığımda, "Ama haklısın: Onu gerçekten öldürebilirdim. Krav Maga'da dördüncü derece siyah kuşağım."

"Bu da ne?"

"İsrail ordusu tarafından geliştirilen ve gerçek dünyadaki savaş durumlarına odaklanan bir dövüş sistemi. Diğer dövüş sanatlarına benzer: judo, karate ve benzerleri." Gülümsüyor. "Sadece daha belalı."

"Hı-hı." Bir an için gözümü kırptırıyorum, onu yerde bir minder üzerinde çıplak ayakla boğuşurken hayal ediyorum, kemerli pamuklu erkek kimonosu giymiş başka bir adamla birbirlerinin kafasını yarmaya çalışıyorlar. "Ve sen bunu uyguluyorsun..."

"Krav Maga," diyerek duraksamamı sağladı.

"Doğru. Düzenli olarak pratik mi yapıyorsun?"

Başını sallıyor.

"Sanırım siyah kuşak en ileri seviye?" "Evet. Ve siyah kuşak seviyesi içinde beş derece vardır, Her biri bir öncekinden daha gelişmiş. Bir tane daha yaparsam usta sayılacağım."

Bu yüzden Bu neden o Yani acayip bir şekilde Güçlü. O Kafkasyalı Bruce Lee.

Gülümsediğimi gördü. "Komik olan ne?"

"Yumruklarınız ölümcül silah olarak kayıtlı mı?"

Elleri düz ve kolları göğsünün önünde açılı bir şekilde bükülmüş karate pırzolası pozlarından birine giriyor. Yüksek perdeden, teatral bir "Hiyah!" eşliğinde beni güldürüyor.

"Daha iyi." Masanın öbür ucuna uzanıp ellerimi tutuyor ve güven verici bir şekilde sıkıyor. "Şimdi soru sorma sırası bende: İyi misin?"

Chris'in beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmasından dolayı bunu kastettiğini biliyorum. "Tamamen dürüst olmak gerekirse..." Derin bir nefes alıyorum. "Hayır. Onu görmek bir sürü kötü anıyı geri getiriyor. Bir sürü..."

"Hayaletler," diye mırıldanıyor James, bana bakarak.

O biliyor. Belli ki biliyor. Edmond ona söylemiş ya da kendisi beni araştırmış olsun, James aileme ne olduğunu biliyor.

Duygular boğazıma kadar tırmanmaya çalışıyor ama ben karşı koyuyorum, ona teslim olmayı reddediyorum. Bakışlarını tutarak, "Benim için üzülme. Senin acımanı istemiyorum."

Cevabı anında geldi. "Sana asla acımam. Sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin."

"Beni çok az tanıyorsun."

"Seni tanıyorum." Bir süre duraklar. Tekrar konuştuğunda sesi daha alçak. "Kocanın tanıdığından daha iyi tanıyorum."

Bu ifade öylesine çelişkili duygulara neden oluyor ki, güçlü duygularla başa çıkmak için nefes egzersizleri öneren uzun zaman önceki terapistimi arayıp ona bir aptal olduğunu söylemek geliyor içimden. Ellerimi onunkilerden çekerek sandalyemde arkama yaslanıyorum ve sadece ona bakıyorum.

Avlunun öbür ucundan gelen gırtlaktan bir inleme sesi kaşlarını çatmasına neden olana kadar, yüz ifadesi okunamaz bir halde sessizce sabırla bekler.

Tekrar geldiğinde, "Bu... mu?" diye sorar.

"Evet, öyle. Benim dünyama hoş geldin."

İnlemelerin sesi yükselir. James "Kim?" diyor.

"Oh, yerleşik teşhircileri işlerini yaparken görmediniz mi?"

"Hayır. Ben binanın diğer tarafında, bulvara bakan tarafta oturuyorum."

"Gaspard ve Gigi."

Sanki bir işaretmiş gibi, Gigi feryat ediyor ve Gaspard homurdanıyor. Ellerimi pencerelere doğru uzatıyorum. "Voilà. Haftanın her günü sabah ve akşam performansları, rezervasyona gerek yok, giriş ücretsiz."

"Onları görebiliyor musun?"

"Yatak odası ve oturma odasının pencerelerinden neredeyse tüm dışlarını sayabiliyorum."

James beni ilgiyle inceliyor. "Onları izledin."

Bunu bir soru olarak değil, bir ifade olarak söylüyor, yanıt olarak yanaklarım kızarıyor. "Evet."

Gözleri keskinleşiyor ve sesi bir oktav düşüyor. "Onları izlemek hoşuna gitti."

Başka bir ifade. Belki beni tanıyordur. Belki de beni çok iyi tanıyordur.

Cevap vermeden önce dudaklarımı ıslatmak zorunda kalıyorum çünkü kalp atışlarım hızlanıyor ve ağzım aniden kuruyor. "Evet."

İtirafımdan dolayı utanmaya vakit bulamadan James ayağa kalkıyor. Elimi tutup beni ayağa kaldırıyor, sonra mutfaktan çıkıp oturma odasına götürüyor. Pencerelerden birkaç metre uzakta, bir kenarda duruyor, böylece ağır kadife perdelerin arkasına saklanıyoruz ama dışarıyı ve yolun karşısındaki ışıklı daireyi net bir şekilde görebiliyoruz.

Gigi çırılçıplak yatağında elleri ve dizleri üzerinde, başı arkaya atılmış, çıplak göğüsleri Gaspard arkadan içine girerken zıplıyor, elleri ince kalçalarını kavıyor.

Beni önüne çeken James kollarını vücuduma doluyor, böylece benim kollarım da yanlarımda sabitleniyor. Sonra ağzını kulağıma yaklaştırıyor ve ateşli bir şekilde fısıldıyor, "İstiyorsun"

Onların sevişmesini izlerken seni becermemi istiyorsun,
değil mi tatlım?"

Bu sefer benim cevap vermeme gerek yok, çünkü ikimiz
de ne olduğunu zaten biliyoruz.

James beni hızlı ve sessiz bir şekilde soyuyor, kıyafetlerimi yakındaki bir koltuğa fırlatıyor. Kısa bir süre durup sandalyeyi inceliyor.

Yüksek, kıvrık bir sırtı ve oymalı ahşap ayakları olan kadife bir şey; sonra onu çıplak durduğum yere doğru sürüklüyor. Yüz kilo ağırlığında olmalı, ama onu tutuş şekline bunu asla anlayamazsınız. Yüzünü pencerelere doğru çeviriyor.

Sonra perdeden dekoratif altın ipek püskülü çekip çıkarıyor, karnımı sandalyenin arkalığının kavisli üst kısmına yaslayacak şekilde beni konumlandırıyor ve kollarımı arkamdan çekiyor.

Bileklerimi ipek kordonla bağlıyor.

Kalp atışlarım hızlandı. "James-"

"Konuşmak yok," diye gürlüyor baskın sesiyle. Sandalyenin koltuğundan külotumu alıyor ve top yapıp ağzıma tıkıyor. "Konuşmayı ben yapacağım, tatlım. Sen sadece dinle ve izle."

Çaresiz iniltilerim külot tarafından bastırılıyor. Oda sıcak ama tüylerim diken diken oluyor. Şimdiden beklentiyle titriyorum. Meme uçlarım sertleşti. Nefes alışım düzensiz.

Ve zihnim, şu anda açılmış bacaklarımın arasında diz çökmüş olan adam hakkında sahip olduğum tüm cevaplanmamış soruları işlemeye çalışırken saatte bir milyon mil hızla ilerliyor.

James'in sıcak ağzının klitorisime yapıştığını hissettiğimde, bir nefes çekiyorum. Zevk çok yoğun. İki eliyle kıcımı kavıyor ve kalçalarım titreyene kadar emerek ve yalayarak benden bir yemek yapıyor.

Yolun karşısında Gaspard, Gigi'yi sırt üstü çeviriyor. Ayak bileklerini omuzlarına asıyor ve aşağı uzanarak sıkı göğüslerini okşuyor.

James kalın bir parmağını içime kaydırıyor. İkimiz de aynı anda inliyoruz.

"Bu tatlı kedi benim ölümüm olacak," diye fısıldıyor, sonra hemen emmeye geri dönüyor, kalçalarım onun ritmine uymaya başlarken parmağını içeri ve dışarı kaydırıyor, yüzüne karşı ileri geri sallanıyor.

James beni yerken ve Gaspard Gigi'nin içine sertçe girerken kıcım dışarıda, ellerim arkamda bağlı ve karnım sandalyeye yaslanmış bir şekilde duruyorum.

Benim alçak, çaresiz inlemem James'i ayağa kaldırdı. Arkamda durdu. Bir folyo yırtılması duyuyorum, düzensiz nefes alıyor, sonra sert kılıflı horozunu ağrıyan ıslaklığıma itiyor ve boğazımın etrafına büyük bir el sarıyor.

Soyunmaya bile zahmet etmiyor.

Kot pantolonunun pürüzlü kumaşını çıplak popomda hissediyorum, açık fermuarın soğuk metali tenimi sıyrıyor, tişörtünün etekleri sırtımın alt kısmına sürtünüyor ve onun tamamen giyinik, benimse çıplak -çaresiz ve savunmasız, bağlı- olmamı o kadar erotik buluyorum ki tekrar inliyorum, titriyorum.

James'in boştaki eli göğsümü kavıyor. Gergin meme ucumu parmaklarının arasında sıkıştırıyor, avucunun içine doğru eğildiğimde daha sert yapıyor.

"Biraz sert seviyorsun, değil mi aşkım?" diye fısıldıyor James, içime daha hızlı girerek. "Seni bağlamamdan hoşlanıyorsun

kıçına ve güzel amına şaplak atacağım. Seni derin ve sert sikmeme bayılıyorsun."

Orgazma yakın, inliyorum. Ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum, pelvisimi geriye yatırıyorum, böylece içimin en derin merkezini bulabilir ve onu alabilir, sahiplenebilir, onun yapabilir.

"Ah evet," diye nefes alıyor, elini boğazıma dolayarak sıkıyor. "Bayılıyorsun. Her şeyi seviyorsun."

Sen, demek istiyorum, her şeyi seviyorum çünkü bunları bana veren sensin. Ama ağzıma tıkılmış pamuk tomarı yüzünden tek kelime edemiyorum.

Zorunlu sessizlik için minnettirim. Şu anda kendime güvenmiyorum. Ağızımdan hangi karanlık gerçeklerin çıkacağını kontrol edemeyeceğimden korkuyorum.

Avlunun karşısında, Gigi boşalırken çığlık atıyor, Gaspard üzerine eğilip onu neredeyse ikiye katlarken, kık kasları sıkışmış bir halde yatağından kalkıyor. Bir hayvan gibi sesler çıkararak tekrar tekrar içine giriyor.

James uzanıp şişmiş klitorisimi çimdiklediğinde ben de boşalıyorum. Anında, şiddetli bir şekilde, tüm vücudum sertleşiyor.

Arkamda, ben kasılırken beni tutarak hareketsiz duruyor.

"Siktir, bu harika bir his." Meme ucumu çekerek inliyor ve beni sarsan başka bir kasılma çağlayanına neden oluyor. "O siki sağ, tatlım. Muhteşem açgözlü amcığınla sikimi sağ."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, nasıl bu kadar sevebildiğimi anlamıyorum, tüm o pis, güzel sözlerini. Ne kadar dikkatli olunursa olunsun hırpalanmaya nasıl bu kadar bayılabildiğimi. Onun sesinin büyüğü altında çekingenliğimi bir kenara bırakmaktan ve birbirimize karşı duyduğumuz, daha önce hiç bilmediğim türden çılgın, cinsel arzulardan nasıl bu kadar zevk alabiliyorum.

Haklıydı: Hepsini seviyorum. Hepsine ihtiyacım var.

Ve bu beni, en derin özlemlerimin gizlice yattığı, saklandığı ruhumun en karanlık köşelerine kadar korkutuyor.

Nefes nefese sandalyeye yığılıyorum. James elini boğazımdan çekip saçlarıma daldırıyor ve başımı nazikçe geriye doğru çekiyor. Geniş göğsünü sırtıma bastırmak için üzerime eğiliyor.

Kulağıma fısıldayarak kısa, mükemmel vuruşlarla beni becermeye başlıyor, ne kadar güzel olduğumu, ona ne kadar iyi hissettirdiğimi, güvenimi ne kadar sevdiğini söylüyor. Sözleri etrafımda baş döndürücü bir ağ örüyor, ta ki ben dönene, zevk sisinde kaybolana, birlikte yaptığımız büyüünün altında kaybolana, nadir bir şey bulan iki mükemmel yabancı olana kadar.

Çoğu insanın hayatı boyunca arayıp da bulamadığı bir hazineyi ortaya çıkardık.

Ama çoğu gömülü hazine gibi bunun da bir laneti var. Bu gibi keşifler için ödenmesi gereken bir bedel vardır. Bu kadar değerli hiçbir şey bedava değildir.

Lütfen ölme. Ölmeni istemiyorum. Lütfen, James. Lütfen.

Çaresizlikten bir ses çıkarıyorum. Sevgilim hâlâ kulağıma fısıldıyor, sesi kalın, nefesi kesik kesik geliyor. Başımı çevirip ona bakıyorum. Gözleri kapalı ve kara kaşlarının arasında bir yarık var.

Gaspard ve Gigi'ye hiç dikkat etmiyor. Tüm dikkati benim üzerimde. Bizim üzerimizde. Her dokunuşumuzda yarattığımız bu mutluluk ve delilik yaratığına.

Titriyor, inliyor. Daha dik durarak iki göğsümü de avuçluyor ve itişlerinin hızını artırıyor. Ağır taşakları sıırılsıklam kıvrımlarıma çarparken meme uçlarımı parmaklarının arasında sıkıştırıp yuvarlıyor, ses iffetsiz ve inanılmaz derecede sıcak.

Pencereden Gaspard'ın Gigi'yi yüzüstü çevirişini izliyorum. Ereksiyonunu Gigi'nin kışındaki dar pembe tomurcuğa sokuyor ve Gigi kasıldıkça ve feryat ettikçe onu tutuyor.

Ama feryatları acıdan değil, zevkten. Bacaklarını onun için daha geniş açıyor, onu daha derine çekmek için geri itiyor. Gözlerini kapatıyor ve yüzünü tavana çeviriyor,

Ağız gevşek, neredeyse dinsel bir coşku dolu bir ifadeyle onun en hassas bölgesini beceriyor.

James adımı söylüyor. Kırık bir ses. Çaresiz.

Uçurumun kenarına gidiyor ve beni de yanında götürüyor.

Gaspard bağırıyor.

Gigi çığlık atıyor.

Ve sıcak Paris gecesi, dört aşkın tutkusunun sesleriyle nefes alıyor.

Sabah uyandığımda ve yine yalnız olduğumu fark ettiğimde -Hayal kırıklığı o kadar ezici ki bir an nefes alamıyorum.

"Aptal olma," diye azarlıyorum kendimi, yatak odasının penceresinden başka bir parlak, güzel yaz sabahına bakarken. "İllüzyonlar için çok yaşlısın."

Umut için çok yaşlı. Hayaller için çok yorgunum. Kalbimi kayan bir yıldızla bağlayacak kadar aptal olamayacak kadar uzun yaşıyorum.

Başımı dizlerimin üzerine düşürüyorum ve öfkeyle kendime, eğer ağlarsam paslı bir makasla tüm saçlarımı keseceğime dair söz veriyorum.

Birkaç dakika sonra ön kapı açılır. James sesleniyor, "Kahve ve kruvasan getirdim!"

Sevinç içimde patlıyor, yutulmuş bir güneş kadar parlak ve yakıcı. Yanıma devriliyor ve yüzümü yastığa gömüyorum.

Bu çok kötü. Bu çok kötü.

Daha da kötüsü, bunun bir trajediyle sonuçlanacağını biliyorum ama aptal, inatçı kalbim bunu anlamayı reddediyor.

Ağır ayak sesleri daireyi geçiyor ve yatak odasının kapısında duruyor. "Beni başka bir erkek arkadaş yastığıyla değiştirdiğini söyleme sakın."

Başımı kaldırıyorum ve Starbucks'ı taşıyan bir Yunan tanrısı gibi kapı aralığında duran ona bakıyorum. Ağzımdan kaçırmak yerine

beynimin řu anla onun içeri girdiği an arasındaki on saniyelik zaman diliminde yazdığı acınası soneyi dűřünerek, "Belki de öyledir. Bay Pillow son derece çekici biri."

Mavi gözleri parıldayan James dudaklarını bűzűyor. "Hmm. Bu tűylű arkadaşlarının devam eden bir sorun olacađını görebiliyorum. Neden uyumaya devam etmiyorsun, böylece ben de hepsini toplayıp pencereden atabilirim?"

Sırt uestű dönerek geriniyorum ve James'in bakışlarının çıplak bedenimin her hareketini nasıl da hevesle takip ettiğini memnuniyetle fark ediyorum. "Cansız bir nesneyi mi kıskanıyorsun?"

Gűlűmsűyor. Cennette bir yerlerde bir melekler korusu řarkı söylemeye bařlar. "Benim ellerim dıřında sana dokunan her řeyi kıskanıyorum."

Sahte kayıtsızlığımı bir kenara bırakıp kollarımı uzatıyorum ve parmaklarımı ona doğru oynatıyorum. "Ellerinden bahsetmişken, onları istiyorum. Buraya gel."

"ok talepkâr," diye mırıldanıyor hořđorűyle.

"Sabah kahvemi içmeden önce hep talepkar olurum. Huysuz da. Ben fke nöbeti geçirmeden önce acele edip buraya gelsen iyi olur."

Gűlűmsemesi için için yanıyor. Kruvasan paketini ve kahve fincanlarını řifonyerin uesterine bırakıyor. Sonra kendini odanın diđer ucuna fırlatıp yatađa atlıyor ve tam uesterime dűřűyor.

"Oof!"

Yűzűme ve boynuma pűcűkler konduran James kıkırdıyor. "Oof kendine. Seni paralamamaya dikkat ettim."

Beni ezmedi ama bu kabul edeceğim anlamına gelmiyor. "Bir ton ağırlığındasın! Nefes alamıyorum!"

Başını kaldırıyor ve bana gűlűmsűyor. "Kilom yűzűnden mi nefes alamıyorsun, yoksa tűm inanılmaz erkekliđimle uestűnde yattıđım için mi?"

Altından çıkmak için műcadele ediyormuş gibi yapmayı bırakıyorum ve başımı sallayarak ona bakıyorum. "Bu senin değil

çok ağır olan kaslar. Bu senin egon. Tanıdığım en kibirli adam olabilirsin."

"Olabilir mi?" diye dalga geçiyor. "Ben alırım."

Bir süre birbirimize sırtıyıyoruz, ta ki göğsümün içinde bir şeyler eriyene kadar ve o görmesin diye başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

James başını eğiyor ve kulağıma fısıldıyor, "Benden saklanamayacağını şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın, tatlım."

Gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum. "Tanrım, bu çok sinir bozucu."

Kıkırdıyor, burnunu saçlarıma sokuyor. "Bunu seviyorsun."

İşte yine o kelime: aşk. İnatçı bir ot gibi, sohbetlerdeki rastgele çatlaklarda ortaya çıkmaya devam ediyor.

O korkunç dört harfli kelimeyi düşündüğümde içimde oluşan titremeyi hissetmiş olmalı, çünkü başını kaldırıp bana baktığında ifadesi hafifliğini kaybetti. Artık bana bakan Yoğunluk James, keskin kenarlar ve lazer gibi gözler.

Yalvarıyorum, "Lütfen bir şey söyleme. Daha yeni uyandım. Kahvemi içmedim. Bununla uğraşacak durumda değilim."

"Neyle uğraşacağım? Hayır, duvara bakma. Bana bak."

Dudağımı çiğneyerek çenesindeki yarığa odaklanıyorum. Gözlerindeki kara delikten çok daha güvenli bir nokta, gerçeği içimden çekip çıkaracak.

Elleri yüzümü çevreleyerek ve vücudu beklentiyle gerilerek konuşmamı bekliyor. Cevap vermem uzun sürünce usulca "Neyle uğraşacaksın Olivia?" diye soruyor.

Oh, siktir et. Ona yalan söylersem öğrenecek, o yüzden denemenin bir anlamı yok.

"Bu" diyorum, sonra elini tutup göğsüme bastırıyorum, çarpan kalbimin tam üstüne.

Daha önce mavi gözlerinin yandığını gördüğümü sanıyordum, ama şimdi gözlerinde tüm gezegenler yanıyor.

Göğüs kafesime bastırıyor, parmaklarını genişçe açıyor, böylece büyük eli neredeyse göğsümün genişliğini kaplıyor.

Göğüs. "Benim hakkımda böyle mi hissediyorsun?"

Avucunun altında, kalbim vahşi bir hayvan.

Ellerimi siyah saçlarının kalın ipeksi dağınıklığına daldırmak için uzanarak fısıldıyorum, "Senin hakkında hissettiklerim kumsallardan oluşan bir evrende bir kum tanesi kadar."

Sonra onu öperim, çünkü çok uzak olmayan bir gelecekte bir gün gitmiş olacak ve bir daha onun kadar güzel bir adamıöpme zevkine erişemeyeceğim.

O da beni açgözlülükle öpüyor, boğazından acil sesler çıkarıyor. Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Elini vücudumdan aşağıya doğru kaydırıyor ve altıma girerek kıcıımı kavırıyor. Kalçalarımı onun leğen kemiğine sürttüğümde, nefesinin altında küfrediyor. "Bir saat içinde uçağa bineceğim. Aşağıda bekleyen bir arabam var."

Yine mi Almanya? Bu kadar çabuk mu? Ayrıntı vermiyor ve sormak istesem de soramıyorum. Ama bir sonraki açıklamasıyla dikkatim dağılıyor.

"Ama bunu döndüğümde konuşacağız."

Ses tonu karanlık. Bunun bir söz mü yoksa bir uyarı mı olduğuna karar veremiyorum ve bu beni rahatsız ediyor. "Son duyduğumda, anı yaşıyorduk. Soru yok, bağ yok, pişmanlık yok. Bunlar bir şey çağrıştırıyor mu?"

Dudakları titriyor. "Sana söylediğim tek bir şeyi bile unutacağımı mı sanıyorsun, ukala?"

"Yani kuralları anında çiğniyorsun, öyle mi?"

Bazen ona gelen o sinir bozucu durgunlukla, avını takip eden bir yırtıcıyı akla getiren o hızlı değişimle bir süre bana bakıyor.

Sanki bir cinayeti itiraf ediyormuş gibi usulca, "Burada ne tür kuralları çiğnediğim hakkında hiçbir fikrin yok Olivia. Ama benden isteseydin, var olan her kuralı çiğnerdim. Her birini paramparça ederim."

Birbirimize bakarken, kara bir uçurumun üzerinde dengede duran bir ipin üzerine çıkmışım gibi hissediyorum... sadece şimdi soğuk bir rüzgar var ve ip sallanıyor.

Emin olduğum birkaç Şey var.

Bir: Farklı kurallardan bahsediyoruz.

İki: Tam bir muamma olan bir adama hızlı ve sert bir Şekilde aşık oluyorum.

Ve üç: James Blackwood'un sakladığı tek büyük sır ölmekte olduğu gerçeği olmayabilir.

Café Blanc o kalabalık ile ve aynı
Birbirlerine yapışkan gözlerle bakan can sıkıcı
aşıklar

Paris'teki ilk günümde burada son yediğimde olduğu gibi. Chris'le öğle yemeği için burayı önerdiğim için kendime kızıyorum ama fikrimi değiştirmek için artık çok geç. Zaten buradayız.

"Çok güzel görünüyorsun."

Çizgili bir şemsiyenin gölgesindeki büyüleyici açık hava verandasında karşımda oturan Chris kasvetli ve gergin. Sakin görünmeye çalışıyor. Bizi gözlemleyen başka biri öyle olduğunu düşünebilir ama ben bu adamı çok iyi tanıyorum. Güneş gözlüklerinin ardında gözleri fıldır fıldır. Başparmağı dizine doğru hızlı, kesik kesik bir ritim tutturuyor.

"Teşekkür ederim." Ondan böyle iltifatlar almaya alışık olmadığım ve enerjisinden rahatsız olduğum için nasıl devam edeceğimi bilemiyorum. Kendi bilincimle saçlarıma dokunuyorum. "Gitmeden önce kuaföre gittim. Görünüşe göre 'balyaj' diye bir şey yeni moda olmuş."

Çenesini sıkkan Chris saçlarıma üstünkörü bir bakış atıyor. "Sana yakışmış." Sesi keskinleşiyor. "Mutlu görünüyorsun."

İşte başlıyoruz. "Çıkar şu lanet güneş gözlüklerini Christopher," diyorum usulca, "ve konuş benimle."

Sinirlenerek havacı gözlüklerini çıkarıp beyaz keten masa örtüsünün üzerine fırlatıyor ve bir yemin mırıldanıyor. Bu sinirlilik ve gerginlik gösterisi onun karakterine hiç uymuyor. Basın ona boşuna "Titanik'i Batıran Buzdağı" demedi.

Bir elini saçlarında gezdiriyor. Koyu sarı saçları, kalın ve parlak, güneşe tutulmuş bir kavanoz taze balın zengin tonu. O her zaman Calvin Klein modellerinin yakışıklısı olmuştur. Safkan İngiliz atalarının çiçek hastalığına yakalanmış battaniyeleriyle yerli nüfusu yok etmek için Mayflower'la gelmelerine kadar uzanan lekesiz bir soyağacına sahip tam bir Amerikan altın çocuğu.

Zehrin pek çok sinsi şekli vardır, ama en sinsisi güzeldir.

Kaba bir şekilde, "Mümkün olduğunca çabuk New York'a dönmelisin" diyor.

Şık kafe sandalyesinde arkama yaslanıp ellerimi karnımın üzerinde birleştiriyorum ve onu düşünüyorum.

Bu adamı bir zamanlar sevmiştim. Gerçekten. Derinden. Onun için gerçekten ölebilirdim. Onu güvende tutmak için hayatımı feda edebilirdim. Ama şu anda, başparmağımı göz çukurlarına sokmak istiyorum.

"Ve sen de bana neler olduğunu anlatmalısın."

Yumruğunu masanın üstüne vurarak çatal bıçak takımlarının zıplamasına neden oldu. "Tanrı aşkına Olivia, bu bir oyun değil. Bu ciddi bir şey. Öyle olmasaydı burada olmazdım, biliyorsun!"

Bana bakıyor, öfkeyle. Birkaç müşteri bize doğru endişeli bakışlar gönderiyor. Göz ucuyla, baş düşmanım garson Jean-Luc'un yakındaki bir masadan bize sırtıttığını görüyorum.

Chris'in öfkeli bakışlarını tutarak, "Senin emirler yağdırdığın ve benim de onlara itaat ettiğim günler çoktan geride kaldı. Şimdi senin için atlamamı mı istiyorsun? 'Ne kadar yükseğe' diye sormuyorum, 'Bana parayı göster, sürtük' diyorum ve fiyat pazarlığı yapıyorum."

Chris'in ağızı açılıyor, sonra kapanıyor. Benim bu halime alışık değil.

Dürüst olmak gerekirse ben de değilim ama hayatımdaki erkeklerden ve onların dramlarından bıkmak üzereyim.

Chris parmaklarını şıklatıyor. Bir garson anında masamıza geliyor. "Oui, monsieur?"

"Blanton's, temiz. Double olsun."

Garson kaçmadan önce eğilir, çünkü Chris'in insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardır.

"Öğlen double burbon içtiğine göre işler kötü olmalı." diyorum.

Kollarını masaya dayayarak dilini dişlerinin arasında gezdiriyor. Bir süre masa örtüsüne bakıp kendini toparladıktan sonra bana bakıyor. Kısık bir sesle, "Korkunçluk bunu karşılamaya yetmez," diyor.

Sessiz kalırsam eninde sonunda tüküreceğini bildiğimden, omuzlarımdaki ve boynumdaki kaslar gerilmiş bir halde onu izleyerek bekliyorum.

"Seni Avrupa'da güvende tutamam Livvie."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bunun ne kadar tuhaf bir ifade olduğunu bir an için bir kenara bırakırsak, sanki beni Amerika'da güvende tutuyormuşsun gibi söyledin."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor, gözleri parlıyor ve çenesi sertleşiyor. "New York'ta seni yirmi dört saat gözetim altında tuttum. Yani evet, seni orada güvende tutuyordum."

Çenem düştü. Dehşete kapılarak ona bakakaldım. "Sen... sen beni izletiyor muydun? Beni gözetliyor muydun?"

Ses tonu değişmiyor. "Hayır. Ben seni koruyordum. Gözetim bir güvenlik detayıydı."

Kızgın ve şaşkın bir şekilde, "Beni korumak mı? Neyden?"

Bir tanesinde karar kılmadan önce binlerce olası cevabı gözden geçirmesini izliyorum. "Geri tepme."

Daha fazla eklemediğinde, ellerimi açıyorum. Ne oluyor be?

Cevap vermeden önce biraz daha zaman kazanıyor çünkü garson elinde içkisiyle dönüyor, bir güzel önüne koyduktan sonra mezelerimizi sipariş etmek isteyip istemediğimizi soruyor. Onu sinirli bir el hareketiyle kovuyorum.

Tekrar yalnız kaldığımızda Chris burbon bardağını alıyor ve bir dikişte bitiriyor. Boş bardağı dikkatlice yere bırakıp dudaklarını yalıyor, sonra gözlerime bakıyor.

"Benim işim yüksek profilli. Bunu biliyorsun."

"Amerika Birleşik Devletleri'nin BM Büyükelçisi olduğunuz için tebrikler," diye çıkıştım. "Sen büyük peynirsin. Yaşasın. Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Dişlerini sıkarak cevap veriyor. "Yüksek profil, yüksek güvenlik riski demektir."

Bekliyorum ama bir kez daha yeterli bir açıklama yapmıyor. Harika. Elimde başka bir sfenks var.

"Noktaları birleştirmeme yardım et. Biz artık evli değiliz. Uzun zamandır birlikte yaşamıyoruz. Konuşmuyoruz - ya da herhangi bir şekilde iletişim kurmuyoruz - ya da birbirimizi hiç görmüyoruz. Hiçbir bağımız yok. Senin konumun benim için nasıl bir tehdit oluşturuyor?"

Bakışları yüzümde bir delik açıyor. "Çünkü hayatımda bana karşı kullanılabilecek tek şey sensin. Sahip olduğum tek zayıflık sensin. Sen benim Aşil topuğumsun ve bunu bilen bazı insanlar var." Duraksıyor. "Bunu kendi avantajlarına kullanmak için iki kez düşünmeyecek insanlar. Bana ulaşmak için seni kullanmak."

Çenem yerinden çıktı. Gözlerim kırışmıyor. Kulaklarımda ürkütücü bir ses yankılanıyor, binlerce kurdun aya uluması gibi.

Ben onun zayıf noktası mıyım? Onun Aşil topuğu muyum? Ne zamandan beri?

Birbirimize aşık olduğumuz flört dönemimizde bile önceliği her zaman işiydi. Kariyerinin her şeyden önce geldiğini hiçbir zaman gizlemedi -ve gerçekten de öyleydi- ama şimdi bana çiğ ve duygusal bir sesle bir şekilde onun için hala önemli olduğumu mu söylüyor?

Şantaj yemi olacak kadar önemli miyim?
Sonunda, "Hangi insanlar?" diye
sormayı başardım.

"Kötü insanlar," dedi anında, kesik kesik. "Düşmanlarım
var Livvie. Güçlü olanlar. Acımasız olanlar. İşte bu yüzden
kızını kaldırıp uçağa binmeni ve New York'a dönmeni
istiyorum. Bugün. Hemen şimdi. Şu anda."

Bir an için inançsızlıkla donup kaldım. Duyduklarıma
inanamıyorum.

Chris'in büyükelçi olarak atanmadan önce yasama
meclisi üyesiyken bir güvenlik detayı vardı, ancak bu çok
azdı, Kongre Binası'na giriş çıkışlar ve diğer devlet işleriyle
sınırlıydı. Gece yarısı evimizin önünde siyah cipli adamlar
beklemiyordu. Gizli Servis silahlarını çekmiş çalıların
arasında pusuya yatmıyordu.

Sonra bir şimşek gibi çaktı: Eğer ben şantaj yemiysem...
kızımız da öyleydi.

Buz gibi oluyorum, sonra ısınıyorum. Öfke kuduz bir
hayvan gibi boğazıma tırmanıyor. Adrenalin damarlarıma
doluyor ve tüm vücudum titremeye başlıyor.

Masaya doğru eğilerek Chris'i takım elbise ceketinin
yakalarından tutuyorum. "Eğer Emmie'nin ölümüyle bir
ilgin varsa," diye hırlıyorum yüzüne, "Tanrı şahidim olsun,
seni öldürürüm."

Jean-Luc başka bir masaya giderken bizim masanın
yanından geçerken, "Kişisel algılamayın, mösyö. Elle est
folle."

Chris ayağa kalktı ve ben Jean-Luc'a saldıramadan beni
avluya sürükledi. Beni restoranın içine çekiyor ve arka
tarafındaki koridorda bulunan tuvaletlere doğru sağa sert bir
dönüş yapıyor. Erkekler tuvaletinin kapısını tekmeleyerek
açıyor, arkamızdan çarparak kapatıyor ve elleriyle üst
kollarımı kavrayarak beni kapıya doğru itiyor.

Burun buruna gelecek şekilde eğilerek huysuzca, "Tabii
ki yapmadım. Emmie'nin ölümü garip bir kazaydı, bunu
biliyorsun-"

"Öldürüldü," diyorum yüksek sesle, yüzüm kızarmış bir
halde. "Araba çarpması bir kaza değildir, Christopher.
Cinayettir. Havuza düşüp boğulmadı. Bu bir kazadır.

Kaymadı.

kafasını çarpabilir, bir parça yiyecekle boğulabilir ya da trafiğin içinde bir topu kovalayabilirdi. Vuruldu." Sesim kesildi. Gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Küçük kızımız vurularak öldürüldü ve bu lanet olası bir cinayet."

Nefes nefese kalan Chris başını sallar ve gözlerini sıkıca kapatır. Fısıldar, "Biliyorum. Özür dilerim. Biliyorum. Sadece onun için olmadığını kastetmiştim. Polisin dediği gibi... O masum bir görgü tanığıydı. Çete savaşları... O kurşun başkası içindi."

Sözünü keser, sesi boğuklaşır ve yüzünde tam bir sefalet ifadesi belirir.

Sonra, tüm şaşkınlığıma rağmen, eski kocam ağlamaya başladı.

Beni kollarına çekiyor, yüzünü boynuma gömüyor ve bir çocuk gibi hıçkırıyor, o kadar sıkı sarılıyor ki nefessiz kalıyorum.

Onu tanıdığım onca yıl boyunca hiçbir zaman, bir kez bile bu duygu seviyesine yaklaşan bir şey göstermedi. Eğer birisi bana daha önce onun ağlayabildiğini söyleseydi, güler geçerdim.

Cebelitarık kayasının gözyaşı dökmesi daha makul olurdu.

İçimdeki tüm öfke boşalıyor ve beni sadece boş bir acıyla dolduruyor.

"Sorun yok." Beceriksizce sırtını sıvazladım. "Hey. Hey, şimdi.

Hadi ama. Seni üzmemiştim. Bağırduğım için özür dilerim-"

Ben daha tek kelime edemedim Chris yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor.

Sert, özensiz ve çaresizlik dolu. Dişleri benimkilerle çarpışıyor. Şok olmuş bir halde burnumdan bir nefes çekip göğsünü itiyorum ama beni bırakmıyor. Bunun yerine, vücudunun uzunluğunu bana doğru bastırıyor ve bir elini saçlarıma sokuyor.

Tek düşünebildiğim James.

James'in şu anda beni öpmesini istiyorum, uzun zaman önce kalbimi verdiğim ve onu gelişigüzel bir şekilde

Louis Vuitton evrak çantası ve onu sıkıca kilitledi.

Nefes nefese Chris'in ağzından ayrılıyorum. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca göğüs göğüse duruyoruz, zor nefes alıyoruz, anın gerçekdışılığı içinde donup kalıyoruz, ta ki o geri çekilip ellerini bir soygun kurbanı gibi havaya kaldırana kadar.

"Özür dilerim."

İlk özründen birkaç dakika sonra ikinci bir özür. Bu yabancının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Sarsılmış bir halde elimin tersini morarmış dudaklarımda gezdiriyorum. Ona kocaman gözlerle bakıyorum ve ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

İlk o giderek beni sorumluluktan kurtarıyor.

"Seni seviyorum," diyor kısık sesle, gözleri parlıyor. "Seni hep sevdim. Asla vazgeçmeyeceğim. Hayatına devam ettiysen anlarım ama ben edemedim. Devam edemem. Hayatımı yaşamaya değer kılan tek şey sensin."

Gözlerimi kırıştırıyorum, acaba yıllardır peşimi bırakmayan o ruhsal çöküşü sonunda yaşadım mı diye düşünüyorum ama o hâlâ konuşuyor.

"Pek çok açıdan çuvalladığımı biliyorum ve keşke bunu telafi edebilseydim, ama sana şu anda söylüyorum Olivia, güvende olacağın anlamına geliyorsa benden nefret etmeni sağlamaya hazırım. Güvenliğindense nefretini riske atmayı tercih ederim. Eğer yirmi dört saat içinde New York'a dönmezsen, bunu kendim yapmak zorunda kalacağım."

Göğsümden kopan kahkaha çılgınca geliyor, fayans kaplı banyo duvarlarında keskin bir şekilde yankılanıyor. "Bu da ne demek şimdi? Beni kaçırıp ülke dışına mı kaçıracaksın?"

Vahşi gözlerle, ben korkmaya başlayana kadar bana bakıyor.

"Bu tür bir anlaşmayı ilk kez yapmıyorum. Ve inan bana, bu işlerle uğraşan adamlarla tanışmak istemezsin. Evlendiğimizde beni kalpsiz olmakla suçlamıştın ama ben bir kediciğim.

Onlarla kıyaslandığında. Ve bazen bakımları altındaki insanlar düzeltilemeyecek şekilde kırılıyorlar."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki nefesimi tutamıyorum. Gözlerine bakıyorum -daha önce defalarca baktığım ela gözlerine- ve buz gibi bir ürpertiyle bu adam hakkında bildiğimi sandığım her şeyin bir yalan olabileceğini fark ediyorum.

"Yirmi dört saat, Olivia. Beni test etme."

Cevap veremeden beni kapının önünden itti ve arkasına bakmadan kapıdan içeri girdi.

B Daireye döndüğümde berbat durumdaydım. Bir şeyler içmek istiyorum ama bir grup maskeli adamın ön kapıdan girip beni alıp götürmek üzere olmasından korkuyorum.

İşaretsiz bir minibüsle havaalanına gidiyorum. Kafamı temiz tutmalıyım.

Ellerimi ovuşturarak ve panikle mücadele ederek odadan odaya dolaşıyor, Chris'in öğle yemeğinde ve daha önceki telefon görüşmesinde bana söylediği her şeyi gözden geçiriyorum.

Hiçbiri mantıklı değil. Eğer o ve ben romanlarımdan birindeki karakterler olsaydık, davranışlarının mantıklı olması için ona greyfurt büyüklüğünde ameliyat edilemez bir beyin tümörü vermem gerekirdi.

Apartmanda bir yerde telefon çaldığında donup kalıyorum ve etrafıma bakıyorum.

Ev telefonu değil. Cep telefonum da hâlâ düştüğü yerde, parçalanmış ve sessiz bir şekilde duruyor. Ama bu gerçeklere rağmen zil sesi devam ediyor, bu yüzden geçici olarak mutfağa yöneliyorum, muffled sesi takip ediyorum.

Lavabonun yanındaki çekmecedен geliyor.

Kendimi bir casus filmindeymişim gibi hissederek çekmeceyi açıyorum ve bir dizi kurulama bezinin arasına yerleştirilmiş şık siyah cep telefonuna bakıyorum. Kredi kartı büyüklüğündeki telefon James'inkine tıpatıp benziyor.

Çalıyor, çalıyor, açmam için ısrar ediyor.

Bunu yaptığımda, bu şeyin bir Cevaplama düğmesi olmadığını fark ettim. Üzerinde hiç düğme yok. Ters çevirdiğimde arka tarafı da ön tarafı gibi boş. Arka taraf olduğunu anlamamın tek yolu, yüzeyin parlak yerine mat olması.

Sallıyorum. Bu da ekranı aydınlatmayınca, parmağımı ekranın her yerine vuruyorum ve bunun bir etkisi olmasını umuyorum. Bu da işe yaramayınca iç çekip telefonu kulağıma götürüyorum ve sanki işe yarayacakmış gibi şakayla karışık "Yo" diyorum.

Karşılığında James'in kadifemsi sesini duyuyorum. "Merhaba, tatlım."

"James!" diye bağıriyorum.

"Suçluyum. Görüyorum ki telefonu bulmuşsun." "Şu anda neler oluyor?"

Alçak sesle kıkırdaması içime bir rahatlama dalgası gönderiyor. "Cep telefonunun bir kaza geçirip parçalandığını fark ettim, bu yüzden sana yeni bir tane aldım. Beğendin mi?"

"Aldım" diyor, "satın aldım" değil. Garip bir nedenden ötürü, sanki bu önemli bir ayrılmış gibi geliyor. "Bu şeyin düğmeleri nerede? Çekmeceye ne zaman koydun? Zaten Almanya'da mısın?"

Hâlâ bağıriyorum. Bir an için James'in tuhaf duraksamasının sebebinin bu olduğunu düşünüyorum ama sonra cevap verdiğinde yanıldığımı fark ediyorum.

"Evet," diyor usulca. "Almanya'dayım."

Dehşetten donakalıyorum.

Nereye gittiğini bilmemem gerekiyordu.

Klinik deneylerde olduğunu bilmemem gerekiyor. Ya da ALS hastası olduğunu.

Ya da ölmek üzere olduğunu.

Oh lanet olsun oh lanet olsun oh lanet olsun. Belki de bana nereye gittiğini söylediğini düşünecek. Telefon kulağımda, kalbim boğazımda donup kaldım ve

Bir şeyler söylemesi için. Bulduğu şey de pek yardımcı olmuyor.

"Sadece nefes al, Olivia. Paniklediğini duyabiliyorum."

Derin bir nefes veriyorum ve topallayarak mutfak masasına gidip bir sandalyeye yığılıyorum. "Ben... uh... Ben..." Kendimi bu karmaşadan nasıl kurtaracağım hakkında hiçbir fikrim yok. Aptal!

"Nefes aldığını duyayım. Büyük bir nefes. Devam et."

Sanki okyanusta boğuluyormuşum da yüzeye yeni çıkmışım gibi ciğerlerime çekiyorum. Ona doğruyu söyle. Almanya'yı nereden bildiğini sorduğunda, ağzındaki baklayı çıkar. Her şeyi itiraf et. Dürüst ol.

Korna çalmam ve hırıltılı solumam onu yine kıkırdatıyor. "Şu yaptığın astımlı ördek taklidi çok şirin. Beni çok mu özledin? Gideli sadece birkaç saat oldu."

"Evet, seni özledim." Öğle yemeğindeki Chris'i düşünüyorum ve ürperiyorum. "Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

Sesimde bir tuhaflık duymuş olmalı, çünkü sesi keskinleşiyor. "Ne oldu?"

"Yüce İsa, telefonda aklımı nasıl okuyabiliyorsun?"

Adımı haykırıyor. Patronluk modu devreye girdi. En azından Almanya olayından uzaklaştı. Derin bir iç çekiyorum ve sandalyeye çöküyorum. "Chris'le öğle yemeğim oldu."

Sessizlik çatırdıyor. "Bana her şeyi anlatmanı talep etmek istiyorum ama meraklı bir pislik olmak istemiyorum. Eğer konuyu değiştirelim dersen, değiştiririz."

Benim isteklerime saygı duyarken aklından geçenleri açık bir şekilde söylemesini seviyorum.

Nasıl cevap vereceğimi düşünürken, dağınık özel hayatımın şu anda uğraşması gereken son şey olduğuna karar verdim, başka bir ülkede onu öldürmeye çalışan hastalığa bir çare bulmaya çalışıyordu.

"Boşandığımızdan beri hiç konuşmadık. O sadece istedi..." Haydutların beni kaçırmaması için. Boğazımı temizliyorum

Yalan söylemeden önce, umarım kulağa daha inandırıcı gelir. "Kontrol etmek için."

Bir başka çatırdayan sessizlikten sonra James, "O hâlâ sana aşık. Beni senin evinde görmek onun için kolay olmamıştır."

Chris'in erkekler tuvaletinde beni sevdiğini söylediği anı aklıma geliyor ve yüksek sesle "Bana hâlâ aşık olduğunu nereden çıkardın?" diye soruyorum.

James'in sesi okşamaya dönüşüyor, en yumuşak, en sıcak okşama. "Nasıl olmaz ki? Sen bir erkeğin isteyebileceği en mükemmel kadınsın Olivia. Sen pirinç yüzüksün."

Kalbim garip şeyler yapmaya başladı. Tuhaf, jimnastik gibi şeyler. Yutkunuyorum, sığ nefes alıyorum, kendimi onun güzel sözleriyle baş başa bırakıyorum.

"Hiçbir şey söylemiyorsun."

"Senaryo yazarlarınızın yeteneklerinin tadını çıkarıyorum. Bu adamlar çok iyi."

Arka planda sesler duyuyorum. Erkek sesleri. İngilizce konuşmayan erkek sesleri... ama Almanca da konuşmuyorlar. Almanca bilmiyorum ama çok belirgin ve bu kesinlikle o değil.

Aslında, duyduğum egzotik dile çok benziyor.

-Ben destansı bir orgazmın içinde çırpınırken James'in kulağıma mırıldandığını duydum -ya da duyduğumu hayal ettim.

Sesler arka planda kaybolup gidene kadar ayak seslerini dinliyorum. Ya adamlar James'ten uzaklaştı ya da James onlardan.

Sesi kısık, "Dairede senin için başka bir şey bıraktım. Git yatak odasındaki şifonyerin sol çekmecesine bak."

Merakım arttı, kalktım ve yatak odasına gittim. Şifonyerin çekmecesinde kırmızı kurdeleyle bağlanmış kare şeklinde siyah bir kutu buluyorum. "Bana başka bir hediye mi aldın?" Duygulanarak soruyorum. "Bütün bunları saklamak için ne zaman vakit buldun?"

"Aç şunu."

"Telefonu bir saniyeliğine yere bırakayım da iki elimi de kullanabileyim." Telefonu şifonyerin üzerine koydum ve hevesle kurdeleyi çözdüm, ardından kutunun üstünü kaldırdım. Beyaz ipek yatağın üzerinde parıldayan altın ve pırlanta küpeler ile uyumlu kolyeyi gördüğümde nefesim kesiliyor.

Vay anasını. Bunlar bir servete mal olmuş olmalı.

Bir nefes veriyorum ve telefonu tekrar açıyorum. "James, bu kolye inanılmaz. Ve o kelebekler... Hayatımda hiç bu kadar güzel küpeler görmemiştim."

Sesimdeki hayranlıktan hoşnut bir şekilde gülüyor. "O bir kolye ve küpe değil, tatlım. Çıkar onu."

Kolye ve küpe değil mi?

Şaşkınlıkla elmas kelebeklerden birini elime alıyorum ve kendi narin zincirleriyle zincire bağlı olduklarını keşfediyorum. Küçük altın kelepçeler sırtlarını süslüyor. Kelebeği daha yukarı kaldırdığımda, ipek yatağından daha fazla narin zincir çözülüyor ve o zaman zincirin ucunda da küçük bir altın kelepçeli bir kelebek olduğunu fark ediyorum.

Her şey bir Y şeklindedir ve ortasında üç zincirin bağlı olduğu çeyrek büyüklüğünde altın bir daire vardır.

Elime alıyorum ve anlamaya çalışarak bakıyorum. "Anlamıyorum."

"Düşün, aşkım. Vücudunun neresinde üç küçük kıskaç kullanmak isteyebilirim?"

Gözlerim büyüyor ve sesim yükseliyor. "Sanırım... ayak parmaklarımda üzerinde değil?"

"Biraz daha hassas bir yerde," diye mırıldanıyor, sesi sıcak.

Muhtemelen kulak memelerim ya da parmak uçlarımda değil. Yutkunuyorum, terlemeye başlıyorum.

"Giy ve bana fotoğraflarını gönder."

"Bu şeyi nasıl takacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Bir şeye kalıcı olarak zarar verebilirim. Ayrıca, teknoloji özürlüyüm. Bu telefonu nasıl kullanacağımı bile bilmiyorum."

Bunun beni paçayı kurtaracağını düşündüysem, yanılmışım.

James her şeyi hallediyor.

"Telefon sesle aktive oluyor ve numaram zaten içinde programlı. Sadece kendinize doğrultun ve 'Bir fotoğraf çek ve James'e gönder' deyin. Devam edin ve deneyin."

Telefonu yüzümden bir adım uzakta tutuyorum ve yönünü tekrarlıyorum. Küçük bir elektronik çınlama oluyor ve hepsi bu kadar. Ekran zifiri karanlık kalıyor. Telefonu tekrar kulağıma götürüyorum. "İşe yaradığını nereden bileceğim? Kendi tarafımda hiçbir şey göremiyorum!"

"Çünkü bana burnunu kıvrarak baktığın bir fotoğrafım var, işte böyle. Bu arada, saçların harika görünüyor." Otoriter moduna geri dönüyor, sesi kararıyor. "Şimdi tüm kıyafetlerini çıkar, kelebekleri tak ve bana fotoğraflarımı gönder."

"Um... evet, bunu es geçmek zorundayım, Romeo. Eğer çıplak fotoğraflarım internete sızarsa, yayıncım beni sıcak patates gibi bırakır."

"Senin fotoğraflarını asla başkasıyla paylaşmayacağımı biliyorsun."

Ses tonundaki ateşli sahiplenme duygusu beni gülümsetiyor. "Evet, biliyorum. Ama telefonların hacklenmek gibi kötü bir huyu var."

"Bu telefon hacklenemez. Bana gönderdiğin her şey kırılması mümkün olmayan şifrelerle şifrelenmiştir."

Neden hacklenemeyen bir telefona sahip olduğunu merak ederek uzun süre durakladığımda, hafifçe "Bunları hükümet için üreten bir arkadaşım var" diyor.

"Oh. Harika. Bu, hükümetin bu şeyle beni gözetleyebileceği anlamına mı geliyor?"

Kıkırdıyor. "Seni gözetlemek için telefona ihtiyaçları yok." "Bu beni daha iyi hissettirmiyor."

"Bu konuda çok fazla endişelenmeyin. Eğer kötü bir adam değilsen, seninle ilgilenmezler. Resimlerime dönelim. Bana biraz gönder."

Yüzümü buruşturuyorum. "Yani, istiyor muyum? Teoride mi? Hoşuna gideceğini bildiğim için mi? Ama dürüst olmak gerekirse, pek bana göre değil. Teknoloji özürlü olduğumu söylerken abartmıyordum. Yanlışlıkla koltuk altımın yakın çekimini gönderirdim. Ki fark etmediyseniz, bir süper modelin koltuk altı gibi değil. Orada ciddi rastgele şeyler oluyor. Eğer koltuk altı selülit diye bir şey varsa, bende var. Sen bana yardım etmek için buradayken kendimi bu güzel seks takılarıyla donatmayı tercih ederim."

Kahkahası uzun, gırtlaktan ve güzel. "Siktir. Çok sevimlisin."

Garip bir nedenden dolayı, bu yorum bana Chris'i düşündürdü. Erkekler tuvaletinde ağlayan Chris, aniden bana aşık olduğunu düşünen.

"Evet. Ben gerçek bir ödülüm, tamam mı?"

James cevabımda ne duyarsa duysun, sesi keskin ve talepkâr bir hal alıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Onun keskin algısı o kadar sıradanlaşıyor ki, artık buna şaşırmıyorum. Ama yine de bu özel pisliği deşmek istemiyorum. "Sadece iğneleyici olmaya çalışıyordum. Bir şey ifade etmiyor."

"Berbat bir yalancı olduğunun farkında mısın Olivia?"

Derin ve teslimiyetçi bir iç çekiş. "Peki, tamam. Ama sana söylediğimde kızma, çünkü sen istedin." Devam etmek için onay vermesini bekliyorum. "Chris bugün öğle yemeğinde gerçekten garip davranıyordu. Bir sürü garip şey söyledi."

James'in sesi ölümcül bir yumuşaklığa dönüşür. "Ne gibi şeyler?"

Ah canım. "Gerçekten, önemli değil." Israr ediyor, "Anlat bana."

Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Sanki hemen New York'a dönmem gerekiyormuş gibi."

"Çünkü mü?"

Uh-oh. Kulağa ölümcül geliyor. Konuyu değiştirmeliyim. "Çünkü o bir aptal. Söylediklerimi unut."

Uzun, sert bir sessizlik oldu. "Seni tehdit etti mi?"

"Hayır!" Durakladım. "Yani, senin kastettiğin şekilde değil."

Telefondan dış gıcırdatma sesi geliyor. "Burada saçımı başımı yoluyorum."

"Bu yüzden bir şey söylemek istemedim. Endişelenmeni istemiyorum."

"Çok geç. Eğer bana her şeyi anlatmazsan, ilk uçakla Paris'e döneceğim."

Son zamanlarda bende ne değişti de erkekler panik içinde dünyanın dört bir yanından kapıma akın ediyor? "Buna gerek yok."

"Eğer konuşmaya başlamazsan olacak."

Yatağın kenarına oturup burnumun kenarını parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum, altın zincir bacaklarımın üzerinde sallanıyor. "Eğer yirmi dört saat içinde New York'a dönmezsem, bunun gerçekleşmesi için birini ayarlayacağını söyledim."

James hiç vakit kaybetmeden, "Çık o daireden! Hemen!"

Gözlerimi açıp kaşlarımı çatarak duvara bakıyorum. "Affedersiniz?"

"Benim evime git. Birim 912. Kapının yanındaki duvarda bir tuş takımı var. Adınızı geriye doğru yazın, kapı açılacaktır."

Adımı tersten yaz ve kapısı açılsın. Ağzım açıkmiş gibi. Kafamın tepesi açıkmiş gibi, çünkü az önce patladı. "Ne?"

"Yapın. Bavullarını topla ve git. Nereye gittiğini kimseye söyleme. Daireme git -hemen şimdi- ve beni orada bekle."

Hat bağlantısı kesilir.

Sersemlemiş bir halde elimdeki telefona bakıyorum. Kalbim çarpmaya başladı. Endişe içimde cızırdıyor. Boş ekrana bakarak, "James'i ara!" diyorum.

Telefonu tekrar kulağıma götürdüğümde çalıyordu. Açtı ve homurdandı, "Lanet olsun, kadın-"

"Şu anda bana küfredemezsin!" Yüzüm kızarmış bir halde bağıríyorum. "Bana ne haltlar döndüğünü söyle yoksa hiçbir yere gitmiyorum!"

Nefes alış veriş i düzensiz. Kelimeleri sanki bir avuç taş yutmuş gibi çıkıyor. "Bana güvendiğini söylemiş tin."

"James-"

"Bana güvendiğini söyledin mi, söylemedin mi?"

Elimde tuttuğ um ışıltılı elmas kelebeklere bakıyorum ve koca ağzımı hiç açmamış olmayı dileyerek elimi onların etrafında kıvırıyorum. "Evet," diye isteksizce itiraf ediyorum.

Kaba soluk veriş inde bir parça rahatlama var. "Ve haklıydın da. Hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğ im ve bu bir yemin. Ama şu anda orada değ ilim ve güvende olman için beni dinlemen gerekiyor."

Ağlıyorum, "Neden herkes güvenliğ im konusunda bu kadar endiş eli?

Nasıl birdenbire tehlikeye girdim?"

James'in sesi düş er. "Bu aniden olmadı, tatlım. Yıllardır tehlikeye idin. Sadece bunu bilmiyordun."

Titremeye başladım. Koltuk altlarım nemleniyor. "Nereden biliyorsun?" diye fısıldarken sesimdeki titremeyi kontrol edemiyorum.

"Yemin ederim sana her şeyi anlatacağ ım, sadece lütfen, lütfen hemen şimdi daireme git. Bunu benim için yapar mıs ın?"

Sonunda ona itaat etmeye karar vermeme sağ layan şey sesindeki endiş e akımı.

Muhtemelen yalvarmayı da. O yalvaran bir adam değ il. Evet dediğ imde, "Şükürler olsun." diye mırıldanıyor.

"Ama bir sürü soruya cevap vermeye hazır olsan iyi edersin Romeo," diye tehdit ediyorum. "Ve eğer bana yalın gerçeğ i söylemediğini düşünürsem, yirmi dört saat içinde uçakla New York'a dönmüş olacağ ım."

Bu sefer, bağlantıyı kesen benim. En azından ben öyle düşünüyorum. Bu aptal telefonla kim bilebilir ki?

Hayatımın bu olduğ una dair derin bir inançsızlıkla zinciri güzel kutusuna geri koyuyor, aceleyle dolaba

gidiyor, bavulumu çıkarıyor ve şifonyerin yanına sürüklüyorum.

Fermuarı açtım ve eşyaları içine atmaya başladım. Kotlar, tişörtler, külotlar, özenle açıp katladığım her şey şimdi çöp gibi atılıyor.

Tehlike. Tehlikedeyim ve yıllardır da öyleyim.

Ne oluyor lan?

Düzgün düşünemiyorum. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor. Odaklanabildiğim tek şey, şu anda bir hapishane hücresinin baskıcı hissine sahip olan bu daireden cehennem olup gitmek.

Ya da bir tabut.

James'in bana verdiği telefonu kot pantolonumun arka cebine sokarak, bavulla birlikte aceleyle Estelle'in ofisine gidiyorum ve el yazmamı masanın üzerinden alıp fermuarlı dış cebe yerleştiriyorum.

Kozmetik ya da tuvalet malzemelerimle bile uğraşmıyorum. Çantamı kaptığım gibi kapıyı çarparak hızla dışarı çıkıyorum. Nefes nefese ve ter içinde, koridordan asansöre doğru koşuyorum.

Kapılar kayarak açıldığında, yarı yarıya bir çift silahlı adamın dışarı fırlayıp beni yakalamasını bekliyorum, ama boş. James'in katına kadar olan kısa yolculuk sanki bir milenyum sürmüş gibi geliyor. Sonra kapılar tekrar açılıyor ve koridorda ilerliyorum.

Yanlış yöne gittiğimi fark ettiğimde, dönüp diğer tarafa koşuyorum.

Sözüne sadık kalarak, ön kapısının yanındaki duvara şık bir elektronik tuş takımı ilıstirmış. Tuş takımını kullanarak adımın harflerini geriye doğru yazıyorum ve bunun kötü bir eşek şakası olduğunu umuyorum ama tuş takımındaki ışık yeşile dönüp kapı içeriği görebileceğim şekilde açıldığında umut midemde ekşiyor.

Şu eski deyiş bilirsiniz: Bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, öyledir.

Uzun zamandır var olmasının bir sebebi var.

İyi haber şu ki, zarif bir şekilde döşenmiş oturma odasının bir duvarının tamamı kitaplarla kaplı. Bir cam var-

Kütüphanelerin tavana kadar uzanan o havalı döner merdivenlerinden birinin bulunduğu ön kitaplık. Pencerenin yanında büyük kahverengi deri bir koltuk, yanında küçük bir masa ve okuma lambası bulunuyor.

Yani o bir okuyucu. En azından bu konuda yalan söylemiyordu.

Kötü haber ise pencerenin kalın bir çelik panel ile karartılmış olması ve kitaplığın karşısındaki duvarın camla kaplı başka bir eşya koleksiyonuna ev sahipliği yapması... tek bir amaç düşünülerek tasarlanmış eşyalar.

Öldürmek.

"Ben öldüm. Beni öldürdün."

Ona bu sözleri söylediğimde James'in ruh halinin göz açıp kapayıncaya kadar nasıl aydınlıktan karanlığa dönüştüğünü korkunç bir netlikle hatırlıyorum. Öpüşmesine bir iltifat olarak söylenmiş, ama onun için çok farklı bir anlama geldiği belli olan sözler.

Sanki bir şeyi çözmüşüm gibi.

Soğuk, nefessiz bir an için, tabancaların, tüfeklerin ve makineli tüfeklerin raflarda düzgün bir şekilde sergilenmesine, yukarıdan neşeli bir şekilde iğne spotlarıyla aydınlatılmasına ve aşağıda yüzlerce kutu çeşitli boyutlarda mühimmatla sıralanmasına bakıyorum.

Sonra mantıklı olan tek şeyi yapıyorum.

Kaçıp gitmek.

Taksi şoförü benim deli olduğumu düşünüyor. Biliyorum çünkü arkamdan "Seni deli!" diye bağıyor.

Omzumdan para atarak ve bir Labrador gibi nefes nefese onun taksisinden çıktım.

Kendi başına bu küçük zihinsel dengesizlik gösterisi muhtemelen onu bu kadar üzmezdi. Ama kendimi taksinin içine atıp ön ve arka koltuklar arasındaki plastik ayırıcıya vururken ona Git git git! diye bağırmam, sonra yere atlayıp orada kıvrılmam ve bavulumun güvenli altına saklanırken kendi kendime gevezelik etmemle birlikte ele alındığında, bu biraz fazlaydı.

Beni nereye bıraktığı hakkında en ufak bir fikrim yok.

Ancak bunun bir önemi yok, çünkü ihtiyacım olan şey sadece yarım blok ötede. Bir otelin neşeli tabelası, yüksek bir tuğla binanın yanından beni çağırıyor, güvenlik ve anonimlik vaat ediyor.

Ve bir minibar. Muhtemelen üçünden en önemlisi.

Bavulumu arkamdan sürükleyerek aceleyle sokağa çıkıyorum,

Terliyor, küfrediyor ve panikten aklımı kaçıırıyordum. Resepsiyonda, sakın bir gülümsemeye sahip sakallı genç bir adam beni karşılıyor. Yaka kartında Christoph yazıyor, bunu uğursuz bir işaret olarak kabul ediyorum ama en azından James yazmıyor.

Batıl inançlarım yoktur ama kaldırabileceğim bir sınır var.

Bağırıyorum, "Bir odaya ihtiyacım var! Boş olan ne varsa!"

"Kaç gece, madam?" Bekliyor, elleri klavyesinin üzerinde.

Tezgâha tutunarak hırıltıyla soluyorum. "En az bir tane. Emin değilim. Daha sonra söyleyebilir miyim?"

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor, sakın gülümsemesi hiç bozulmuyor. Café Blanc'daki Jean-Luc gibi o da muhtemelen Amerikalıların deli olduğunu düşünüyor. "Kesinlikle. Kredi kartınız lütfen?"

Çantamı karıştırıp cüzdanımı buluyorum, titreyen parmaklarımla karıştırıyorum, sonra Amex'imi ona doğru fırlatıyorum. Tezgâhtan kayarak klavyesinin üzerine düştü. İşaret parmağı ve başparmağıyla nazikçe alıyor, sanki mikroplarla yüzüyormuş gibi.

James'in neden bu kadar çok silahı var? Beynimde bir dizi kurt dişi yanıp sönüyor. Seni vurmak için daha iyi, tatlım.

"Bayan Olivia Rossi," Christoph kartımı okuyor. "Saint Germaine'e hoş geldiniz. Oda tipi konusunda bir tercihiniz var mı? Yatak boyutu? Manzara?"

"Hayır, hayır." Omzumun üzerinden endişeyle bakıyorum. "En hızlısı neyse o."

Daktilosu hızlı ve kusursuz. Bilgisayar ekranına bakıyor. "Dördüncü katta çok güzel bir odam var, madam. Kral yataklı, şömineli, manzaralı-"

"Ben alırım!"

Bana bakmak için durakladı. Alçak bir sesle, "Bayan Rossi... her şey yolunda mı?" diye nazikçe soruyor.

Aman Tanrım. Dışarı atılmayın. Normal davran. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp boğazımı temizleyerek şeytandan kaçan bir kadın gibi değil de medeni bir insan gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Aslında, hayır. Erkek arkadaşım..." Gerçek bir korkuyla kapıya bakıyorum. "Kavga ettik. Onun bilmesini istemiyorum."

olduğum yerde."

Christoph göğsünü kabartarak, "Başka bir şey söyleme," dedi. "Sizi başka bir isimle kaydedeceğim, madam." Yazması şimdi daha da hızlı, Tanrı onu korusun. Enter tuşuna bir çırpıda basıyor, sonra tezgâhın üzerinden eğilerek fısıldıyor: "402 numaralı odadasınız, Madam Pollitt."

"Pollitt. Teşekkür ederim."

Bana komplocu bir tavırla, "Maggie Pollit, Elizabeth Taylor'ın Kızgın Damdaki Kedi filminde canlandırdığı karakterin adıydı. Filmi izlediniz mi?"

"Hayır."

"Bugüne kadar yapılmış en iyi Amerikan filmi. Elbette Amerikan filmleri Fransız sinemasıyla aynı kaliteye sahip değil ama bu film mükemmeldi. Ve siz, madam, filmin yıldızıyla çarpıcı bir benzerlik taşıyorsunuz."

Paniğime rağmen gülmek zorundayım. Elizabeth Taylor'a mı benziyorum? Belli ki içmiş.

Israr ediyor, "Bu doğru. Bunu sana hiç kimse söylemedi mi?" Elini yüzüme doğru sallıyor. "Gözler yüzünden. O inanılmaz renk-menekşe, que c'est belle! Büyüleyici, diyebiliriz."

Hayatımın geri kalanında bu kelimeyi hiç duymazsam, çok erken olacak.

İltifatı için ona zayıf bir şekilde teşekkür ediyorum. Bana gülümsüyor, sonra arkasındaki duvarda asılı küçük dolaptan bir oda anahtarı almak için dönüyor. Bana uzattığı kâğıdı imzalayıp anahtarı alıyorum ve asansörlere doğru ilerliyorum.

Aynalı kapılar kapandığında ve yansımamı gördüğümde, nazik resepsiyon görevlisinin polis çağırmamasına şaşıyorum. Hapisten yeni çıkmış gibi görünüyorum.

Oda şık mobilyalarla döşenmiş ve beklediğimden çok daha büyük. Sanırım fiyatını sormalıydım, ama insan eski kocasının maaş bordrosunda adam kaçırانlar olduğunu ve sevgilisinin evinde küçük bir ülkeninkine rakip olabilecek bir silah stoku olduğunu keşfetmekle uğraşırken, para gibi sıradan şeyler o kadar da önemli görünmüyor.

Belki Chris'e faturayı gönderirim.

Bavulumu girişte bırakıp çantamı yatağın üzerine atıyorum, sonra da perdeleri çekip pencereleri kapatıyorum. Şu anda Eyfel Kulesi'nin muhteşem manzarası umurumda değil ve James'in bir şekilde nerede olduğumu keşfedeceği şüphesi kıcımların altında bir paranoya ateşi yaktı.

Televizyon dolabının altındaki mini barı yağmalıyorum ve bir nefes almadan önce üç küçük şişe viskiyi yudumluyorum. Sonra yatağın kenarına oturup ne halt edeceğimi düşünerek etrafıma bakıyorum.

Yapılacak en bariz şey New York'a geri dönmek. Ama orada beni Chris'in görünmez izleme ekibi bekliyor. Ne kadar zamandır izlendiğimi düşünmek midemi bulandırıyor. Ve açıkçası öfkeleniyorum. Sadece mahremiyetin ihlali konusunda değil, aynı zamanda Chris'in gizli bir güvenlik detayının gerekli olduğunu düşünmesine neden olan bilmediğim her şey hakkında da.

"Düşmanlarım var," dedi. Güçlü düşmanlar. Acımasız olanlar.

Ona ulaşmak için beni kullanabilecek düşmanlar.

Tavsiye almak için Kelly'yi aramak üzere komodinin üzerindeki telefona uzanıyorum ama duruyorum. Eğer Chris beni gözetim altında tutuyorsa, onu da gözetim altında tutmuş olabilir mi? Hem "gözetim" tam olarak ne anlama geliyor? Dürbünle beni gözetleyen insanlar mı? Evime yerleştirilen cihazlarla beni dinlemek mi?

Telefonumu mu dinliyorsun?

Midem bulanıyor.

İşte o zaman James'in arka cebimdeki hacklenemez telefonunu hatırlıyorum. Telefonu çekip çıkarıyorum ve boş siyah yüzüne bakıyorum. "James Blackwood," diye fısıldıyorum. "Kimsin sen?"

Telefon düz, bilgisayarlı bir sesle cevap veriyor. "James Blackwood portre alanında uzmanlaşmış Amerika doğumlu bir sanatçısıdır."

Çıglık atıyorum ve telefonu odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Kapının yanındaki halının üzerine düşüyor ve orada yatıp bana sırtıyor.

Vücudumdaki kargaşayı kontrol altına aldığım bir andan sonra, temkinli bir şekilde telefona doğru ilerliyorum ve onu tekrar elime alıyorum. Lanet olası aşırı aktif hayal gücüme lanet olsun, çünkü o şeyin avucuma çarpan bir nabızı olduğuna yemin edebilirim.

Ben de ona "Tabii ki öyle." diyorum.

Lanet şey sessiz kalıyor. Farklı bir yaklaşım zamanı. "Sir Elton John kimdir?"

Telefon bana hemen müzisyenin doğum, eğitim, kariyerinin erken dönemleri, ödülleri ve övgüleri hakkında ayrıntılar içeren Wikipedia girişini sağlıyor.

Tamam, Siri'nin gelişmiş bir versiyonu var. Hadi şu şeyi bir deneyelim. "Bana James Blackwood'un bir resmini göster."

Ekran aydınlanır. Fotoğraflar hızla geçmeye başlar. Genç adamlar, yaşlı adamlar, bebekler, mezuniyet fotoğrafları, ehliyetler, doğum ilanları, ölüm ilanları ve son olarak da 1832'lerden kalma, kocaman bir bıyığı olan, sırtan, aralık dişli bir kovboyun yer aldığı bir Aranıyor poster.

Bu telefon tam bir ukala.

"Bana portre alanında uzmanlaşmış Amerika doğumlu sanatçı James Blackwood'un bir resmini gösterin."

Ekran kararır. Kısa bir duraklamanın ardından elektronik ses tekrar konuşur. "Portre alanında uzmanlaşmış Amerika doğumlu sanatçı James Blackwood'un bilinen hiçbir fotoğrafı mevcut değildir."

Olay örgüsü

kalınlaşıyor. "Adın ne senin?"

"Ben James Blackwood'un telefonuyum."

"Alo, James Blackwood'un telefonu. Ben Olivia."

"Selamlar, Olivia."

Bu konuşmayı yaptığıma inanamıyorum ama son zamanlarda hayatım tamamen çılgınca olduğu için devam ediyorum. "Telefon, üreticinin kim?" James bir arkadaşı olduğunu söyledi.

ama artık onun ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanma eğiliminde değilim.

Ama ve Telefon o oynamaknazlı."Bu BİLGİ gizlidir."

Lanet olsun. Bu şey sadece ukala değil, aynı zamanda zeki. "Bana kendin hakkında söyleyebileceğin bir şey var mı?"

"Ben bir Kova burcuyum." "Komik."

"Ve sen bir Akrep burcusun."

Nefesim kesiliyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. Konuşabilmek için yutkunmam gerekiyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Doğum günün yirmi yedinci Ekim."

Kendimi kaybetmemeye çalışıyorum. Ne de olsa kendime ait bir Wikipedia sayfam var. Eğer bu şeyin işletim sisteminde Google'ın yüceltilmiş bir versiyonu varsa, benim hakkımda her şeyi biliyor demektir.

Ama bekle, ona sadece ilk adımı söyledim. Dünyada milyonlarca Olivia olmalı. On milyon. Daha fazla.

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. "Kim olduğumu nereden biliyorsun?" diye fısıldadım.

"Sesiniz James Blackwood'un 9 Temmuz 2019 saat 15:12'de talep ettiği veri dosyasındaki örnekle eşleşiyor."

Dokuz Temmuz James'le Café Blanc'ta tanıştığım gündü.

Saate gelince, 15:12 öğleden sonra üçü on iki dakika geçe anlamına gelen askeri bir terimdir. Onu ilk gördüğümde saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Veri dosyasını ben kafeden ayrıldıktan sonra mı istedi yoksa daha önce mi?

Aman Tanrım. Ben gelmeden önce beni biliyor muydu? Yüzümü tanıyor muydu? Beni mi bekliyordu?

Benim için mi gönderildi?

Bütün o silahlara sahip olmasının sebebi bu mu?

Zihnim, çözölen bir kumaş parçası gibi kenarlarından yıpranmaya başlıyor. Kırılğan bir iplik makaradan hızla çözölüyor. "Veri dosyasında başka ne var?"

Telefon benimle ilgili detaylı bir biyografi anlatırken, oturup şaşkınlıkla dinliyorum.

Wikipedia sayfası. Doğum yerim, büyüdüğüm kasaba, ebeveynlerimin isimleri, kardeşlerimin isimleri, eğitimim, mesleğim, roman başlıkları ve yayın tarihleri, hobilerim, gönüllü çalışmalarım, en sevdiğim yiyecekler, bilinen alerjilerim, kullandığım ilaçların listesi, evlenme ve boşanma tarihlerim ve daha onlarca ayrıntı.

Son olarak ama en az değil-çocuklar.

"Emerson Luna Ridgewell, tek çocuk, 10 Eylül 2012 doğumlu. Sekiz Nisan 2017'de vefat etti. Ölüm nedeni: New York'ta kongre üyesi olan babasının Washington DC'de düzenlediği bir açık hava siyasi mitinginde aldığı ateşli silah yarası sonucu kalbinde meydana gelen feci yaralanma. Hızla giden bir araçtan kalabalığın üzerine ateş açılmış ve tek kurban olan Emerson vurulmuştur."

Elektronik ses bir an duraksıyor. "Kongre üyesi Ridgewell suikastçının asıl hedefiydi."

Nefesim sanki karnıma tekme yemiş gibi ciğerlerimden dışarı fırlıyor.

Korku içinde telefonu bırakıyorum ve ellerimi ağzıma kapatıp duvara çarpana kadar geri geri gidiyorum. Dizlerimin bağı çözülene kadar orada titreyerek duruyorum, sonra yere kayıyorum, her şeye karşı kör ve sağır, korkunç anıların içinde boğuluyorum.

Bunlardan en sonuncusu birkaç saat önce Chris'in kafenin tuvaletinde hıçkıra hıçkıra ağladığı ve bana kızımızı öldüren kurşunun başka biri için olduğunu söylediği zamandı.

Sanırım hem bu telefon hem de eski kocam onun için olduğunu biliyor.

İşte bir artı bir eşittir iki anı daha: James de biliyor.

Ve eğer James ve Chris şüphelendiğim gibi daha önce tanışmışlarsa, ikisinin de bana söylediği tek bir şey bile doğru değil.

Bir süre sonra James otel odasının kapısından içeri girdiğinde ben hâlâ şok içinde duvara yaslanmış oturuyordum.

H Girişte kayarak durdu, alev alev yanan mavi gözleri bana sabitlenmişti. Güzel ve korkutucu, siyahlar giymiş intikamcı bir tanrı.

Elinde Terminatör büyüklüğünde bir silah var.

Kapı, bir mahzenin üzerindeki kapağın kapanması gibi son gibi görünen bir gümbürtüyle arkasından kapanır.

Adrenalin ve saf dehşetle dolup taşarak ayağa fırladım ve en yakınımıdaki ağır nesneyi kaptım: bir yer lambası. Bir çığlık atarak lambayı bir cirit gibi ona doğru fırlattım.

Ne yazık ki cirit atmada da diğer atletik uğraşlarda olduğu gibi berbatım, çünkü lamba aramızdaki halıya gümbür gümbür düşüyor. Gölge yerinden fırladı ve bir tarafa yuvarlandı.

James lambaya bakıyor, sonra tekrar bana.

Gözlerin mavinin bu kutsal tonunda parladığını hiç görmemiştim.

Televizyon dolabının yanındaki küçük masaya doğru fırladım ve telefonu duvardan söktüm. Bunu da ona fırlatıyorum, ama biraz daha iyi sonuç alıyorum: ahize elini sıyrıyor, o da ters ters bakarak telefonu savuşturuyor.

Kalın oda servisi menüsü ve otel ikramları klasörü telefonu takip eder. Biri onu fersah fersah ısıkalıyor, diğeri ise eğilmesine neden oluyor. İkisi de yere düştükten sonra, "Sakinleşmen gerek" diyor.

Sesi düzgün ama yüz ifadesi şeytanın bile kalbine korku salabilir.

Bu da demek oluyor ki aklımı tamamen yitirmiş olmalıyım çünkü ona bir ölüm perisi gibi bağıyorum. "Ve senin de gidip kendini becermen gerek!"

Burun deliklerini açarak çok yumuşak bir sesle "Olivia" diyor.

Kulağa tehdit gibi geliyor. Ben de o içeri girdiğinden beri tehditlere verdiğim tepkiyi verdim ve yine bir şeyler fırlatmaya başladım.

"Beni nasıl buldun?" Bir masa lambasını ona doğru fırlatarak bağıyorum. Yüzünü parçalamak yerine bir koltuğa çarptı.

"Sana verdiğim telefonda GPS var."

Lanet olsun. Onun aptal konuşan telefonundan binlerce güneşin yakıcı sıcaklığıyla nefret ediyorum. "Uzak dur benden! Çılgılık atacağım!"

"Zaten çılgılık atıyorsun," diyor sabırla. "Sana zarar vermeyeceğim, o yüzden lütfen sakın ol."

Sizi bilmem ama biri bana sakın olmamı söylediğinde tam tersi bir etki yaratıyor. Histeri, kan dolaşıma bir eroin iğnesi gibi enjekte ediliyor. Ellerimi yumruk yaparak, kan donduran, İncil'deki boyutlarda, Tanrı'nın gönderdiği bir salgından daha kötü bir çılgılık atıyorum.

Yaptığı tek şey James'i hazımsız gibi göstermek.

Bir elini kaldırdı. "Üzgün olduğunuzu anlıyorum ama açıklamama izin verin."

Saçmalamaya başladım, masaya doğru geri çekildim ve çılgın bir yengeç gibi balkon pencerelerine doğru koşuşturdum. "Evet, evet, lütfen eski sevgilimi nereden tanıdığını, neden yalancı olduğunu, neden bir sürü silahın olduğunu ve neden onlardan birini bana doğrulttuğunu açıkla!"

"Onu sana doğrultmuyorum, tatlım. Sadece tutuyorum, ki bu çok farklı bir şey."

Ses tonundan sabrını sınıdığımı anlayabiliyorum. Ben sabrını sınıyor! "Sakın bana tatlım deme!"

Çık dışarı! Beni rahat bırak! Senden nefret ediyorum!" Kapıya yalvarıyorum. "Yardım edin! Lütfen biri bana yardım etsin!"

Yüzünü buruşturdu. "Benden nefret ettiğini söyleme. Benden nefret etseydin buna dayanamazdım."

Nefes nefese kalmış ve neredeyse histeriden çökmek üzereyken, bir an için ona bakıyorum, belki de ikimiz de aklımızı kaçırmışızdır diye düşünüyorum.

Sonra yan masadaki çiçek vazosunu kaptığım gibi odanın diğer ucuna gönderiyorum.

Ondan kolayca sıyrılıyor, sonra arkasındaki duvara çarpıp milyonlarca parçaya ayrılınca iç geçiriyor. "Bu konuda makul davranmayacağını görebiliyorum."

Bir adım ilerliyor. Kendimi sürgülü cam balkon kapılarına yasladım.

"Olduğun yerde kal! Bana elini sürmene izin vermeden önce kendimi bu balkondan aşağı atarım!"

Ne demek istediğimi kanıtlamak için sürgüyü çekip açmaya çalışıyorum ama kilitli olduğunu fark ediyorum. Kilidi tırmalıyorum ve kapıyı tekrar çekiyorum ama kapı inatla kapalı kalıyor.

James bana kesin bir sesle, "Alttaki rayda bir güvenlik kilidi var," diyor.

Dönüp ona ters ters bakıyorum. Omuz silkiyor.

"Sadece söylüyorum." O. Lanet olası. Sinir.

Çiçek vazosunun üzerinde durduğu ahşap sehpayı alıp ona doğru salladım. Peki o ne yaptı? Orosu çocuğu gözlerini devirdi!

"Tanrı aşkına kadın, sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

"Bu his karşılıklı değil! Ve bana kadın demeyi kes!"

Masayla ona vurduktan sonra fırlatacak başka bir ağır nesne bulmak için çılgınca etrafıma bakınırken, başımın yanından yüksek hızda bir şey geçti ve gürültülü bir çatırtıyla veranda kapısını deldi. Bu sesin ardından bir cam tabakasının ayak altında buz gibi kırılması.

Cam bir kalp atışı kadar dayanıyor, sonra tüm kapı kulaklarımı sağır eden bir gürültüyle yere düşüyor

alıyor.

Sonra her Şey ağır çekime geçer.

James üzerime atladı ve beni halının üzerine fırlattı. Vücudumun üzerinde yuvarlanıyor, dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve silahını otelin kapısına doğrultuyor. Kapıya doğru arka arkaya birkaç el ateş etti. Silahın ucunda kulak zarımı tahrip etmekten koruyan bir susturucu var, bu yüzden atıŐları takip eden ağır gmbrty duyabiliyorum.

Duyduğum Şeyin yere çarpan bir bedeninin sesi olduğunu hücresel düzeyde anlıyorum.

ığlığım bir başka yaylım ateŐinin müziği oluyor, ama bu kez kaynak James değil. Bizi halının üzerinde balkondan uzağa ve yatağa doğru yuvarlıyor. Yatakla duvar arasına girdiğimizde ayağa fırlıyor ve dirseklerini sabitlemek için yatağı kullanarak giriŐe doğru üç el ateş ediyor. Sonra bana hitap etmek için tekrar aşağı iniyor.

"Sana aşığım," diyor. "Evlenmeliyiz." Mermiler baŐımızın üzerinden ıslık çalarak geçiyor ve arkamızdaki duvara saplanıp sıva parçalarını püskürtüyor. Barutun keskin kokusu burnumu yakıyor. Ona bakakalıyorum, Ellerimi kulaklarıma götürdüm.

"Muhtemelen biraz hızlı olduğunu düşünüyorsun, ama biliyorsan biliyorsundur. Bunu daha sonra konuşuruz. Bu arada balayını nerede yapmak isteyebileceğinizi düşünün. Sadece benim fikrim, ama Bora Bora'nın her zaman inanılmaz romantik olduğunu düşünmüşümdür. Orada kaldığım bir Four Seasons var ki muhteşem. Ama eğer plaj olayını sevmiyorsanız, önerilere aığım."

Dizlerinin üzerinde zıplar ve tekrar ateş etmeye başlar. Onu öldürmeye çalışan her kimse -biz miyiz?- karşılık veriyor. Silah sesleri arasında, uzaktan gelen siren seslerini duyuyorum.

Minibardaki o cüce likör ŐiŐelerinden daha fazla imediğim için gerçekten pişmanım.

James ayağa fırlıyor, bileğimden tutuyor ve ayakta durmam için beni yukarı çekiyor.

Odada yoğun bir duman var. Otel odasının kapısı kurşun delikleriyle dolu ve iki menteşesi yerinden çıkmış. Taktik teçhizat giymiş dört iri adamın kanlar içindeki cesetleri girişteki zemini kirletiyor.

Güvenilir çığlığım boğazımda düğümleniyor ve ortaya çıkmayı reddediyor.

Yana doğru sallanıyorum, yere doğru kaymak üzereyim ama James beni belimden yakalıyor.

"Woah! Hey. Bana bak."

Dehşete kapılmış bakışlarımı cesetlerden ayırıp ona yönelttiğimde bana sırtıyordu. "Harika gidiyorsun." Dudaklarıma sert bir öpücük konduruyor. "Ama şimdi gitmeliyiz. Sadece elime tutun ve sakın bırakma. Tamam mı?"

Şok içinde başımı sallıyorum ve ilk fırsatta ondan kaçıp bir karakol bulmayı planlıyorum.

James beni elimden tutup yıkılmış otel odasından çıkarıyor, sadece çantamı omzuna atmak için duruyor ve gitmeden önce bavulumu alıyor.

BÖLÜM III

...tüm hikayeler, yeterince devam ederse, ölümle sonuçlanır ve o bunu sizden saklayacak bir gerçek hikaye anlatıcısı değildir.

- ERNEST HEMINGWAY

A Arabayla kısa bir yolculuk bizi kırsalda bir çiftliğe götürüyor ve burada James'in ustalıkla kullandığı çift motorlu bir uçağa biniyoruz. Çünkü merhaba, Dorothy,

Artık Kansas'ta değiliz. Bu adam kesinlikle sıradan bir sanatçı değil.

Eğer bir sanatçıysa bile. Bu muhtemelen gerçekte ne olduğunu gizlemek içindir. Katil/silahşör/sıcak psikopat şeyi.

Ben de onun hassas olduğunu sanıyordum. Suratıma bir şaplak atmak istiyorum.

Tam olarak sıfır kelime alışverişinde bulunduğumuz yaklaşık bir saatlik uçuştan sonra, başka bir kırsal alanda başka bir minik beton şeride iniyor. Şık siyah bir Mercedes bekliyor, çünkü ateşli psikopatların Volkswagen'i olmaz.

Daha fazla sessizlik eşliğinde sürüyoruz. Muhtemelen olası balayı yerlerimizi düşündüğümü sanıyor, hayalperest piç kurusu.

Gerçekte, beni ona saldırmaktan ve güzel mavi gözlerini yuvalarından çıkarmaktan alıkoyan şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Merak biraz puan kazandırır. Kendisi için söyleyeceklerini duymak için gerçekten sabırsızlanıyorum. Benimkinin bile

görkemli hayal gücü, elinde ne varsa onunla yarışabilir.

Belki bunu bir romanda kullanabilirim.

İnançsızlık da yarışta. Kendimi koruma ve savaş ya da kaç içgüdülerim bir mutfak robotunun içine atılıp püre haline getirildi. Hangi tarafın yukarı olduğunu bilmiyorum.

Bir de beni hasta kedi yavrularını ve kaçak devekuşlarını kurtarmaya iten o aptalca dürtü var. Kalbimden bir jiletle kesip çıkarmak istediğim o şefkatli, sıcak kalpli, duygusal dürtü.

James'in aksine, duygularımı bir düğmeye basarak kapatamam.

O pisliği hala seviyorum.

Ondan çok hoşlanıyorum.

Tamam, çoktan da fazla, ama onun bir psikopat olduğunu zaten tespit ettik, o yüzden o konuya girmeyeceğim.

Hayır, diye karar verdim, kalbimi katılaştırarak, henüz gözlerini oymamış olmamın gerçek nedeni, kızıma ne olduğu hakkında ne bildiğini öğrenmeye ihtiyacım olmasıydı. Sonra buradan gideceğim.

Burası her neresiyse.

Önüme bakarak nereye gittiğimizi soruyorum. "Eve."

Sesi yumuşak ve sıcak. Başımı çevirdiğimde onu ön camdan dışarı bakarken buluyorum, elleri direksiyonun etrafında gevşemiş. Batan güneş yakışıklı yüzüne altın rengi bir parlaklık veriyor ve onu bir melek gibi gösteriyor.

Gülümsüyor.

"Neredeyiz biz?"

"Güneydoğu Fransa. Vaucluse'deki Sault köyü yakınlarında." Boş bakışlarımla karşılaşüyor ve gülümsemesi daha da ısınıyor. "Provence, tatlım. Provence'dayız."

Alçak bir tepeye tırmanıyoruz ve önümde uzanan güzel manzara karşısında nefesim kesiliyor.

Bir tarafı ormanla, diğer tarafı inişli çıkışlı bir vadiyle çevrili bir sırtta yer alan Orta Çağ'dan kalma taş köy ıslıl ıslıl parlıyor

Güneşin ölmekte olan ışınlarında en sıcak koyu sarı. Kiremitli çatıları kıpkırmızı. Çan tepeli kilise kulesi serulean gökyüzüne doğru yükseliyor.

Eski bir ustanın tablosu gibi, yemyeşil vadi, alacakaranlıkta en koyu mor ve maviyle parlayan, kilometrelerce uzanan lavanta tarlalarının nefes kesici görüntüsüyle gözleri uzak ufka doğru çağırıyor. Düz çizgileri göz alabildiğince toprağın yumuşak yükseliş ve alçalışını kat ediyor, sıra sıra tatlı renk ve canlı yaşam, aşağıda patlayan çiçeklerin iç içe geçmiş menekşe ordusu üzerinde budaklı, gümüşü dallarını yayan bir zeytin ağacı tarafından arada bir kesintiye uğruyor.

Gözler için bir ziyafet. Görüşüm renklere doymuş durumda. Her şey çok canlı ve parlak.

Sonra James camları indiriyor ve ben cennetin kokusunu içime çekiyorum.

Tatlı ve alaca, narin ve belirgin, lavanta tarlalarının baş döndürücü aroması duyularıma hükmediyor. Derin derin soluyarak gözlerimi kapatıyorum ve en güzel, en rahatlatıcı bulutun beni sarmasına izin veriyorum.

James mırıldanır, "Doğru ve yanlış kavramlarının ötesinde bir alan var. Seninle orada buluşacağım."

Gözlerimi açtığımda bana şefkatle bakıyordu. "Senaryo yazarlarım bunun için övgü alamazlar. Bu şair Rumi. Onu tanıyor musun?"

"Bugün üç adam öldürmeni izledim. Sakın bana eski Pers mistiklerinden alıntı yapmaya kalkma."

Sırıttıyor. "Dört."

"Pardon?"

"Otelde dört adam öldürdüm. Rumi'yi tanıyacağını bilmeliydim. Sen tanıdığım en zeki insanlardan birisin."

Yüz ifadem karşısında gülerek uzandı ve kalçamı sıktı. "Soruların olduğunu ve şu anda bana çok kızgın olduğunu biliyorum ama sana şunu söylemeliyim ki hayatımda hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim."

Açıkça "Sen bir psikopatsın."
dedim. "Hayır."

Sesim yükseliyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum dostum ama yakın zamanda dört insanı öldürmüş normal bir insan kendini bu kadar neşeli hissetmezdi."

Omuz silkiyor. "Yani ben normal değilim. Bu psikopat olduğum anlamına gelmez."

"İyi. Sen bir seri katilsin."

Hakarete uğramış gibi bakma cüretini gösterdi. "İşte şimdi kabalaştın."

Uzun süre sessiz kaldığımda, profiline hançer gibi baktığımda iç geçiriyor. "Bu sadece benim işim Olivia. Bu işte çok iyiyim ama bu sadece bir iş. Yaşamak için yaptığım şey bu."

Yaşamak için insanları öldürüyor. Boğazımda safra birikmesine neden olan şeyin taşıt tutması olmadığını biliyorum.

Evrendeki bir çatlaktan düştüğümü ve şu anda bilinmeyen başka bir boyutta yaşadığımı hissederek boğuk bir sesle "Sen... suikastçı mısınız?" diyorum.

Burnunu kırıştırıyor. "Haşere kontrol mühendisi terimini tercih ederim."

Ona bakıyorum. Bir süre sonra başımı ellerimin arasına alıp inliyorum.

James, kendinden emin ve gerçekçi ses tonundan da anlaşılacağı üzere, her şeyi mantıklı ve benim için kabul edilebilir kılacağını düşündüğü bir durum açıklamasına girişiyor.

"Hükümetler, uluslararası şirketler ve -benim deyimimle- haşere kontrolüne ihtiyaç duyan yüksek gelirli bireyler için serbest çalışıyorum. Kabul ettiğim işler konusunda çok seçiciyim ve birkaç katı kuralım var. Birincisi kadın ve çocuk yok."

Avuçlarımın içine mırıldandım, "Tam bir kahraman."

Alaycılığımı görmezden geliyor. "İkincisi, hedefin bir bok çuvalı olması gerekiyor."

Başımı kaldırıyorum ve gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Bunu sana soracağıma inanamıyorum ama bu da ne demek oluyor?"

"Sebebin sadece açgözlülük, nefret ya da intikam olduğu işleri kabul etmiyorum. Benim iş kolumda, birinin başka birinin ölmesini istemesinin nedenlerini umursamayan pek çok kişi var; onlar sadece maaş çekini önemsiyor. Ben öyle değilim. Hedeflenen kişinin diğer insanlara çok fazla acı ve ıstırap çektirmiş ve dünyanın onsuz daha iyi olacağı biri olduğunu bilmeliyim. Hedefin geçmişiyle ilgili araştırmalarım çok titizdir."

Bana doğru bakıyor. Gözleri karanlık. "Başka bir deyişle, eğer kapına gelirim, bunu hak ediyorsun."

Ağzımı kapatamıyorum. Deniyorum, deniyorum ama alt çenem işe yaramaz bir şekilde açık kalıyor.

"Üçüncü ve son kural," diye devam ediyor, "bana markanın cenaze töreninden fotoğraflar sağlanmasıdır."

Ağzımdan dehşet içinde tek bir kelime çıkmasını sağlayabiliyorum. "Neden?"

Yüzünden bir dizi tuhaf duygu geçiyor. Hoşnutsuzluk acımaya, acıma da pişmanlığa benzeyen bir şeye dönüşür. Sesi bir oktav düşer. "Böylece ailesinin yüz ifadelerini görebiliyorum. En pis köpeğin bile onu seven birileri vardır."

İyi ki midemde bir şey yok, çünkü şu anda yeniden ortaya çıkabilirdi. Küçümseyerek, "Bu şimdiye kadar duyduğum en hastalıklı, en iğrenç şey" diyorum.

Başını iki yana sallar. "Yanlış anladınız. Resimler benim övünmem için değil. Onlar benim çizmem için."

Gözlerimiz buluştuğunda ve oradaki ıstıرابı gördüğümde, anlıyorum. "Koleksiyonunuz. Perspectives of Grief'teki portreler."

Yavaşça başını sallar. "Ben bir canavar değilim Olivia. Doğru ile yanlış arasındaki farkı biliyorum. İlk iki kuralımın ne kadar asil olduğuna kendimi inandırmaya çalışsam da, yaptığım şeyin ahlaksızca olduğunun farkındayım. Bu yüzden de bu acıyı

Eylemlerimden etkilenen insanlar benim küçük kefarete ödeme yöntemimdir.

"Belki de nafile" - gülüyor, alçak, kendinden nefret eden bir sesle

-"Hayır, kesinlikle nafile, ama bu benim küçük bir telafi yöntemim. Eserlerimin satışından elde edilen tüm gelir, şiddet mağdurlarına hizmet veren hayır kurumlarına gidiyor."

"Demek vicdanı olan bir katilsin," diyorum acı acı. "Tebrikler. Aynı zamanda patolojik bir yalancısın."

"Sana hiç yalan söylemedim," diye araya giriyor, sesi sert.

"Midem bu kadar bulanmasaydı buna gülerdim," diye karşı çıktım ve pencereden dışarı, mor-mavi alacakaranlığa baktım.

Sesi aceleci bir hal alıyor. "Sana yalan söylediğim tek bir şey söyle."

"Sanatçı olmak!"

"Ben bir sanatçıyım. Ama olduğum tek şey bu değil." "Lütfen" diye mırıldandım.

"Başka ne konuda yalan söylediğimi düşünüyorsun?"

Ona bakmak için döndüğümde bana doğru eğilmiş, kaşlarını birleştirmiş ve gözlerinde endişeli bir bakışla bana bakıyordu. Bıkkınlıkla ellerimi havaya kaldırıyorum. "Her şey!"

"Ne gibi?"

Öfke beni ele geçiriyor, yüzümü kızartıyor ve ellerimin titremesine neden oluyor. "Tanışmadan önce kim olduğumu bildiğin gibi."

"Hayır, yapmadım."

"Telefonun bana farklı söyledi!"

Direksiyonu sanki koparacakmış gibi kavriyor. Sıkılmış çenesinin arasından, "Seni kafede gördüğümde kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim güzel olduğundu ve seninle tanışmak istiyordum. Seninle tanışmam gerekiyordu. Sana daha önce hiçbir kadına kapılmadığım kadar kapılmıştım. Masanıza oturduktan ve siz benden uzaklaştıktan sonra biraz araştırma yaptım."

"Saçmalık. Beni hedef aldın. Ben sadece nedenini anlamaya çalışıyorum. Chris'in beni uyardığı adamlardan biri misin, beni ona karşı kullanmak isteyen acımasızlardan?"

Kendini daha iyi kontrol edebilmek için bir an durakladıktan sonra karanlık bir sesle, "Bizi bir araya getiren kaderdi Olivia. Başka bir şey değil. Sen ziyarete gelmeden önce yıllarca o binada bir daire tuttum. Arkadaşın Estelle'in şehirdeki binlerce başka yerden herhangi birinde bir dairesi olabilirdi, ama onun benimkinde vardı. Kader bizi kafede ve yine partide bir araya getirdi. Kaderimizde tanışmak varmış."

Tüm bu kader ve alın yazısı konuşmaları canımı sıkıyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona meydan okuyan bir bakış gönderiyorum. "Sanırım şimdi bana Chris'le o gece benim daireme gelmeden önce hiç tanışmadığını söyleyeceksin."

"Onunla tanışmamıştım." Durakladı. "Yüz yüze." "Biliyordum!"

İnanılmaz bir şekilde, patlamam onu sinirlendirdi. Sesi daha da yükseliyor. "Onu tanıyordum. O da beni biliyordu. Hiç tanışmamıştık."

Elimle devam etmesi için sabırsız bir hareket yaptığımda devam ediyor. Dikkatlice. "Eski kocan..."

"Tükür gitsin. Bugün zaten uğraşmak zorunda kaldığım şeylerden daha kötü olamaz."

Yüz ifadesi bana şaşırabileceğimi söylüyor.

"Hemen söyle yoksa direksiyonu tutup bizi şu hendeğe gönderirim" diye uyarıyorum.

"Tamam." Nefes alıyor. "Eski kocan uluslararası bir silah tüccarı."

Ben tekrar konuşana kadar çeyrek millik virajlı bir köy yolu geçiyor. "O aslında ABD'nin BM büyükelçisi."

"Evet," diye onaylıyor başını sallayarak. "Ve o uluslararası bir silah tüccarı. Siyasi konumunu ticaretini kolaylaştırmak için kullanıyor. Birleşmiş Milletler Büyükelçisi iken Orta Doğu'da bu kadar çok zaman geçirmesi tesadüf mü sizce? Umman Büyükelçisi de olabilirdi."

"Bu çok saçma" diye hafifçe itiraz ediyorum ama beynim anılarla dolup taşıyor.

Chris gecenin bir yarısı telefonda kısık sesle konuşuyor, yatağına gelmesi için seslendiğimde ofisinin kapısını kapatmak için kalkıyordu.

Chris, siyah takım elbiseli, çekik gözlü adamlarla evde toplantılar yapıyor ve neden onunla ofiste buluşmadıklarını sorduğumda basından kaçmak için bahaneler uyduruyordu.

Chris, benim yanımda asla açmayacağı belgeleri kurye aracılığıyla eve teslim alıyor.

Chris, işi gereği olmasa da Arapça konuşmayı öğrenmişti ve Arap kültürüne hiç ilgi göstermemiştir.

Chris ilkel Türkçe, Rusça ve Çekçe konuşmayı öğreniyor.

Chris, işi tarafından tüketilmiş olmasına rağmen, asla ve asla işi hakkında konuşmazdı.

Chris'in kafedeki tuhaf davranışları ve beni Avrupa'da güvende tutamayacağına, güçlü düşmanları olduğuna ve yirmi dört saat içinde New York uçağına binmezsem bunu yapması için birini göndereceğine dair uyarıları.

James ona, "Sanırım ikimiz de benim yanımda senin yanında olduğundan daha güvende olduğunu biliyoruz," dediğinde Chris'in aciz öfkesi.

Bir kiralık katil ile eski kocamdan daha güvende olmamın tek nedeni, eski kocamın çok daha kötü bir şey olmasıdır.

James'in yontulmuş profiline dehşet içinde bakıyorum. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Benim seviyemde benim yaptığım işi yapan çok fazla insan yok. Eski eşiniz de benim düşündüğüm ama sonuçta geri çevirdiğim sözleşmeler yaptı."

Hastalık hissim şiddetlenince elimle ağzımı kapatıyorum.

Chris kiralık katiller tutmuş. Bu da vekaleten onu bir katil.

Sonra, anlayışımın katmanları hızla tek tek soyulan bir soğan olduğu hissiyle, "Kızıma ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye fısıldıyorum.

Suratsızca başını sallıyor. "Evet. Çok üzgünüm. Teselli olmayacağını biliyorum ama onu öldüreceğim."

Kulaklarımda tiz bir ses çınlıyor. Titremeye başladım. "Christopher?"

"Hayır." James başını çeviriyor ve bakışlarımı karşılıyor. "Kalabalığa ateş eden adam."

Bir an için ciğerlerim dondu. Nefes alamıyorum.

James, Emmie'yi kimin öldürdüğünü biliyor.

Vücudumu bir sıcaklık kaplıyor. Soğuk terler döküyorum ve titremem daha da artıyor. Sesim kısık çıkıyor. "Kenara çek!"

James'in bakışı keskinleşir. "Neden?"

"Çünkü eğer yapmazsan, gösterge panelinin her yerine kusacağım."

Arabayı hızla yolun kenarına çekti. Ben kapıyı açıp dışarı eğilmeden ve lavanta kokulu alacakaranlığa doğru şiddetle öğürmeden önce motoru kapatacak zamanı bile olmuyor.

Son kabarmalar yatışana kadar ağlamaya başlamadım.

■ Tekrar konuşmadan önce tam bir gün var. Düşünceler içinde kaybolduğum, James'in güzelliğini çevreleyen lavanta tarlalarında amaçsızca dolaştığım bir gün, Yüzyıllık, krem rengi taştan bir kır konağı.

Mis kokulu mor çiçeklerden nektar toplayan binlerce işçi arının alçak sesleri, çiçekli çalıların muntazam sıraları arasında dolaşırken beni sakinleştiriyor; zihnimin karanlık işleyişinin ara sıra yol açtığı ürpertiye bastırmak için kollarımı kendime doluyorum. Zihnim bu yeni gerçekliğe uyum sağlamaya çalışıyor ama tökezleyip düşmeye devam ediyor.

Güçlü konumunu gizlice silah satmak için kullanan bir adamla evlendim. Para için insanları öldüren bir sevgili edindim. Ve ikisinden de hiç şüphelenmedim.

Gelmiş geçmiş en kötü karakter yargıcı olabilirim. Aptallık, ihanet gibi bariz duyguların ötesinde, İğrenme, öfke, depresyon ve suçluluk gibi duygularla boğuşurken, kabullenmem en uzun zaman alan sinsiyi ve küçük bir piç kurusu var. Canlı menekşenin uzun, dalgalı sıralarını geçerken, ayaklarımın altındaki çakılların rahatlatıcı çıtırtısını dinlerken ve havayı dolduran ince, parfümlü bulutları solurken onu güçlü bir şekilde uzaklaştırmaya devam ediyorum.

İntikam acı ve içimde yanıyor. Zehirli bir yılan dişlerini bağırsaklarımın derinliklerinde gösteriyor.

İncil'deki anlamıyla göze göz, dişe diş prensibine inanan biri olduğumu kabul etmek istemiyorum. Adalet başka bir şey... kana susamışlık başka bir şey. Ben eğitilmiş bir kadını, suçlanan kasaba cadısının yanması için bağırarak bir ortaçağ köylüsü değilim, bebeğim, yan.

Kendi vahşiliğimin yüzüne bakmak çok zor. Ama alacakaranlık bir kez daha lavanta tarlalarının üzerine inerken, sonunda gerçeği kabul ediyorum.

James'in sadece kızımı vuran adamı öldürmesini değil, o orospu çocuğunu mümkün olan en yavaş, en çirkin, en acı verici şekilde öldürmesini istiyorum.

Onun acı çekmesini istiyorum.

Emmie'yi geri getirmeyeceğini biliyorum. Tabii ki getirmeyecek. Hiçbir şey geri getiremez. Ama onun ölümünden bu yana taşıdığım acı içimde yaşayan, nefes alan bir canavar ve şimdiye kadar acının bir anda bacaklarınızı nasıl kesip atabileceğini ve bir sonraki adımda size nasıl vahşi yeni keskin pençeler ve dişler kazandırabileceğini anlamamıştım.

James'in evi olarak adlandırdığı eski çam ağaçlarının arasında yer alan zarif taş eve bakarken, bu durumdan nasıl kurtulacağımı merak ediyorum. Hayat hakkında ve kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyin yanlış olduğu kanıtlanmışken, bu dünyada bir ayağımı diğerinin önüne koymaya nasıl devam edebilirim?

Bir aladoğan, gökyüzünün derinleşen mavi çanağında tembel daireler çiziyor. Bir an için ilerleyişini izliyorum, kanatlarının zarif açılımına hayranlık duyuyorum, kalbimin yalnız bir köşesinde onun delici çığlığını hissediyorum. Sertçe eğilip iki gür lavanta sırasının arasına bir roket gibi daldığında ve birkaç dakika sonra pençelerine takılmış küçük, kıpır kıpır bir demetle gökyüzüne geri tırmandığında, bu bir kehanet gibi görünüyor.

Karanlık bir amaç duygusu içimi dolduruyor.

Öncelikle James, Christopher ve mahvolmuş hayatımın geri kalanıyla ilgili ne yapacağıma, intikam arzum dindikten sonra karar vereceğim.

Dorothy, gerçekten de evinden çok uzaktasın.

Bu karardan sonra kendimi garip bir şekilde sakın hissederek yavaşça eve dönüyorum. Saçlarım ve giysilerim lavanta tarlalarının tatlı kokusuyla doymuş. İnce, soluk gri bir toz ayakkabılarıma yapışıyor. Ayakkabılarımı ön kapının içinde çıkarıyorum, sonra James'in bekleyeceğini bildiğim yere doğru serin, pürüzsüz traverten döşemelerin üzerinde yalınayak ilerliyorum.

Kütüphaneye girdiğimde, kitabından başını kaldırdı. Gözlerimiz buluşuyor. Benimkinde gördüğü şey, kitabı kapatıp bir kenara koymasına neden oluyor.

Durduğum yerden başlığı okuyabiliyorum: Hareketli Bir Şölen.

Yine Hemingway. Bir tema sezmeye başlıyorum.

James soruyor, "Hiç uyudun mu?"

"Yeter."

Odanın diğer ucundan birbirimize bakıyoruz. Lacivert bir kazak ve neredeyse beyaza dönecek kadar yıpranmış bir kot pantolon giymiş, yıpranmış kahverengi deri bir sandalyede uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atmış, yalınayak oturuyor. Karşısında ona uygun bir kanepede oturuyor. İkisinin arasında, kare gümüş bir tepsi üzerinde kehribar rengi sıvıyla dolu kesme kristal bir sürahi ve iki bardakla dolu ahşap bir sehpa var.

Dün gece beni eve taşıdı, çünkü geldiğimizde bacaklarımın tutmadığını fark ettim. Şokun vücudun normal işleyişini bozan bir yönü var. Ayakkabılarım dışında tamamen giyinik bir şekilde beni yatağa yatırdı, yorganı üzerime örttü ve ışığı söndürmeden önce beni alnımdan öptü.

Kaçmayacağımı, yetkilileri aramayacağımı ya da yapabileceğim milyonlarca başka şeyden birini yapmayacağımı bir şekilde biliyordu. Sanırım o da aynı şekilde

benim hakkımda her şeyi biliyor. Tüm gizli ihtiyaçlarımı ve özl mlerimi, kafamdaki tüm saklı düşünceleri.

"şimdi konuşmak istiyorum." dedim.

Başını eğerek karşısındaki kanepeyi işaret ediyor. "Tabii ki." Oturup kenarına t nediğimde, "Viski?" diye soruyor.

Ses tonu kibar. Yüzü zarif. Kazağı en iyi kaşmirden yapılmış. Güzel tavırları, güzel bir yüzü ve Fransız kırsalında güzel bir evi olan, vücuduma dini bir fanatik gibi tapan ve benim için kimsenin yapamadığını yapacak olan katil. Son iki yıldır içinde yaşadığım bu cehennem çukurundan ıkabilmem için yapılması gereken korkunç şey.

Siyah, kanlı zırhlı kara ş valyem, devam için kılıcını kuşanıyor.

Onu rüyamda görsem bu kadar mükemmel olamazdı.

"Viski iyi olur, teşekkürler."

Bana bir ölçü dolduruyor, yüzüme bakmak için duraklıyor, sonra biraz daha dolduruyor. Bardağı bana masanın üzerinden uzatıyor, sonra sandalyesine geri yerleşiyor ve başlamamı bekliyor.

Viskiyi yudumluyorum, dumanlı yanığının tadını çıkarıyorum. Sonra gözlerimi kaldırıp ona bakıyorum.

"Bu adam, kızımı öldüren ateşi açtığını söylediğiniz kişi. O olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"O bir çeşit meslektaşım."

Üst dudağım bir kurdunki gibi kıvrılıyor.

"Hayır,  yle değil," diyor James hızla, dirseklerini dizlerine dayamak için öne doğru eğilerek. Sesi alçak ve aceleci. "Biz birlikte çalışmıyoruz. Ben kimseyle alışmıyorum. Ama sana daha önce de söylediğim gibi, benim yaptığım işi benim seviyemde yapan sadece birkaç kişi var. Bu küçük, elit bir grup ve herkes birbirinin kim olduğunu biliyor. Ve eğer biri işi batırırsa, bunu da herkes bilir."

İfademi değerlendirmek için duraklıyor.

"Devam et."

"Kızınıza isabet eden kurşun eski sevgiliniz için tasarlanmıştı."

Yani telefon doğruyu söylüyordu. "Neden biri Chris'i öldürmek istesin ki?"

"Aracılık ettiği bir anlaşma güneye gitti. Kimyasal silahlar bir gruptan diğerine aktarılacaktı."

"Hangi gruplar?"

James bir an duraksıyor. "ABD'yi İsrail'e söylesem fark eder mi? Ya da Rusya'yı Çin'e? Ya da herhangi bir ülkedeki isyancı gruplardan özgürlük savaşçılarına? Dünyanın her yerinde, her gün insanlar farklı ideolojiler yüzünden birbirlerini öldürmeye çalışıyor. Dini, siyasi ya da başka türlü. İsimler değişiyor, kitle imha yöntemleri değişiyor ama amaç aynı kalıyor: ölüm."

Bardağımdaki viskiyi döndürerek, dalgın bir şekilde, "Hayır, amaç güçtür. Ölüm sadece amaca ulaşmak için bir araçtır."

Bir süre sonra cevap verir. "Ve bu araçlar eski kocanızın uzmanlık alanı."

"Senin gibi. Görünüşe göre bir tipim var."

Kuru ses tonumu duyunca kaşlarını çattı. "Yaptığım işle toplu katliam arasında milyonlarca kilometre var."

Rahat koltuk minderlerine yaslanıp ayaklarımı sehpanın üzerine koyuyorum ve viskiden bir yudum daha içiyorum. "Bu sadece bir derece meselesi, James. İstedığın kadar tartabilirsin ama sen de onun gibi bir katilsin."

"Onun gibi değil," diye karşı çıkıyor, sesi sert. "Asla onun gibi olmayacağım. Kime zarar verdiği umurunda değil. Erkeklerle, kadınlara, çocuklara, yaşlılara, hayvanlara, her şeye. Dokunduğu her şeyi yok eden silahlar satıyor ve bunu sonuçlarını bir an bile düşünmeden yapıyor."

"Peki sen ne yaptığını sanıyorsun? Sürüyü itlaf mı ediyorsun? Sapla samanı ayırmak mı? Topluma bir hizmet mi?"

Dolgun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Tek kelimeyle... evet."

"Bir adamın işiyle gurur duyduğunu görmek güzel. Chris'in neden hedef alındığına geri dönelim."

Yüz ifademi incelemek için bir kez daha durakladıktan sonra, tamamen iş dünyasına döndü. "Basitçe söylemek gerekirse, açgözlülük yaptı. Sevkiyat gecikti, sevkiyatı bekleyen insanlar tedirgin oldu ve Chris bunun daha fazla para kazanmak için bir fırsat olduğuna karar verdi. Müşterilerine, daha fazla para vermezlerse anlaşmanın iptal olacağını söyledi - gümrük memurlarına rüşvet vererek dışlilerin daha hızlı hareket etmesini sağladı, ya da öyle söyledi - ama onlar ne yaptığını anladılar ve şantaja maruz kalmaktan hoşlanmadılar.

"İbret olsun diye vurulmasını emrettiler. Sadece tuttukları vurucu dikkatsiz davrandı."

"Özensiz," diye tekrarlıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var.

James sandalyesindeki ağırlığını huzursuzca ayarlıyor, bacaklarını açıyor ve iç çekiyor.

"Hareket halindeki bir araçtan isabetli atış yapmak en iyi koşullarda bile son derece zordur, ancak hedefin etrafı kalabalıkla çevriliyken buna kalkışmak aptallıktır. Profesyonel protokole göre vurucu caddenin karşısındaki bir binaya yerleşmeli ve kolay bir çıkışı olan yüksek, gizli bir noktadan nişan almalıydı. Ama bilinmeyen bir nedenle, kovboyluk yapmaya ve ortalığı karıştırmaya karar verdi.

"Tam bir amatör saatiydi. Tam bir felaketti. Arabanın plakasının kameraya yakalanmaması bir mucize. O salağın şu anda federal hapishanede olmamasının tek nedeni tamamen şans."

Şans. Bu durumla ilgili herhangi bir şeyi tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil.

Birden o ana geri döndüm, çığlık atan, kaçışan kalabalığın baş döndürücü paniği içinde, küçük kızımın hareketsiz, sessiz formu üzerinde soğuk zeminde şok içinde diz çökmüş, avuçlarımı en sevdiği pembe kadife ceketinin ikinci ve üçüncü düğmesi arasındaki küçük deliğe bastırırken, koyu kırmızı bir leke ellerimin etrafında bir çiçek gibi açmıştı.

Öldüğünde Emmie'nin gözleri tamamen açıktı. Babasınınki gibi elaydı. Altınla beneklenmiş muhteşem, koyu yeşil-kahverengi.

Gözlerimi kapatıp başımı kanepenin arkasına yaslıyorum, korkunç anılarla çalkalanıyorum ama bir şekilde yıllardır hissetmediğim kadar huzurluyum. Belki de lavanta tarlalarının zihnimi sakinleştiren ve meşhur büyüleyici kokusuyla sinirlerimi gevşeten yatıştırıcı etkisidir.

Ya da belki artık akıl sağlığımı koruyamıyorum.

James mırıldanıyor, "Özür dilerim. Bunu duymanın senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Duymak istiyorum," diyorum gözlerimi kapalı tutarak. "Her şeyi duymaya ihtiyacım var. Böylesi daha iyi. En azından artık karanlıkta yaşamıyorum."

Duyduğum tek sesin, vadinin diğer tarafındaki kavuzlu tarlalarda otlayan keçilerin boyunlarındaki çanların uzaktan gelen hafif tıngırtısı olduğu bir andan sonra, kafamda birkaç şey yeniden düzene giriyor.

"Seni hep sevdim. Sahip olduğum tek zayıflık sensin. Güvende olacağın anlamına geliyorsa benden nefret etmeni sağlamaya hazırım."

Bu çok mantıklı. Birini sevdiğinizde, onu korumak için her şeyi feda edersiniz. Her şeyi... İlişkiniz de dahil.

Gözlerimi açıyorum ve James'e bakıyorum. "Chris benden boşanmanın beni onun ölmesini isteyen insanlardan koruyacağını düşündü."

Yavaşça başını sallıyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Ve haklıydı."

"Oteldeki o adamlar... kimdi onlar?"

Güzel mavi gözleri sertleşiyor. "Seni Amerika'ya kaçırırken birlikte vakit geçirmekten hoşlanacağın türden adamlar değiller."

Yani onlar Chris'in kiralık adamlarıydı. Paralı askerler. Tehdidini yerine getirdi. "Beni nasıl buldular? Otel görevlisi beni sahte bir isimle kaydettirdi."

"Kredi kartı kullandınız mı?"

Kahretsin. Kendime not: Bir dahaki sefere canını kurtarmak için kaçarken nakit kullan. "Bana iyi davranacaklarına güvenmiyorsa neden onları işe alsın ki?"

"Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir." "Anlamıyorum."

Bir an duraksayıp bana bakıyor, yüz ifadesi okunmuyor. "Artık bir önemi yok. Seni burada asla bulamayacaklar. Kimse seni burada bulamayacak. Dünya üzerinde gerçekten güvende olduğun tek yer burası."

Viskiden bir yudum daha alıp bardağın kenarından onu izliyorum. Dudaklarımı yaladığımda, yanan gözlerle dilimin hareketini takip ediyor. Sakince soruyorum, "Ben senin tutsağın mıyım?"

Ses tonu müstehcenleşiyor. "Sadece sen istersen."

"Yani şu anda buradan çıkıp gidebilirim ve sen de beni durduramaz mısın?"

"Tabii ki. Ama yapmayacaksın."

Kendine olan güveni midemde bir huzursuzluk patlamasına yol açıyor. "Olabilirim."

Küçük, eğlenceli bir kahkaha atıyor, sonra sandalyesinden kalkıp pencerelerin önünde duruyor. Alacakaranlık onu mor ve altın rengi bir palete boyuyor. Lavanta tarlalarına bakarak sessizce, "Olabilir... eğer bana aşık olmasaydın." diyor.

Başını çevirip bana bakıyor. Bakışlarında bir meydan okuma var.

Cevap vermediğimde, keskin bakışları benimkileri hiç terk etmeden bana doğru geri dönüyor. Sonra kanepede yanıma oturuyor, bardağı elimden alıp sehpanın üzerine koyuyor ve beni kucağına çekiyor.

Ona karşı koymuyorum. Başka bir yerde olmaktansa burada olmayı tercih ettiğimi inkar etmenin bir faydası yok, o ne olursa olsun.

O bir katil. Hayatları sona erdirmek için para alan ve portreler çizip gelirini hayır kurumlarına bağışlayarak kendini daha iyi hissettiren adam.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. Kolları bana dolanıyor ve beni sıkıca kucaklıyor. Fısıldıyorum, "Bu delilik."

"Deliliğin tam tersi. Bu"-beni sıkıyor
-"mantıklı olan tek şeydir."

Kalbinin sabit gümbürtüsünü dinlerken, haklı olup olmadığını merak ediyorum. Dünya, bu katilin kollarında herhangi bir yerden ya da herhangi birinden daha güvende olacağım kadar delirdi mi?

"Bana o geceyi anlat, seni ve Chris'i dairemde bastığım geceyi."

"Kapıyı açtığında kim olduğumu bilmiyordu çünkü daha önce hiç resmimi görmemişti ama ben onu anında tanıdım."

"Onunla benim hakkımda mı konuştun?"

"Ona kim olduğumu söyledim. Diğer vurucunun başaramadığı işi bitirmek için işe alındığımı sandı. Durumun böyle olmadığını anladığında, gerçekte neler olup bittiğini anlaması uzun sürmedi. Ve bu konuda çıldırdı."

Chris'in James'le yatıp yatmadığımı sorduğunda ne kadar öfkeli olduğunu hatırlıyorum. Üzüntü kalbimi bir mızrağın ucu gibi delip geçiyor. Evliliğimin kocamın yeterince umursamadığı için bittiğine inandığım onca yıl, sevilmediğime inanarak çektiğim onca acı ve gerçek şu ki, o kadar umursuyordu ki bencilce kalmak yerine çekip gitti.

Hayatımı kurtarmak için beni terk etti.

Ancak bir grup vahşiden diğerine kimyasal silah ticaretine aracılık etmeseydi buna gerek kalmayacaktı. Eğer bunu yapmıyor olsaydı, çekip gitmesine gerek kalmazdı.

Ve kızımız hala hayatta olacaktı.

Beni terk etme nedeni iyi de olsa, Emmie'ye olanlar için onu asla affedemem. Doğrudan buna yol açan yaptığı tüm korkunç seçimler için.

Sessizce oturduğumuz uzun bir sürenin ardından, gölgeler uzaklaştıkça etrafımızdaki alacakaranlık kasvete dönüşüyor.

James, "Bana ne düşündüğünü söyle." diyor.

"Ben sadece sizin işinize nasıl girildiğini merak ediyordum."

Kahkahası göğsünden geçen hoş bir bas gürültüsü. Gözlerimi kapatıp kendimi onun sükûnetine bırakıyorum. "Uzun bir dizi garip olay sayesinde. Ben ordudayken başladı. Görünüşe göre test sonuçlarım hükümetin ilginç bulduğu belli bir ahlaki esneklik gösteriyordu. Ayrıntılarla seni sıkmayacağım."

"Ordu mu? Sanat okulundan önce miydi?"

Sesine bir gülümseme yayılıyor. "Sanat okuluna hiç gitmedim. Bu sadece birileri kim olduğuma çok yakından bakarsa diye özenle hazırlanmış biyografimin bir parçası."

Birkaç dakika sonrasına kadar hatamı fark etmiyorum: Çok yakından bakmasam onun sahte sanat okulu eğitimi bilmeme imkân yok.

Kulağıma fısıldıyor: "Birisi geçmişimi araştırdığında bana bildirim geliyor. Örneğin FBI için çalışan Mike Hanes adında biri."

Mike ve Kelly için duyduğum korku tüm bedenimi buz gibi yapıyor. "Bu onun hatası değildi," diyorum çabucak. "Ondan bunu bir iyilik olarak yapmasını istedim. O benim en iyi arkadaşımın kocası ve ben sadece kendimi korumaya çalışıyordum-"

"Her şey yolunda," diye beni rahatlatıyor ve parmaklarını çenemin altına koyarak başımı yukarı kaldırıyor, böylece birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. "Bunu neden yaptığını biliyorum ve onlar benim yüzümden tehlikede değiller. Bilmelerini istemediğim hiçbir şeyi keşfetmediler."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirmek için kısa bir süre duraklıyor. "Asıl merak ettiğim, tıbbi dosyamda ne olduğunu öğrendikten sonra neden benimle görüşmeye devam etmeyi seçtiğin."

Tam ona dürüstçe cevap vermek üzereydim ki birdenbire sanki yer **altımdan** kayıp gitmiş gibi hissettim.

Çünkü eğer eğitimi uydurma ise.

"Aman Tanrım. ALS'den ölmüyorsun, değil mi?"

Kıkırdıyor. "Bir at kadar sağlıklıyım. Ama her beş yılda bir kendimi öldürüyorum."

Ona bakıyorum, söylediği kelimeleri anlamıyorum.

"Kılıf değiştirmek için," diye açıklıyor, sanki bu sıradan bir şeymiş gibi. "Bu benim işimde normal bir önlem. Ölü bir adamı takip etmek çok daha zordur. Bir yılanın deri değiştirmesi gibi kimlik değiştiriyorum."

Öfkeli miyim yoksa rahatlamış mı karar veremiyorum. Beynim ellerini havaya kaldırıp pes ediyor ve beni hayatım olan bu çılgınlık çukurunda kendi başımın çaresine bakmak zorunda bırakıyor.

James'in kucağından iniyorum ve onun yakışıklı yüzüne bakıyorum.

Sonra ona olabildiğince sert bir tokat attım.

Kafası yana kayıyor ama onun dışında hareket etmiyor. Bir süre sonra çenesini ovuşturuyor. "Ah."

"Eğer bir daha bana herhangi bir konuda, ne kadar önemsiz olursa olsun yalan söylersen, sana vereceğim tek ah bu olmayacak. Anladın mı?"

"Anlaşıldı. Bekle, bu sana gerçek adımı söylemem gerektiği anlamına mı geliyor?"

Şimdi içimde bir orman yangını gibi patlayan duygudan kesinlikle eminim. Bu öfke, sade ve basit.

Ona tekrar tokat attım.

Bana baktığında, yanağı el izimle kıpkırmızı olmuş, sırtıtıyor. Gözlerinde hınzır bir parıltı var. "İtiraf et tatlım. Bana aşıksın."

"Eğer aşk buysa, dizanteri olmayı tercih ederim. En azından o zaman uğraştığım tüm bu saçmalıklar için iyi bir nedenim olurdu."

Ayağa kalktı ve beni kollarına çekti. Gözleri sıcak ve sesi sert, "Bana bedava söz vermiştin. Sözümü tutacağım."

Ona sadece incemiş dudaklarımla baktığımda, hafızamı dürtmeye çalışıyor. "Sana su konusundaki yetkinliğimi anlatmam karşılığında Touchy Subject topraklarında bir ücretsiz geçiş. Hatırladın mı?"

İnançsızlıkla başımı sallıyorum. "Şu anda Touchy Subject topraklarının o kadar uzağındayız ki, kıyı şeridini sudan bile göremiyorum."

"Şansın varken neden benden uzaklaşmadın Olivia? Mükemmel bir çıkış yolu bulmuştun. Bir tartışma yaşadık. İki gün içinde beni aramazsan anlayacağımı söyledim. Beni bir daha görmek zorunda kalmayacaktın. Basit olabilirdi. Temiz. Onun yerine iki katına çıktın. Ölümcül hasta olduğuma inanarak, birlikte geçireceğimiz zamanın ya senin Paris'teki zamanının ya da benim hayatımın sonuyla sınırlı olacağına inanarak, neden beni görmeye devam ettin?"

"Çünkü ben mazoşist bir aptalım."

"Tekrar dene," diye fısıldıyor, dudaklarını çenemde gezdirerek. "Ve bu sefer bana doğruyu söyle."

Ellerim göğsünün üzerinde düzleşti. Avuçlarımın altında kalbi vahşi bir şey gibi atıyor.

"Gerçekte ısrar etmen sence de biraz ironik değil mi?"

"Anlat bana."

Benden ne söylememi istediğini biliyorum. Sadece yirmi dört saat önce olduğum kadın olsaydım muhtemelen ben de söylerdim. Ama şimdi dünya tersine döndü ve önceliğim artık aşk hayatım, mutluluğum ya da akıl sağlığına benzeyen herhangi bir şeyi sürdürmeye çalışmak değil.

Tüm önceliklerim, kızımı öldüren adamın yaptıklarının bedelini ödemesini görmek gibi çıplak bir ihtiyaca indirgendi.

James'i itiyorum. Buna izin veriyor, kollarını iki yanına indiriyor ve sessizce bana bakıyor. Gözleri aciliyetle dolu. Boynundaki nabız deli gibi atıyor.

"Bana o piçin kellesini bir tepside getir," diyorum sessizce. "Bunu benim için yap, ben de sana ne istersen söyleyeyim."

Gülümsemesi karanlık ve tehlikeli. Yaklaşıyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Eğer şimdi gidersem, gün doğmadan dönebilirim."

"Geri mi?"

"Almanya'dan, saklandığı yerden." Yüzümdeki şaşkınlığı görünce James'in küçük gülümsemesi daha da genişliyor. "Birkaç ortağımın yardımıyla onun izini buldum. Normalde birlikte çalışmayız ama kimse o bebek katilini canlı istemiyor."

Artık Almanya'ya yaptığı gizemli seyahatler hakkındaki gerçeği biliyorum. Oraya klinik deneylere katılmak için gitmemiş... Yuvasında saklanan bir fareyi bulmaya gitmiş.

Ona zaten aşık değildim ama şimdi kesinlikle aşığım.

Duygularım yüzümden okunuyor olmalı, çünkü bir andan diğerine James'in gülümsemesi kayboluyor ve gözleri yanmaya başlıyor.

Beni kollarına aldı ve yatak odasına götürdü.

T sevişmemizin umutsuz bir yanı var. Serbest bırakılmış vahşi hayvanların çılgınlığı sabahları vücudumu ağırlı ve morarmış bırakıyor.

Zihnim kazınarak temizlendi. Bıçaklarla oyulmuş bir balkabağı, Cadılar Bayramı mumunu bekliyor.

James karanlıkta fısıltıyla bir veda sözcüğü söyleyerek ayrıldı, ben çarşafların altında çırılçıplak yatarken beni öptü, tenim tutkumuzdan dolayı hâlâ ter içindeydi. Ondan sonra gözümü bile kırpmadım. Sadece cırcır böceklerinin şarkılarını ve gece kuşlarının yalnız çağrılarını dinledim, lavanta tarlalarının baş döndürücü kokusu en rahatlatıcı merhem gibi açık pencerelerden içeri süzülüyordu.

Ölümcül görevinde onunla birlikte gitmek istediğimi söyledim ama kesin bir dille hayır dedi. Bu çok tehlikeliydi. Bu riski göze alamazdı. Ama diğer isteğimi yerine getirecekti.

Bana tepside bir kelle getirme fikrini İncil'e uygun buldu.

Evet, biz ikimiz oldukça iyi bir çiftiz. Günümüzün Salome ve Herod'u, mutlu bir şekilde düşmanlarının kafalarını kesiyorlar. Güneş dağların eteklerini aşar aşmaz yetkin çift danışmanları aramaya başlamalıyım.

Ama o an geldiğinde artık yatakta değilim. Aceleyle giyiniyorum, kot pantolonumu giyiyorum ve tişörtümü sabırsızlıkla başımın üzerine çekiyorum, çünkü dışarıdaki uzun çakıllı araba yolundan gelen bir araba sesi duydum.

Mercedes'in motorunun gırtlaktan gelen mırıltısı kusursuz.

Kalbim boğazımda, karanlık evin içinde yalınayak koşuyorum. Ağır ahşap ön kapıyı sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi iterek açıyorum. Sonra James'in Mercedes'i dairesel sürüş alanını çevreleyen alçak taş duvarın yanına park edip motoru durdurmasını nefes nefese izliyorum.

Bakışlarımız ön camda buluştuğunda kalbim göğsümde duracak gibi oluyor.

Mor bir çürük sol gözünün altındaki çukuru karartıyor. Alt dudağı yarılmış ve şişmiş.

Arabadan çıkar, sürücü kapısını kapatır ve arkadaki kapağa doğru yürür. Ayaklarının altında çakıllar çıtırdıyor.

Kapak bir düğmeye basarak sessizce kalkar. Sonra James arabanın içine uzanır ve deri bir çanta çıkarır.

Siyah ve iki ucu yuvarlak, iki kısa kavisli sapı ve bunların arasında önden arkaya uzanan bir fermuarı var. Omzunuzda taşıyabileceğiniz bir şey, yaklaşık büyük bir cüzdan büyüklüğünde. Bowling topu saklamak için kullanılabilecek bir çantaya benziyor.

James arka kapağı kapattı ve bana bakmak için döndü. Şafağın mis gibi kokan havasını taşıyan sesi garaj yolunda süzülüyor. "Tatlım, ben geldim."

Çantayı bir ödül gibi kaldırıyor.

Titreyen ellerimi çarpan kalbimin üzerine bastırıyorum.

Sonra bacaklarım tutmuyor ve yere dizlerimin üzerine çöküyorum.

Sonunda, çantanın içinde ne olduğuna bakamadım. James'e onu lavanta tarlalarında uzak bir yere gömmesini söyledim, sonra içeri girip kahve ve omlet yaptım ve onun geri dönmesini bekledim.

Yaptığında, bunun hakkında konuşmadık. Bir daha hiç konuşmadık.

Yazın geri kalanında Provence'ta kaldım, Kelly'ye James'ten ayrıldığımı ve manzara değişikliğine ihtiyacım olduğunu söyledim ve Estelle'e Paris'i çok kalabalık ve sıcak bulduğumu bildirdim. Bunun yerine sahilde sevdiğim ve taşınmak isteyebileceğim küçük bir balıkçı köyüne gittiğimi söyledim.

İyi arkadaş oldukları için ikisi de destekleyici davrandılar. Çok fazla soru sormadılar. Sadece mutlu olmamı istediler ve sesimden mutlu olduğumu anladılar.

James, Christopher ile tek bir telefon görüşmesi yaptı. Ne konuşulduğunu bilmiyorum ama Chris daha sonra bana bir e-posta göndererek adımın ve yüzümün Saint Germain otelindeki bilgisayarlardan ve güvenlik kameralarından silindiğini, böylece oradaki "olayla" asla ilişkilendirilmeyeceğimi bildirdi. Beni sevdiğini ve her zaman seveceğini ve bir şeye ihtiyacım olursa onunla irtibata gememi söyledi.

Hiç cevap yazmadım.

Eylül ayındayız. Romanımı neredeyse bitirdim. Lavanta tarlaları hasat edildi. Kısa süreliğine iek açan mor ve mavi sıralar, kahverengi ve yeşilin normal toprak tonlarına geri döndü. Kış ve bahar boyunca nadasa bırakılacaklar, ta ki gelecek yaz görkemli, kısa ömürlü bir renk cümbüşü içinde yeniden patlayana kadar.

Ama buradaki her tarla nadasa bırakılmış değil. Küçük bir arsa şaşırtıcı derecede verimli olduğunu kanıtladı. Minicik bir d n mde, minik bir yaşam tomurcuğu büyüyor.

"Bir bebek mi?" diye fısıldıyor James, ona küçük plastik çubuğu gösterdiğimde gözleri büyüyor.

"Bir bebek." Gözyaşlarına boğulduğunda gülüyorum. Her zaman büyük sert adamlar ilerinde en duygusal olanlardır.

"Ne zaman?" diye soruyor, heyecanla beni kollarına çekiyor. "Hazırlanmamız lazım!"

Dışarıda bahçedeyiz. Muhteşem bir sonbahar günü: gökyüzü mavi, hava berrak, saksıdaki sardunyalar gürül gürül akan fıskiyeinin etrafında kıpkırmızı çiçek açıyor. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Daha erken," diye mırıldanıyorum, kollarımı omuzlarının sert kütlesine dolayarak. Güçlü boynuna bir öpücük konduruyorum. "Tam olarak kaç aylık olduğumu bilmiyorum ama doktordan bir randevu alacağım."

Geri çekiliyor ve bana sırtlıyor. Gözleri parlıyor. Yanakları ıslak. O kadar yakışıklı ki göğsüm acıyor.

"Hadi bir takvime bakalım ve anlamaya çalışalım!" "Bu konuda bu kadar mutlu olmana sevindim."

Öfkelenmiş gibi davranıyor. "Tam bir pislik olup babasının kim olduğunu soracağımı mı sandın?"

"Hayır. Ama... Emin değildim..."

Tüm kahkahaları ve alayları kaybolur. Israrla, "Neyden emin değildin?" diye soruyor.

Gözlerini kaçırarak gömleğinin en üst düğmesini ilikliyorum. "Dürüst olmak gerekirse..." Başımı kaldırıp baktığımda, onun gözlerini dikmiş bana baktığını görüyorum. Sesim kesildi. "Bir bebeğin senin yaşam tarzına nasıl uyacağından emin değildim."

Yavaşça nefesini veriyor, sonra beni kendine çekiyor, bir eliyle başımın arkasını kavırıyor ve omzunun içine sokuyor. "Fark etmediysen diye söylüyorum, tatlım, her gün burada seninleydim."

Kaşlarımı çattım. "Ee... ve?"

"Çalışmıyordum."

Sanki sözlerinde daha derin bir anlam varmış gibi söylüyor. Eğer varsa bile ben anlamıyorum. "Evet," diyorum dikkatle, "burada olman güzeldi."

Başını arkaya atıp kahkaha atıyor ve beni şaşırtıyor. "Bu kadar komik olan ne?"

"Öylesin." Hâlâ kıkırdayarak yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Bildiğin tüm o büyük kelimeler ve 'hoş' senin

onda dokuzunu bulurum."

"Güzel, güzel bir kelimedir." diye homurdanıyorum. O sırtınca omzuna bir şaplak indiriyorum. "Kes şunu!"

"Evet." Başparmaklarını yanaklarıma sürterek beni nazikçe öpüyor.

"Neyi?"

"Bırak."

"Neyi bırakayım?" Orada öylece durup bana şefkatli gözlerle gülümsediğinde, anlayarak nefes alıyorum.

"Bıraktın mı?"

"Tanrım, çok yavaşsın. Üniversite mezunu olduğuna emin misin?"

Şaşkınlıkla ona bakarak, "Büyükannem bana o kadar bilgisiz olduğumu söylerdi ki, kolumun altında bir somun ekmekle açlıktan ölebilirdim" diyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Çekici bir kadına benziyor."

"Sicilyalılar dalga geçmez. Şu işi bırakma meselesine dönelim." Beni tekrar öpüyor, bu sefer biraz daha derinden. "Hmm?" "Ne zaman oldu bu?"

"Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istediğimi fark ettiğim anda. Ondan sonra işimin bir anlamı kalmadı. Eğer sana bakmaktan sorumlu olacaksam, dünyanın dört bir yanında uçarak bazen beni öldürmeye çalışan kötü adamları öldüremezdim."

O gece Almanya'dan deri çantayla döndüğünde morarmış yüzünü ve yarılmış dudaklarını düşünüp ürperiyorum. "Yani öylece çekip gidebiliyor musun? Yani, hiçbir sonuç olmadan?"

Yüzü kararıyor. Bir an sessizlik içinde bana bakıyor.

Çabucak "Ben ya da bebek tehlikede olacaksa söyleyin yeter" dedim.

"Hayır," diyor hemen, başını sallayarak. "Ama seni benim yapmak için kuralları çiğneyeceğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Onları çiğnedim. Hem de hepsini. Ve hayatta her şey için ödenmesi gereken bir bedel vardır. Bir gün o işaret çağrılacak ve ben bunu reddedemeyeceğim."

Vay anasını, kulağa kötü geliyor.

Onu sorularla sıkıştırmamı bekliyor ve eğer sorarsam cevaplayacağını biliyorum. Ama belirsizliklerle başa çıkma konusunda çok iyi oldum. Artık hayatın karanlık ve tehlikeli sularında gezinme konusunda bir uzmanım ve onun bu "işaretleyicisi" ne zaman çağrılırsa, üstesinden geleceğimi biliyorum.

Birlikte halledeceğiz.

Daha yumuşak bir ton benimseyerek, "Umarım seni desteklememi beklemiyorsundur Romeo. Sözleşmeli katil ol ya da olma, yine de buralarda ağırlığını koyman gerekecek."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme beliriyor. "Ben de senin feminist olduğunu sanıyordum."

"Benim feminist olmamın senin tembel olmamanla ne ilgisi var?"

"Feminizmin eşitlikle ilgili olduğunu sanıyordum." "Ve?"

"Peki ya sen çalışırken ben evde kalıp bebeğe bakmak isteseydim?"

Bu adam ağzım açık ona bakmama neden olacak şeyler söylemekte çok iyi. Cidden, bu Jedi seviyesinde bir yetenek.

Gülüyor ve beni sertçe sıkıyor. "Ben bir takvim bulacağım, böylece James Jr.'ın ne zaman geleceğini öğrenebiliriz." Arkasını dönüp eve doğru yöneliyor, ben de arkasından "Ya bebek kız olursa, seni şovenist?" diye bağıryorum.

Açık Fransız kapılarından kaybolurken kıkırdadığını duyuyorum. "O zaman adını Jamie koyarız."

Güçsüzce gülerek, akşamları yemek yemeyi sevdiğimiz kare ahşap masayı çevreleyen minderli ferforje sandalyelerden birine oturuyorum. Zeytin ağaçları kuş sesleriyle canlanıyor. Güneş başımı ısıtıyor. Plastik hamilelik testi çubuğuyla oynuyorum, deli gibi gülümsüyorum ve evrenin beni buraya, bu ana getirmek için nasıl komplo kurduğuna dair başımı sallıyorum.

Beni böyle güzel hediyelerle ödüllendirmeden önce kanalizasyona sürüklemek ve cesaretimi sınamak için.

James elinde bir duvar takvimiyle döndüğünde alay ettim. "Süper casus telefonuna ne oldu?"

Gözlerini deviriyor. "Büyükannen haklıydı. Fark etmedin mi? O telefonu haftalardır kullanmadım."

"Yine ninemin tarafını tutarsan, bu çocuk doğurabileceğin son çocuk olur, dostum."

Takvimi önümdeki masaya bırakıyor, beni başımın üstünden öpüyor, sonra verandanın bir tarafındaki duvar boyunca uzanan sebze yataklarına doğru ilerliyor. O giderken dünyanın sekizinci harikası olan kışını izliyorum.

Dikkatimi tekrar takvime verdiğimde, temasının Doğu Yakası'ndaki sonbahar yaprakları olduğunu fark ediyorum. "Güzel resimler," diye sesleniyorum James'e. "Eylül ayında Central Park'ta yaprakların değişimini hiç gördün mü? Büyüleyici bir şey."

Kuşların giderek artan cıvıltısı arasında tam olarak yakalayamadığım bir şeyler söylüyor. Çitlerdeki son yabani erikler için kavga ettiklerine şüphe yok. Kulaklarımda da uzaklardan gelen bir vızıltı var, mekanik bir ses, uzak ve biraz rahatsız edici bir şey. Bir çiftçinin yakınlardaki kavuzlu tarlalardan birini sürüp sürmediğini merak ederek takvimi Eylül sayfasına çeviriyorum.

Bu ayın fotoğrafı New England'da şirin bir köyün dışındaki bir elma bahçesinden. Ağaçlar kırmızı, sarı ve altının parlak tonlarında. Fotoğrafın altında ağaçların ve çekildiği yerin açıklaması ile takvime sponsor olan grubun adı yer alıyor.

Orangeburg, New York'taki Rockland Psikiyatri Merkezi.

Nefesim ciğerlerimden söküldü. Vücudumun her yerindeki deri tüylerim diken diken oluyor. Garip mekanik ses, duyabildiğim tek şey olana kadar yoğunlaşıyor.

Korku içinde fısıldadım, "Hayır."

Panik içinde başımı kaldırdığımda, gözlerim umutsuzca James'i arıyor, artık sebze yataklarının üzerinde eğilmiyor,

Akşam yemeği için domates topluyorum.

Gitmiş.

Ahşap masaya dönüp baktığımda, o da gitmişti. Oturduğum sandalye de, ev de, veranda da, bahçe de, hasat edilmiş lavanta alılarından oluşan tarlalar da, Provence'ın tüm güzelliği ve huzuru da. Her şey yok oldu.

Geriye kalan tek şey elimdeki takvim - 23 Pazartesi günü etrafında büyük kırmızı bir daire olan takvimrd .

Sonbaharın ilk günü.

Paris'teki yaz tatilimden New York'a dönmem gereken gün.

Beyaz ışık etrafımı sarıyor, kr olana kadar gittikçe daha da parlaklaşıyor. Artık göremiyorum, ama hala kanımın damarlarımda sıcak bir şekilde çarptığını hissedebiliyorum ve hala garip, rahatsız edici mekanik sesi duyabiliyorum, ancak çok daha yüksek bir şey tarafından hızla boğuluyor.

ığlığımın yüksek, dalgalı sesi.

"...B Ama bana sorarsan, bebeğim, o üzgün bir bireydi. Tüm bu savaş ve ölüm takıntıları? İğrenç. Boğa güreşi olayına hiç girmeyeyim. Bu sadece zehirli erkeklik, tam orada. Sevgili Ernest Hemingway'iniz sizde kalabilir, ben Nicholas Sparks'a bağlı kalacağım. En azından o mutlu son yazmayı biliyor."

Güzel çiçekli bir yaz elbisesi giymiş, koyu renk saçlarını ensesinde topuz yapmış olan Kelly, elindeki kitabı kapatıp iç geçiriyor.

Karşımda rahatsız görünümlü metal bir sandalyede oturuyor. Oda soğuk, beyaz ve keskin bir antiseptik kokuyor. Odanın kapısı açık. Dışarıda, koridorda, kolalı beyaz üniforma giymiş kel bir adam sarı muşamba zemin üzerinde mekanik bir tamponu itiyor.

Çıkardığı ses yüksek ve rahatsız edici.

"Neyse, benim gitmem gerek. Yarın her zamanki gibi aynı saatte tekrar geleceğim. Umarım bu hikâyeyi bitirebiliriz de sana daha neşeli bir şeyler okuyabilirim." Nefesinin altında, "Lanet olası ölüm ilanları daha neşeli olurdu." diyor.

Kelly, sandalyesinin yanındaki küçük plastik masanın üzerinde duran büyük, çizgili el çantasına uzanarak kitabı içine doldurur.

Çanlar Kimin İçin Çalışıyor başlığını görüyorum ve küçük bir keder sesi çıkarıyorum.

Başını kaldıran Kelly, uzun kirpikli kahverengi gözleriyle bana bakıyor. İnançsızlık içinde hızla büyüyen gözler.

Sanki uzun zamandır kullanılmamış gibi cılız, kamış gibi ince bir sesle fısıldıyorum: "Ben senim, sen de bensin ve biri diğerinin ta kendisi. Ve şimdi hisset. Benimkinden başka kalbin yok."

Hıçkırmaya başladım. Durdurulamayan derin, göğüs parçalayan hıçkırıklar.

Kelly ayağa fırlar ve çılgınca bağırır: "Doktor! Yardım edin! Hemşire, biri buraya gelsin!" Kapıya doğru koşuyor, koridordaki hastabakıcıyı kolundan yakalıyor ve titreyen parmağıyla beni işaret ediyor. "Burada hemen yardıma ihtiyacımız var!" diye bağırıyor onun ürkmüş yüzüne doğru.

Kucağımda bir şekilde Estelle tarafından benim için örüldüğünü bildiğim bir yorgan var. Ellerime bakıyorum, ince ve beyaz, yorganın üzerinde çirkin, bükülmüş şekillere kıvrılmışlar. Bozuk şekiller, pençeler gibi.

Bacaklarımı oynatmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Oturduğum sandalyenin iki yanında büyük lastik tekerlekler var.

Hıçkırıklarım arasında tekrar çığlık atmaya başladım.

Koluma bir iğne yoluyla verilen ilaç hızla etki ediyor. İlacı veren uzun boylu Afro-Amerikan hemşire benimle tatlı bir ses tonuyla konuşuyor, nemli saçlarımı alnımdan nazikçe okşuyor ve oda dönmeye, sonra da kararmaya başlarken her şeyin yoluna gireceğine dair bana söz veriyor.

"Güvendesin tatlım," diye mırıldanıyor. "Merak etme, burada güvendesin."

Bir süre sonra uyandığımda odam beyaz önlüklü insanlarla doluydu. Hepsi nefesini tutmuş bana bakıyor.

ve sanki ölümden dönmüşüm gibi yüksek bir beklenti havası.

Görünüşe göre öyle.

"Olivia," diyor içlerinden biri. "Merhaba. Nasıl hissediyorsun?"

Kısa boylu, yaşlı ve yetkili biri gibi görünüyor. Papyonu biraz yamuk. Fransız aksanı belirgin.

"Dur tahmin edeyim," dedim sıkıntıyla. "Sen Edmond'sın."

Gülümsemesi memnun görünüyor. İyi gidiyor olmalıyım.

"Evet, ben Dr. Chevalier! Çok iyi. Çok iyi."

Herkes başını sallar ve birbirlerine bunun gerçekten de ne kadar iyi olduğunu mırıldanır.

Sanırım hasta olacağım. Elimle ağzımı kapatmak istiyorum ama yapamıyorum. Bunu yapma isteğim ve yaratması gereken etki birbirinden kopuk.

"Neden kollarımı veya bacaklarımı hareket ettiremiyorum?"

Bu herkesi otuz saniye kadar susturur. Edmond diğerlerinin gitmesi için bir işaret yapıyor, onlar da kendi aralarında fısıldaşarak bunu yapıyorlar. Oda boşaldığında Edmond yatağımın yanına yaklaşıyor - belli ki bilincim yerinde değilken bir yatağa nakledilmişim - ve elini yatağın yanındaki metal korkuluğa koyuyor.

"Şimdi konuşmak zorunda değiliz, Olivia. Neden biraz dinlenmiyorsun? Daha sonra konuşabiliriz."

Kafasının patlamasını dileyerek ona bakıyorum. "Bana patronluk taslama Edmond. Çocuk muamelesi görecektir havada değilim."

Söylediklerimden dolayı aşağılandıysa ya da şaşırdıysa bile bunu belli etmiyor. Sadece babacan bir endişeyle bana bakıyor, pamuklu laboratuvar önlüğü o kadar beyaz ki neredeyse kör ediyor.

"Bana nerede olduğunu söyleyebilir misin?" diye sorduğunda Bunun bir test olduğunu anlıyorum. Felçli olma sebebimle başa çıkamayacak kadar kırılgan olduğumdan endişeleniyor. Hafif bir hapsedmeyle başlamanın konuşmanın akışını sağlayacağını düşünüyor.

"Tüm işaretler Orangeburg, New York'taki Rockland Psikiyatri Merkezi'ni gösteriyor."

Yüz ifademi değerlendirmek için bir an bekliyor. Orada bulduğu şey onu tatmin etmiş olmalı, çünkü gülümsüyor. "Doğru. Peki neden burada olduğunu biliyor musun?"

Hafızamı yokluyorum. En iyi ihtimalle bulanık. "Çünkü... ben iyi değilim?"

Yüzümü incelemek için bir kez daha durakladı. Sonra, Fransız aksanı kelimelerin üzerine hafifçe akarak, "Sana yardım ettiğimiz bazı ruh sağlığı sorunlarınız var" dedi.

Yine midem bulanıyor, gözlerimi kapatıyorum. "Zihinsel bir çöküş yaşadım."

"Tek, izole bir katatonik psikoz atağı," diye yanıtlıyor yatıştırıcı bir tonda. Sanki sadece bir kez olduğu için o kadar da kötü değilmiş gibi. "Bir süredir bizimle birliktesin."

"Ne kadar sürecek?"

"Üç ay."

Yaz başladığından beri. Paris'e hiç gitmedim. O yolculuk tamamen kafamın içindeydi.

Kalbimin etrafında oluşan acı o kadar büyük ve yakıcı ki beni nefessiz bırakıyor.

James.

Kendimi öldürmek istiyorum ama çalışan bir kol ya da bacak olmadan bunun mümkün olacağından şüpheliyim.

"Kocanız bu gece sizi ziyarete geliyor."

Gözlerimi açtım. Dehşet içinde Edmond'a baktım. "Kocan mı?"

Temkinli bir şekilde, "Evet. Christopher. Onu hatırlıyor musun?"

Aman Tanrım. Hâlâ Chris'le evliyim. Tekrar bağırmaya başlarsam kolumdan bir darbe daha yiyeceğimi biliyorum, bu yüzden dilimi ısırıp başımı sallıyorum ve birinin yatağımın karşısındaki duvara yapıştırdığı postere odaklanıyorum.

Menekşe ve mavinin olağanüstü bir tonunda parlayan Provence'ın lavanta tarlaları, sisler içinde kaybolana kadar uzaklara uzanan yemyeşil bir vadiyi kaplar.

"Hey, Olivia."

Chris, en yakın arkadaşının cenazesine katılıyormuş gibi bir ifadeyle odamın kapısında duruyor. Sarı saçları yağlı ve dağınık. Tişörtünün önünde, Budweiser logosunun hemen altında bir yemek lekesi var. Yırtık kot pantolon ve üniversiteden beri giyişormuş gibi görünen bir çift yırtık Converse spor ayakkabı giyiyor.

Aynı zamanda kısa boylu ve göbekli, kırmızı burunlu ve solgun ten rengine sahip.

Halüsinasyonumda onu çok daha yakışıklı ve sofistike yapmamın ne kadar komik olduğunu düşünerek gülümsediğimde gözleri kısılıyor.

Ona gülümsememden hoşlanmıyor. İlginç.

"İçeri girebilir miyim?"

Kelly'nin daha önce oturduğu çirkin metal sandalyeyi işaret etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Şu ana kadar hastanedeki hiç kimse bana vücudumdaki sorunun ne olduğunu söylemeye yanaşmadı. Sanırım La La Land'e yaptığım seyahatten daha yeni döndüğüm düşünülürse, bunun benim için çok fazla olacağını düşünüyorlar.

Ama eminim bunu sevgili kocamdan öğrenmek üzereyim. "Oturun."

Chris sandalyeye bir göz atıyor, ama anlaşılan o kadar uzun kalmayacağına karar veriyor, çünkü ayakta duruyor. Yatağıma birkaç adım daha yaklaşıyor. "Demek uyanıksın."

Ve sen ABD'nin BM Büyükelçisi değilsin. Dudaklarımdan histerik bir kahkaha kopmak üzere ama kendimi tutuyorum. Yerlilerin benim tam bir kaçık olduğumu düşünmelerine izin veremem, yoksa buradan asla çıkamam.

"Uyandım." Ağırlığını bir ayağından diğerine verişini izliyorum. Bakışları odanın her tarafını dolaşıyor ama bir saniyeden fazla üzerimde kalmayı reddediyor.

Neden bu kadar tedirgin olduğunu merak ediyorum. Açıkçası, eşinizin katatonik bir dönemden beklenmedik bir şekilde uyanması herkes için biraz ürkütücü olurdu, ama sarılma ya da gözyaşı yok, seni çok özledim sevgilim yok. Başka bir şey onu rahatsız ediyor.

İlişkimizle ilgili anılarım bulanık, sanki beynim onları kasıtlı olarak engellemeye çalışıyormuş gibi.

Anılar ya da o.

"Sen hala...?" diyor. İşaret parmağıyla kulaklarından birinin yanında bir hareket yapıyor.

Etkileyici. Ukalaca bir cevabı geri teperek kibar olmaya çalışıyorum. "Kendimi iyi hissediyorum, teşekkür ederim."

"Huh. şey, bu harika. Bu harika."

Yine en iyi arkadaş-cenaze ifadesi var. Görünüşe göre Comaville'den beklenmedik dönüşüm tam olarak bir parti sebebi değil.

"Nasılsın, Chris?"

Kucağımda duran pençe şeklindeki ellerime belli belirsiz bir hoşnutsuzlukla bakıyordu, ama şimdi bakışları benimkilere yöneldi. "Bunun komik falan mı olması gerekiyordu?" diye çıkıştı.

Ah. Yani aramızdaki yk ağır ve parçalanmış cesetlerle dolu.

"Hayır. Özür dilerim. Hafızamla ilgili sorun yaşıyorum. Biz..." Bunu söylemenin nazik bir yolu yok. Ve kaybedecek hiçbir şeyiniz kalmadı. Tam gaz ileri. "Aramız açık mı?"

Sanki çok komik bir şey söylemişim gibi homurdanıyor. "Uzak mı? Daha çok yabancı gibi. Emmie'nin başına gelenlerden sonra tamamen çekip gittin."

Emmie'ye ne oldu?

Birden kafamın ii görüntülerle doldu - dayanılamayacak kadar korkunç görüntüler.

Arabadayım, garaj yolumuzdan geri geri ıkıyorum. Büyük bir araba, Chris'in arabası, eski model bir SUV. Hiç sevmezdim ama küçük sportif Honda'm bir hafta önce arkadan çarpmıştı.

ve dükkan daydı. Yani o gün markete götürdüğüm gürültülü, hantal Bronco'ydu.

Geri görüş kamerası olmayan Bronco. Ya da geri görüş sensörleri.

Ya da iyi frenler.

İlk başta bu tümseğin geri dönüşüm kutusu olduğunu düşündüm. Çöp günüydü ve bilinmeyen bir nedenle çöp toplayıcıları çöp kutularını boşaltırken her zaman garaj yolunun ortasında bırakırlardı. Garaj kapısını açtığımda bakmamıştım ve Bronco o kadar yüksekte duruyordu ki muhtemelen kutuları göremezdim.

Ama yan komşumuz Beth'in çığlığını duyduğumda ve bahçesinin kenarında bembeyaz yüzüyle dehşet içinde arabanın arkasından yere baktığını gördüğümde, çarptığım şeyin bir çöp tenekesi olmadığını anladım.

Sonra arabayı park edip dışarı fırladığımda en kötüsünü keşfettim. İmkansız olanı.

Bir çocuğu ezdim.

Benim çocuğum.

İçeride kestirdiğini sanıyordum. Chris evdeydi, Cumartesi öğleden sonraydı, ona göz kulak olması gerekiyordu. Ama televizyonun karşısında bira içiyordu ve kızın dışarı çıktığını fark etmedi.

Küçük bedeni Bronco'nun büyük arka tekerleğinin altında ezilmişti. Ambulans gelmeden çok önce ölmüştü. Onu sedyeye yükleyip kapıları kapattıklarında üşümüştü.

Öldüğünde Emmie'nin gözleri tamamen açıktı. Babasıninki gibi elaydı. Altınla beneklenmiş muhteşem, koyu yeşil-kahverengi.

Bu sefer çığlık atmaya başladığımda, kibar Afro-Amerikan hastabakıcı beni susturabilmek için üç iğne yapmak zorunda kaldı.

Beş hafta sonra

İşe yaramaz bir bedene sahip olmanın getirdiği aşağılanmaya bu kadar çabuk alışmam şaşırtıcı. Örneğin, şu anda ilgisiz bir şekilde bezimi değiştiriyor.

Adı Ernest. Ah, ironi.

Hızlı ve becerikli, işini yaparken ıslık çalıyor. Benim solgun, cılız halim onun için sadece başka bir alet, bu tesiste her gün ilgilendiği düzinelerce aletten biri. Mavi lateks eldivenlerle koruduğu iri elleri, ben hastane yatağında yan yatarken neşeyle kıcımı bebek mendiliyle temizliyor.

"Bu bası yarasına dikkat etmeliyiz," diyor popomdaki bir noktaya dokunarak. "Gittikçe büyüyor. Gece boyunca ağırlığını daha fazla kaydırmaya başlamam gerekecek."

"Hmm." Dikkatimi dolap kapısının yanındaki duvara yapıştırılmış Frank Sinatra posterine veriyorum. Ol' Blue Eyes fötr şapkasının siperliğinin altından bana sırtıyor, o meşhur gözleri tropik bir yaz gökyüzünün renginde.

Ya da, bilirsin, bir sanatçı/sözleşmeli katilin.

Görünüşe göre Sinatra posterini Ernest asmış, ancak lavanta tarlalarını gösteren posterini Kelly getirmiş.

Provence. Dekorasyon dürtüsünü anlıyorum: Burası o kadar steril ki kazara içeri giren herhangi bir böceği anında öldürebilir.

"Bugün salona gitmek zorunda mıyım? Orası tamamen iç karartıcı bir yer."

Ernest kıkırdar. "Ha ha. İç karartıcı. Anladım." Yatağın altındaki kutudan yeni bir yetişkin bezi çıkarıp açıyor ve her seferinde bir bacağıma boşa harcayarak beni bezin içine sokmak için sıkıcı bir süreç başlatıyor.

"Bu bir evet mi?"

"Burada kuralları ben koymuyorum, tatlım. Doktor başkalarıyla sosyalleşmenin senin için iyi olduğunu söylüyor."

Diğerleri. Bu kelimenin kapsadığı insan sefaletinin çeşitliliğini düşününce ürperiyorum.

"Ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, topluluk grubundan önce seni bahçede bir tur atmaya götüreceğim. Anlaştık mı?"

"İkimizden biri bir konunun ayrıntılarına girmek istemiyorsa, 'hassas konu' deriz. Bu bizim güvenli kelimemiz olacak. Teknik olarak güvenli ifade. Anlaştık mı?"

James'in sözlerini hatırlayınca bir an için gözlerimi kapatıp derin bir nefes almak zorunda kalıyorum. Onun hayali sözleri kafamın içinde güzel hayaletler gibi yaşamaya devam ediyor.

Aslında onunla yaşadığım her an hâlâ aklımda. Tüm konuşmalarımız çok canlı. Dudaklarıma kondurduğu öpücüklerin sıcaklığını hâlâ hissediyorum. Onunla geçirdiğim zaman, bu gerçeklikten çok daha gerçek görünüyor.

Sadece yanlışlıkla çocuğumu öldürmekle kalmadığım ve birayı benden çok seven bir adamla evli olduğum değil, aynı zamanda -bekle de gör- ölmekte olduğum soğuk, korkunç, gerçek gerçeklik.

Neyden
diye
soruyorsun? Tahmin
edemiyor musun?

Bezleri kalçalarımın yukarı çekmeyi bitiren Ernest

beni dik tutuyor ve yatağın başucundaki masanın üzerine serdiği soluk mavi önlüklere uzanırken beni göğsüne yaslıyor. Başımı omzuna yaslıyorum,

Tüm kaslarımın gücünü çalan bu hastalığın tüm duyularımı sağlam bırakma cüretini göstermesine hayret ediyorum.

Hâlâ görüyor, duyuyor, tadıyor, kokluyor ve Ernest'in yanağıma değen omzunun sıcaklığı ve popoma vuruşu gibi dokunuşları hissediyorum. Katatoni nedeniyle uzun süreli anılarımda oluşan ve geçeceği söylenen bazı bulanıklıklar dışında zihnim mükemmel çalışıyor.

Bu da demek oluyor ki, akciğerlerimi kontrol eden kaslar bu hastalığın son aşamalarında felç olduğunda, boğularak öldüğümün tamamen farkında olacağım.

Ernest pratik bir kolaylıkla uzuvlarımı düzenliyor ve beni bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor, böylece hastaların kendilerini incitebilecekleri sinir bozucu düğmeleri, fermuarları veya ipleri olmayan yumuşak pamuklu önlükleri çabucak giydiriyorum. Sonra beni yataktan kaldırıyor ve dikkatlice beni bekleyen tekerlekli sandalyeme yerleştiriyor, ayaklarımı metal ayaklıklara dayıyor ve ellerimi kucağıma koyuyor. Üzerime ördüğü yamalı yorganı örtüyor, kalçalarımın etrafına doluyor ve sonra yaptığı işi değerlendiriyor.

Memnuniyetsizlikle dudaklarını büzdüğünde, "Sakın söyleme, rujum dişlerime bulaştı, değil mi?" diyorum.

Makyaj yapmıyorum ama o da bana ayak uyduruyor, başını sallayarak hüzünleniyor. "Boya kalemi yemiş gibi görünüyorsun."

"Bir pastel boyanın tadı dün akşam yemekte servis ettiklerinden daha iyi olurdu. Sence şef yeşil fasulyeye boşuna yeşil fasulye denmediğini biliyor mudur? Daha önce hiçbir sebze de grinin bu tonunu görmemiştim."

Ernest kahkahalarla güler. "Şef mi? Bu çok cömertçe." Komodinden geniş dişli bir tarak alıp saçlarımda gezdirmeye başlıyor, karışıklıkları nazikçe açıyor.

Beni duşa sokan da o. Beni sabunluyor ve sanki caddenin aşağısındaki alışveriş merkezindeki oto yıkamadan geçen bir arabaymışım gibi hızlı bir kişiliksizlikle duruluyor.

Duşlar için farklı bir tekerlekli sandalye var. Özel su geçirmez bir tane, koltuğun ortasında bir delik var, böylece

Ernest, temizlenmesi gereken tüm ince noktalara ulaşabilir.

Evet, güzel zamanlar. Başka bir psikotik kırılmanın gelip beni kurtarması için dua edip duruyorum ama şu ana kadar şansım yaver gitmedi.

Saçımın düzgün görüldüğünden emin olduktan sonra Ernest beni hastaların ana toplanma alanına götürüyor; burası rahatlatıcı görünmesi için ironik bir şekilde "salon" olarak adlandırılan bir gündüz odası. Ancak gürültü seviyesi hiç de rahatlatıcı değil. Akıl hastalığının pençesindeki insanlar sessiz bir grup değildir. Ve burayı kim dekore ettiyse belli ki ilham almak için One Flew Over the Cuckoo's Nest filmini izlemiş, çünkü tam da şeytani Hemşire Ratched'in onaylayacağı bir odaya benziyor.

Bu kadar çıplak bir alanın aynı zamanda bu kadar çirkin olmayı başarabilmesi şaşırtıcı.

İlk olarak, ilaç zamanı. Ernest beni dispanser penceresine götürüyor. Bir banka veznesini andırıyor, kalın pleksiglas bir güvenlik kalkanının arkasında oturan üniformalı bir kişi gülümsemek için çok çaba sarf ediyor.

"Günaydın, Bernadette." Ernest pleksiglasın arkasındaki kötü permalı kadını selamlıyor.

"Howdeedoo, Ernest!" Deli gibi gülümseyerek, ışıltılı yeşil gözlerini bana çevirdi. "Size de kocaman bir günaydın, Bayan Olivia!"

Kadın her zaman lanet bir sincap kadar neşeli. İlacın yerleştirildiği penceredeki küçük açıklıktan uzanıp onu boğazından yakalamak istiyorum.

"Saçların bugün çok güzel görünüyor," diyorum ona. "Yeni mi yaptırdın?"

Bir fino köpeğinin tüylerini andıran iğrenç buklelerini okşayarak -eğer fino köpeği kendini doğanın hiçbir yerinde bulunmayan turuncunun çığlık atan bir tonuna boyamışsa- bana bakıyor. "Evet! Fark etmeniz ne kadar hoş!"

"Bukleleriniz özellikle sıkı görünüyor. Ve rengin de çok taze."

Bana teşekkür edip ilacımın yanına bir kâğıt bardak su almak için arkasını döndüğünde, Ernest sessizce kıkırdıyor. Nefesinin altından, "Çok kötüsün." dedi.

Masumu oynuyorum. "Ne? Ona iltifat ediyorum."

"Mm-hmm. Ve ben Taylor Swift."

"Gerçekten mi? Düşündüğümünden daha iriymişsin Tay. Ve erkek olduğunu fark etmemiştim. Müzik videolarında bu pek belli olmuyor."

Ernest dilini şaklatıyor, onaylamaz görünmeye çalışıyor ama benim ukalalığımдан hoşlandığını biliyorum.

Hayali ya da başka türlü, erkekler ukalalıktan hoşlanıyor gibi görünüyor.

Ernest anti-psikotiklerimi uzattığında, itaatkâr bir şekilde hapları almak için ağzımı açıyorum. Onları dilimin üzerine yerleştiriyor, sonra kâğıt bardaktan su yutmama yardım ediyor, boğulmadığımdan emin olmak için dikkatle izliyor.

Boğaz kaslarım giderek zayıflıyor. Yutkunmak, artık yapamaz hale gelene kadar kanıksadığımız şeylerden biri.

Yürümek gibi. Kendi kışını silmek gibi. Hayattaki diğer her şey gibi.

Sonra Ernest beni odadaki en sevdiğim yere, dışarıdaki yemyeşil çimenlere bakan bir pencereye götürüyor. En sevdiğim yer çünkü herkesten olabildiğince uzakta.

Özellikle de orgazm oluyormuş gibi çılgık atan genç sarışın kadın -ki bu hemen hemen her zaman böyledir- ve sadece homurdanarak iletişim kuran uzun boylu zayıf adam.

Gigi paranoid şizofreniden muzdariptir. Kafasındaki sesler ona herkesin onu öldürmek istediğini söylüyor. Gaspard'ın ağır bipolar bozukluğu ve klinik depresyonu var. Hastaneye yatırılmadan önce altı kez intihara teşebbüs etmiştir.

Bugün sadece duvara bakıyor, Gigi'nin şehvetli çılgınlıkları arasında arada bir homurdanıyor.

Rockland Psikiyatri Merkezi'ndeki günlük rutinler esnek olmayan bir programla yönetiliyor. Kahvaltıdan ve bir saatlik "serbest" dinlenme zamanından sonra, topluluk grubuna katılmam planlanıyor. Bu, tüm hastaların bir araya gelerek, titizlikle uygulanan dokunmama politikası, başkasının odasından kimin (eşyasını) çaldığı, Forrest Gump'ın neden abartılan bir film olduğu ve herkesin berbat olduğu konusunda hemfikir olduğu yemek kalitesi gibi büyüleyici konuları tartıştığı zamandır.

Bu heyecandan sonra öğle yemeği. Ardından psikiyatristimle bire bir görüşerek nasıl hissettiğimi, uyuyup uyumadığımı, kaka yapıp yapmadığımı ve şu anda kendimi öldürmek isteyip istemediğimi değerlendiriyoruz. Gerekirse ilaçlarda ayarlamalar yapılır. Daha sonra hayati belirtilerim alınıyor ve sosyal hizmet uzmanlarımla süreç grubuna gidiyorum, burada genellikle herkes olumsuz düşüncelerle nasıl mücadele edileceğini konuşurken ben sandalyemde uyukluyorum. Birileri hep ağlar.

Sonra rekreasyon terapisi, eğitim grubu, ziyaret saati, akşam yemeği, sessiz zaman ve ışıklar söner. Rutin hiç değişmez.

Sadece on dakika pencereden baktıktan sonra, Ernest beni Dr. Chevalier'e götürmek için tekrar ortaya çıktığında şaşkınlığımı hayal edin.

"Neden beni görmek istiyor?"

"Birinin bana bir şey söylediğini mi sanıyorsun? Ben sadece burada çalışıyorum, tatlım."

Satranç oynayan bir grup adamın yanından geçiyoruz. İçlerinden biri bana "Beetlejuice!" diye bağırıyor. El salladım ve gülümsedim, çünkü o filmi severdim.

Edmond'un ofisine vardığımızda, büyük meşe masasının arkasında oturmuş, açık bir dosyadaki kağıtları inceliyordu. Kafasını kaldırdı ve "Ah." dedi.

Neden bilmiyorum ama bu uğursuz bir his.

Ernest sandalyemi Edmond'un masasının önüne park ediyor, sonra ofisin kapısını arkasından kapatarak çıkıyor. Ellerini, üzerinde düşündüğü kâğıtların üzerinde birleştiriyor,

Edmond sessizce bana bakıyor. Tam bir dakika sonra, artık dayanamıyorum.

"Ne oldu, Doktor?"

Gülümsüyor. "Espri anlayışını özleyeceğim Olivia."

Kaşlarımı çatıyorum. "Şimdiden cenazemi mi planlıyorsun?" "Eve gidiyorsun."

Kafamın üstünde bir atom bombası patlamış gibi hissediyorum. Nefes alamıyorum. Göremiyorum. Organlarım büzüşüyor ve ölüyor. "Ev mi?"

"Kocanızla yaşamak için. Şaşırmış gibi bakma. Bugünün geleceğini biliyordun."

"Hayır, dürüstçe söyleyebilirim ki bugünün geleceğinden haberim yoktu!"

Edmond gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor. "Seanslarımızda topluma yeniden katılımınız hakkında kapsamlı bir şekilde konuştuk."

"Bugünün geleceğini bilmiyordum demek istedim!"

Kağıtları topluyor ve düzeltmek için masasına vuruyor, sonra da düzgünce dosyanın içine yerleştiriyor. Dosyayı kapatıyor ve katlanmış ellerini dosyanın üzerine koyuyor, bu onun pasif-agresif bir şekilde bana meselenin halledildiğini söyleme şekli.

Herkes benim hayali James'im kadar açık sözlü değil. Ellerimi kullanabilseydim, o dosyayı parçalara ayırır ve konfeti gibi odanın içinde savururdum.

Edmond, "Neden üzgün olduğunuzu konuşalım." diyor.

"Öncelikle, Chris'in beni sadece bir kez ziyaret ettiğini biliyorsun. Ve bunun ne kadar iyi gittiğini biliyorsun. Şimdi gidip onunla mı yaşayacağım?"

"Bugün de dahil olmak üzere onunla birçok kez konuştum. Evinize dönmeniz için çok hevesli."

Herkesin yalan söylediği bir şey vardır: kayan gözler, huzursuz eller, saçlarıyla oynamak. Edmond'un ki papyonuyla oynuyor.

Kucağımda ölü güvercinler gibi duran çarpık ellerime bakmadan önce bir süre gergin bir şekilde ayarlamasını izliyorum.

"Orada bana kim bakacak? Onun olmayacağını biliyorum."

"Ona yirmi dört saatlik günlük ALS hastaları konusunda uzmanlaşmış mükemmel bir şirketten evde bakım hizmeti."

"Gece gündüz bakım mı? Kulağa pahalı geliyor."

"Medicare ve iş sigortasına dahil bir poliçe kombinasyonu tarafından karşılanıyor."

Chris bir tamirci, ilk ziyaretinden sonra hatırladığım gibi. Dürüst bir iş ve maaşı da makul, ancak dükkânın sahibi değil ve yükselmek gibi bir hırsı da yok.

Ayrıca dükkândaki yirmili yaşlardaki büyük memeli resepsiyonistle bir ilişkisi olduğunu ve beni terk etmeyi planladığını da hatırladım.

Ama bu bana ALS teşhisi konulmadan önceydi - Emmie öldükten birkaç ay sonra konulan bir teşhis.

Sağ uyluk kasımdaki sürekli seğirmeyi, ayaklarımdaki gelip giden uyuşmayı, ara sıra bir kalemi düşürmemi ya da tökezlememi görmezden geliyordum. Ancak kazadan sonraki soruşturma sırasında, polis yeterince hızlı fren yapmamamın olası nedeni olarak sarhoşluğu gösterirken, o gün ayağımın beni rahatsız ettiğinden bahsettim. Önce karıncalandı sonra uyuştı.

Tam zamanında frene basmamıştım.

Hissettiğim çarpma, Emmie'ye çarpan büyük metal arka tampondu. İlk çarpmanın etkisiyle birkaç metre geriye, garaj yoluna savruldu. Eğer o anda durmuş olsaydım, güvende olacaktı, ama onu devirecek kadar uzun süre frenle uğraştım...

Ve tam tepede dur.

Edmond nazikçe "Olivia" diyor.

Yukarı baktım. Acı çekiyor, çok kederli ve şefkatli görünüyor. Onun için üzülüyorum. Çok çabalıyor. Bana gerçekten yardım etmek istiyor. Ama kendi çocuğunu öldüren bir anneye kim nasıl yardım edebilir ki?

Benim gibi insanlar için cehennemde özel bir yer var. Ve ben tam buradayım.

"Hâlâ kaliteli bir yaşam sürebilirsin," diyor yumuşak bir sesle. "Daha yılların olabilir-"

Gülüşüm keskin ve acı. "Tanrı korusun."

"Kocanla yeniden bağlantı kurabilirsin."

Alay ediyorum. "Ölmek üzere olan karısını terk ettiği için insanların onun tam bir pislik olduğunu düşünmesini istemediği için beni terk etmeyen koca mı? Evet, bu şüpheli."

"Senin durumundakiler için bir ilham kaynağı olabilirsin." İç çekip gözlerimi kapatıyorum. "Ben bir ibret öyküsüyüm, Edmond."

Bir ilham kaynağı değil."

"Bir kitap yazabilirsin."

Kitap mı? Hep bir kitap yazmak istemişimdir. Gözlerimi açtım ve ona baktım.

İlgimden cesaret alarak bu fikre ısındı, başını salladı ve öne doğru eğildi. "Evet, yaşadıklarını yazabilirsin. Burada, Rockland'da, hastalığınla ve çocuğunu kaybetmenin üstesinden gelen bir anne olarak- sürükleyici bir hikaye olurdu. Tek kelimeyle sürükleyici. Kendi hayatlarında zorluklarla uğraşan insanların bundan neler çıkarabileceğini bir düşünün!"

"Majör depresyon mu?"

"İlham," diye karşı çıkıyor. "Umut."

Sanırım bunun bir anlamı var. En kötü trajedilerden bile alınacak dersler vardır. Ve eğer benim hikayem bir ebeveyni bile garip tıbbi semptomları görmezden geldikleri için çocuğunu kaybetmekten kurtarabilirse... tek bir kaza bile önlenebilirse...

"Bir roman yazmakla ilgili ilk şeyi bilemem.

Evde oturan bir anne olmadan önce sekreterlik yapıyordum."

Edmond parlıyor. "Demek iş için yazma deneyiminiz var!"

"Sadece yazışmalar," diye karşı çıkıyorum, bu kadar kolay pes etmeyeceğini umuyorum çünkü bunu yapacaksam tonlarca manevi desteğe ihtiyacım olacak.

Yani, ellerimi kullanamıyorum! Nasıl roman yazacağım ben?

Ama Edmond aklımı okuyor. "Bütün hikâyeyi bir kayıt cihazına yazdırabilirsin. Eminim son taslağı parlatmak için tutabileceğin birçok serbest editör vardır. Ve eğer bir yayıncı bulamazsan, kendin yayınlayabilirsin. Daha da önemlisi, bu senin için mükemmel bir terapi olur."

Ses tonum kuru bir hal aldı. "Ne kadar kitap yazarsam yazayım, sanırım ikimiz de bir daha asla zihinsel olarak dengeli olamayacağımı biliyoruz."

Karşı çıkmak için elini sallıyor. "Zihin inanılmaz derecede güçlü bir şeydir. Örneğin sonsuza kadar psikotik bir durumda kalma potansiyeline sahip olduğu gibi, kendini iyileştirme konusunda da sınırsız bir potansiyele sahiptir."

Edmond'un sözlerine tepki olarak nefes almayı bıraktım. Kan dolaşımım durdu. İçimdeki her şey çılglık atarak durdu.

Bir insan sonsuza kadar psikotik bir durumda kalabilir mi?

Sonsuza kadar mı?

Umuttan bahset.

İlk defa felçli olduğum için minnettarım. Aksi takdirde o kadar şiddetli titrerdim ki, iyi kalpli doktor bir atı sakinleştirecek kadar sakinleştirici isterdi.

Yavaşça, "Biliyor musun, bana ne olduğu hakkında hiç konuşmadığınızı fark ettim. Psikotik bir kırılmanın gerçekte nasıl işlediğinin lojistiği."

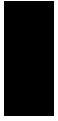
Konunun değişmesine şaşırın Edmond gözlerini kırıştırır.

"Yani, sana her şeyin bana ne kadar gerçek görüldüğünü anlatmıştım. Şu anda karşınızda otururken bana görüldüğü kadar gerçek. Belki süreci daha iyi anlasaydım, hazırlıklı olmama yardımcı olurdu. Belki de psikotik bir kırılmadan önce zihnin neler yaşadığının farkında olursam, işaretleri yakalayabilirim. ALS hastalığımda görmezden geldiğim işaretler olduğu gibi... Yakın bir psikoz belirtisi var mı?"

Bir süre sonra başını sallar. "Evet, var. Ve dürüst olmak gerekirse Olivia, bilmek istemene sevindim. Yaşadığın zorluklarla doğrudan yüzleşmek iyileşmen için önemli bir adım."

Konuşmaya başla artık! Dışarıdan sakın bir şekilde ona bakıyorum. İçimde ığlık atan kalabalıklar, yanıp sönen ışıklar, kulakları sağır eden müzik ve evik kuvvet polislerinin yaklaştığı bir parti var.

Çünkü James'i ilk kez nasıl bulduğumu keşfedebilirsem.
Belki tekrar yapabilirim.

Edmond psikoz olarak adlandırılan çok boyutlu durumu anlatmaya başlarken onu dikkatle dinleyin. Birkaç dakika boyunca psikozun çeşitliliği hakkında

Şizofreni, sanrısız bozukluk ve benzerleri dahil olmak üzere tanıya yol açabilecek kişilik bozuklukları ve yasadışı uyuşturucuların kötüye kullanımı gibi bunu şiddetlendirebilecek çeşitli şeyler. Bunu psikoz yaşayan bir kişiye ne olduğuna dair klinik bir açıklama ile takip ediyor: halüsinasyonlar, düzensiz düşünme, sanrılar ve bazen bireyin hayal dünyasında tamamen kaybolduğu ve dış uyaranlara tepki vermediği katatoni.

Tabii ki bunu zaten biliyorum.

"Ama bahsettiğiniz kişilik bozukluklarından hiçbirine sahip değildim," diye araya giriyorum, tedirgin bir şekilde. "Hiç uyuşturucu kullanmadım. Bana hiçbir zaman zihinsel ya da başka türlü bir tıbbi sorun teşhisi konmadı. Özellikle benim gibi biri nasıl psikotik olabilir? Tetikleyici ne olabilir?"

Bunu takip eden sessizlikte, kelimelerini dikkatle seçtiğini söyleyebilirim.

"Resmi bir depresyon teşhisiniz olmayabilir, ancak şüphesiz depresyondaydınız."

Ben bir şey söylemeyince devam etti. "Kocanızla ilişkiniz gergindi. Sizden çok daha genç biriyle ilişkisi olduğunu keşfetmiştiniz. Bundan önce bile, ikiniz birbirinizden uzaklaşıyordunuz ve kendinizi son derece yalnız hissediyordunuz. Bana birkaç yıl içinde kırk yaşına girme fikriyle ilgili sorun yaşadığınızı ve başka bir çocuk özlemi çektiğinizi, ancak onu ne kadar kötü bir baba olarak gördüğünüz için kocanızla bir çocuk istemediğinizi söylediniz. Dikkatsiz ve soğuk tam olarak sizin kelimelerinizdi."

Halüsinasyonumdaki ikinci kişiliğiyle iki ortak noktası vardı. "Devam et."

"Sonra... kaza oldu."

Tüm canavarlığıyla bir süre orada asılı kalmasına izin veriyor. "Kazadan kısa bir süre sonra sana ölümcül hastalık." Sesi yumuşuyor. "Ve hastalık ilerledikçe sonunda tekerlekli sandalyeye mahkum olduğunuzda, psikotik bir kırılma olarak adlandırdığımız şeyi yaşadınız. Basitçe söylemek gerekirse, zihnin gerçekliğin stres ve acısını daha fazla kaldıramadı, bu yüzden kendini savunma moduna geçti ve seni güzel bir tatile çıkardı."

Istırap içinde gözlerimi kapadım. Göz kapaklarımın ardında James'in bir görüntüsü beliriyor. Yürek parçalayıcı derecede yakışıklı. Güzel mavi gözleri her zaman olduğu gibi ıslık ıslık yanıyor.

"Şu anda seninle konuşmak bana bundan daha gerçekçi geliyor" diye fısıldıyorum. Aklıma bir düşünce geliyor ve gözlerimi açıyorum. "Bunun gerçek olduğunu nereden bileceğim? Seni halüsinasyon görmediğimden nasıl emin olabilirim?"

Edmond omuz silkiyor. "Bu meşru bir soru. Ben hiç halüsinasyon görmedim ama birlikte çalıştığım her hasta aynı şeyi söylüyor: Halüsinasyonları ile 'gerçek' yaşam arasında fark edilebilir bir fark yoktu."

Umut yeniden içimde kabarıyor. Kalbim küt küt atarken hevesle, "Belki de bunların hepsi bir rüyadır? Belki bir gün uyanırım ve James'le birlikte Fransa'ya geri dönerim?"

Edmond sandalyesinde arkasına yaslanır. Derin bir nefes verir, sonra bir elini gözlerine götürür. Tekrar konuştuğunda sesi yorgun geliyordu. "İnanmanın cazip olduğunu biliyorum. Ama Dünya'da geçirdiğim süre içinde öğrendiğim bir şey varsa, o da şudur: Eğer gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, öyledir."

Evet, bunu daha önce de duymuştum. "Bu hiçbir şeyin kanıtı değil."

"Hiç kimse size gerçekliğin kanıtını sunamaz, Einstein'ın kendisi bile. Ama kanıtlanamıyor olması, yarın güneşin doğmayacağı anlamına gelmez. Doğacaktır."

Ona sadece meydan okuyan bir bakışla baktığımda, cevaplarından tatmin olmadıgımda, farklı bir yaklaşım benimsiyor.

"James dediğiniz adam hakkında konuşalım."

James'in adını söyleme şekli kendimi savunmada hissetmeme neden oluyor. "Ne olmuş ona?"

"O çok güzel. Kendi tanımınıza göre, bir Adonis. Duygusal biri. Sanatsal. Dikkatli. Başarılı. Zeki." Edmond duraklar. "Aynı zamanda son derece erkeksi ve güçlü, inanılmaz derecede erkeksi ve cinsel açıdan deneyimli, ama aynı zamanda rahatlıkla bekâr... ve yıllardır bekâr. Ama seni gördüğü anda aşık oluyor. Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama bu sadece aşk romanlarında olur. Bu gerçek hayat değil."

"Beni görür görmez aşık olduğunu hiç söylemedim." diye mırıldandım.

Edmond beni görmezden geliyor. "Bu güzel adam seni durmaksızın takip ediyor. Onu çok kısa bir süredir tanımana rağmen onunla yoğun bir cinsel ve duygusal bağ kuruyorsun. Yıllar sonra ilk kez arzulandığını, ihtiyaç duyulduğunu ve mutlu olduğunu hissettiriyor."

İnledim. "Tamam, demek istediğini anladım! Mükemmel erkeği yarattım!"

"O kadar mükemmel ki, suçluluğunuzun ejderhasını öldüren kara şövalye oluyor. Bilinçli zihninizin yüzleşmeye dayanamadığı şey: çocuğunuzun ölümüne siz sebep oldunuz. Onun yerine, Emmie'nin ölümü bir suikastçının kurşunuyla oldu."

mermi kocanız içindi. Böylece sizi suçtan muaf tutuyor ve suçu onun üzerine atıyorsunuz."

Edmond'un sesi alçalır. "Ve senin James katili öldürdüğünde, çember tamamlandı. Adalet yerini bulmuştu. Dış dünyanın dokunmadığı güzel bir yerde sonsuza dek mutlu yaşadınız ve hatta her şeyi yoluna koyan adamdan bir çocuğa hamile kaldınız. İronik bir şekilde, ölümü sadece hak edenlere getiren adamdan. Onurlu bir katil."

Edmond bir süre daha durakladıktan sonra, "Ahlaki kuralları olan tek katiller hayal ürünüdür, hayatım," diye ekler. Sesi acınacak kadar yumuşaklaşır. "Ya da hayal gücümüzün ürünüdürler."

Oda bulanıklaşmaya başlayana kadar ağladığımı fark etmiyorum.

Edmond masasının üzerindeki dahili telefonun düğmesine basar. "Catherine, Ernest'in ofisime gelmesini sağlar mısın lütfen?"

Edmond ayağa kalkıp telefonunun yanındaki kutudan mendil alıyor ve yanaklarımı kurulamak için masasının etrafına geliyor. "Özür dilerim Olivia," diye mırıldandı. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Hissettiğin şey normal. Bir kayıp yaşadın ve yas tutuyorsun. James'in ve birlikte geçirdiğiniz zamanın yasını tutmana izin ver, sonra tüm odağını ve enerjini iyileşmeye yönelt. Kitap yazma konusunda söylediklerimde ciddiydim: sadece başkaları için değerli olmakla kalmaz, aynı zamanda tüm bunları açığa çıkarmanın sizin için iyi bir terapi olacağına inanıyorum."

Ernest geldi, beni gözyaşları içinde görünce telaşlandı. Edmond'a suçlayıcı bir bakış attıktan sonra sandalyemin kollarından tutup beni kapıya doğru yönlendiriyor.

"Bekle."

Ernest eğilip meraklı bir kaşla bana bakıyor.

"Gitmeden önce ona bir şey sormam gerekiyor."

Bu karara hiç katılmıyormuş gibi görünen Ernest sandalyemi Edmond'a bakacak şekilde çeviriyor. Yine büyük meşe masasının arkasında, ellerini benimle ilgili tüm pislikleri içerdiğini varsaydığım dosyanın üzerinde kavuşturmuş.

"Bana psikozun uyarı işaretlerinden bahsetmediniz." diyorum.

"Ah. Evet. Tipik olarak hastalar ışığa ve gürültüye karşı olağandışı hassasiyet, hafıza sorunları, sosyal ilişkilerden çekilme, artan şüphecilik veya saldırganlık, uygunsuz kahkaha veya ağlama gibi şeyler bildirirler..."

Devam ediyor. Saydığı semptomların hiçbirinin bana olduğunu hatırlamıyorum.

Sinirlenerek sözünü kestim. "Ya bu işaretlerden hiçbiri yoksa? Başka bir şey olabilir mi? Mesela... ana neden gibi? Bardağı taşıran son damla olacak tek bir olay?"

Edmond gözlerinde parlayan derin bir sempatiyle bana bakıyor. "İşaret edebileceğimiz tek bir tetikleyicinin olmasının güven verici olacağını biliyorum, ancak gerçek şu ki, psikozun başlangıcı tipik olarak yavaş bir düşüştür, aniden değil. Bugün size semptomların bir listesini göndereceğim, böylece kocanız herhangi bir olağandışı davranış için tetikte olabilir. İlaçlarınızı almaya devam edin ve herhangi bir tuhaflık hissetmeye başlarsanız derhal psikiyatristinize haber verin."

Kalemini aldı ve bir kağıda yazmaya başladı ve bir anda kovuldum.

Ernest beni ofisten çıkarıp gündüz odasına götürürken kendi kendine usulca şarkı söylemeye başladı. Şarkının duygusal melodisiyle mükemmel uyum sağlayan güzel ve pürüzsüz bir bas sesi var.

Edmond'la görüşmemden dolayı hâlâ dikkatim dağılmışken, "Ne söylüyorsun? Çok güzel."

"Eski bir gospel şarkısı. Tanıdın mı?"

Belli belirsiz tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum.

"Should

I?"

Kıkırdıyor. "Albümden bir parça çalıyorlar.

"Buraya geldiğinden beri her pazar salonda, tatlım."

Demek bu yüzden tanıdık geliyor. "Sanatçı kim?"

"Yaklaşık yirmi yıl önce ölen efsanevi gospel şarkıcısı. Adı James Blackwood'du."

Gözlerimi kapatıyorum ve içimde külden başka bir şey kalmayana kadar acının beni yakmasına izin veriyorum.

Chris beni çalıştığı kaportacıdan ödünç aldığı tekerlekli sandalye erişimine uygun minibüsle aldığı anda hava kararmak üzere. Araç dükkana ait değil: bir müşteri tamir için bırakmış.

Birbirimizin gözlerine bakmadan sessizce selamlaşıyoruz.

Diğer hastalar üçüncü kattaki salon pencerelerinden Ernest'in beni otoparktaki minibüse bindiğini izlerken, isteksiz bir Chris yakınlarda durmuş, bir hava tutması torbasına ihtiyacı varmış gibi bakıyor.

Arkaya güvenli bir şekilde bağlandığımda, tekerlekli sandalyem yolculuk sırasında yuvarlanmaması için bağlandığında, Ernest eğiliyor ve beni yanağımdan öpüyor. "Sizi özleyeceğim Bayan Olivia. Kendinize iyi bakın, duydunuz mu?"

"Sen de Ernest," diyorum gözyaşlarımla savaşıyor. Keşke ona sarılabilsedim.

Sonra arka kapılar kapanıyor. Üçüncü kat pencerelerinden, çırpınan ve çığlık atan Gigi'nin bir hademe tarafından sürüklenerek götürölüşünü izliyorum. Birkaç metre ötede Gaspard veda etmek için ince bir el kaldırıyor. Beni ilk kez kabul ediyordu.

Dönüyor ve camların görüş alanından çıkıyor. Chris motoru çalıştırıyor ve uzaklaşıyoruz.

Daha sonra, çok daha sonra, Chris oturma odasındaki kanepede horlamaya başladıktan ve ben ebeveyn yatak odasında karanlıkta yalnız kaldıktan sonra, beni bıraktığı kirli çarşafın üzerinde, kokmaya başlayan kirli bir bebek beziyle yatana kadar yıkılmıyorum.

Ertesi gün benim "hayat" dediğim rutin başlıyor.

Bakıcı sabah saat 8'de gelir ve Chris'i derin uykusundan uyandırır. Onun geleceğini unutmuştu.

"İyi ki vaktinde geldin, yoksa işe geç kalacaktım," diyor ve onu ebeveyn yatak odasına götürürken karnını kaşıyor. Bana sinirli bir bakış gönderiyor. "Dünkü heyecandan alarmımı kurmayı unutmuşum."

Bakıcı, Julie Andrews'un The Sound of Music filmindeki şarkı söyleyen dadı karakterinden esinlenilerek Maria adı verilmiş gürbüz bir Alman kadın - yemin ederim bunu uyduramazdım - güçlü bir kişilik dediğim şeye sahip. Yani, beni bütün gece "bu halimle" yalnız bıraktığı için azarladıktan hemen sonra ondan kaçmaya başlayan Chris'in gözünü korkutuyor.

Ondan hemen hoşlandım.

O gelmeden önce nasıl olduğumu sorduğunda, ona kocamın benimle ilgilendiğini söyledim. Almanca bir şeyler mırıldanıyor, muhtemelen Almanca olduğu için kulağa korkutucu geliyor. Sonra İngilizce olarak bana endişelenmememi, çünkü artık Maria'nın sorumlu olduğunu söylüyor - ileride keşfedeceğim gibi, kendinden üçüncü şahıs olarak bahsetmekten hoşlanıyor

-Ve bundan sonra her şey harika olacak.

Bence bu bir abartı, ama onu bunun için aramıyorum.

Şu anda bulabileceğim tüm arkadaşlara ihtiyacım var.

Maria bezimi değiştiriyor, beni yıkıyor, besliyor ve Almanların meşhur olduğu ustalıkla evi temizliyor. Kelly öğlen ziyarete geldiğinde evim pırıl pırıl, karnım tok ve ben - söylemeye cesaret edebilir miyim?

Ya da en azından intihara meyilli olmayan biri.

Kelly yatakta destekli bir şekilde oturan bana bir bakış attı ve hemen gözyaşlarına boğuldu.

"Anti-depresanlarımın bir kısmını alabilirsin," diyorum ona. "Şimdi lütfen buraya gel ve ben de ağlamaya başlamadan önce bana sarıl."

Elindeki çantayı yere bırakıyor ve bana doğru koşuyor. Bir kucaklaşma ve çiçek parfümünün bulutu beni içine çekiyor.

"Özür dilerim," diyor, sesi kısılmış. "Bu kadar korkak olmak istememiştim. Sadece seni görmek çok güzel."

Beni her gün ziyaret edip kitap okuduğu korkunç akıl hastanesinde değil de burada, evde görmenin iyi olduğunu kastettiğini biliyorum. Hemingway'in kitaplarını, çünkü gerçek hayatım hayali hayatımın tam tersi.

Bu hayatta, maço yaşlı keçileri seviyorum. Anla işte. "Seni görmek de güzel. Getirdin mi?"

Çıtlatarak geri çekiliyor, başını sallıyor ve ıslak yanaklarını parmaklarıyla siliyor. "Evet. Açıp seni yalnız bırakmamı ister misin, yoksa kalayım mı?"

Bunu bir dakika düşündüm. "Dinlemek senin için çok mu garip olacak? Çünkü sanrılarımın tüm kanlı ayrıntılarını kaldırabileceğini düşünüyorsan, seni burada istiyorum. Moral desteği falan."

Yumuşak bir sesle, "Elbette bebeğim. Kalmak isterim." Bir süre sonra ekliyor, "Alkol içmene izin var mı? Çünkü atıştırmalıklar ve bir şişe roze getirdim. Kayıt işlerini yaparken beni de yanında istersen ikimizin de biraz içkiye ihtiyacı olur diye düşündüm."

Ona ışınlanıyorum. O kadar iyi bir arkadaş ki. "Hayır, içmemem gerekiyor. Şimdi o şişeyi aç, bana büyük bir bardak doldur ve yerleş, çünkü sana patlayacak bir hikaye anlatacağım. Senin. Aklını. Bu arada, içinde sen de varsın."

"Aman Tanrım. Saçım kötü müydü?"

Kalın, parlak ve görkemli saçları konusunda her zaman garip bir güvensizlik duymuştur. Bazı nedenlerden dolayı, saçlarının dökülme korkusuyla yaşıyor.

Ona yumuşak bir şekilde gülümsedim. "Anlayamadım, çünkü radikal bir feminizm eylemiyle hepsini tıraş ettin. Ayrıca koltuk altı ve bacak kıllarını da uzattın ve deodorant kullanmayı bıraktın."

Bana dik dik baktığında iç çekip vazgeçiyorum. "Seninle sadece telefonda konuştum ama sesin harika saçların varmış gibi geliyordu. Mutlu musun?"

Alkışlıyor, sonra yatağın kenarından zıplayarak yanında getirdiği çantayı alıyor. Çantadan küçük bir kayıt cihazı çıkarıyor ve kucağıma koyuyor. Sonra kraker ve salamla dolu bir peynir tabağı, bir salkım yeşil üzüm ve bir şişe roze getiriyor.

"Vay canına. Piknik yapıyoruz. Bu harika, Kell."

"Şarap kapakları dahiyane bir icat," diyor ve neşeyle metal kapağı bir kenara fırlatıyor. Yere düşüyor ve yatağın altına yuvarlanıyor. Maria'nın daha sonra elleri ve dizleri üzerinde Almanca küfürler mırıldanarak kapağı geri aldığını hayal ederek gülümsüyorum.

Sonra Kelly durur. Etrafına bakıp, "Siktir." dedi.

"Sorun nedir?"

"Hiç pipet getirmedi!"

Anlamam bir saniye sürdü. Sonra gülmeye başladım. "O zaman bardağımı benim için tutman ve istediğim zaman bana küçük yudumlar vermek gerekecek, değil mi hemşire?"

Kelly'nin ifadesi bozulur. "Bence bu fikirden biraz fazla hoşlanıyorsun prenses." Şarabın bir kısmını iki plastik bardağa dolduruyor, sonra şişeyi yatağımın başucuna koyuyor.

"Şerefe," diyor fincanları birbirine vurarak.

"Şerefe, kaltak. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum bebeğim." Gözlerindeki nemi hızla yok etmeye çalışarak bardaklardan birini içebilmem için dudaklarıma doğru kaldırıyor.

Soğuk, ekşi ve lezzetli. Yutkunuyorum, dudaklarımı şapırdatıyorum. "Nefis. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Başını arkaya atıyor ve şarabının tamamını yudumluyor.

Gülerek, "Bazı şeyler asla değişmez." diyorum.

Omuz silkerek kendine bir fincan daha dolduruyor. "Hava ısınmadan önce roze içmelisin. Oda sıcaklığındaki pembe şaraptan daha iç karartıcı bir şey yoktur."

"Belki Rockland Psikiyatri Merkezi'ndeki gündüz odası hariç."

Kelly dehşet içinde donakalıyor, kocaman gözlerle bana bakıyor.

"Ah dur," diyorum bıkkınlıkla. "Eğer bu konuda şaka yapamazsam, çok daha kötü olacak."

Bir süre sonra bana belli belirsiz bir gülümseme gönderiyor. "Bu, sen teknik olarak bir kaçık olmadan önce yaptığım gibi sana hala kaçık diyebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Yapmazsan alınırım. Şimdi bana şarabımdan bir yudum daha ver ve şu kayıt cihazını aç. Hadi başlayalım."

İşte katatonik psikoz anılarımın dikte edilmesi böyle başladı.

Beş hafta sonra bittiğinde adını Eylül'e Kadar koydum.

Çünkü kara mizah anlayışı olan tek kişi kader değildir.

Bir yıl sonra

W Telefon geldiğinde dışarıda yağmur yağıyordu. Chris'in hastanede kurduğu yataktayım. çünkü vantilatörümün mekanik vızıltısı uykusunu bozuyor. Avlu kapısından izlediğimde, yağmur gözyaşları gibi kıvrımlı gümüş akıntılar halinde camdan aşağı kayıyor. Alacakaranlık çöküyor ama henüz bahçeyi tam olarak kaplamamış: çimenler batan güneşin parıltılarını yansıtıyor. Dut ağaçları parıldıyor ve ısıldıyor.

Hafif bir yağmur. Yumuşak ve melankolik, mavi ve puslu, ölmek için mükemmel bir fon.

En azından bu gece olacağını umuyorum. Bir gün daha yaşama düşüncesine katlanamıyorum.

James olmadan yaşadığım bir gün daha.

Anlayacağınız, şifreyi asla çözemedim. Beni uçurumdan deliliğe iten tetikleyici her neyse ve Rockland'a yaptığım ziyaret, onu yeniden üretmeyi başaramadım.

Kelly'nin yardımıyla, on iki ay boyunca psikozun bilinen nedenlerini araştırdım, tıp dergilerinde binlerce kişinin vakasını inceledim ve internette konuyla ilgili bulabildiğim her şeyi okudum.

Ancak keşfettiğim her şey Edmond'un bana söyledikleriyle uyuşuyordu: psikoz yavaş bir kaymadır, aniden ortaya çıkan bir şey değildir. Neredeyse her zaman, bir psikotik ataktan önce kişinin düşüncelerinde ve işleyişinde birkaç aydan birkaç yıla kadar sürebilen kademeli, ilerleyici değişiklikler olur.

Ve psikozun herhangi bir dış belirti veya tetikleyici olmadan ortaya çıktığı birkaç vakada, neden bir gizem olarak kaldı.

Umutsuz yaşamak korkunç bir şey. Hayal edilebilecek en kötü şey. Bir insan en acımasız fiziksel veya duygusal travmalardan bile - bir şekilde, bir yolla - bunun bir sonu olacağına inanırsa kurtulabilir. Ancak tünelin ucunda ışık olmadığında, her gün soğuk, siyah, bitmeyen bir sefalet yolu olduğunda ve umut sadece bir zamanlar sahip olduğunuz zayıf bir anı olduğunda, yardımcı olabilecek tek şey ölümdür.

Benim konumumdaki insanlar için ölüm, beklediğimiz bir dosttur.

Yüzünü görmeyi arzuladığımız merhametli dost.

Bir süredir bekliyordum. Boğaz kaslarımın çalışmayı bırakması ve beslenme tüpünün mideme yerleştirilmesinden sonra mı yoksa ciğerlerimin çalışmayı bırakması ve solunum tüpünün boynuma takılmasından sonra mı olduğunu hatırlamıyorum. Her iki durumda da ölümün gelip beni bu ziyan olmuş bedenden kurtarmasını ve hiçliğin tatlı rahatlığına bırakmasını bekliyorum.

Maria evin içinde bir yerde telefona cevap veriyor. Mırıltısı yağmurun pıtırtilarına karışıyor. Sonra elinde telsiz telefonla bana doğru yürüyor.

"Sana bir çağrı var," diyor usulca, yatağın üzerine eğilerek. "Cevap vermek ister misin?"

Bu hareketleri kontrol eden kaslar felçli olduğu için başımı sallayamıyorum ya da sallayamıyorum ama yine de göz kırpabiliyorum. Sistemimiz basit: evet için bir, hayır için iki göz kırpma.

Bir kez göz kırpıyorum. Her neyse, bakalım beni kim bu kadar geç istiyor.

Maria telefonun hoparlör düğmesine basar. "Şu anda Olivia ile birlikteyim Bayan Perkins. Hoparlördesiniz. Devam edin."

Andrea Perkins, Kelly'nin kitabımı temsil etmesi için bulduğu edebiyat ajansı. Bir edebiyat ajansında çalışan birini tanıyan birini tanıyormuş ve ona şirketinden birinin hikayeme bakmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğini sormuş. Anlaşıldığı üzere, ajanslarından biri -Andrea- yakın zamanda, doktorların şizofreni hastası olduğunu düşündüğü ve onu psikiyatri koğuşuna yatırdığı kadar şiddetli bir beyin iltihabı geçiren bir kadının gerçek hikayesini satmıştı.

Kitap bir anda en çok satanlar listesine girdi. Andrea'nın kitabı sattığı yayınevinin satın alma editörü yeni bir hit kitap arayışındaydı.

Yayıncı kimliği olmayan, tanınmayan biri olduğum için avans alamadım. Chris bu konuda sızlanıp durdu ama umurumda değildi. Para benim için hiç önemli değildi.

James'le başkalarının tanışmasını sağladı.

Onların da James'i sevmelerini istedim, böylece James benim anılarımda çok canlı bir şekilde yaşadığı gibi onların anılarında da yaşayabilecekti. Ölümsüzlüğe ulaşabilmemizin tek yolu bu. Sevgi bizi sonsuza dek birbirimize bağlayan şeydir, ölümden sonra hayatta kalan tek şeydir... ya da bir psikoz nöbetinin sonunda.

James'e olan sevgimin sizin eşinize ya da partnerinize olan sevginiz kadar gerçek olduğunu düşünmeme gülüyorsanız, sevginin gerçekte nerede var olduğunu hatırlayın; zihinde.

"Merhaba, Olivia! Umarım çok geç aramıyorumdur."

Bu akşam Bayan Perkins'in sesi mutlu geliyor. Parlak ses tonundan bir şey anlamıyorum, çünkü o her zaman böyledir. Bir teriyerin kişiliğine sahip: akıllı, sadık ve kolayca heyecanlanabilen. Ondan çok hoşlanıyorum.

"Sizinle bazı inanılmaz haberleri paylaşmak istedim. Yarın listeler yayınlandığında resmi olarak öğreneceksiniz ama..." Heyecan içinde ciyaklıyor. "Ta ki

Eylül New York Times'ın en çok satanlar listesinde! Hem de çıktığı ilk hafta! Bu harika değil mi?"

Öyle. Keşke zıplayıp çılgılık atmaya başlayabilseydim ama bunu benim yerime kalbim yapıyor, o yüzden bu kadarı yeterli olacak.

Maria Almanca yüksek sesle bağılıyor. Ya mutludur ya da halıda bir leke görmüştür. Bazen bunu söylemek zor.

Andrea, "Sizi yalnız bırakayım, harika haberi ilk paylaşan ben olmak istedim. Harika bir iş çıkardın Olivia! Seninle gurur duyuyoruz."

Bir baş belası olduğum ve büyük bir aşk ilişkisi icat ettiğim için benimle gurur duyması ironik, ama gelirin yüzde on beşini alıyor, bu yüzden sanırım mantıklı.

"İrtibatta olacağız. Teşekkürler Maria. İkinizle de yakında konuşuruz."

Kapatıyor. Maria taşınabilir cihazın son düğmesine basıyor. Sonra gece odaya girerken şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz.

Chris garajdan içeri giriyor. Cep telefonuyla konuşuyor, başı eğik, sesi kısık. "Evet, biliyorum tatlım. Ben de seni seviyorum. Sadece biraz daha. Hayır, sana söyledim, o öldükten sonra evi satacağım-"

Öldü.

Söylemiyor çünkü Maria ve benim duyabileceğimiz mesafede olduğumuzu fark ediyor. Suçluluk duygusu içinde donup kalıyor, ama kelime hâlâ havada asılı duruyor.

Koridorda parmak uçlarına basarak ebeveyn yatak odasına doğru ilerliyor ve kapıyı arkasından sessizce kapatıyor.

Maria onun gittiği yöne doğru bakar. "Eğer istersen, Maria onu uykusunda yastıkla boğar." Bana bakıyor, gözleri cehennem ateşi gibi parlıyor. "O çok cılız. Fazla sorun olmaz."

Tanrım, bu kadını seviyorum.

Ama onun cinayetten tutuklanmasını istemiyorum, bu yüzden çok bilinçli olarak iki kez göz kırpmıyorum.

İç çekiyor. "Psh. Her neyse, Maria da başarın için seninle gurur duyuyor." Kolumu okşadı. "Bir dahaki sefere felçli bir kadının zihin kontrolünü kullanarak bakıcısını değersiz zampara kocasını öldüresiye dövmeye ikna etmesini anlatan bir cinayet romanı yazacaksın, öyle mi? Evet. Bu da bir başka çok satan kitap olacak."

Gitmek için döner, ama geri döner. "Oh-Maria bugün kreşten senin için bir şey aldı. Hep o postere bakıyorsun, umarım beğenirsin. Arabada." Telefonu mutfak tezgahının üzerine bırakarak ön kapıdan çıkıyor.

Söz konusu poster, Kelly'nin akıl hastanesindeki odama getirdiği Provence'ın lavanta tarlalarını gösteren posterdir. Onu yanımda eve götürdüm ve her gün bakabileceğim bir yere asmasını istedim. Hastane yatağımın karşısındaki duvara bantlanmıştı. Uzun mor lavanta sıraları, yaklaşan karanlığın içinde gizemli bir şekilde parıldıyor.

"Tüm doğru ve yanlış kavramlarının ötesinde bir alan var. Seninle orada buluşacağım."

Bu sözleri pek çok kez hatırladım. James'in onları söylerken gözlerindeki şefkatli bakışı hatırladım, sesini hatırladım, o kadar zengin ve sevgi dolu.

Ama şu ana kadar bu kelimelerin bir ipucu olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Tüm doğru ve yanlış kavramlarının ötesinde bir alan var. Seninle orada buluşacağım."

Seninle orada

buluşacağım.

Seninle... orada

buluşacağım.

Provence'ın lavanta tarlalarında.

Nefes almamı aniden zorlaştıran şeyin solunum cihazımdaki bir arıza olmadığını biliyorum.

Maria kollarında büyük bir bohçayla dışarıdan döndü. Ön kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapatıyor ve yüzünde geniş bir sırıtışla yatağımın yanına doğru yürüyor. "Tada! Bir lavanta fidanı. Buna ne dersin?"

Gösterişli mor tomurcukları olan büyük bir bitki, sapları uzun ve gümüşü, plastik kabı iğrenç neon yeşili selofanla sarılmış. Lavantanın eşsiz kokusu beni en güzel, en şehvetli bulutla sarıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve narin kokunun ciğerlerimi doldurmasına izin veriyorum, kalbim sevinçten patlıyor çünkü biliyor, ah biliyor ki sonunda nihayet bekleyiş sona erdi.

"Tüm doğru ve yanlış kavramlarının ötesinde bir alan var. Seninle orada buluşacağım."

Hep yanlış yerlere bakıyormuşum. Bulmaya çalışmam gereken şey çok daha basit bir şeyken, bir tetikleyici arıyormuşum.

Kilitli bir kapıyı açabilecek tek şey. Bir anahtar.

Koku, en derin anılarımızın kilidini açan anahtardır. Belirli bir parfümün ya da taze pişmiş ekmeğin, hatta çocukluğumuzun geçtiği evin bodrumunda yetişen küfün tek bir kokusu bizi zamanda ve mekanda yolculuğa çıkarabilir, böylece oraya, hafızamızdaki, kokunun büyüğü dışında erişilemeyen o gizli yere geri döneriz.

Tatlı, esmer ve belirgin lavanta tomurcuklarının kokusu beni sarıyor.

Sinir uçlarım karıncalanıyor. Kanım damarlarımda sıcak bir şekilde akıyor.

"Tüm doğru ve yanlış kavramlarının ötesinde bir alan var. Seninle orada buluşacağım."

Maria fidanı yatağımın yanındaki masanın üzerine koyuyor, bir süre çiçeklerin abartısına, ince tomurcuk boyunca mükemmel spiraller halinde dizilmiş taç yapraklarına hayranlıkla bakıyor, sonra ellerini kalçalarının üzerine koyuyor.

"Neredeyse edelweiss kadar iyi." Gülümseyerek dönüp bana bakıyor. "Beğendin mi?"

Göz kırpıyorum, bir kez, uzun ve yavaş.

"Güzel," diyor çarşafı ince göğsümden yukarı çekerek. "Şimdi yemeğimi yiyeceğim, sonra da okumayı bitireceğim."

Kelly'nin bıraktığı kitap. O yazarı severim, adı neydi? Nicholas Parks. Barks mı? Evet, çok romantik bir yazar. En sevdiğim, yaşlı kadının Alzheimer olduğu, kocasının ona hayatlarının hikayesini okuduğu ve sonra huzurevindeki yatağında birlikte öldükleri kitap. Ah, kalbim!"

Geniş göğsünü sıkıyor, dramatik bir şekilde iç çekiyor ve sonra kendi aptallığına bir el sallıyor. "Böyle şeylerin gerçek hayatta olmaması çok kötü."

Keşke bir sesim olsaydı, çünkü ona "Ama var, Maria." derdim. Kesinlikle var.

Bahçede, dut ağacının yayılan dallarının altında, pırıl pırıl yağan yağmurun altında James beklemektedir.

Gülümsüyor. Hafif akşam sisinin içinden bile gözlerinin benim için ne kadar parlak yandığını görüyorum. O güzel, alev alev yanan gerçek maviyi.

Maria yemeğe başlamak için mutfağa koşturuyor. Mikrodalga fırının uğultusunu, çatıdaki yağmurun hafif davul sesini duyuyorum.

Bakışlarım James'inkilere kilitlenince yataktan kalkıyorum.

Avlu kapısına doğru yürüyorum, sürgüyle açıyorum ve dışarı çıkıyorum. Çimento çıplak ayaklarımın altında sert ve serin. Güzel kokulu akşam havası tenime ve saçlarıma yapışıyor. Yürürken elbisemin kenarları ıslak çimenlerin üzerinde sürükleniyor, nem tanecikleri etek ucunda koyu mavi bir daire oluşturuyor, kumaşın kendisinden daha koyu bir mavi.

James'in bir kol mesafesinde duruyorum ve ona sevgi ve merakla bakıyorum. Yağmur damlaları koyu renk saçlarını taçlandırıyor, geniş omuzlarına serpiliyor, çıplak göğsünün muhteşem düzlemlerinden aşağı yavaşça kayıyor.

"Gömlek giymeyeceğini bilmeliydim." dedim.

Güzel gülümsemesi derinleşiyor. Uzanıyor ve beni sıcak, güçlü kollarının arasına alıyor. "Ve senin bu elbiseyi giyeceğini bilmeliydim."

Seni ilk gördüğümde kalp krizi geçirdim, tatlım."

Gözlerinin içine bakarak kollarımı omuzlarının genişliğine doluyor ve gülümsüyorum.

Yağmur azalıyor. Tepede güneş bulutları yarıyor. Nektar toplamakla meşgul işçi arıların alçak sesini duyuyorum ve etrafımdaki bereketli topraktan yükselen lavanta tarlalarının baş döndürücü kokusunu alıyorum.

James'in arkasında, askeri düzlükteki sıraları uzaklara doğru uzanıyor, sis tarafından yutulana kadar eğimli güneş ışığında doğaüstü mor ve mavi parlıyor.

Fısıldar, "Ben senim ve sen bensin ve biri diğerinin ta kendisidir. Ve şimdi hisset. Benimkinden başka kalbin yok."

Coşkuyla, usulca gülüyorum. "Biraz orijinal replikler bulmalısın dostum. Senaristlerin tatilde mi? Hemingway'e sonsuza kadar güvenemezsin."

Kıkırdıyor. "Oh, evet yapabilirim." Gülümsemesi kayboluyor ve mavi gözleri yanmaya başlıyor. Duygu yüklü bir sesle, "Sonsuza kadar, tatlım" diyor.

Başımı ellerinin arasına aldı ve beni öptü.

Oturma odasındaki hastane yatağında çelimsiz ve hareketsiz yatan, yağan yağmura bakan kendimi görmek için başımı çevirip bakmıyorum. Sadece gözlerimi kapatıyorum ve sevgilimin öpücüğünde kendimi kaybediyorum, ağzının gülümseyen kıvrımına karşı duymayı beklediğini bildiğim kelimeleri fısıldıyorum.

"Seni seviyorum."

James fısıldar, "Ben de seni seviyorum. Zamanın sonuna kadar."

Bu bir yemin, ciddi bir söz ve kurmaya cesaret ettiğim her hayalin gerçekleşmesi.

El ele, melankolik yağmura sırtımızı dönüyor ve lavanta tarlalarının bizi bekleyen sıcaklığına doğru yürüyoruz.

EPILOG

W Olivia, Estelle'in köşedeki büyük ofisine girdiğinde, Estelle masasının arkasında oturmuş bir mendille gözlerini kapattı.

Masanın kurutma kağıdında, el yazması son sayfaya kadar açık.

Ani bir korkuyla dolan Olivia kısa keser. Birbirlerini tanıdıkları onca yıl boyunca menajerinin ağladığını hiç görmemişti. "Lütfen bana kitabı sevdiğini ve bunların mutluluk gözyaşları olduğunu söyle. Manhattan'a kadar trene binip sırf beni şahsen kovabilesin diye geldiğimi düşünmek istemem."

Burnunu işlemeli bir mendile sümküren Estelle ona el sallıyor. Bu hareket gri arı kovanının sallanmasına neden oluyor. "Otur. Oy. Kendimi toparlamama izin ver." Bir kaz gibi korna çalarak burnunu tekrar sümkürür. Sonra mendili masasının üst çekmecesine atıyor, aynalı bir pudrayı çıkarıp açıyor ve yansımasına bakıp iç geçiriyor.

"Yüzümü mahvettin. Bana bir bak. Ben bir rakunum."

Estelle'in karşısındaki rahat deri koltuğa yerleşen Olivia gülümser. "Daha kötüsü de olabilirdi. Alice Cooper'a benzeyebilirdin. En azından rakunlar sevimli."

"Şirin mi?" Estelle yanaklarını sıvazlayarak alay ediyor. "Onlar veba taşıyor mu?"

"Sincapları düşünüyorsun."

Estelle ürperir, pudrayı kapatır ve çekmeceye geri koyar. "Sincaplara dayanamıyorum. Beni korkutuyorlar. O boncuk gibi gözler ve güdük kollar. Tüylü küçük T-Rex'lere benziyorlar."

"Taslak hakkında mı konuşacağız yoksa sevimli kemirgenlerden duyduğun korku hakkında mı?"

Estelle dramatik bir nefes verişle kaptan koltuğuna yığılır, kollarını yanlardan sarkıtır ve sulu kırmızı gözlerle Olivia'ya bakar. "Evet, taslak hakkında konuşacağız. Ve şunu söyleyerek başlayacağım: Sen şeytansın! Kötüsün, duydun mu beni?"

Olivia bunun iyi bir haber olduğunu biliyor. Estelle ne kadar kötü bir insan olduğunu anlattıkça Olivia kitabı daha çok seviyordu.

"Tanrım, ne yapıyorum ben?" Estelle sandalyesinden sıçrayarak ağlıyor. "Daha sana sarılmadım bile!"

Yüksek topuklarının üzerinde sallanarak masanın etrafında dönüyor. Üzerinde eski Chanel -bugün pembe bir takım elbise-, üç sıra inci ve boynunda zincirle asılı gözlükleri var. Topuklu ayakkabıları ve arı kovaniyle bile boyu bir metreyi bulmuyor.

Olivia ayağa kalkar. Sarılırlar. Sonra Estelle uzaklaşır, Olivia'yı kollarının arasına alır ve şöyle der: "Sen korkunç bir insansın. Bunu bana nasıl yapabildin?"

"Bunu kişisel algılama. Bunu diğer herkese de yapıyorum."

Estelle ellerini havaya kaldırır. "Provence'ta bahçede oldukları ve kadın kahramanın takvime baktığı bölüme geldiğimde öleceğimi sandım!"

Olivia gülerek başını sallar. "Bence sen benden daha fazla abartıyorsun."

"Abartmıyorum, seni korkunç insan. Kelimenin tam anlamıyla nefesim kesildi. Sonra psikiyatri hastanesinde uyandığında çılgılık attım. Sekreterimin ödünü kopardım. Neredeyse altıma işiyordum ve bu gerçek bir trajedi olurdu."

Güzelce dikilmiş Chanel pantolonunu işaret ediyor. "Öyle olsaydı, kuru temizleme faturasını sana gönderirdim. Seni canavar! Ve beni son bölümden başlatmayın. Sonunda yağmur altında yeniden bir araya geldikleri o sahne var ya, Olivia, eğer içeri girmeseydin, şu anda yüzüstü yere uzanmış, haliya doğru hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor olurdum."

Menajерinin tepkisi karşısında heyecanlanan Olivia sırtıyor. "Şu anda komisyonunu gerçekten hak ediyorsun, bunu biliyor musun?"

Estelle onu dostça iter. "Bana yaşattığın travma için zam almalıyım. Şimdi otur ve konuşalım. Göndermeden önce ele almamız gerektiğini düşündüğüm birkaç şey var."

Olivia otururken Estelle ofisinin kapısını kapatır ve odanın diğer tarafındaki zarif antika büfeye geçer. Alt taraftaki bir dolabı açıp bir şişe Blanton's ve iki kristal bardak çıkarır. Kalçasını yere vurarak dolabı kapatır, masasına geri döner, oturur ve her bir bardağa iki parmak burbon doldurur.

Dökerken, "Seni neden sevdiğimi biliyor musun?" diye düşünüyor.

Olivia bir an düşünür. "Sana çok para kazandırdığım için mi?"

"Ha. Evet, elbette. Bunun dışında."

"Kafam karıştı."

Estelle şişenin kapağını kapatıp bir kenara koydu ve bardaklardan birini masasının üzerinden Olivia'ya doğru itti. "Çünkü Salı sabahı saat on birde burbon içmenin makul olduğunu düşünen tanıdığım tek kişi sensin." Kadehini kadeh kaldırmak için kaldırdı. "Gündüz içkisine."

Olivia bardağını kaldırır ve gülümser. "Gün boyunca burbon içmek seni alkolik yapmaz. Sizi bir korsan yapar."

Estelle şaşı bir yüz ifadesi takınır ve "Arrrggh!" der.

Olivia kaşlarını kaldırıyor. "Bunun bir korsan taklidi olması mı gerekiyordu? Çünkü berbattı."

"Neyim ben, Karayip Korsanları'nın Broadway prodüksiyonunda mı oynuyorum? Belli ki oynamayacaksın. Oyunculuk benim güçlü yanımdır değil."

El yazmasına sevgiyle bakıyor ve bir elini üzerine koyuyor. "Kitaplar benim güçlü yanımdır, bebeğim ve bu da bir mücevher." Bir süre özel hayatları hakkında konuşurlar, sonra da iş konusuna geçiyorlar. Estelle'in taslağı göndermeyi düşündüğü çeşitli editörleri, yayınlamak için bir teklif aldıklarında ne kadar avans istemeyi planladığını ve diğer ayrıntıları tartışırlar. On yıldan uzun süren bir ortaklıktan sonra Estelle, Olivia'nın tüm kitaplarını başarıyla satmıştır. Bu kitabın da hızlı bir teklif alacağını biliyor.

Burbonunu bir kenara bırakıp el yazmasının başına dönen Estelle, okuyucularını burnunun üzerine koyar ve kenar boşluklarına aldığı bazı notlara başvurur.

"Önce önemli şeylere gelelim." Gözlüklerinin kenarından Olivia'ya suçlayıcı bir şekilde bakıyor. "Beni bu kitaba koyman için sana izin verdiğimde, beni yetmiş yaşında bir Yahudi kadın yapacağını bilmiyordum."

Olivia gülümseyerek burbonunu yudumlar. "Sen yetmiş yaşında Yahudi bir kadınsın."

"Kesinlikle!" diyor Estelle, sinirli bir şekilde. "Burada biraz edebi lisans alalım ve beni daha çok Sharon Stone gibi yapalım."

Olivia gülüyor. "Oh, seksi olmak istiyorsun."

"Son derece sıcak. Aslında, Stone çok yaşlı olabilir. Charlize Theron'a benzeyen biri daha iyi olur. Hayır, şu en genç Kardashian kim, milyarder olan? Beni daha çok ona benzet."

"Menajerimin yirmi yaşlarında bir reality TV yıldızı olması inandırıcılık sınırlarını gerçekten zorlamak olur, öyle değil mi?"

Estelle dudaklarını büzer. "Ona benzemek dedim, o olmak değil. Ve tabii ki adımları da değiştirmemiz gerekiyor. Her zaman adımın Seraphina olmasını dilemiştim. Bunu kabul edelim."

"Evet, Seraphina zor bir hayır, ama başka bir tane düşüneneğim. Tanıdığım insanlara dayanan karakterler yazarken her zaman herkesin gerçek isimlerini yer tutucu olarak kullanıyorum. İsimlerinin uyuşması karakterleri benim için daha gerçek kılıyor. Sen bir göz attıktan sonra tüm isimleri değiştirecektim."

"Bunun senin sürecin olduğunun farkındayım," diyor Estelle, yüz ifadesi ekşiyerek. "Ama hazır konu açılmışken, kahramanlarına James'ten başka bir isim vermeye başlamalısın. James hakkında yazdığını bilerek ilk taslaklarını okumanın benim için ne kadar rahatsız edici olduğunu biliyor musun?"

"Bu seni neden rahatsız ediyor?"

"Alo? Seks sahneleri mi?"

"İçiniz rahat olsun, çünkü bunlar uydurma. Ben sadece hayal gücümü kullanıyordum."

Estelle ikna olmamış görünüyor. "Öyle mi? Bana Paris'teki kitapçıda yaşanan o olayın uydurma olduğunu söyle."

Olivia yüzünü ekşitmeden, "Shakespeare and Company'deki seks sahnesi hiç yaşanmadı" diyor.

Estelle gözlerini kısınca Olivia gülümser. "Bu aslında Queens'teki bağımsız bir kitapçıda oldu."

"Davamı dinliyorum. Bir de şu edepsiz konuşmalar var. Yatakta sana söylediği şeyleri bilerek bir dahaki sefere yemek yediğimizde adamın gözlerinin içine nasıl bakacağım?"

"Tüm kahramanlarımı kocama dayandırdığımı sana asla söylememeliydim."

"Tüm kahramanlarınızın siyah saçlı, mavi gözlü, yarık çeneli ve Energizer Bunny penisli olarak başladığını düşünürsek, bir ipucu bulamayacağımı mı sanıyorsun? Ve hepsinin adı James mi? Gerçekçi ol."

Olivia güler. "Tamam. Gözlerini yeşile çevireceğim ve ona İngiliz aksanı vereceğim. Nasıl olur?"

"İngiliz aksanını sevdim. Suikastçı olayına çok iyi uyuyor. Çok 007. Peki ya adı?"

"Peki ya... Edward?"

Estelle burnunu kırıştırır. "Fazla Twilight. Brock hakkında ne düşünüyorsun?"

Olivia neredeyse burbonunu tükürüyordu. "Brock? Yüce Tanrım. Bunu da nereden çıkardın?"

"Instagram'da Brock adında yakışıklı bir modeli takip ediyorum.

Adamın muhteşem göğüsleri var."

Olivia homurdanır. "Sanırım onlara göğüs kasları deniyor, Estelle." "Her neyse, muhteşemler."

"Bak ne diyeceğim. Sadece senin için Brock ve Seraphina adında ana karakterleri olan bir Regency romantizmi yazacağım. Ama ikisini de bu kitaba koymayacağım."

Estelle elini sallayarak tartışmanın bu kısmına son verdi. "Bir şeyler bulacağınızı biliyorum."

Notlarına tekrar bakıyor, durup manikürlü tırnağıyla vurgulanmış bir cümleye dokunana kadar birkaç sayfa ilerliyor. "Kahramanın omzundaki dövmeyi hiç açıkladınız mı? Latince ifadenin altındaki siyah işaretlerin öldürdüğü tüm insanların ceset sayısı olduğunu varsayıyorum ama bunun açıkça belirtildiğini sanmıyorum."

"Hmm. Emin değilim. Latinceyi kesinlikle çevirdim ama işaretler hakkında özellikle açıklama yaptığımı hatırlamıyorum. Bir kez daha bakacağım." Olivia burbonunu Estelle'in masasının kenarına koyar, çantasından cep telefonunu çıkarır ve işaretlerle ilgili bir not alır.

Estelle başını sallayarak birkaç sayfa daha ileriye gider. "Ve konuştuğu yabancı dil -bir kez seks yaparken, bir başka sefer de telefonda konuşurlarken arka planda duymuş-neydi o?"

Olivia omuz silkiyor, telefonunu masaya bırakıyor ve burbonunu eline alıyor. "Bilmiyorum. Sence bu önemli mi? Sadece bunun onun gizemli havasının bir parçası olduğunu düşünüyordum."

"Bunu açıklamak için bir iki cümle yeterli olacaktır, sadece okuyucular bunu unutmadığınızı bilsinler diye. Belki de suikastçı grubu sadece birbiriyle Latince konuşuyordur, bunun gibi bir şey."

"Not edildi."

Estelle kıkırdayana kadar birkaç dakika daha bu şekilde gidip gelirler. "Eylül'e Kadar'ı New York Times'ın en çok satan kitabı yaptığını fark ettim. Hırsını sevdim, bebeğim." Sonra ayılır ve başını kaldırır. "Neredeyse unuttuyordum, eski kocan ABD'nin BM Büyükelçisi olamaz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü o ABD'nin BM Büyükelçisi ve siz onu bir silah tüccarına dönüştürdünüz. Sonra da alkol sorunu olan şişman, hilekar bir oto tamircisine. Size hakaret davası açacak."

"Şaka mı yapıyorsun? Onu kitaplarımın içine koymama bayılıyor. İlk kez gerçek işini kullanıyorum ama yine de bayılacak. Adam kendini basılı olarak görmeye doyamıyor."

Estelle ona bir parmak sallar. "Olmaz. Chris'le aranızın iyi olduğunu biliyorum ama herhangi bir yayıncı bunu değiştirmeniz için ısrar edecektir. Potansiyel sorumluluk çok büyük."

Olivia iç çeker. Bunun kazanabileceği bir kavga olmadığını biliyor.

Notlarını gözden geçiren Estelle devam ediyor. "Kırmızı hap/mavi hap Matrix göndermesi için izin gerekmeyecek çünkü filminden doğrudan alıntı yapmıyorsunuz, Dostoyevski'den satırlar da kamu malı olduğu için ya da Mevlana yüzyıllar önce öldüğü için tarlada buluşma olayı da öyle. Ancak Hemingway alıntılarını kullanmak için Simon and Schuster ile temasa geçip izin almanız gerekecek."

"Aldım bile. Gerçekten de çok iyilerdi."

Estelle memnun bir şekilde başını sallar. "Bildiğim iyi oldu. Tamam, hepsi bu kadar."

El yazmasını kapatıyor, burbonunu eline alıyor ve gülümsüyor. "Kitap içinde bir kitap. Kendi anlatı geleneklerini esnetmeye devam etmeni seviyorum."

"Tam Inception'a dönecektim ve bunu kitap içinde kitap yapacaktım ve aşıklar yağmurda tekrar buluştuktan sonra başka bir sona sahip olacaktım."

Estelle meraklanmış görünüyor. "Gerçekten mi? Ek son ne olabilirdi?"

"Biz, tam olarak şu anda yaptığımız şeyi yapıyoruz."

Estelle'in kafası bir an için karıştı, sonra gözleri büyüdü ve ağzı O şeklini aldı. "Evet. Yap şunu! Margaret Atwood'un Kör Suikastçı'da aynı anda üç kitabı vardı ve Man Booker Ödülü'nü kazandı."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Estelle şiddetle başını sallıyor, arı kovanı sallanıyor.

"Kesinlikle.

Yazmak ne kadar sürer sizce?"

"Bu toplantıyı ve bugünün geri kalanında olabilecek yazıya dökülecek olanın ben olduğumu düşünürsek çok uzun sürmeyecek."

Estelle, "Bu toplantıyı yazıya dökmek mi? Sanırım yapacak ilginç bir şeyler bulsam iyi olacak, değil mi?" Fikir arar gibi ofisinde etrafına bakınır ama hemen vazgeçer. "Hayır. Hiçbir şeyim yok." Olivia'ya dönüp baktığında yüzünde bilmiş bir gülümseme belirir. "Sanırım sen ve ateşli kocan bunu telafi etmek zorunda kalacaksınız."

"Seks hayatımı okumanın seni rahatsız ettiğini söylediğini sanıyordum."

"Öyle, bebeğim." Gülüyor. "Ama bir kitabı bitirmek için ne güzel bir yol."

Mutlu sonlara kadeh kaldırırlar ve içkilerinin kalanını bitirirler.

Estelle'in ofisinin yakınındaki favori Asya-her neyse füzyon restoranında öğle yemeğinden sonra iki kadın kucaklaşarak ayrılır. Estelle işine, Olivia da onu banliyödeki evine götürecek olan banliyö trenine döner.

Yolculuk sırasında çalışır, Kindle'ında taslağını tekrar okur. Estelle'e sormak için bir not alır.

izleyiciye birkaç kez doğrudan "siz" diye hitap ederek dördüncü duvarı yıktığını ve okuyucunun anlatının farkına varması riskini aldığını düşünüyor ve şu ya da bu kelimeyi değiştirmek için birkaç not daha alıyor.

Olivia bir taslağı her yeniden okuduğunda, değiştirilmesi gerektiğini düşündüğü yeni bir şey ortaya çıkıyor. Bu hiç bitmeyen bir süreç. Yazdığı her kitapta hala memnun olmadığı bir şeyler var, ancak yıllar içinde mükemmel kitabın var olmadığını öğrendi.

Karakteri Edmond'un bu konuda söyleyeceklerine rağmen, kesinlikle var olan mükemmel erkeğin aksine.

Olivia, o gün kız arkadaşlarıyla birlikte o restoranda brunch yapıyor olmasının tesadüf olup olmadığını ya da kaderin onun adına müdahale edip etmediğini bilmiyor. Tek bildiği, benedict yumurtasından başını kaldırdığında, bir oda dolusu insanın arasından kendisine bakan muhteşem bir yabancıyla karşılaştığıdır... hayatında gördüğü en güzel mavi gözlerle ona bakmaktadır.

Kalbi acıyla çarpıyordu, gözlerini dikip baktı.

Kız arkadaşı gülerek onu dürttüğünde Olivia, yakışıklı yabancıyla bir süredir birbirlerine büyülenmiş gibi baktıklarını fark etti.

Her aşk hikayesinin bir başlangıcı vardır. Bu onlarınkiydi. Bir bakış, bir kilitli bakış ve ikisinin de işi bitmişti.

O büyülü ana kadar, ilk görüşte aşkın var olduğuna inanmıyordu. Ruh eşlerine, sonsuza dek mutlu olanlara ya da gerçek aşk gibi idealist bir şeye inanmıyordu.

Çünkü bir peri masalına inanmak çocukça bir şeydir... Ta ki aniden bir masalın başrolünde oynayana kadar.

Kocası daha sonra nasıl tanıştıklarını soranlara göz kırparak ve kıkırdayarak Olivia'nın kendisini ona attığını söyleyecekti. Gerçek ise tam tersiydi. Brunch bittikten sonra kız arkadaşlarıyla birlikte ayrılırken

yakışıklı yabancı onu arabasını beklediği vale standına kadar takip etti. Olivia'nın şaşkın kız arkadaşları ona bakarken, adam daha adını bile sormadan ya da kendini tanıtmadan ona cesurca çıkma teklif etti.

Aslında, o sormadı. Talep etti. "Benimle bir randevuya çık," aynen böyle dedi.

Çünkü... otoriter.

Kadın yabancı erkeklerle çıkmadığını söylediğinde, adamın cevabı gecikmedi. "Ben tuhaf değilim. Tabii bundan hoşlanmıyorsanız, bu durumda kesinlikle öyleyim."

Sırttı. O da güldü.

İki hafta sonra birlikte yaşamaya başladılar.

O zamandan beri tek bir geceyi bile ayrı geçirmediler.

"Tatlım, ben geldim!"

Olivia'nın sesi, taşındıklarından beri yenilemekte oldukları 1920'lerden kalma Craftsman evlerinin boş fuayesinde yankılanıyor. Bu bitmek bilmeyen bir proje: bir şey tamir edilir edilmez, bir diğeri parçalanıyor. Ama eski bir arkadaşı sever gibi seviyor, tüm eksantriklikleri sadece cazibesine katkıda bulunuyor.

"Buraya!"

James'in oturma odasını ve mutfağı geçip evin arka tarafına doğru gelen zayıf sesini takip eder. Hâlâ stüdyosunda olduğunu bilmeliydi. Genelde akşam yemeği vakti gelene kadar ortaya çıkmazdı. Çalışma alanına dönüştürdükleri bitişik garajın kapalı kapısının önünde durup kapıyı hafifçe çalar ve kafasını içeri uzatır.

James'in sırtı kapıya dönük. Boya lekeli kot pantolonu, çıplak ayakları ve gömleksiz haliyle, odanın tüm uzunluğu boyunca ve neredeyse tavana kadar uzanan bir tuvale bakıyor. Muhteşem bir soyut renk cümbüşü, ama katıksız güzellik açısından onunla boy ölçüşemez.

Çıplak sırtı bir şaheser. Ve kıcı.

James başını çevirir ve omzunun üzerinden karısına bakar. "Bu büyük bir iç çekmeydi. Estelle ile görüşmen iyi geçti mi?"

Gülümsüyor. "Toplantı harika geçti. İç çekmenin ne hakkında olduğunu sana söylemeyeceğim, çünkü egonun olduğundan daha fazla büyümesini istemiyorum."

Yanağındaki gamzeyi göstererek sırtıyor. "Evet, biliyorum. Karşı konulmazım. Kızını buraya getir ve bana öpücüğümü ver."

Olivia sert davranıyormuş gibi yaparak odaya doğru birkaç adım yürür ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Affedersin Romeo ama ben köpek değilim. Emirlerle itaat etmem."

James döner, fırçasını dağınık çalışma masasının üzerine koyar, ellerini bir bez parçasına siler ve ona doğru yürür. Sırtışı daha da büyür. Mavi gözleri muziplikle parlıyor. Ona ulaşip kollarının arasına alır.

"Hayır, sen kesinlikle bir köpek değilsin tatlım," diyor ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyor. Sesi düşüyor ve gözleri yanmaya başlıyor. "Ama ikimiz de biliyoruz ki emre itaat ediyorsun."

Kollarını adamın omuzlarına doluyor ve gülümsemesini yüzünden uzak tutmaya çalışıyor. "Sadece yatakta. Ki şu anda yatakta değiliz. O yüzden bana patronluk taslamayı bırak ve terbiyeni takın."

Kafası karışmış gibi davranıyor. "Görgü mü? Bu kelimeye aşına değilim."

Onu tekrar, bu sefer daha derinden öpüyor, parmaklarını siyah saçlarının arasına sokuyor. Birkaç dakika sonra ayrıldığında, ikisi de daha sert nefes alıyor. Mırıldanıyor, "Ve her şey yatak olabilir. Mesela şu kanepede. Köşedeki koltuk. Yer."

Odadaki her mobilya parçasının üzerinde sevişmiş olmalarına rağmen, zemin yepyeni bir öneri. Gülüşü boğuk. "Yerde seks yapmak için çok yaşıyım, çok teşekkür ederim. Kendimi yaralayabilirim. Kalçamı kırabilirim. Şeftaliyi çürütürüm."

Onun alaycı ses tonuna sırıttıyor. Yatağın kenarında durup onu yatağa yatırıyor, sonra uzanıyor

onun üstünde. Gözlerinin içine gülümseyerek, "Astronot olmaya ne dersin? Hep astronot olmak istemişimdir. Bu çok havalı olurdu."

"Astronotlar ellili yıllarda havalıydı."

"Brad Pitt yeni filminde astronot olacak."

"Oh." Bu mantıkta bir hata bulamıyor. "Tamam, belki astronotlar havalıdır. Ama bu sefer sana yaptığım şey ondan bile havalı."

Adam onu derinden öpüyor ve ağırlığını kadının iki yana açılmış bacaklarının arasına yerleştiriyor. Kadın parmaklarını adamın saçlarına doluyor ve zevkle iç çekerek yatağın içinde eriyor.

"Söyle bana," diye emrediyor, alt dudağını ısırarak.

Gözlerini kapatıyor, adamın sıcak ağzının çenesinde ve boynunda gezinmesinin tadını çıkarıyor. Adam onun göğüs dekoltesine sokulup kokusunu içine çekiyor.

Adam kadının göğsünün üst kıvrımını yalarken, kadın fısıldıyor: "Bir suikastçı."

James bir an için durur. "Beni insanları öldüren bir adam mı yaptın?"

Açıklamak için acele ediyor. "Sadece bunu hak eden kötüler. Ve kadın ya da çocuk yok. Bu konuda kesin bir kuralınız var. Ayrıca şiddet mağdurları için hayır kurumlarına para veren bir sanatçısınız."

Bu onu tatmin etmiş gibi görünüyor, çünkü bluzunun üst birkaç düğmesini açıyor ve sutyenini kenara çekerek sertleşen meme ucuna erişebiliyor. "Çok karmaşık biriyim. Harika dövmelemlerim var mıydı?"

Adam meme ucunu ağzının ıslak sıcaklığına çektiğinde nefesi kesiliyor, sonra kıkırdıyor. Gerçek hayatta dövme yaptırmayı çok isterdi ama adam iğneden ölesiye korkuyor.

Bir keresinde bir hemşire ona, iğneleri görünce midesi bulanların her zaman en büyük, en kötü adamlar olduğunu söylemişti. Olivia, havalı maçoluk ve çocuksu kırılganlık eşleşmesini tamamen karşı konulmaz buluyor.

Muhtemelen Hemingway'i bu yüzden bu kadar çok seviyor.

"Evet, sana harika bir dövme yaptım, tatlım." Adamın dişlerinin hassas derisini sıyırdığını hissedince inliyor. "Ve on iki inçlik bir penis."

Kadının göğüslerini görünce kahkahayı patlattı. "On iki inç mi?"

"Ne? Neredeyse o kadar büyüksün."

İnanamayarak ona bakar. "Ah, hayır. Çok teşekkür ederim, gerçekten gururum okşandı ama bir ayak uzunluğunda bir sikim yok."

"Gerçekten mi?" Olivia kaşlarını çatar. "Öyle hissediyorsun."

Adam kahkahalara boğuluyor, alnını Olivia'nın göğsüne dayıyor ve kendini o kadar uzun süre kahkahalara bırakıyor ki Olivia sinirlenmeye başlıyor. "O kadar da komik değil!"

"Evet, aslında öyle." "Neden?"

"Çünkü her zaman benim büyük egomdan yakınıyorsun ve sonra gidip böyle bir şey söylüyorsun."

Kibirli bir şekilde, "Tamam. Şu andan itibaren sana sadece küçük bir Viyana sosisi vereceğim. En fazla üç inç. Tatmin oldun mu?"

Endişeyle başını kaldırır. "Kendimizi fazla kaptırmayalım. Normal büyüklükte bir alet işimizi görür."

"Eğer izleyicilerimin bir kahramanın 'normal büyüklükteki' aletini okumakla ilgileneceğini düşünüyorsanız, başka bir şeyle karşı karşıyasınız demektir."

"Düşün."

Olivia ona sadece gülümsediğinde James, "Doğru ifade, 'başka bir düşünce daha var' demektir" der.

"Bana öyle söyledin, tatlım," diye mırıldanıyor, göğsü sevgiyle genişliyor.

Kızın yüz ifadesini inceliyor. "Neden şu anda gözlerinde küçük kırmızı konfeti kalpler var?"

Ona bunun gerçek hayatının kurgudan bile daha iyi olmasından kaynaklandığını söylemez. Egosu zaten çok büyüktür. Onun yerine dikkatini dağıtmaya karar verir. "Yıldönümümüz için bana aldığın ve henüz çıkarmadığımız o güzel seks takısını deneyip denemeyeceğimizi merak

ediyordum."

James'in gülümsemesi yavaş ve sıcaktır. "Kelebek kelepçeler mi? Hassas kadınlık organlarına giden kan dolaşımını keseceklerinden endişelendiğini sanıyordum."

Başını aşağıya çekerek ağzına doğru fısıldıyor: "Benimle ilgileneceğini biliyorum."

Öpüşmeleri uzun ve tutkulu. Kadın James'in altında kıvranıyor, kalçalarını James'in ereksiyonuna doğru sallıyor ve boğazının arkasından küçük ihtiyaç sesleri çıkarıyor. Hava almak için kalktıklarında James, "Yavaş ve tatlı mı?" diye sorar.

"Hayır," diye yanıtlıyor karısı, fermuarına uzanarak. "Önce sert ve hızlı. Yavaş ve tatlı olanı mücevherlere saklayacağız."

Aleti elinde sert ve sıcaktır. Külotunu çıkarmak için zaman kaybetmeye çok hevesli, bu yüzden onları bir kenara itiyor ve onu içine yönlendiriyor.

Bir inilti ve ardından bir öpücük daha paylaşırlar. Sonra, elleri kızın yüzünü çerçevelerken ve kalçalarını iterken, James onun kulağına fısıldar, "Bu yeni romanın için bir isim kararlaştırdın mı?"

Olivia sırtını dikleştirir ve gözlerini kapatır. "Mükemmel Yabancılar."

İkisinin de tekrar tutarlı kelimeler oluşturabilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekiyor.

Birkaç saat sonra okuldan eve döndüğünde, Emmie kapalı yatak odalarının kapısının arkasından gelen anne ve üvey babasının sevişme seslerini duyunca hiç şaşırmaz.

TEŞEKKÜRLER

Bu roman kapak fotoğrafından esinlenerek yazıldı. Bir stok fotoğraf sitesine göz atıyordum, bir kez baktım ve afalladım. Işıkla ilgili çok ruhani bir şey var, belki de bir hayalettir? Bir melek mi? Bir rüya mı? -ve duygularının yoğunluğu bir anda ortaya çıktı ve beni yakaladı. Kapak tasarımcımdan biraz yağmur eklemesini istedim ve işte oldu. Kapak, üçüncü perdenin sonunda James ve Olivia'nın yeniden bir araya gelip Provence'taki lavanta tarlalarına geri döndükleri sahne.

Aslında James gerçekten ALS hastası olacaktı ama onuncu bölümün ortasında Olivia ona dövmesini sordu ve ben de durdum. BİR DAKIKA BEKLE. Ya sakladığı sır hasta olduğu değil de bir suikastçı olduysa? Nedenini bilmiyorum, sadece beynim böyle çalışıyor. Böylece başladık. Umarım bu dolambaçlı yolculuğu beğenmişsinizdir.

Ve evet, gerçek kurgudan daha garip olduğu için, Olivia ve James'in bir restoran boyunca birbirlerine nasıl baktıkları, James'in onu arabasına kadar takip ettiği ve bir randevu talep ettiği ve birkaç hafta sonra birlikte yaşamaya başladıkları hakkındaki hikaye doğru, sadece benim başıma geldi.

Kız arkadaşlarım aklımı tamamen kaçırdığımı düşündüler, ama biliyorsanız, biliyorsunuzdur. Kocam ve ben evlendiğimizden beri

Neredeyse yirmi yıl oldu ve hiç ayrı bir gece geçirmedi. Romantizm yazmamın sebebi o.

Her şey için teşekkürler Jay. Sana asla Brock demeyeceğime söz veriyorum.

Letitia Hasser'e harika çalışmanız ve profesyonelliğiniz için teşekkür ederim. Tüm değişikliklerime uyum sağladığınız için minnettarım.

Destğiniz için harika okuyucularıma teşekkür ederim! Bu benim için gerçekten çok önemli.

Facebook okuyucu grubum Geissinger'ın Çetesi'ne de çok teşekkürler, birlikte takılmak çok eğlenceli ve kafamda yarattığım bu insanlar için bu kadar hevesli oldukları için.

Bu kitabın yazımı sırasında ALS ve psikoza araştırırken birçok farklı kaynaktan yararlandım, ancak en çok yardımcı olanlardan ikisi ALS Derneği ve Ulusal Akıl Hastalığı İttifakı idi. Ancak, bu bir roman - dolayısıyla kurgu - ve ben bir doktor değilim. Yaratıcı lisans alınmıştır.

YAZAR HAKKINDA

J.T. Geissinger, duygu yüklü romantizm ve kadın kurgu kitaplarının uluslararası çok satan 1 numaralı yazarıdır. Komik, alıngan romantik komedilerden yoğun, keskin gerilimlere kadar uzanan kitapları bir milyondan fazla satmış ve birçok dile çevrilmiştir.

Romance Writers of America® tarafından romantik kurgu alanında verilen en yüksek ödül olan RITA® Ödülü için hem çağdaş hem de paranormal romantizm alanında üç kez finalist olmuştur. Ayrıca En İyi İlk Kitap dalında Prism Ödülü ve En İyi Paranormal/Kentsel Fantezi dalında Golden Quill Ödülü sahibidir.

Şu anda kocası ve kurtarıcı kedisi Zoe ile Nevada'nın vahşi doğasında yaşayan bir Kaliforniyalı.

Satış ve yeni yayın bildirimleri için [JT](#)'yi [Bookbub](#)'da [takip](#) edin veya [aylık bültenine](#) kaydolun.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.